

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

СИЛАТА НА МИСЪЛТА

Стенографирали:

Паша Теодорова (1888-1972)
Савка Керемидчиева (1901-1945)
Елена Андреева (1899-1990)

Стенограмите дешифрирала:

Елена Андреева

Редактори:

Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Компютърен дизайн:

Атанас Джажев

*Координатор за напечатването на неиздавано досега
слово на Учителя Петър Дънов - д-р Вергилий Кръстев*

ISBN 954-9589-18-8, първо издание

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

СИЛАТА НА МИСЪЛТА

Година XIX

Том II

(1939-1940)

Издателство “Урания”

В настоящото първо издание е запазена пълна автентичност на стенограмите, разчетени от Елена Андрева. Всички намеси от страна на редакторите са изнесени под линия. На места в текста са вмъкнати уточнения в скоби от самата стенографка. При редактирането са допълнени и поставени в прави скоби явно липсващи, пропуснати от стенографките, думи и изрази.

СИЛАТА НА МИСЪЛТА

сряда, 5 часа сутринта

*Отче Наш,
„Духът Божий“*

Като се роди детето, какво знае? Като излезе то, от утробата на майка си, какво знае? Трябва да се спрете всички върху силата на мисълта. Всички боравите с една сила, която има вече две острия. Остро е и от едната и от другата страна. И ако човек не знае как да се справи с мислите, може да си създаде много неприятности в живота. Желанията и мислите на хората са две остриета. Може да си зададете въпроса, защо е така? Така е. Не питай! Ще кажете: „Как ще се докаже?“ Никакви доказателства. Един човек, като го наранил някой, какво ще доказвате как го наранил. Наранил го е. Когато двама души се карат, кой е причината? Във физическия свят двама души, като са близо могат да се сблъскат. А пък, в мисловния свят и да са далеч, могат да се скарат. Че единият мислил по един начин, а пък другият по друг начин за своето верую, за някой свой интерес. И после казвате: „Защо идват всички нещастия?“ Идват от човешките желания и мисли. Когато едно желание не е на своето място, става едно сблъскване. Когато една мисъл не е на своето място, става едно сблъскване. А пък всяко едно сблъскване произвежда един взрив, малък или голям. Взривовите могат да бъдат от най-малките до най-големите. Може да стане един взрив, че да се пръсне цялата земя на парчета. А може от един взрив да се пръсне един човек. Много хора умират от това. Стане взрив в неговия мозък. Следователно, вие сте в една област, в едно място, което е свещенно. И трябва да ходите бос, без никакви обуца, никакви гвоздеи на краката, нищо повече. Ще влезете бос. Мойсей, когато беше 40 години в пустинята и паса овце, изяви му се Гос-

под. Учен човек беше Мойсей. Той видя, че къпината гори и не изгаря. Искаше да види какво естествено явление е това. И чу глас: „Изуй обувката си!“ - Тези възгледи, които имаш, изуй ги. А в проста форма ще каже: Изуй обувката си. То е животното. Българинът има цървули. Какво имал Мойсей, като бил овчар? И той имал цървули, нищо повече. Сега вие ще кажете: „Ние знаем тия работи.“ Знание е това, което човек може да приложи. Някои неща знаете, някои неща не знаете. „Yes“ е на английски, а пък „oui“ - на френски. Вие ще кажете: „Знаем го.“ Защо българинът пише по този начин, англичанинът по друг, а пък французинът по трети начин. Защо си служат с разни начини? Българинът в положението е отворен. „А“ е отворен звук. Българинът каквото прави е отворено. Той, като дигне знакчето, дига го. И в отрицателните работи е отворен. „Не“ е с отворена буква накрая. А пък у англичаните е със затворена буква, накрая има „S“. Англичанинът, като казва „yes“, мисли. А българинът не мисли. Той казва: „Да воювам, да воювам!“ А пък англичанинът, като иска да воюва, ще мисли. Ще разгледа въпроса от едната и от другата страна и ще види какви резултати ще има и след 20 години. А пък българинът казва: „да ги набием“, че да го познават. Хубаво, но ако те бият, че ти да познаеш, тогава? Гледам, някой път, вие не сте дипломати. Отваряте война преждевременно един на друг. Отворили сте война, знаете ли какви са последствията? Вие ще кажете: „Аз ще му дам да разбере.“ Хубаво, или ти ще разбереш или той ще разбере. Ти като се скараш с някого спъваш своята еволюция, може би за 20 години, в едно съкратено време. След 20 години, може би, ще си напакостиш. Струва ли да се кара човек, когато за 20 години ще се повреди. Ти казваш: „Аз съм на правата страна.“ Може да си на правата страна, но питам, кой ще ти отдаде правото, че си на правата страна. Англичаните самоуверено постъпват. Те мислят. Тази буква „А“ у нас е гласна, а у евреите е съгласна. У българина „А“ е отворена буква, а пък в еврейския език е затворена буква. В еврейския език гласни букви няма. Когато пишеш, те се подразбират. Евреинът е толкоз политик, че навсякъде има все бентове. Вие ще кажете:

„Защо ни е философия? Да си поживеем на земята.“ Че как ще си поживеем. В света, в който живееш, всякога има препятствия, мъчнотии. И ти като вървиш, ако би знаял, какви опасности има, главата ти ще се замае. Ако ти отиваш в гората със своето богатство, което носиш със скъпоценностите и си запял някоя песен и някои разбойници чакат и ти казват: „Стой!“ Ти казваш: „Защо Господ ги допусна тук в гората?“ Господ ги допусна, те са професори - разбойници и те казват: „Защо ти е това богатство? Защо Господ ти го даде?“ И понеже не знаеш, този материал не е за тебе, това богатство не е за тебе. -”Дай го!“ Вземат ти го. И ти ще останеш без богатството си. Това са тълкувания само за изяснения на някои идеи. Ти казваш: „Защо Господ допусна тези работи?“ Питам, ти когато кажеш „да“, кой те кара да казваш „да“. И като кажеш „не“, кой те накура да кажеш „не“? Пита те той: „Обичаш ли ме?“ Ти може да кажеш „не“. Онзи може да каже: „Защо да ми каже, че не ме обича?“ Другият ще каже: „Да не те лъжа, ако кажа да.“ Или пък може да каже: „Обичам те!“ Ти казваш пак: „Как смее той да ме обича?“ Че кой няма да се докача от това. Я един мъж да каже: „Аз обичам, на жена си, аз обичам еди коя си жена.“ И жена му ще се докачи. Защо се докача? Понеже в нейния ум е вложена една отрицателна мисъл. Мъжът разбира положителното, а пък жената разбира отрицателното. Мъжът разбира „да“, а пък жената „не“. Англичанинът е дипломат. Той, като дойде до „не“, той казва: „No, not“.

Та казвам, при всяка една мисъл човек трябва да мисли. Ние казваме: „Да се обичаме!“ Обичай това, което е за обичане и не обичай това, което не е за обичане. Какво трябва да разбирате под думата „обичам“. Много нещо е казано [с] това. Най-първо трябва да разбере същественото. Като каже човек, че е гладен, той трябва да разбира кое е същественото в глада, кое е същественото в жаждата, кое е същественото в болката. Болката произвежда приятни чувства.

Всяка една мисъл, като дойде в човека, той трябва да разбира нейното естество и да види дали му е потребна или не и какъв резултат ще произведе. Че ти, като обичаш някого,

може да произведеш цял един взрив. Ако ти искаш да дадеш свобода на барута какво ще стане? Затворен е барута в някой чувал. Ти казваш: „Да се освободим!“ Туриш огъня вътре. Питам, ти като освобождаваш барута, ще станеш свободен, но от тебе няма нищо да остане. Вие искате да направите добро някому. Трябва да разбирате какво нещо е доброто. Мислите ли, че като срещнете един беден човек и му дадете изведнаж един милион, че сте му направили добро? Мислите ли, че една замръзнала змия, след като я стоплите и нахраните, че тая змия ще измени характера си и ще бъде признателна? Тя, ако е боа, щом като я стоплите, тя ще нагълта най-първо вас. Вие ще бъдете първата жертва. Тя ще се увие около вас и ще ви нагълта. За тия работи вие не мислите, вие си играете. Ти казваш: „Аз ще му кажа, че той да разбере.“ И той казва така. И всички все казвате нещо. Какво сте разбрали. Разбрали сте това, че казвате: „Обиди ме той. Обиди ме, обиди ме“, казвате. Тогава как се изправя една обида? Вие ще кажете: „Извинете“ Искаш да ти прости. Какво си казал? Какво искаш да кажеш? За какво да ви извини? Ти си счупил една стомна и казваш: „Извини“. Не, стомната с извинение не прощава. Стомната казва: „Аз трябва да поправа формата си, аз искам да възкръсна, да оживея.“ Не може само с едно извинение. Можеш и без да кажеш „извини“ и пак човекът да ти прости. Счупиш му една стомна, да му занесеш друга. Счупил си му една стомна от две кила и ще му занесеш от три кила и тя е по-хубава от първата. И не казваш никакво „извини“. И той, като те погледне, прави сравнение. А пък като отидеш и му счупиш стомната и му кажеш „извини“, той ще каже: „С извинение тази работа не става“.

Вие си играете със свещените работи в света без да знаете. Мислите ли, че един художник, като направи една картина, че вие може да отидете и да турите някъде една точица на картината? Представете си, че отивате да му гледате картината. Българинът обича много да се подписва. Ти се подписваш, че си гледал картината. Този, онзи се подпишат и какво ще стане, като се подпишат? Картините ви не изискват никакви

подписи. Само онзи, който е рисувал картината, има право да се подпише. А пък вие, като отидете да видите картината, искате да се подпишете. Вие, щом обичате някого, искате да се подпишете под картината. Това е най-свещеното нещо. Бог не обича никакви подписи. За да се подписва човек, той трябва да знае да мисли. Ти не може да се подписваш, като не знаеш правилно да мислиш, правилно да чувствуваш и правилно да постъпваш. Невидимият свят не ти приема подписа. Всякога има глоба за подписването на това, което не знаеш. Ти трябва да си обмислил много добре, като англичанин, когато той каже „yes“. Англичанинът, като каже „yes“, не си взима думата назад. Като даде обещание, държи го. Англичанинът го увърта, ще мисли, ще мисли, но като даде думата, той е точен. И на време ще изпълни.

Сега често говорите за 10-те звезди от първа величина. Имаме вече имената им. Трябва да се търсят. Вие ще кажете: „Ние ги знаем.“ Не ги знаете. Какво ги знаете? Не само по книга трябва. По книга ги знаете. Написани са. Но къде се намират по небето? Вие казвате: „Знаем ги 10-те звезди“ и ги казвате. Това не е знание. Сега, трябва ви най-малко една година, за да ги научите. И дали за една година ще можете да ги научите, то е въпрос. Аз ви турям десет години, за да ги научите. За една година може да ги научите, но някои от вас. Трябва наблюдение вечерно време. Вечерно време няма да можете да ги видите всичките. Някои се намират в южното полушарие. Изискват се различни времена - много ясни нощи. Но все пак то не е много мъчна работа.

Сега въпросът е за мисълта. С нея сте почнали да боравите. Бъдещето ви зависи от мислите, как ги съпоставяте. Ако пишеш на английски или на френски много са възискателни. Правописът на френски език е много мъчен, има много правила. Там не се допускат никакви погрешки. Някой религиозен човек, ако пише на френски, може да казва нещо, може и да говори на френски, но ако не говори както трябва, какво ще разбере французинът. В български няма един установен правопис. Преди 20, 30, 40 години намираха мъчнотията [във] въп-

роса къде да се пише „ы“. Имаха три „и“ - и, ы, і. Всички се намираха в чудо, къде да се тури „ы“-то. И най-после го изхвърлиха навън, за да улеснят правописа. После изхвърлиха „и с точка“ [і]. И остана само обикновеното „и“. И тогаз казвате: „Може ли да се опроствори още повече?“ - Може да се опроствори, но какво ще излезе от това? Задали един въпрос на Паганини. Той дал един концерт на 4 струни. Каза[ли] му на три струни може ли да свири? - „Може.“ Дал втори концерт на 3 струни. После го питали: „На две струни може ли?“ - „Може“. Дал друг концерт. - „На една струна може ли?“ Паганини не се явява. Щом остане да свири на една струна, ти ще приличаш на един човек, който ходи на един крак. Питам, къде ще отидеш с един крак? Нямах патерица. Ти казваш: „Ще ходя.“ - Добре. Но ти се подпираш с патерица, но без нея къде ще отидеш с един крак? - Никъде.

Та сега важното е там, да разбирате какво нещо е силата на човешката мисъл. Ако ти знаеш как да мислиш, ти ще знаеш как да учиш, ще отстраниш от себе си отчаянието, обезсърчението, ще знаеш как да отмахнеш от себе си всички противоположни мисли, които могат да те нападнат. Мнозина от вас имате мисли от миналото, които сега пак измътват във вас. Вие носите със себе си всички отрицателни мисли от минали животи. И мислите никнат във вас като семената. Някои казват: „[Да] се изкоренят!“ Не, вие ще знаете как да обработвате вашите хубави и как да се справяте с вашите лоши мисли. Една лоша мисъл може да стане като подложка. Лошите мисли трябва да ги присаждате и трябва да разбирате тогаз закона на присаждането на мислите. Как се присаждат? Дърво със семка може да се присажда пак с дърво със семка. И дърво с костилка се присажда пак с дърво с костилка. Но не може едно семчесто дърво да присадиш с костилково дърво. И обратно не може. Питам сега, ако вземете една слива и я присадите с череша и двете са костилкови дървета - ще успеете. Но, ако присадите череша с дюля, трудно става, понеже дюлята е семчеста. Може да присадите на слива череша или вишна едновременно и оставите един клон слива. Идва един човек и ще

види, че на това дърво единият клон е череша, другият слива, а третият - вишна. И казва: „Господ какво чудо е направил.“ Тази работа Господ не направи, тя е човешка работа. Представете си, че една череша е присадена върху слива. Ако се отчупят всички клони на сливата, ще даде череша, сливата. И ако е присадена вишна, ще даде вишни или може в една череша да присадите слива. Вие, някой път, казвате, че животът [е] добър. Животът е добър, но той е присаден. Вие сте турили ред присадки, които са отрицателни. Има ред плодове, които имат лоши последствия. Дайте ми една лоша мисъл, която да е присадена върху една добра мисъл, върху добра присадка. Дайте ми един пример да видим, или дайте ми един пример от една добра мисъл, която е присадена върху една лоша присадка, върху една лоша мисъл. Че не сте ли виждали деца каква политика имат, когато искат да хванат някоя птичка. Те я помамват с зърна, турени под корито. Подпират коритото с една клечка, свързана с една връв. Коритото е полуотворено. Житото е под коритото. Де е лошото? Птичките казват: „Колко са благородни тия хора! Пригответе си това корито да ни посрешнат, поставили клечка на коритото да не ни затисне.“ Лошото е, че житото е под коритото. Ако тия деца бяха с добро намерение, какво щяха да направят? Сега в модерните времена има други начини има си оръдие със сачми. Дигне и гръмне отгоре им. Щом житото е под коритото, това дете има една лоша мисъл. Някой път вие сте доста учени, но дяволът в света има много корита. И той е турил едно корито и най-първо това корито не го виждате. То прилича на един храм с венци и той е турил няколко залъгалки вътре. И казва: „Всичко това е за вас.“ Но като влезеш в този храм, ти вече навън не може да излезеш. Или в сегашния век има други такива начини. В Европа някои ги е страх да пътуват по треновете. Дойде някой човек и ви даде някоя цигара, но той е апаш. Вие си носите доста големи съкровища във вашия куфар. И българин ако сте, вие сте искрен и ще си кажете, че този човек е много добър. Вие заспите и той ви взема всичкото и си отива. И като се събудите няма го куфарът. Всичко това за една цигара. В такива случаи ще бъ-

деш въздържател, ще кажеш: „Много ти благодаря, но аз съм въздържател, тури цигарата в джоба си.“ Може да приемеш и да кажеш: „Воздържател съм, не пуша, но много ти благодаря. Ще имам един добър спомен.“ И той ще погледне и ще види, че не се подмамваш. Та всеки ден вие се подмамвате с такива цигари. Аз гледам тук търсят право за местата и казват защо този седнал тук или там. Правото е на силния. Който е силен ще седне дето иска, а пък който е слаб ще седне дето намери. Щом си слаб ще седнеш на последното място, щом си силен - на първото място. А пък силният може да бъде отстъпчив. Той може да бъде кавалер. Като дойде слабият, силният може да каже: „Заповядайте, заповядайте.“ Ако слабият покани силния на свое място, силният ще се докачи. Обаче, силният може да вземе слабия и да го тури на първо място.

Вие се нуждаете сега от мисъл. И бъдещата култура, която сега иде, ще бъде култура на човешката мисъл, на човешките чувства. Да знаеш, в дадения случай, известна мисъл дали е за добро и какви ще бъдат резултатите и то не само за дадения момент, но след сто години какви ще бъдат следствията на тази мисъл, след хиляда години? Едно желание на жената къде седеше? Едно ядене за хиляди години има следствия, само да хапне от един плод. Осем хиляди години какви лоши следствия има! Едно ядене то е мисъл. Като погледна желателно казва, че свойствена е тази мисъл. Хубаво, ако имате тази мисъл, че ако ядете този плод, като Бога ще бъдете. Като Бога ще бъдете в едно отношение - ще носите всичките страдания дето светът не е виждал. Всички страдания ще ги имате. Та казвам, сега ще започнете с вашата мисъл. Всяка една мисъл ще определи какво е нейното качество. Казвате: „Аз искам да обичам хората.“ Често говорите, че трябва да обичаме. Турям определението, да обичаш този, когото Бог обича. Яж онзи плод, който е узрял на слънце. Някой изкуствен плод, направен от човека, той имал същата стойност, както онзи, който узрял на слънце - няма същата стойност. Пий онази вода, която Бог направил! Не пий онази вода, която хората са произвели! Вие казвате, че човек произвеждал бяла во-

да. Пили ли сте вие от бялата вода? Как наричат на човешки език бялата вода? - Ракийца, мастика, биричка. Сега аз ви говоря на ваш език. И ви говоря не за вашите сегашни погрешки, но говоря за миналото. Вие носите погрешките на миналото. Може би от ред съществувания, да не се спирам на подробности. Онова, което сега ви се казва, то е резултат на миналото. Трябва да знаете как да се справите с вашето минало. Сега е ликвидиране с една карма, не изкупуване, а ликвидиране. Същевременно трябва да се ликвидира с един дълг. Да се вземе един нов път. Дошли сте до една точка. Този път, по който сте вървяли, се спира. Един човек, който започнал да живее по Бога, той няма да живее така, както онзи на който съзнанието му се пробудило. Ако вие искате да обърнете един човек, който няма понятие, какво нещо е Божествен живот, ако искате да го накарате да живее като вас, вие ще му създадете най-голямото страдание. Пък, ако искате един добър човек да го накарате да живее както светския човек, ако искате да го повърнете, както хората в света ще му създадете страдание. Ако иска човек да живее религиозно, вие ще му създадете страдание. В света има съвсем друг стимул, който ни подбужда. В духовния свят подбудителните причини са други.

Та казвам сега: Първото нещо - ще знаете как да владеете своята мисъл. В школата на Питагора учениците са ги приемали, като дойде ученикът цяла година ще го подиграват, ще го обиждат и ако той издържи на всички тия подигравки и обиди, ще го приемат. Ако не издържи, казват му: „Не си за ученик.“ Вие често идвате тук и казвате: „Еди кой си ученик ме обиди.“ В училището не се позволява никаква обида. Законът е: Който е обиден и той е обидил някого. Щом аз се обидя, подразбирам, че и аз съм обидил някого. Онзи, който се обижда - обидил някого. Онзи който не се обижда, подразбира, че той никого не е обидил. Щом ние [не се] обиждаме, показва, че ти не си обидил никого, а щом се обиждаш, значи, че си обидил. Такъв е законът. Ти мислиш, че ти си обиден, че си праведен, че са те обидили хората. Хората са виновати, ти не си виновен. Виноват си и ти. Тогава щом не се обиждаш добър си

ти. И другите са добри. Щом влезеш в едно общество, щом се обиждаш, ще знаете виновати са всички. И щом не се обиждаш, виновати са всички. Правилото в Божествения свят е така. Казваш: „Аз не може да го обичам.“ Ти не си в Духовния свят. Да кажем в класа казваш: „аз този ученик не може да го обичам“ - изключвате се, ти не си ученик. Казваш: „обичам го!“ - Ученик сте. Сега какво трябва да разбираме под думата „обич“? Сладка дума е. Когато ти обичаш един човек, на този човек му тръгва. Да обичаш някого значи да му тръгне. Ако започнеш да мислиш, оправят се работите. То е обич. Щом в една любов загазваш, това не е любов. Аз ви говоря често, че трябва да се подмладявате. По този начин не може да се подмладите. В „да“, хората се подмладяват. В „не“, хората остаряват. Казвате: „Да, да, да“, да може положителното в живота. Може да живеем. Няма да живеем. Щом кажеш: „Няма да живея“, няма да живееш. Докато един ден изчезнеш от лицето на земята. После подразбирате в мисълта. Аз говоря за мисли, които не са статични. Вие искате да бъдете добър само един ден. Един ден да имате хубаво настроение. То не е добър живот. Нима онзи, който пие сладко винце, ако на всеки, кой да е от вас, дам сладко вино, ще има разположение, но туй разположение няма да показва, че вие сте добри. Давам винце, изразява се приятност. Но то е временно. Добрият е човек, той е всякога тъй разположен. Сладко приказва. Той сладко вино пие. Той е разбрал какво нещо е горчивото вино. Той пие само сладко вино. Туй, сладкото вино, какво дава? - Живот, разположение на неговата мисъл. Сега ще възразите. Ние трябва да знаем злото. Осем хиляди години вие сте учили зло и добро. Какво има да учите още? Какво има да учи един пияница? Каквото съдържа първата чаша и хилядите други чаши съдържат същото нещо. Една чаша вино съдържа толкоз, колкото съдържат другите. Да изпиете сто чаши, двеста чаши, хиляда чаши, нищо няма да спечелите. Ако искате да се учите, от първата чаша каквото научите, от последната чаша ще изгубите. Колкото повече пиете, вие ще изгубите от вашата сила. Тук имате един професор Матеев, беше доста способен човек. Не пиеше

много. Виж, казва, колко е способен, добър човек, пък и учен. Казвам, ако той не пиеше щеше да бъде 10 пъти по-учен. Казва: „Лош човек, ама учен.“ Казвам: Ако не е лош, казвам, той ще бъде 10 пъти по-учен. Злото винаги спъва човека. Злото и доброто са две сили, които воюват. Злото винаги е в контакт с доброто, за да [се] стопи злото. То черпи сили от доброто. Следователно, в тебе злото иска да почерпи сила. Като почерпи, тази сила трябва да приемем заради себе си. Тогава ти усещаш, че нещо е изгубено. Докато един човек се усеща отслабнал, злото в него е работило. Злото е разумно. Злото е външната страна на живота. В духовния свят злото е едно условие. Доброто е друго условие. Те не принадлежат на вътрешния живот. Казва: „Няма да ядете от ония условия на доброто и злото, няма да ядете!“ Бог казва: „Туй не ви е потребно.“ Обаче влязохме в този път и сега всички опитваме доброто и злото. След като се опита доброто и злото, доброто ражда една мисъл, едно чувствование. Злото ражда друга мисъл, друго чувствование. Сега вие постоянно насаждате в себе си [мисли]. И те имат свои плодове. Трябва да знаете всяка една мисъл от какво произтича, от къде се е явила тази мисъл. Често между учениците се ражда подозрение. Някой път се ражда мисълта, че ученика знае. Някой път учителят става много подозрителен. Ученикът напишъл урока си на ръката и чете. Учителят му поглежда ръката. Той не заучил урока си, но той на долната страна написал на ръката си. Учителят казва: „Я да видя каква е тази работа.“ На долната страна на ръката са написани всичките добродетели. Де седи сега лошото? Лошото къде е? Учителят казва: „Аз не искам тия работи, не тук да бъдат написани, но вътре трябва да бъдат написани.“ Той ги написал отвън и иска да излъже учителя, че ги има отвътре написани. Най-първо има учители, които се излъгват. Казва: „Доста добре знае урока си“. Тури му шест. Някои ученици подшушнат, а някои по околен път подшушнат или пък напишат работата. Аз съм наблюдавал имаше един учител, минава и пита: „Я кажи ти.“ Ученикът погледне на ръката, не мисли какво е написано в главата, но гледа на ръката какво е написал. Учителят каз-

ва: „Не гледай ръката, но гледай мене, аз ще те науча.“ Ученикът поглежда ръката, учителят казва: „Мене ще гледаш тук.“ Като иде учителят е шегаджия, няма да го обиди. Казва: „Колко си прост. Не гледай ръката, няма нищо на ръката. Ти си го написал. То не е верно. Тук е верно, в главата.“

Вие искате почитание от хората. Трябва самообладание. Не може да има самообладание човек, докато не владее своята мисъл. Всеки момент трябва да се спирате. Защо вие се разтревожите? Може във вашата тревога, в Духовният свят да се създаде цяла една тревога. Дойдете за нищо и никакво, казвате: „Какво има тук в къщи?“ Някой път вдигате голям шум. Защо е този шум? За нищо и никакво. Вие може да се намерите в едно положение на онзи англичанин, който искал да иде в Индия, чел разни истории, че има змии, които някой път, отиват по къщите. Той влиза в хотела, като опишъл в Индия, взел предпазни мерки, носел дебел гладък бастун. Навсякъде затварял, да не би да дойде някоя змия. По едно невнимание турил бастуна на леглото, че да може да се брани. Вечерта загасил лампата и през нощта по едно време с ръката си барнал нещо студено, изведнаж скача и започва да вика. Идват, той помислил, че някаква змия е влязла в леглото му. Виждат, че бастуна е там. Често вашите бастуни са въображаеми змии и ви причиняват всичките тия страдания.

Та казвам сега, любовта мисъл ли е? Любовта съдържа три качества: Думата любов съдържа светлина, съдържа топлина, съдържа и сила. Туй, което в себе си не носи светлина, туй, което не носи топлина, туй, което не носи сила, това не е любов. Да определим какво нещо е Любовта. Туй, което носи светлина, туй, което носи топлина и туй, което носи сила в себе си, то е любов. Като казвам: Любовта разрешава всичко в умствения свят, понеже има светлина. Любовта разрешава всичко, понеже носи топлина. Топлината размразява всички зако-равели работи. Любовта носи и сила. Вие сега какво разбирате под думата любов? Всяка дума, която не носи в себе си светлина. Всяка дума, която не носи в себе си топлина и сила, тази дума не може да представи Любовта. Значи едновременно аз

разбирам, като кажеш „Любов“, веднага да почувствуващ един проблясък, една светлина. В сърцето си да почувствуващ топлина и в цялото си тяло, да усещаш сила. Тогава си смел. Като погледнеш и в гората да си, като дойде мечката да кажеш: „Какво заповядваш?“ Ще се спре мечката. Ще ѝ кажеш така: „Или ти да се отбиеш или аз.“ Ако искаш аз ще се отбия. Ще седя няма да си обърна гърба. Ще ѝ дам път. Ще се оттеглиш малко, ще я гледаш в очите. Питам: Кой от вас би имал смелостта така да даде път на мечката. Най-първо някои ви е страх от змии. Намерете умряла змия. Прекарайте ръцете от шията до опашката. Или страх ви е от някой вълк, намерете вълча кожа и прекарайте ръката да се свикнете да бъдете безстрашен. Мене са ми разправяли, че паразити не може да живеят във вълча кожа. Колко е вярно не зная. Предполагам 50 на сто да е вярно.

Самообладание трябва сега. Вас ви се представя едно бъдеще. Вие седите и надържате. Еди кой си минава, не ме поглежда добре. Няма добро мнение заради мене. Как ще разберете, че не ви гледа добре? Как ще го заставите да ви гледа добре? След като ви погледне казвате: „Такава е волята Божия. Някого и аз не съм гледал точно така, както аз бих искал. Аз виждам себе си в него. Много добре ме гледа.“ Казваш: „Обиди ме.“ Кажи: „Точно тъй, много хубаво казва!“ И аз съм казал, на място е туй. Така да се освободиш ще кажеш: „Аз не желая да гледам, както този човек. От днес нататъка, както той ме погледна, не желая да гледам.“ Като срещнете някой човек, който ви погледне с хубав поглед, ще кажете на себе си: „И аз гледах.“ Ще кажеш: „Желая да гледам, както той ме гледа.“ Тогава ще му запомня името, ще искам винаги, ще фотографирам неговия поглед и ще искам този човек да го подражавам, понеже той е нещо любовно.

Едното е предпочитателно - „не, не“, казано на български, на руски или на френски или на английски. Като кажеш на английски - „да, да“, имаш характера на англичанина. Като кажеш „да“ по български, хубаво е. Българинът, като казва „да“, казва: „Аз съм готов всичко да направя.“ Българинът е много

шедър, много обича да услужва. Много е услужлив, но да не искаш дълго време да ти услужва. Като пресилиш казва: „Прекали го“. После в обидата, българинът, като обиди, казва: „Че какво има, като го обидих? И той не трябваше да обижда.“ Той казва, че е умен. Една дума, излязла из устата. „Аз го мислих, че той е умен, от такава малка работа да се обиди.“ Българинът тъй мисли. Французинът, след като го обидиш, какво казва той? И той е като българина, казва - „oui“, а отрицателното е - „no“. В отрицателното той се дуелира. Дуел ще направи. Няма да каже „пардон“. Казва: „Господине, ти ме обиди“. След като се набият, подадат си ръка. Българите не се дуелират. Казва: „Защо да се бием? Ще се оскърбим.“ Французинът ще се дуелира, то е честта на французина. Той не може да се примири. Непременно трябва да го одраскат. Или той трябва да одраска някого. Две, три капки кръв ще паднат. Казва: „Да знаете за всяка лоша дума кръв ще дават.“ Българинът казва: „И без да тече кръв може да стане.“ Туй не разрешава въпроса. Всяка една лоша мисъл трябва да ѝ намерите място. Вие трябва да я турите на безопасно място и да я впрегнете на работа. Всяко едно отрицателно желание, трябва да го турите на място и доброто желание трябва да го турите на място. И всяка лоша постъпка трябва да я турите на място, не да я отхвърлите. И всяка добра постъпка трябва да я турите на място. Дайте ми сега една добра мисъл. Една добра мисъл, която съдържа едновременно три качества. Българите имат една хубава черта, гостоприемни са. Странник човек, седи той в кръчмата. Един излиза, друг излиза и някой му казва: „Виждам, че си странник, заповядайте в моя дом.“ Като влязат, беднотията ще се разтича. Ще приготви за ядене. Ще приготви вода да си измие краката. Ще си събуе обувката, след туй ще приготви леглото. Туй е любов. Най-първо ще има ядене. Най-първо ще се нахраниш, второ ще си измиеш краката, понеже си пътник, трябва да си починеш. И ще ти постелят добре. Туй значи на гости. Ядене ще има, вода за ръцете и краката и легло за почивка. Ще прекарате една вечер. Да кажем повикаш някой човек. Казваш: „Елате на гости.“ Ядене не му дадеш, започваш да се извиняваш. Каз-

ваш: „Закъсал съм.“ Да се намериш под сянката на къща. Топла вода няма и легло няма. Казва: „Дето намериш, легни.“ Често вие, окултните ученици, тъй правите. Като дойде някой на гости - ядене няма, топла вода няма и легло няма. Казвате: „Както аз, тъй и вие.“ То е един вътрешен процес. Вие обичате един човек, вие ще го поканите на гости в себе си. Този е един пътник. Този човек, че сте го поканили, то е едно благо, той ви носи щастие. Той е излязъл из Божествения свят, дошъл на гости. Вие не знаете в дадения момент, в туй тяло, в което се движите, вие не знаете кой е. Писанието казва, че като сте приели и нахранили някой странник може да е някой ангел. Казвате: „Аз го зная.“ В дадения случай вие не знаете. Вие не сте изучили. Много рядко знаете дали е ваш приятел. Казвате: „Едно време ме обичаше, сега не ме обича.“ Този, който ви обича го няма. Той, който не ви обичал едно време, сега ви обича. Същият човек е. Едно време живееше в тялото един, който не ви обичаше. Сега е влязъл друг, който ви обича. Те са двамата различни или в дадения случай имате две различни мисли. Мислите са живи, имат отношение към вас. Сега вие вземате статическото положение. Казвате: „Как Господ да не е предвидил?“ Вие искате да нямате никакви страдания. Господ да е предвидил да имате всичките удобства, да нямате абсолютно никакви страдания. Децата ви да не боледуват, жена ви да не боледува. Да имате пари в изобилие. Да се обхождат добре с вас. Ако имахте такъв един живот с всичките удобства на земята, какво щеше да стане?

Казвам, тъй както мислите, никога на земята няма да имате такъв живот. При сегашните условия са дадени други задачи, които трябва да разрешите. Вие понякога път гледам, мнозина писатели, мнозина вдъхновители пишат, казват: „Вдъхновение ни трябва.“ Но по вдъхновение нещата са турени точно на място, ни повече, ни по-малко. Онези [неща], които са написани под вдъхновение, имат съдържание. Един плод, който е зрял на слънчевата светлина, има съдържание в себе си. Написали сте нещо, четете го на някой човек, който разбира езика, да ви покаже, добре ли е написано. Не само на одного,

но някой път 4 - 5 души, учени хора, трябва да прегледат това, което вие сте написали, дали има съдържание или не, за да се убедите как трябва да се пише. Нещата, които са написани под вдъхновение от Божествения свят, те преживяват с хиляди години живот. Онези, които са написани по човешки, след 100 години изчезват. Ако е въпрос за една мисъл, ще [живее] един момент. Може една ваша мисъл да живее един ден. Втори ден я няма вече. Имате едно желание само за един ден, за една седмица, за един месец, за една година. Аз ви говоря сега за мисли, които трябва с векове да живеят. Не само в този живот. Тези мисли, за които ви говоря, трябва да минат с вас и в следующето съществуване. Като идете в Божествения свят, дето и да ходите, тези мисли да вървят заедно с вас. Писанието казва: „Делата им ходят подир тях.“ Сега, на първо място, вас може да ви се види много трудно. Казвате: „Как е възможно! Много мъчно е да се живее добре.“ Няма по-лесна работа да живеем добре. Няма по-мъчна работа, да живеем зле. Чудното е, че вие, като дойдете до доброто, казвате: „Трудна работа!“ Като дойдете до отрицателното кажете: „Кое то за мене е най-мъчно, аз не мога да го направя.“ А вие го правите много бързо. Казвам, колко лесно го свършвате. Един светия, ако дойде, да го накарате да се скара някому, той ще се намери в чудо. Невъзможно е, как да се скара! Казваш: „Толкоз ли си прост, аз да ти кажа как.“ Светията казва: „Каж ми още веднаж, как го каза?“ Много проста работа, светията разбира последствията на онова, което говори, а вие не разбирате последствията, вие говорите лесно. Но за последствията след 100 години ще разберете, какви са лошите последствия. Светията вижда тази работа, той вижда всичките последствия. Ако кажете: „Че какви последствия?“ [Знаете ли] колко е силна мисълта на светията? Както казват глупавите хора: „Да осакатееш, да умреш!“ Ако светията каже, веднага ще умреш. Ако каже да осакатееш, каквото каже, става. Глупавият казва: „Но това са все празни патрони.“ Патроните на светията не са халостни. Той като гръмне, опасна работа е. Той казва: „Така аз не може да го направя.“ Като идете в оня свят, ще прегледат вашите патрони, ва-

шите мисли, халостни ли са или имат причини. Ако мисълта е добра, на място, ще ви приемат. Ако са халостни, казват: „За земята!“ Първото нещо - самообладание на добрите мисли. Те са една творческа сила. На човека да му е приятно да мисли в себе си. Този човек вече приблизително се е приближил, при онзи закон, който носи в себе си светите мисли, светите желаня и светите постъпки. Носи неговото бъдещо щастие. Бъдещото щастие зависи от човешката мисъл. Щом се научиш добре да мислиш и да оценяваш, Бог гледа благосклонно. Щом си немарлив, Той не може да ви повери сила. Вие искате да ви повери богатство, не може да ви повери. Вие искате да ви повери, не може да ви повери. Ако Бог ви даде богатство, Той ще ви го даде за опит. Ако вие не се научите, Бог ще ви даде богатство, не да се радвате, но за опит. Ако не се учите, Бог ще ви даде една жена, но и жената ще ви даде за опит. Но и жената, ако и тя не се научила да пази своята мисъл, ще ѝ даде една мисъл, да я тормози. Всичкото, каквото Бог даде, ще бъде страшно изпитание за вас.

Та казвам сега: Окултните ученици имат много важни въпроси да разрешават. Да, yes, oui, не, no, non. Какво трябва да учите? - Да, yes и oui. Като кажа „да“, веднага чувствавам какъв е българина. Като кажа „yes“, чувствавам какъв е англичанина и като кажа „oui“ - какъв е французина. Като кажа на българина отрицателната частица „не“, българина го зная какъв е. Като кажа „no“ и „not“, зная какъв е англичанина. „Non“ - зная вече французина. Като кажа думите, изкочат характерните черти. Тогава имаме избор. Като българин ли да го направя, като англичанин или като французин. По кой начин да направя доброто. Искат, някои работи на физическото поле, да ги направи. Ще взема физическия закон. Ако искат в духовния закон да направя нещо ще взема англичанина. А ако искат да направя нещо в Божествения закон, ще взема „oui“. Ако искам да прекарам една Божествена мисъл в света, ще взема французият метод, ще кажат „oui“. Французият казва „oui“. Като каже „oui“ той мисли, почувствува и постъпва. Той казва, помисли го, почувствува го и после го направи - „oui“. Англича-

нинът казва: „Най-първо ти го помисли, решил си да имаш пари, всичкото е там, в уес.“ Да знаеш, да имаш хубав план, да го направиш. Помисли хубаво, да имаш капитал, средства. Не без пари да започнеш, но да имаш много добър план. Французинът, той е Божествения свят. „О“ - то означава център на окръжността, на която Бог е център. Всичките неща трябва да бъдат равни. Каквото правиш навсякъде трябва да е равно. После трябва да [имаш] чаша. Чашата е „У“. Да събираш всичко вътре. Каквото правиш, за Бога да го правиш. Французите това не го знаят. Аз избрах трите метода - български метод, на французина и после на англичанина. Сега като дойде да говоря казвам: На български ли да го направя, по френски ли, по английски ли? Ако идеш във Франция, французинът веднага ще те запита. Знаеш, не знаеш, ще те изпита. Англичанинът е съвсем друг. Той седи, трябва да има да те препоръча някой. Българинът, в някои отношения, мяза на французина. На къде-то отивате българинът ще те пита, женен ли си, жена имаш ли, на служба ли си, колко ти плащат, къде отиваш сега, по търговия ли? Всичко туй питат. Казвам: Любовта към Бога ще събу-ди ония методи, чрез които трябва да живеем на земята. Кога-то ви говоря за Любовта на Бога, подразбирам да може да добиете онази сила, чрез която да можете [да направите] вашият живот такъв, какъвто вие искате и на земята и в Духов-ния свят и в Божествения свят. Любовта към Бога, туй подраз-бира. То е едно благо заради нас. Без да знаем, ние се ползува-ме. Ако обичаме Бога, най-първо ти имаш едно благо, чрез което [работи] Божествената мисъл, която ще привлече всич-ки ония блага, които ти искаш. Божествената мисъл може да ви привлече. Божествената мисъл ще ти даде направление как да мислиш и как да постъпваш. Любовта към Бога туй ще съз-даде. Ако искаш да станеш мъж, жена, дете ти трябва да имаш любов към Бога, за да станеш туй, което искаш. Ако нямаш любов към Бога, от тебе нищо няма да стане. Туй сега е прак-тично. Най-първо за своето благо, човек трябва до обича Бога, за да стане туй, което той иска. Пък то е най-хубавото. Да станеш туй, което искаш, то е най-хубавото, значи за онова, за

което Бог те е създал. Сега работете за онова, за което Бог ви е създал.

Добрата молитва

Тъй както сме наредени, напишете си го, вие сте ученици, между вас има французи и българи има и англичани. Та учениците в една окултна школа, са най-добрите правила. Всеки един ученик е правило за другите. Вие сте едно правило. Вие сте необходими един на друг, като правило. За да направите нещо трябва да имате правило. Вие не може да имате постижения, казвате: „[Защо] ще се срещам все с този човек?“ Без него няма да имаш постижения. Този човек вие го срещате, вие сте ученици, за да постигнете нещо. Този човек може да не го обичаш, то е правило за тебе, ти ще достигнеш нещо. Та сте необходими един за друг. Не мислете, че не е важен всеки един за вас.

22 школна лекция
08 март 1939 година
София, Изгрев

САМОВЪЗПИТАНИЕ

сряда, 5 часа сутринта

*Отче Наши,
„Махар Бену Аба.“*

Пишете върху темата: „Силни и слаби думи”

„Бог е любов“

Говорят за самовъзпитание и самообразование. Често се говори да се самовъзпита човек. Кой е начинът човек да се самовъзпитава или сам да се отхранва, когато стане възрастен. В ранната възраст, като дете, майка му го е отхранвала, но щом стане възрастен, сам трябва да промишлява за своя живот, сам да се отхранва. Самовъзпитанието е цяла една наука, мъчно е човек да се самовъзпитава. За да се самовъзпитава човек, той трябва да прави като градинаря. Последният трябва да разбира езика на цветята, техните нужди, времето, когато те трябва да се посадят, трябва да знае как да ги отглежда, как да ги тори. Например вие не сте си задавали въпроса, какво представлява човек сам по себе си. Неговият мозък представлява света, в който той живее. Мозъчното вещество е близо един килограм и половина. Това е веществото, с което разполага човек. В предната част на мозъка са положени хиляди възможности за умствените способности на човека. Челото на човека е разделено на няколко отдела: най-горната част е заета с Божествения свят, средната му част - с Духовния свят, а пък долната му част при веждите, на границата - с физическия свят. Като разгледате главата ще видите, че при ушите се намират ония чувства, с които човек живее на физическото поле. От ушите нагоре се намират духовните чувства на човека. Човек мисли, че като е духовен е напълно завършен. В Духовния свят се раждат най-големите престъпления. Казват за някого: „Той

е много духовен човек.“ Именно високо духовните хора, когато не вървят към Божественото, раждат в себе си най-големите противоречия. Духът, той каквото намери по пътя си - прах или друго, дига го във въздуха. И като намери големи противоречия той иска всичко да премахне, да разруши. Това са все духовни хора. Сега ние се спираме върху известни факти само. Да кажем, че вие искате да бъдете здрав, но не знаете как да бъдете такъв. Защото най-първо трябва да се създаде съзнанието, че ти искаш да бъдеш здрав. Като се яви в тебе това съзнание, в теб ще се яви и страха. Почваш да мислиш как ще прекараш живота си. От лошите условия се плашиш, не знаеш какви отношения ще има външният свят към тебе. Човек, като се уплаши, мозъкът му расте в известна точка, в известен център и този страх е на място до известна степен, но страхът е вече едно дете, което отвлича храната от по-възвишените способности. Той привлича кръвта и почва да яде и пие на общо основание и ти трепериш - трябва да плащаш все ти. Страхът ти става диктатор, той ти казва: Това направи, онова направи. Той ще ти каже: „Къщата ти ще се събори, вълк ще дойде, мечка ще дойде, ти ще осиромашееш, ще отслабнеш, охтичав ще станеш, ревматизъм ще имаш, живеница ще имаш, в мозъка ти се явил тумор някъде, някой бръмбар.“ Ти трябва да проверяваш тия неща и казваш: „Аз го чувствавам това.“ Няма никаква вероятност за тези неща, но той ги чувства. Вероятността е толкоз голяма, колкото в случая, онзи французин, който чел във вестниците, че един лотариен билет спечелил, а той имал същия номер. Печалбата била един милион, но той не забелязал серията. Отива при приятелите си и им казва, че спечелил един милион и похарчил 5-6 хиляди за угошение. Но на другия ден вижда, че печелившия номер бил от друга серия. Значи освен че не спечелил един милион, но похарчил 5-6 хиляди лева на вятъра.

Сега това е за страха. Ти искаш да бъдеш умен човек. Умният човек трябва най-първо да разсъждава за причините и последствията. Умният човек трябва да знае зад всяка една мисъл какви последствия може да има. Най-първо за да бъде

човек умен, за да бъде благороден, за да бъде добър, челото му трябва да има нужната дължина, широчина и височина. Трябва да има математични отношения. Трябва да бъде така: $O:C=V:H$; O към C , както V към H . Някои от вас сте много наблюдателни. Това е хубаво. Изобщо наблюдателните способности са при веждите. Животните ги имат тия способности. Например някоя малка птичка си върти очите и наблюдава. Тя с най-долната част на главата си , с носа си, търси постоянно дали има някоя храна на земята или не. И едновременно гледа навсякъде. Вземете лястовичките, които постоянно летят из въздуха. Вие казвате: „Колко е щастлива тя, колко си играе!“ А пък тя, като лети из въздуха, наблюдава, търси мушици. Мушиците се вдигат понякога на един километър височина. Когато времето ще се оправи, те се вдигат тъй високо нагоре. Тя лети нагоре, надолу. Вие казвате: „Колко е щастлива!“ А пък тя е рибарка. Хване една рибка, после друга рибка. И ние като не рабираме, казваме: „Да съм и аз един такъв рибар като тази малка лястовичка!“ В природата, по една вътрешна необходимост, са заставени всички да работят, без да искат. И ако лястовичката не беше заставена да търси мушици, ни най-малко не щеше да се качи горе. И тогаз иде човекът и той по нейното летене гадае, дали времето ще се развали или ще се оправи. И намерил, че когато лястовичките се дигат нагоре, времето ще се оправи, и когато те започват да слизат надолу, времето ще се развали. Някой път лястовичките хвъркат низко над земята. Това е защото тези мушици са долу. Значи, когато тя ги търси по земята, тогаз има най-голяма влага и времето ще се развали. И вярно е това. Тази лястовичка ни най-малко няма предвид, че времето ще се развали. Тя търси къде са тия мушици. А пък сухото и влажното време определят къде ще летят. Когато е влажно времето са по-долу, когато е сухо отиват по-горе.

Сега някои от вас сте наблюдателни. Има някои хора, които наблюдават. Някои не виждат. А пък някои всичко виждат, дето минат. Някои от вас минават през Борисовата градина. Един ще каже: „Много хора имаше там“, ще види, че

много хора е имало там, че било пълно. Но не обърнал внимание какви дрехи носили, а само на количеството. А пък друг не обърнал внимание колко много са, но с какви костюми са облечени младите дами, с какви шапки и обувца. А пък първият не се интересува от обувца и шапки. Той казва: „Аз не се интересувам от това.“ Не че не се интересува, пак се интересува, но от количеството. А пък тая способност, да вижда обувцата, шапките, дрехите, у него е по-слабо развита. А пък друг обръща внимание на друго. Той на шапките и обувките не е обърнал внимание, но е обърнал внимание върху това, какви са хората, какви са очите им, дали са черни или сини, особено жените дали са чернооки или синеоки. Това са подробности. Значи някои хора са обърнали внимание на формата - какви обувца, какви шапки имат хората, от коя мода са, даже може да кажат дали са английска или френска мода. Някой от вас, да кажем, обръща внимание на музиката, има някои от вас, които хубаво се обличат, понеже това чувство за хубавото, красивото е развито. И тогаз човек ще се стегне, а пък друг ходи малко развлечен и казва:”Не обръщам внимание на това.“ Щом не обръща внимание това е един дефект. В Шумен, при моите наблюдения, срещнах един човек с развито чувство за чистота, да ходи чист. За него разправят, че в най-калния ден той ще мине без да си окаля обувцата, като стъпва внимателно без да се окаля. И като походи десетина крачки ще си извади кърпичката и ще си изтрие обувцата, и пак ще тръгне. След нови десетина крачки пак ще си изчисти обувцата. Гледаш, че друг съвсем се нацапал, даже и гърба му е нацапан.

Това са физическият, Духовният и Божественият свят на лицето отпред.

Б.

Д.

Ф.

Трябва да има едновременно и широчина. Трябва да има известно съотношение между способностите. За да познаем външния свят, ние трябва да имаме известен апарат. Човек е турен в известно тяло, с което той се учи. Човека го пращат от небето. Тялото е една машина, една сложна машина, в която е пратен да го учат. Има още хиляди години да се учите, за да се развие това, което се крие във вашия мозък. Вие едва сте минали в първата фаза на умствения свят. Излезли сте от животинското разбиране на живота и сте влезли в човешкото. А пък още ви трябва хиляди години, докато дойдете до разбирането на ангелите. Да имате ангелското разбиране, да имате това схващане, което те имат - това ясно схващане.

Способностите се нуждаят от чиста кръв. Твоят ум не може да бъде светъл и да разсъждава, ако няма чиста кръв. Кръвта ти трябва да има този, яркия червен цвят. Червеният цвят трябва да преобладава. Този цвят на кръвта зависи от дълбокото дишане. И ако вие, като дишате, се тревожите и мислите за това, за онова, за работи, които не ви влизат в работа, вие не можете да възприемете този цвят - това е жизнена енергия, наречена прана, която придава качествата на кръвта. Вие ще дишате тогаз, за да приемете Божествения живот, който влиза във вас с въздуха. Вие мислите при дишането за съвсем други работи. Например ти мислиш за обувката, че ти стягат, и казваш: „Тези обувка, дотегнаха ми!“ Че от тебе зависи. Защо не си взема широки обувка, когато отиваш да си вземаш обувка? Вземате тесни обувка и се оплаквате постоянно, че са обувката криви. Иди, промени обувката. Щом те стягат, върни ги, дай им още 20-30 лева. Защото ако не ги върнеш ще ти причинят големи пакости. Или някой път вземаш една шапка на главата си. Не вземаш да ти приляга добре. Като се огледаш на огледалото вижда ти се хубава шапката. Срещне те някой и ти казва: „Не си взел хубава шапка.“ Друг те срещне и ти казва, че цветът не е хубав. Ти постоянно за това мислиш. Хубаво, иди промени тази шапка, дай 20-30 лева повече, защото като те срещне някой и ти казва, че шапката не е хубава, в тебе се ражда едно безпокойствие. Следователно, като носиш шапка, ни-

кой друг да не намира никаква погрешка в нея. И ти сам да не намираш погрешка. Да не намираш недостатък в обувките си, те да са удобни. После има други неща, които те смущават. Да кажем, че вие се опознавате, запознавате се, ставате приятели. Но чувството на приятелство у всички хора не е еднакво. То не е способност. Чувството на приятелство се намира отзад на главата. Ти искаш да имаш един добър приятел, но законът е такъв, че подобното, подобно привлича. Ако в тебе това чувство не е силно развито, ти не можеш да намериш приятел, какъвто ти искаш. У някои хора това чувство е по-силно развито. И когато е по-силно развито има един признак на долната устна, който показва, че това чувство е развито. Но няма да ви кажа кой е признакът. Устата може да има такава форма:

в такова състояние, когато са устата, това е един лош признак. Когато устата образуват една права линия, то по закона на наследствеността си приел това от ред твои деди, прадеди и прабаби, които са притискали своите чувства. Устата ти не е свободна, стиснал си устата си. Устата може да има такава форма:

донякъде тази е една красива уста. Едно от правилата е: вие сте забелязали, че някой път си стискате устата. Защо ги стискате? Хубаво е да ги стискате, но след това стискане ги разслабете малко. Дръжте долната и горната устна едвам да се досягат и да се образува една красива линия. Защото, ако си стискате устните, кръвообращението не става правилно и устните изтъняват и повреждат вашето здраве, вредите на себе си. Много пъти здравето на човека зависи от неговите устни и всякога по устата си може да знаете, дали сте здрави или не. И всеки ден, като ставате, правете едно упражнение. Ще ви дам следното упражнение: правете малко разтъркване на устните. Нали мъжете обичат да си смучат мустачите. Този мъж, който

завърта нагоре мустаците си, развива смелостта. И физиологически е доказано, че когато човек стане песимист пуска устните си надолу - краищата си на устните. Трябва да се образува една малка гънка горе. Крайният ъгъл на устните трябва да е завъртян малко нагоре, като рогата на воловете. Понеже с горната си и долната си устни вие влизате в съприкосновение с външния свят. С горната си устна вие влизате във връзка с положителния свят, предавате нещо, а пък с долната устна възприемате. Ако дойдете до един човек, ако сте чувствителни, ако устата ви са добре построени, вие веднага ще възприемете, чрез долната устна това, което с неговите чувства той предава. И ще предавате вашите чувства чрез горната устна. Следователно сутринта, като станете, поразтъркайте малко устните си и направете гимнастика на тях. Помислете за горната и долната устна. Тези две устни са свързани с вашия интелект. Изучавайте си устата, защото от състоянието на вашата уста зависи вашето здраве. И от там ще съдите какви чувства се развиват във вас. Щом устата ви станат много тънки, вие най-първо няма да усещате вкуса на плодовете, на яденето. Онези хора, които имат добър апетит, техните устни са дебели и това зависи от следното: понеже те усещат храната, приижда повече кръв към устните. Някои хора искат да станат духовни, да не ядат никак. Не, ти ще ядеш, но да знаеш колко хапки ще ядеш. Не е в количеството, но в качеството на храната. Хляба, като го вземеш, ти най-първо ще го поставиш при своя нос и ако излиза благоухание от хляба, яж го! Ако не, остави го настрана. Също така е и с плодовете. Твоят нос, ако показва, че този плод е хубав, яж го, ако не, тури го настрана. Устата и носът са близо един до други, за да си помагат. Носът казва на устата: „Тази храна не я туряй вътре!“ Устата казва: „Аз каквото и да е , го ям всичкото.“ Тогаз ще усетиш разстройство. Вие имате цял един свят, който да развивате. Вие трябва да развиете най-първо вашето чело. Челото трябва да има една хубава осанка. На някои космите са обраснали по-ниско горната част на челото. Тези косми трябва да се подигнат малко нагоре. Тази гора трябва да се подигне, да се поразработи малко мяс-

тото. У някои деца гората е слязла чак надолу. Трябва да ви интересуват много предмети от умствено отношение, за да може да се развие вашето чело. У някои от вас ви липсва способността да имате ред. Аз вляза в някоя къща и виждам реда. У някои домакини редът е развит. Всичко е наредено на мястото, а пък у някои нещата в къщи са разхвърляни. И домакинята казва: „Не зная как да си реда къщата.“ Тя не знае, понеже няма този център развит. Тя трябва да си хване една слугиня, у която този център е развит, за да учи от нея. И никой не хваща една слугиня, която няма развити чувствата на ред и порядък. После слугинята трябва да ѝ е развита способността за красивото. Има една способност за красивото. Тя трябва да бъде умна, трябва да са развити в нея Божествения, Причинния свят, съзнание за връзката между причина и последствие. Центърът между причина и последствие е горе, в горната част на челото. Когато са развити те, тогава се развива една красива линия на челото. Това показва, че горната част на челото е развита и от такъв човек умственият и божественият свят започват да се развиват. Някой казва: „Мене не ме интересува Духовния свят.“ Че слепият ще каже: „Светлината мене не ме интересува.“ Това не е дарба, това е един дефект. Някой ще каже: „Мене много работи не ме интересуват, от това, което слушам.“ Трябва да имате много добър слух. Не само да чувате, но да чувате какво говори съседът ви в друга къща. Не само това, но да чувате какво се говори в София. Да го чуваш като си туриш ухото. Това става както при радиото. Някои ме питат как познавам времето, кога ще се развали. Щом ще се развали времето капилярните съдове почват да се свиват, понеже има налягане. Кръвта се движи по-мудно в тялото и ти усещаш едно неразположение, и казваш: „Малко съм неразположен.“ Това неразположение се дължи на външното налягане. Ти ще започнеш да мислиш, че в атмосферата има повече налягане. Тогава, ако имате това разбиране ще дадеш отвътре този напор да уравниш външния напор с вътрешния напор. Например, дойдат лоши условия отвън. При тях теб те е страх, че ще осиромашееш. Значи в теб има любов към придобиване на имане-стяженолю-

бие. Но това чувство толкоз трябва да е развито в тебе, че да те безпокои. Когато то е много развито ти ставаш като Плюшкин, тогаз човек одето мине всичко събира: петала, гвоздеи. Това е една способност полуинтелектуална. Когато тя е силно развита у човека той на всичко обръща внимание и събира пишкови, ножове, сухи дървета, гумени скъсани обуца, развалени шапки и пр. Той мисли, че ще потрѣбват. Често аз съм виждал, че някои турят в къщата си петала, за да им върви. Това е един наследствен навик. В старо време, преди хиляди години, царете са подковавали конете със златни петала, особено князете, и който намирал тогаз някое конско петало забогатявал, защото това е половин килограм злато. Като намериш две, три такива петала, струва си труда, с едно петало - половин килограм злато, ти един кон може да купиш. Тогаз в петалото е седяло щастието, понеже те са били златни, а сега са железни.

Колко струва едно днешно петало? Не знаем за колко човек може да го продаде, но е пак хубаво едно петало, както е направена формата му. За да възприема човек по-лесно работите. У тези хора стяженолюбието* е силно развито. А пък друг казва: „Не ме интересува това.“ Не че не го интересува, но тази способност е по-слабо развита у него. Някой път обичате много да се обиждате, много се обиждате. А пък някои не се обиждат. Такъв казва: „Характерът ми е такъв.“ Не характер, но това зависи от обстоятелството, дали е развито чувството на самоуважение. Това е което отличава човека. Тези чувства ги има и у животните. Когато у животните личните чувства са много развити, те подигат опашката и вървят, и това показва, че всичката работа върви добре. А когато не е разположен и когато личните чувства са засегнати, тогаз опашката се подвива надолу и казват за него: „Подвил си опашката.“ Значи другите хора около него са по-силни. Това чувство е турил Бог в човека, за да пази човек тези ценности, които Бог му е дал: да пази достойнството на своя ум,

* от стяж ние - (книж. остар.) - имот, богатство

да пази достойнството на своето сърце, да пази достойнството на своята душа, да пази достойнството на своя дух - значи интересите. Да се пази това, което е вложено в ума, сърцето, душата и духа. Човек е слуга, който е дошъл на земята и който трябва да пази интересите на своята душа, ум, сърце, и дух, това е достойнство. Ако ти не пазиш своето достойнство, ще се опетниш и тогаз ще изгубиш уважението и почитанието, които в невидимия свят могат да имат към тебе. И когато човек изгуби уважението и почитанието на невидимия свят работите му не вървят напред. В духовния свят вие сте дошли до едно място да изучавате любовта, вие казвате: „Да обичаме Бога.“ Ти кога може да обичаш един художник? Когато оценяваш неговите картини.

Снощи бяхме на един концерт. Свири един руски пианист - Орлов. И други свирят. Челото на Орлов прилича на един правоъгълник.

Човекът, когато свири, мисли. Той спазва всички онези нюанси, схваща къде тоновете трябва да бъдат по-силни и по-тихи, за да даде образ, да изрази нещата, този човек научил пръстите си. Той си гледа пръстите, като че ли ръцете му и всички пръсти мислят. Не само да свири механически, пръстите да работят механически, но този човек и ръцете му мислят. Той дава такива образи! Тук не влиза една само способност, само чувството на време, но и едно философско разбиране. После тук влиза едно чувство за красотата на тона, после съзнание, че този тон трябва да има съдържание, ритъм, израз, мекота, сила, трябва да бъде мощен, да прониква, много работи едновременно. Той мисли върху това. Някои казват: „Аз да бъда като него!“ Това показва, че този човек дълго време е работил. Това не е дошло току така. Някой казва: „Това е една дарба, дадена от Бога.“ В Евангелието в притчата за талантите се говори, че има хора с един талант, те живеят на физическото поле. После има с два таланта, те живеят в духов-

ния свят. А пък тези с петте таланта, живеят в умствения свят. Когато имаш един талант, ти го заровиш някъде. Опасността е в тези, които имат един талант, и законът е: който имал два таланта спестил още два, значи дали му още два. Който имал пет таланта дали му още пет. Онзи, който имал един талант, го заровил и казал: „Понеже си бил взискателен господар, го зарових.“ Господарят казал: „Защо не го даде поне на банкерите, за да принесе таланта лихва?“ Или казано друго яче - едно чувство или една способност, дадена на човека, тя трябва да се развива.

Когато вие срещнете един човек, когото обичате, вие го обичате за нещо, което не знаете. Например срещате някой човек и го обичате. Обичате някого за онова чувство, което има, например мекота. Мекотата произтича от едно чувство, което е над разсъдителните способности - милосърдието. В центъра на милосърдието има една линия и ти като я срещнеш, ти е приятно. Такъв човек като те срещне, в душата си има едно чувство да ти направи нещо, да ти услужи. И теб ти е приятно неговото присъствие, а пък някой, на когото това не е развито, той не обръща внимание на това. Той не обръща внимание, но и хората не обръщат внимание на него.

Вие казвате: „Човек да си наложи воля.“ Да си наложи волята, това произтича от съвсем други чувства, и то е хубаво. Но това може да произтича от чувството на смелост или от чувството на разрушителност. При ушите е животинският свят. Там има един център за чувството за разрушение. Когато се гневи човек този център работи. Хубаво е да се разгневи човек, защото ти като се разгневиш, прашаш храница към този център. Инак тези артерии там щяха да бъдат в бездействие и тогава щеше да се стесни главата ти много. И когато някой не се гневи да отиде да чука камъни и да каже: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ И като бие така да може да дойде повече кръв на това място и така той да стане по-енергичен. Ако тези чувства не са развити, тогаз вие сте много отстъпчиви. Отстъпваш от едно, от друго, нямаш сила. Когато това чувство е развито, главата е малко по-широка. Представете си, че една глава е дълга, не е

сплесната. Какво ще се добие тогаз?

Сега не искам да се спирам върху подробности, защото с тях ще загазите, но всеки ден трябва да прокарате кръвта, която Бог ви е дал във вашия ум и после да четете разни книги, които събуждат тези центрове. Четете една книга по естествените науки, една философска книга, нещо по литература, нещо по астрономия. Тези звезди нали почнахте да ги учите вече? Колко звезди сте научили досега? След Сириус кои идат? Тогаз ще се даде развитие на тези центрове, ще се развият линиите на тялото горе. За да стане човек духовен, той непременно трябва да развие тялото си. На челото трябва да се образува една много хубава линия. Ако твоето чело не се изменява, ти не си работил върху себе си. А пък в духовно отношение да се покаже, че сте станали религиозен за 20 години, тази линия трябва да търпи едно видоизменение, поне една десета от милиметъра, за 20 години, тази линия да се повдигне и да се образува една крива линия нагоре - АВ. Казвам,

трябва да се даде направление, да се даде площ на човешкото чело и тогава ще имате ясна представа. Щом погледнете тогава в природата, ще имате правилни възприятия. Сега, ако някой дойде и ви каже, че е в съобщение с Духовния свят, вие ще кажете: „Този не е малко в нормално състояние.“ Че в онзи свят, в Духовния свят, са най-разумните, най-благородните същества! А пък при него има друг един свят, на най-лоши същества, те са два свята един до друг. Опасността е в духовния свят с лошите същества и предразположения. Сега ние имаме една мъчнотия. Неразумният свят се намира между Бога и нас. Например вие седите и се спъвате лесно. Казвате: „Този човек на църква не ходи, не се моли, а пък Господ го е благословил.“ Този човек е едно препятствие между тебе и Бога. Дотогава докато външният свят седи като препятствие между Божествения свят и тебе, там е опасността. Тия същества в Божестве-

ния свят ви помагат и всичко, което имате, го дължите на тях. Без да знаете, те са ви дали всички възможности. Те са толкоз благородни! Когато се учите в един съвременен университет, кои са били онези, които създадоха университета? Вие отивате, намирате този университет добре построен, всичко е наредено, чинове и пр. От вас се изисква само да учите. Питам сега: Ако вие влезете в университета и почнете да търсите погрешките на професорите, мислите ли, че ще можете да придобиете нещо? Ако вие обръщате внимание на професорите как говорят, дали си знаят предметите или не, какво ще придобиете? В дадения случай в какво седи красноречието на един професор? В какво седи качеството на един справедлив и честен човек? Че един човек, когато лъже, той може да ти говори много мекичко и може да те излъже? А пък може да ти каже малко грубичко и да си изпълни думата. Кое е по-хубаво от тези две неща? Отиваш при някого и той ти казва: „Много искам да ви помогна, на ваше разположение съм, но ще извините, сега нямам, но след четири - пет месеца ще си уредя работите и ще ти помогна. Елате тогаз.“ Той ти говори мекичко. А пък друг казва грубо: „Защо си дошел нямам пари на разположение.“ И после казва: „Чакай, чакай“, изважда и ти дава. Услужи ти той и ти излизаш навън и си казваш: „Той ме обиди.“ Кое е по-хубаво - мекото без помощ или грубото с помощ? На онзи banker в Божествения свят му е приятно, че ти си го посетил, понеже той е станал bankerин, за да отидеш при него. Другояче не би отишъл. И той се радва на това, че това е една възможност да се запознае с тебе. И ти се радваш, че си имал възможност да се запознаеш с него. Питам, като отидете при един извор, той е един bankerин. Ти си жаден, ти си се боднал при извора и ти казваш: „Обида е за мене да взема пари на заем.“ Че като отидеш при извора и той е един bankerин. Този bankerин може да е някой път много груб. Този bankerин изтича навън силно и може да се опръскаш. Ще отиваш отгатак отдето водата слиза надолу и тя така бърза, ще се уплаши и ще те опръска. Иди от горната страна на езерото, а не от там от дето се излива то. Bankerинът има особен характер. Да не те спъва

характерът му. Когато той дига шум е по-безопасно, но когато мълчи е по-опасно. Когато един лъв реве е опасно, но когато лъвът мълчи и се е скрил като котка и изведнъж подскочи и се хвърли отгоре ти, то е по-опасно. Тия животни в света представляват един свят аномален. Този лъв не беше едно време такъв какъвто е сега. По закона на наследствеността, ако бащата и майката са мърморковци и са развили чрезмерно тези чувства, то всички деца, които се народят, стават все мърморковци, като баща си и майка си. И бащата започне да се оплаква, къде е причината? Животните днес се развалиха по единствената причина на човешката раса. Лошите чувства на животните, които те имат, това са остатъци от хората. В един лъв, в една котка, в една змия, ще видиш лошите страни написани. Също един паяк, който прави своята мрежа. Това са качества, които човек е създал. Тези качества са били полезни едно време. Паякът още е останал с тази черта да хваща мухите. Ние се възмущаваме от паяка, че хваща мухите. Че онзи рибар, който хвърля мрежата и хваща рибата, не е ли паяк? Ние като хващаме рибите на място ли е това? Или пък малки, деца като хващат птички, на място ли е това? Те ги хващат под корито.

Вие говорите и искате да предразположите някой човек. може да го предразположите по един начин, който няма да ви ползува, а и това разположение ще плащате повече отколкото трябва.

Някой казва: „Тази работа не е за нас. Да се осигуряваме. Едно време аз правех осигуровки, казва. Отивах, с тези които ще осигурявам, в кръчмата. Ще заръчам половин кило вино и ще черпя. Сега станах въздържател и не мога да ги осигурявам. По-рано ги черпех и като изпие половин кило вино и аз го осигуря. А пък сега му говоря за Господа и му казвам, че той е осигурен и че няма какво да се осигурява. Това е несъвместимо вече, осигуряването с нашите убеждения.“ Тогаз вземи осигуряването и проповядвайте така: „Да те осигуря в онази небесната банка. Да те осигуря за онзи свят.“ Един професор не осигурява ли? Че той по някой път казва: „Учете се деца, защо-

то това ще ви бъде после приятно и полезно.“ Той ги осигурява със знание. Даде им един подтик в душите към знание, осигурява ги. Ние мислим само за тая осигуровка, която има материален характер. Но има една духовна осигуровка, има едно морално осигуряване и всеки може да осигурява хората. Като идеш, не да спечелиш пари, но да осигуриш човека както и да е. Но никога не осигурявай докато ти сам не си осигурен. Аз не зная, дали тези, които работят в осигурителните дружества са осигурени. Те понякога осигуряват себе си за най-последно. Той се осигурява от осигуряването на другите. А пък в духовния свят ти като отидеш и предприемеш работа, ти сам ще се осигуриш при дружеството и след тази осигуровка, ти осигуряваш другите хора.

Та казвам сега, законът е такъв: Като станеш сутринта най-първо мисли за Божествения свят, за разумния свят, дето няма никакви противоречия. Той се намира горе на главата. Изпрати кръв нагоре там. След това започни да мислиш за онзи умствения свят, дето всичките учени хора са концентрирали ума си. Едни с небето, други се занимават с човешкото тяло, трети с круши, ябълки, всичките тия учени изучават различни области и дойдат до схващането, как трябва човек да живее. Ти, като мислиш, кръвта, като приижда в твоя мозък и като се развиват твоите способности, ти ще започнеш да възприемаш мислите на всичките тия хора. И толкоз може да станете учени, доколкото възприемате мислите на учените. Един астроном може да го разберем, като възприемем неговата мисъл. Същото се отнася за математика, за музиканта. Този Орлов, който свири, той не свири сам. Тук са цяла плеада от виртуози. Всичките вземат участие, не един, не двама, а много са. И те са като един човек. Човек не седи само от един пръст, от два пръста, от три пръста. Той е съставен от хиляди и милиони клетки. Също така и хиляди такива същества образуват един такъв виртуоз. То е групово проявление.

Вие се свързвайте с Божествения свят! Ако не се свързвате с този свят, тогаз вашите Божествени чувства не могат да се развият. Та ако не се свързвате с Божествения свят, тогаз

вие не може да се развивате умствено. Той е интелектуален свят. И ако не се свързвате с физическия свят, тогаз вие, всичките ви способности, не могат да се развиват и ще се намирате в противоречие.

Кръвта трябва много правилно да функционира в мозъка. Дишането ви трябва да бъде правилно. И храносмилането ви трябва да бъде правилно. И движението ви трябва да бъде правилно. Та някой път вие поразтърквайте челото си, от средата на челото с двете ръце. Или някой път вие се усещате духом слаби, тогава поразтърквайте с пръстите си зад ушите. Всяко едно навеждане на човека, всяко едно движение произвежда цял един преврат. Вземете войниците. Като дойде генерала, войникът козирува и тогаз работата е наредена. Но ако войникът не вдигне ръката си и не тури краката си правилно, какво ще стане с него? Ти казваш: „Аз съм свободен човек!“ Че ти вървиш по една железопътна линия. Тръгнал си и отзад иде един трен и ти не обръщаш внимание. Този трен няма ли да те повреди? Ние живеем в един свят и трябва да бъдем много умни. Свободата на човека зависи от неговата разумност. Не всички други да се отбиват, а пък ти да седиш на пътя! И когато се събирате, всички трябва да знаете как да се обхождате. Вие срещате един човек и не знаете как да се обхождате. Всеки един човек е едно колективно същество. Да знаеш как да се обхождаш с един човек, това зависи да знаеш как да се обхождаш с Бога, с ангелите и с мъдрите, с разумните хора. Ти казваш: „Аз не искам нищо да зная за този човек.“ Така правиш пакости на себе си. Ако се обхождате един към друг добре и ако имате обхода и с животните и с растенията, с това вие ще имате една обхода към Бога. Вие сега подбирате. Някой човек може да го подозирате в нещо. Някой път идат деца във вашата градина и вие може да ги подозирате. Децата обичат, някой път, да късат плодове. Някои повече, някои по-малко. Вие, които знаете тази слабост на тези деца, откъснете и им дайте, на тези деца, по няколко плода, турете им в джоба. Не ги поставяйте в изкушение. Другояче вие няма да им дадете нищо, но ще откраднат и ще излъжат и ще направите скандал. Ще кажете на баща им и

на майка им, че са откраднали. Тези ябълки може да им ги дадете, да имате обхода с тях. Вие, като им дадете две ябълки, вие тези две ябълки сте ги дали на един ангел. Не считайте един човек като една машина и така да му услужвате, тогаз е безпредметно, но услужвайте на човека като знаете, че услужвате на един ангел и на Бога и вашето щастие зависи от един момент. Един човек бил нещастен, в живота не му вървяло. Не знаел как да направи доброто. Един ден дошел в това село един човек, който приличал на обикновен човек. Вятърът бил силен и той, като вървял, задигнал шапката му и я търкалял. Онзи казал: „Да направя една услуга на този човек.“ Взема я и му я подава. И от тогава му тръгнало. Този човек бил княз. От този ден, като донесъл шапката на княза, последният му взел адреса и всичко му се наредило. Ако вие дигнете шапката на един ангел, ще ви тръгне. Ангелът ще си остави шапката да падне, вие я дигнете и ако я дигнете, оттам насетне всичко ще ви тръгне. А пък ако кажете: „Аз слуга ли ще бъда?“, тогаз ще си бъдете в същото положение. Та казвам, използвайте времето разумно! Използвайте онова време, което Бог е дал на ваше разположение. Мислете за вашето тяло, мислете за горната част на вашата глава. Мислете за страните на глава. Мислете за дробовете. Благодарете, че Бог ви дал добро здраве. Благодарете за ръцете си. Като станеш най-първо благодари на Бога. Ти казваш: „Как да благодаря?“ Кажи така: „Благодаря за добрия ум, който Си ми дал, за добрите очи, които Си ми дал, чрез тях мога да виждам. Благодаря за добрите уши, които Си ми дал, чрез тях мога да слушам. Благодаря за устата, че мога сладко да ям. Благодаря за носа. Благодаря за ръцете, че мога да работя. Благодаря за краката, че мога да отивам на разходка и да си върша работата - за всичко това , благодаря Ти!“

По някой път ви заболи кръстът. Защо ви боли кръстът? Някой път ще се спра върху този въпрос. Всички болки по света са аномалности. При болките божествените енергии не са турени на място. Та казвам, аз съм за положителното. Впрегнете ума си на работа. Впрегнете чувствата си на работа. Изу-

чавайте себе си. Щом имаш едно неразположение на духа, изучи себе си, защо си неразположен, защо не ти е добре и кои са причините. Причината може да е от твоите лични чувства, може да е от твоя страх, може да е от други някои работи. Намерете причината на своето неразположение. И тогаз намерете и лека. Ще си кажеш: „Колко много неща имам аз! Господ ми дал добри очи.“ Един американец, милионер, който бил сляп, казал: „Ако има един, който да ми възвърне зрението, аз съм готов да му дам всичкото си богатство и аз ще тръгна пешком само с дрехите на гърба си, без нищо. Защото какво е това богатство с тая слепота!“ Аз ви казвам на вас, за предпочитане е да имаме Божията любов и да бъдем лишени от всички блага. По-добре е да имаме Божията любов, отколкото да имаме тези блага и постоянно да бъдем в едно мъчение и едно терзание. Ако си богат и постоянно се терзаеш, че и краката те болят и главоболие имаш, какъв живот е тоя! По-добре един живот на любов. Да бъдеш господар на себе си, без болки. Сега във вашия ум остава една мисъл: „Ами сиромашията?“ Умният, добрият човек, сиромаш не може да бъде. Не се лъжете. Това е голяма лъжа. Умният, добрият и здравият човек е богат. И ако той мисли, че е сиромаш, той прави прегрешение. Вие се нуждаете не от пари. Те са последното. Вие се нуждаете от малко кръв в мозъка ви, в ума ви, в божествените центрове. Тридесет, четиридесет грама кръв, да прашате кръв нагоре. А пък бюджета ви е определен. България нали си има бюджет - кажете ми. Но България не може да има един бюджет като Англия. Англия има десет, двадесет пъти по-голям бюджет отколкото България. И даже нещо повече. Голяма държава - голям бюджет. Благодарете се на онзи бюджет, който имате. Да нямате дефицит в бюджета си. Защото една държава с голям бюджет, която свършва с дефицит, е в опасно положение. Една държава с малък бюджет, но без дефицит, е в едно добро положение. Та като малките държави гледайте бюджета ви да не свършва на дефицит. И се учете тогаз, да се самовъзпитавате. Ние ще се спрем някой път върху това, ще ви дадем някои начини. Много начини аз съм дал. Но вие още чакате лотарийните билети.

Вчера дойде една сестра да благодари и каза, че две хиляди лева ѝ се паднали на нея. За пръв път виждам един от Изгрева, който спечелил две хиляди лева!

Желая ви да спечелите един милион лева! То ще има една радост, ще има голям банкет. Хайде, вторият билет да бъде от десет хиляди лева! Третият - от сто хиляди лева. Четвъртият - от 500 хиляди лева, а последният да бъде от един милион!

Тайна молитва.

„Пътят на мисълта е път на Божественото.“

23 школна лекция
15 март 1939 година,
София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНАТА МЯРКА

5.40 часа сутринта

Добрата молитва. Молитвата на Царството.

Ев. от Матей, гл.12, ст. 1-10

Ев. от Лука, гл.12, ст. 1-10

Ев. от Марка, гл.10, ст. 1-10

Ев. от Йоанна, гл.12, ст. 10-20

„Духът Божи“, „ Бог е Любов“

Учениците, като тръгнат за училище, те се радват за встъпването си в него. И от дома си те имат съвсем друга представа за онова, което е в училището. Най-първо в училището ще срещнат и други малки деца, такива, каквито никога не са срещали и ще образуват нови връзки и после ще срещнат някого подобен на баща си и майка си, когото никога не са рещали и ще им бъдат в услуги.

Сега вие минавате от възрастните ученици и някой път положението на един ученик става малко неестествено. Някой път ученикът се радва, когато ходи на училище, а пък някой път не му е приятно, когато ходи. Приятно му е когато добре се е учил, добре си е научил урока. И ще го попитат и ще му турят шесторка. А пък когато не си знае урока, никак не е разположен да го вдигнат и да го питат.

Казвам: Най-първото, което е необходимо, е човек да си създаде едно красиво отношение в света. Всички вие сте дошли, всички хора са дошли на земята, казват: „С каква цел?“ Целта сега ще я учите. Вие не знаете за какво сте дошли и като минете този курс, може би от 30 - 40 години, вие ще научите за какво сте дошли. Сега, някой път, можете да искате да ви докажат дали светът е реален или не. И този, комуто задаваш въпроса, той реален ли е или не? Ако и ти питаш реален ли е светът? Кой свят? Имаш едно понятие за света, който схва-

щаш в себе си. Ти за тоя свят само можеш да определяш, дали е реален или не. Давам ти хляб. Питаш дали този хляб е хубав и сладък. Този въпрос сам ще го разрешиш. Аз не мога за тебе [да разрешавам] дали светът е реален или не, ти ще го разрешиш. Ти си онзи човек, който ще разрешиш и ще кажеш, че е добър или че не [е] добър. Сега ние искаме да ни разправят хората, дали светът е реален или не. Щом си добре, светът е реален. Щом си жив, светът е реален. Щом си свободен, светът е реален. Щом си облечен, светът е реален. Щом имаш пари, светът е реален.

Сега ще оставим въпроса, дали можем без пари, без хляб. Без нищо не може и без всичко може. За живите хора на земята всичко им трябва. Който е жив, всичко му трябва, а пък който е заминал, нему нищо не му трябва. Сега ние говорим за онава, което трябва. Представете си, че един човек почне да ви доказва чрез една българска марка, че България съществува. Мислите ли, че всички българи знаят, какво нещо е България? В някое малко село някое малко дете живее. То има ли ясна представа за България, колко хора живеят в нея. То има представа за своето село. То мисли, че всички българи ходят като хората в селото му, с такива потури и калпаци и живеят в такива къщи. И някой път вие мислите за онзи свят точно така. Какъвто знаете този свят. Как ще докажеш от една марка, че България съществува, защото ако България не съществуваше, не щеше да съществува и марката. Марката съществува по единствената причина, че България съществува. Че ти си една марка и от тая марка ще докажеш, че светът съществува. Ти си дошъл като марка . Щом си една марка на България и България съществува. Щом не си една марка на България и България не съществува. Сега логическите изводи: има една реалност, която е достъпна на човека. А пък има реалности, които са недостъпни на хората. Самата реалност всеки може да я знае. Вие живеете във въздуха. Не го виждате, но за вас въздухът е една реалност. И даже онзи, който не го вижда, пак диша и този въздух пак влиза и излиза от него. Въздухът влиза и излиза, но на този въздух ти почваш да изменяш трептенията и

правиш известни звукове. Звука не го виждат хората. Звукът не може да се види, но този звук хората го чуват и разбират говора. Някой казва: „От къде идете?“ Думите: „От къде идете?“ Виждате ли ги? Не, но ги слушате. Този човек, който ви говори, реален ли е? Само реалните неща могат да се изявяват в света. В света има три проявления, които са реални. Реална е любовта, понеже тя се проявява. Реална е мъдростта, понеже се проявява. Проявява се в знанието и в светлината. Реална е истината, понеже тя се проявява. Резултат на истината е свободата. Някой искат да ми докажат, какво нещо е истината. Когато аз мога да мисля, да чувствавам и постъпвам свободно, да се движа свободно и да правя всичко онова, което аз желая. Аз вземам думата желание в най-хубавия смисъл - това е свобода. И следователно, когато вие казвате: „Трябва да бъдем свободни“, свободни трябва да бъдем в своята мисъл, защото Бог, който ни е създал, Той е свободен. Той изисква да мислим, както Той мисли.

Онова, правилното мислене, е в следното: Най-първо ти ще употребиш своята мисъл за себе си - аз говоря за разумните хора. Най-първо ти трябва да държиш в изправност своята физическа страна, физическия човек. Сутрин, като станете, ще имате един гребен и ще си вчешите космите и ще ги турите в ред. Няма да ги къдрите. Защото, като се правят шосета, те не се къдрят. Правят се прави шосета. Къдренето е мода, не е лошо, но без него може, то взема повече време. Във физическия свят къдренето не се употребява, то са разноски. В умствения свят и аз съм за къдренето. Когато живеете в един свят, където пространството е малко, там накъдрете работите, ще ги надиплите, надиплите. Защо си къдрят хората космите? Има нещо хубаво в това. Има нещо хубаво в къдравата коса, но в къдравата коса се крие и друго нещо. Един човек с къдрава коса е доста упорит и своенравен. Къдравата коса представя един път огънат. Светлината върви като такава къдрава коса. Има издигнатини, има значи къдравина. Твоята мисъл трябва да бъде къдрава. И знаете ли какво е къдравата коса? Българите употребяват думата „кадърен“. Човек, който има къдрава

коса, трябва да е кадърен, да прави всякаква работа. А пък щом имаш къдрава коса и не можеш да правиш всякаква работа, напразно носиш този етикет. Ако е художник с къдрава коса, трябва добре да нарисова картината. Ако е музикант, трябва добре да изсвири, да даде външен отенък. Къдравината показва кадърен човек, показва, че има нюанс в живота. За хората с гладките коси англичаните казват: [simple minded] (*с прост ум*). С гладки коси хора, са хора, които нямат никакви препятствия в живота. Те са меки. Тия хора, с меките коси, не обичат никакви страдания. И много работи не обичат. Като направят малко, мислят, че много работа са направили и казват: „Уморихме се!“ Някоя къщница целия ден ходи из къщи и казва: „Уморих се, много работа свърших.“ Къде е ходила? - Из къщи е ходила, в едно пространство от няколко метра, от единия до другия край и казва: „Много работа свърших.“ Какво е свършила? - Измила 4 - 5 съдини. Казва: „ Много пране изпрах.“ Какво пране е имала? - Четири - пет ризи изпраля и казва: „Много работа.“ Та хората с гладките коси дават много голяма цена на своя труд. Като работи един час, казва: „Много работих, тая работа струва хиляди.“

Та казвам: Ние сме дошли на земята да изучаваме ония Божествените закони - по кой начин можем да станем щастливи хора. Да вземем цигуларя за разяснение. Цигуларят се ражда с известни възможности, но за да се научи да свири хубаво, трябва му 10 - 15 - 20 години, за да знае как да тегли една пръчица, в какво направление. Или пианистът или който свири на китара или певецът, който се учи да пее. Той си има една ципица в ларинкса, която упражнява и с която трябва да знае как да се справя. Ако знаеш как да пееш и свириш, всички хора ще те обичат и почитат, понеже те обичат пението и свиренето.

Но има и други изкуства. Да мисли човек правилно. То е пак изкуство. И да чувствуваш правилно, то е голямо изкуство. И да постъпваш правилно, то е пак изкуство, наука. Човек никога не се ражда със знание как да постъпва. Ще го учиш. Трябва да знаеш при движенията колко енергия да харчиш. Седи

един ден една млада сестра. Аз ѝ казвам: „Слушай, искам да видя до колко можеш да се самовладаш? Аз като си мръдна пръста, няма да си мърдаш очите.“ Аз като си мръдна пръста, тя си мърда очите. Казвам: „Не си мърдай очите!“ Правили ли сте опит? Като си мръдне пръста някой, ти мигнеш. Понякоя път искаш да знаеш колко въздържание и самообладание имаш. Когато си мръдне някой пръста пред тебе и ти мигнеш, това показва много слаба воля. Ако много бързо мигате, това е един лош навик, това е лошо. Ако много говорите, това е също така един лош навик. Да говориш, но колко? Колко думи се позволява на ден на човека да говори? Вие не знаете. Нещата са точно определени. Ти като седнеш да ядеш, определено е колко хапки ще ядеш. Може 20 - 30 - 40 хапки или един килограм или половин килограм. За един съвременен, културен човек един килограм храна на ден е много. Писанието казва: За всяка празна дума, за напразно изразходване на известни енергии хората ще дават отговор. Всички добри думи в света имат своята реалност и те един ден ще се върнат. Каквото си говорил, то един ден ще се повърне при тебе. Вие можете да направите един опит. Обидите някой човек, както си знаете, нарежете го. Това изкуство поне го знаете и запишете деня. Днешният ден, защо е такъв? - Защото хората много говорят. Сняг вали. Всички тия снежинки са думите. Всички дялат на общо основание. Този сняг е изобилие на думи. В цяла Европа говорят и всички тия думи идат като снежинки. Водата се е смразила по причина на човешките думи. Сега това няма да го доказвам. Вие сами трябва да го проверите. Като обидите някой човек и няма да се минат един - два деня или три - четири месеца или може би до десет години и един ден тия думи ще ви се върнат точно както сте ги казали. Аз съм ви привеждал примера за един българин на Горнооряховската гара. Идва при него един селянин, комуто липсвали 30 стотинки и казва му: „Не ми стигат 30 стотинки за билет. Имаш ли да ми заемеш?“ Онзи го погледнал и махнал с ръка. Селянинът не се качил на влака и тръгнал пеши, като си преметнал торбата. След 4 - 5 години този българин отива в Англия , в Лондон за разходка и идва на една гара.

Изважда парите и не му достигат за билет 30 стотинки. Той не тръгва. Взима си пътя пеш, както онзи селянин и тогава му дошло на ума за Горнооряховската гара. Ако беше дал на селянина 30 стотинки, щеше да се намери един господин да му даде 30 стотинки в Лондон. И сега 30 стотинки не му достигат. Та казвам: Всички ония противоречия, които се случват сега във вашия живот, се дължат на известни ваши малки опущения в миналите съществувания. И всичките опущения, които сега правите, в бъдеще ще ги срещнете. А пък всичко онова добро, което сега ви се случва, се дължи на онова добро, което сте направили в миналото. То се връща върху вас и всичко онова добро, което сега правите, то ще се повърне на вас. Това трябва да бъде като закон за вас. У всички ви трябва да има едно свещено чувство, да постъпвате добре. Защото, като постъпвате добре спрямо другите, това добро ще се върне при вас.

Някой ме пита: „Защо трябва да обичам?“ Ти трябва да обичаш, защото любовта при тебе ще се върне и ако не обичаш, няма да се върне при тебе обичта, но ще се върне при тебе това, което не обича. Ако не мислиш правилно, при тебе ще се върне онова, което не мисли правилно. Ако мислиш правилно, при тебе ще се върне това, което мисли правилно. Някой ме пита: „Защо трябва да вярвам в Бога?“ Ще ви отговоря: Защо трябва да дишаш? Защо трябва да ядеш? - За да живееш. Защото ако ядеш, ще живееш. Ако не ядеш, няма да живееш. Ако мислиш, ще живееш. Казваш: „Защо трябва да чувствавам?“ - В правилното чувствование е животът. Живот без постъпки, без чувства и живот без мисъл, това е една форма без проявление. Сега често ние изискваме другите хора да постъпват добре. Това е погрешна философия на живота. Ние искаме другите хора да живеят добре, за да можем ние добре да живеем. А пък трябва да се тури формулата: Ние трябва да живеем добре, за да живеят другите хора добре. Ние сега сме на крива посока. Ще обърнем сега думите: Аз трябва да живея добре, за да живеят другите хора добре. Това е правилното разрешение на въпроса. Ако аз не живея добре, другите хора около мен,

няма да живеят добре. Следователно, ние спъваме себе си, спъваме и другите. И ако аз очаквам другите хора да живеят добре и аз после да живея добре, това не е в моя сила. Светът не може да се поправи така.

Има едно същество, което живее добре. Кой е той? - Бог. Той живее добре и Той изисква и другите да живеят добре. Ако ние не живеем добре, то Неговата добрина ще се върне на Него и за нас няма да остане нищо. Следователно, ние трябва да вървим по новия начин на живот. Той живее добре и ние трябва да живеем добре. Той мисли добре и ние трябва да мислим добре. Той чувства добре и постъпва добре и ние трябва да постъпваме и чувствуваме добре. Ако една майка роди една дъщеря, която не прилича на нея, каква радост ще ѝ причини тая дъщеря? И ако един баща роди един син и синът не прилича на него, какво ще го радва? И ако синът не постъпва като бащата, какво ще се радва последният? Представете си, че бащата е честен и никаква лъжа няма в него, а пък синът обича да лъже и краде. Бащата обича да туря в касата, а пък синът обича да изважда из касата. Бащата е въздържател, трезвеник е, пие вода, а пък синът обича да си попейва на общо основание. Сега приложете този закон и в семейството, ако мъжът е въздържател, а пък жената не е въздържателка. Аз разбирам под въздържание не само не пиене на вино. Ако ти брътвиш тези незрели, незрели, ти въздържател ли си? Мисълта трябва да е направена от хубава кристална вода, която е слязла от небето, а не от бъчви, например абсент, коняк, български пелин или от 20 годишно вино.

Парите образуват в хората отровни мисли. Знаете ли колко са отровни мислите, които излизат от парите? Един човек можеш да го подкупиш да говори. Тая мисъл не е трезва мисъл. Всяка една мисъл, която не е подбудена от светлината е крива мисъл. Всяка една мисъл, която не е подбудена от Божествената топлина, е крива мисъл и всяка една мисъл [постъпка], която не носи сила в себе си, не е добра постъпка. Добрите постъпки са ценностите, материалните ценности, на които човек се радва. Добрите чувства са духовните ценности на

съдържанието. А пък мислите, това са смисълът на живота. Та казвам: Най-първо ще мислиш. Като станеш сутринта през тая година ще благодарите на Бога, че ви е създал една отлична глава, с отлични богатства, които трябва да се разработят. И по кой начин вие разработвате вашия мозък? Сега мнозина от вас мислите, че сте набожни. Научните изследвания показват, че всички хора не са еднакво набожни. Някои са привидно такива. Когато някой е набожен, то съответният център на главата е развит, който е умен, челото му е развито. У музиканта центърът на музиката е развит. Онзи, който говори хубаво, с красноречие, очите му са развити, у него има развити особени линии под окото. Тия линии показват, че мозъкът му е развит. Всички дарби, които хората ги изискват, са вложени в човешкия мозък и трябва да се подхранват. Често някой казва: „Той е милосърден човек.“ По какво се отличава един човек на милосърдието? Милосърдният човек се отличава по следното: ако един човек е милосърд, той ще влезе в една колиба на един беден човек, ще се заинтересува как поминават, ще пита децата, майката, бащата и ще извади нещо и ще даде. Ако това милосърдие не е развито в него, той ще погледне отвисоко и ще си замине. Така вие ще се намерите в положението на онзи персийски шах, който бил щастлив. Единственият щастлив бил той. Той не знаел какво нещо е страдание. Един ден той излиза от дома да се разхожда сам и среща го една вдовица с дете и му подала ръката си. Той се учудил как смее жената да го спира на пътя и да му иска пари. Той я погледнал на криво и си отминал. След сто крачки го среща един човек с отрязана ръка и го спира. Той казва: „Кои са тия хора, които развалят настроението ми днес?“ И най-после среща го един с отрязани ръце и крака и отподире му иска. Връща се назад и вика слугите си и им казва: „На оная вдовица една златна монета дайте, на онзи с отрязаната ръка две монети, а на онзи с отрязаните ръце и крака - три. Върви да ги застигнеш и да им дадеш.“ И всяка сутрин той изпращал слугите си с торба злато да им дават, та да не ги среща на пътя си да му развалят настроението. Той не искал никой да го безпокои. И той мислил, че свър-

шил добре живота си. И отишъл при персийския бог Ормузд и му казва: „Господи, аз се постарях да изпълня закона Ти. Девет десети от всичкото си богатство раздадох на бедните.“ Ормузд му казал: „Ти направи това, защото не искаше да те безпокоят. Не го направи от любов, а за свое удобство. Аз ще те пратя на земята още веднаж, за да се научиш какво нещо е милосърдието.“ Той се ражда втори път не като шах, а в бедно семейство. Баща му бил зидарин. Качва се един ден на една къща, пада от покрива и се строшава ръката му и крака му и остава инвалид по пътя и проси по същия начин и Ормузд го пита: „Как ти се струва, как ти се харесва това?“ И почва онзи да вижда какво е било неговото минало. Най-после идва една млада мома и тя му услужва и му показва какво нещо е милосърдието. Той тогава разбира, че трябва да има едно същество, което да влиза в твоето положение, а не само да ти помага, само за да се освободи от тебе. Ти казваш: „Аз му дадох 5 лева.“ Ти можеш да му дадеш един скъпоценен камък и да кажеш: „Осигурих го.“ Не, в Божествения свят всяко нещо, което не е направено от любов е престъпление. Всяко нещо, в което не присъствува светлината е престъпление. Всяко нещо, в което няма силата да повдигне човека е престъпление. В една постъпка, която ти правиш, трябва да има силата да повдигне. В едно чувство трябва да има топлина и в една човешка мисъл трябва да има светлина. Та казвам: На всинца ви трябва оная любов.

Преди няколко деня питам един от младите братя: Каква е твоята идея как си представяш Бога? На какво се кланяш ти? Ти казваш: „Еди кой си не живее добре.“ Каква е мярката ти? С каква мярка мериш, та казваш така и така? Има една вътрешна мярка, с която трябва да мерим, дали нещата са прави или не. Всяко нещо е право, което придава на твоя живот. Всяка дума, която придава нещо на тебе, тая дума е права - придава нещо на живота ти. Всяка дума, която придава най-малката светлина на ума ти, всяко чувство, което придава най-малката топлина на сърцето ти, е право. Всяка постъпка, която придава най-малката сила на тялото ти, е права. Всяка постъпка, която отнема най-малката сила от тебе, не е права. И всяко

чувство, което отнема най-малката топлина от тебе, не е право, защото хиляди постъпки и чувства ще дойдат и ще отнемат. И ако те само отнемат, знаете ли какво ще стане с човека?

Ние седим и не разбираме онова велико благо, оная Божия любов, с която Той ни е обгърнал. Всеки ден Бог изпраща към нас любовта си непрерывно и желае ние да дишаме въздуха - това [е] Божествения живот, който влиза в нас. Бог работи отвън и отвътре. И за всичкото онова изобилие, което имаме, от онова, което Бог ни е дал, ние сме недоволни. Някоя жена не е доволна, че не е красива. Питам: Ако ти си красив, какво полза има от това? Да искаш да бъдеш красив е хубаво нещо, то е едно Божие благословение. Защо искаш да бъдеш красив и не искаш да бъдеш грозен? Грозотата е една спънка в живота. Ти с грозотата си можеш само да обидиш хората, но не можеш да ги съблазниш. Но с красотата си можеш да ги съблазниш. Че где се вършат престъпленията? При хубавите дрехи се вършат престъпленията. Като влезеш ти в някой магазин, там има парцали и хубави дрехи. Кое ще задигнеш, парцалите ли или хубавите дрехи и балтони? Хубавите дрехи, а пък парцалите ще ги оставиш за стока на онзи. Та казвам: В света грозотата не върши престъпления. Хубостта върши престъпления. Сиромашията престъпления не върши. Богатството върши престъпления. Престъплението отива само в имането.

Та казвам: Трябва светлина в ума. Защо? Защото при нея не стават престъпления. Защо е потребна любовта? Защото не стават престъпления в любовта. Всички престъпления стават от безлюбие в сърцето. И всички престъпления стават от безсилие. Ние не трябва да бъдем безсилни. Защото щом си слаб, ще има престъпление. „Малките деца са ангелчета“, казваш. Най-малките деца вършат такива престъпления, за които иначе биха затворили човека за 2-3 месеца, но майките с любов изчистват всичко това, закриват го. Не дава ход на престъплението. На втория ден детето пак направи престъпление. Пак го скрие майката. След 4 - 5 години детето почва да разбира майка си и казва: „Мамо, аз разбрах, че твоето учение е пра-

во.“

Ако в твоята душа се зароди недоволство, не си ли извършил престъпление? Казваш: „Защо Господ ме е направил сиромаш? На мен ли се паднала сиромашията, сухия този хляб, на мене ли се падна? Другите хора си имат хубав хляб, меки юргани, а пък аз мръзна като някое куче.“ Питам: Хубавите плодове с юргани ли са покрити? От де ви е дошло, че човек трябва да има пружинено легло? От де ви дойде на ум това? За пружинените кревати умрелите са виновати, но казано е за умрелите лошо да не се говори. Всички тия удобства, които ние искаме, все са култура на мъртвите хора. Той, като умре, иска на креват да го туриш. Иска да му слугуваш, да го къпеш, да го обличаш, да му туриш шапка, обуца и той си мълчи като някой философ. Днес се изисква от верующите на новата епоха едно признателно сърдце. Човек да види онова, великото благо, което Бог е дал в света. Някои питат: „Това, което германците направиха на Чехия, право ли е?“ Питам: Ти вчера, което направи на жена си, право ли е? Ти вчера като продаваше стоката, това което направи, право ли е? От единия край до другия край е едно насилие. Всички хора са неблагодарни. Германците са неблагодарни от това, което имат. Кои са благодарни сега в света? Българите и те са неблагодарни от това което имат и англичаните, и те са неблагодарни. Англичанинът иска да задържи това, което има. А пък българите искат да вземат това, което им взеха.

Германците имат право да искат една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. Англичаните имат право да искат една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка и българите също. Три неща има право всеки народ да иска. Това е правото. Това е една мярка, която трябва да бъде за всички религиозни хора. Хляб имаш право да искаш. Не искай пари! Сутринта кажи: *„Господи, една светла мисъл искам, която да излиза от Твоя Дух. Искам сърдцето ми да се озари от едно топло чувство, което излиза от Тебе. Искам да чувствавам нещата така, както Ти ги чувствуваш. Искам да извърша една ценна постъпка, както Бог*

я върши.“ Сутринта Бог погледне на всички, на целия свят, на всички същества, вижда от какво се нуждаят и казва да им се даде същественото. Ти, като станеш сутринта, какво трябва да гледаш. Вчешти се най-първо, хубаво. Понеже, ако не се вчеште, възприятията ви от света няма да бъдат правилни. Има известни косми отпред на главата, те са във връзка с твоето милосърдие. С тях като антени възприемате мислите и желанията на хората. Малко по-горе има други косми, с които като антени възприемаш каква любов имат хората към Бога и ти се учиш какво нещо е Божията любов. А пък ти станеш сутринта с разчорлена коса и казваш: „Няма време за вчесване.“ Аз харесвам жените. Те носят гребен отзад, вчешат се и пак го турят отзад. Много е хубаво това. Веднаж срещнах две сестри да се разправят нещо. После срещам едната от тях и ѝ казвам: „Къде ти е гребенчето? Косата ти е малко разбъркана.“ Тя си поизглади косата и си замина. Тя, без да вземе гребена и да се вчеше, се карала на другата. Тя, преди да говори на оная, трябваше да си оглади косата.

Веднаж срещнах една сестра. Тя каза за друга една: „Оная е много простачка. Няма идея.“ Казах ѝ: „Как я просвети?“ Тя каза: „Понарязах я.“ Тая работа с нарязване не става. Законът е - вие един за друг сте предметно учение. Всеки един от вас разрешава по една велика задача. Срещне ви един човек, за когото вие сте едно предметно учение и зависи от вас какво направление ще вземе той в живота си и вие сте отговорни, както стрелочника по железниците, че сте турили този човек в крив път. А пък ако му дадете правилен път, ще имате Божието благословение и ще се радвате на това, което сте създали. И всеки ден мисълта ви трябва да бъде будна, че вие ще бъдете предметно учение за някого и той ще вземе пример от вас. И вие, като срещнете някого, ще вземете пример от него. Една постъпка може да реши благо на живота. Аз съм дал един пример, с който изяснявам тая идея по следующия начин: При един голям банкер в Америка, мисля че в Ню Йорк, се явяват 40 - 50 души за доста видна служба с големи препоръчителни писма. Той им казва: „Ще имам пред вид.“ Един млад момък

влиза, хубаво облечен и вижда на земята едно парче хартия, повдига и я туря на масата. Отива при банкирина и му казва: „Четох във вестника, че сте имали нужда от един касиер, но нямам препоръчителни писма. Ако може да ми се даде тази работа.“ Банкирина му казал: „Ти имаш най-хубавото препоръчително писмо. Ти дигна хартията. Това е препоръчително ти писмо.“ Ако ти направиш едно добро в света, ти си онзи, който е вдигнал малката книжка от земята.

Та казвам сега: Любовта ни трябва да превъзмогне всички мъчнотии. Една любов, която не превъзмогва всички мъчнотии, тая любов е слаба. Силната любов трябва да превъзмогне всичко в света. Аз вярвам, че всички вие имате тая опитност. Няма нито един от вас, който да няма тая опитност. Няма някой от вас, който да не е служил с любов. Нали сте служили някому с любов. Колко лесно се вършат работите тогаз. Ти си готов всичко да направиш от любов, когато обичаш. А пък няма по мъчна работа да служиш на някого, когото не обичаш. Та казвам: Не може да се служи на Бога без любов. Тая година нека да бъде година на служене на Бога с любов. Не че сте служили, но тази година вие любовта ще разберете така, както никога не сте я разбирали. Тая любов се отличава със следното: Седя веднаж аз в трамвая и гледам, че влиза един стар човек, доста беден и всички го поизглеждат особено. Аз наблюдавам. Гледам една много млада, красива мома, на около 20 - 21 година, стана и каза: „Седнете.“ Казвам си: една хубава, отлична постъпка. Това е закона на обичта. Тя му каза: „Седнете на моето място.“ Когато обичаш един човек, ти го поставяш на своето място, а ти заемаш неговото място. И тази мома, като му каза така, имаше една малка усмивка, имаше една идея, че е направила хубаво. От невидимия свят ѝ казват, че хубаво е постъпила. Защо се случи това? - За да го разправя на вас. Никой не обърна внимание и аз си казах: И аз бих желал така да постъпвам. Аз я погледнах. Взех си всичките сведения - какво чело има, какви очи има дали сини или кафяви, дебелината на горната и долната устна, ушите, ръцете ѝ. Взех си подробни мярки. Разгледах подробностите. Казвам: Това е един

от жителите на невидимия свят, скрит в тая форма. И казвам: Така трябва да се живее. Към мене тя не се обърна. Тя погледна стареца и после пак си повдигна погледа нагоре и се усмихна приятно. И аз желая вие да постъпвате като тая младата мома. Този, старият човек, е умният човек. Тя е силата. Тя проявява почитание. Вий сте млади. Искам да станете от столовете си и да поканите онези другите да седнат на вашето място, а вие да стоите прави.

Отче наш

„Да пребъдем в радостта, която идва от Бога.“

24 школна лекция
22 март 1939 година
*/Празника на пролетта/
София, Изгрев*

КАЧЕСТВАТА НА УЧЕНИКА

сряда, 5 часа.сутринта

Отче наш.

„Махар Бену“

(Учителят чете някои теми, оставени на катедрата: „Силни и слаби думи“.)

Кои са силни и слаби думи? Кои са съществените им качества? Кои са съществените качества на сладко и кисело? Сладкото и киселото как ще ги представиш. Те са понятия вътрешни. Човек се усеща сам, че е слаб. Някои говорят английски или френски и превеждат но в говора и превода им има нещо несвойствено. Във всеки език си има нещо свойствено, има си свой ритъм. Английският език си има свой ритъм. Българският език си има свой ритъм. Гледаш, че някой говори български, но дърва цепи и на френски някой, като говори, се препъва. *(Учителя изговаря тия думи с груб, дебел глас.)* Това не е френски, но казват: „Френският език има носово произношение.“ Но носовото произношение ни най-малко не е френски език. Кога се образува носово произношение? Когато французинът говори, той мисли. Ти не можеш да произнесеш носово, ако не мислиш. При германския език участва гърлото. Когато германецът говори, гърлото играе роля. Във френския език носовото произношение има смисъл. Казват, че гласът трябва да излиза от носа, че ако ти мислиш, гласът ти ще може да излиза от носа, от небцето. По теория, като отидеш при певец, той ще ти постави гласа, най-сетне виждаш, че кесията ти е осиромашала. И в религията всякога те учат какво нещо е вярата, учат те за Господа, после обясняват какво е любовта, осукват го и най-сетне човек остарее и казва: „Всичко е празно.“ Трябва едно разбиране. Вярно е това, което никога не отслабва. Слабо е това, което всякога отслабва. Силно е това,

което всякога е силно. Когато ви хване някой разбойник, какъв бихте желали да бъде той? - Силен или слаб? Казваш: „Силни трябва да бъдем!“ А пък, като хване някой слаб вятър, той може ли да те спре? - Не. Но когато дойде силният вятър, той може да те спре и да те събори. Сега някои от вас казват: „Да видим какво иска да каже.“ Казвам: „Хайде да ядем.“ Какво искам да кажа с тия думи. Какво се крие в яденето? Или ако каже: „Хайде да отидем на разходка.“ Какво се крие в разходката? Ако отиваме на разходка, за да дишаме и двамата чистия въздух и да използваме другите блага на природата, тогаз това е разходка. Но ако двамата направят през това време търговска сделка, вие не отивате на разходка, но си приказвате речено - казано за търговски работи и се върнете двамата от разходката радостни, защото сделката е станала. И двамата ядете и пиете, но ако сделката не е станала и двамата сте неразположени. Единият не е продал, а другият не е купил. Всеки ден вие се изменяте, променяте своето разположение. Казват: „Неразположен съм.“ Защо си неразположен?

Нека вземеме думата „ти“. Какво означава „ти“? Имате много повърхностни понятия. Казват: „Ти си човек.“ Или казваш: „Аз съм човек.“ Казваш: „Той е човек.“ „Аз“ не е собствена дума. Всеки може да каже „аз“. Не можеш да кажеш, че „аз“ принадлежи само на един човек. „Ти“ не може да принадлежи само на един човек. На всекиго може да се каже „ти“. А пък когато ти се говори [на] „ти“, ти го вземаш, в даден случай, върху себе си. На какво основание го вземаш върху себе си? Например кажеш: „Ти си, който направи това.“ На какво основание го вземаш върху себе си? Тогаз имате: $aq1 = ar2$. Как са равни те? $Aq1$ е онзи, когото товариш. Преди да го натовариш е $aq1$. Конят, който няма нищо на гърба си, е $aq1$. Като го натовариш, става $ar2$. Когато ми каже някой „аз“, аз искам да зная той натоварен ли е или не. $Aq1$ ли е или $ar2$. Щом е виден човек, той е натоварен и един ден той, в своята видност, от своята знаменитост ще започне да плаче. Питам: Ако вие сте едно дърво и искате да дадете много плод, мислите ли, че децата ще ви оставят? Ще се качат отгоре ви. Пък може да каже-

те: „Кой им дава право?“ За някои работи вие казвате: „Господ така е наредил.“ Де ви е книгата? В кой кодекс, на кое място Господ е писал, че го е наредил така. Сега вие казвате: „Какво трябва да се прави сега?“ Вие ядете храна и се задавяте. Какво трябва да правите след като се задавихте? Задавили сте се, значи храната се е спряла близо до гърлото. Гърлото ти е раздвоено, има един канал за стомаха, а друг за дробовите и тая малка хапка е останала при канала, който е за дишане, та нито в стомаха влиза, нито в дробовите. Стои на едно място. Тая хапка седи там като един разбойник. Ти знаеш, че ако влезе в дробовите, твоята работа е свършена, ти ще свършиш земния живот и почнеш да се молиш: „Дано да не влезе вътре в дробовите.“ Щом влезе там, ще ти се прекрати живота на земята. Сега, някой път вие седите и се спъвате във вашите мисли, както и този човек в своето ядене. Де седи погрешката? Когато ядеш, няма да говориш. Когато ядеш, ще бъде концентриран умът ти. След като сдъвчеш добре храната си най-първо ще затвориш вратичката горе при входа към дробовите и ще кажеш на храната: „Заповядайте, влезте вътре в салона.“ И ще отвориш път за стомаха и тя ще влезе. А пък вие, като приемерте храната, прашате един слуга да ви варди гърлото и той не е добре запознат с въпроса и вместо да отвори вратата на стомаха, отваря вратата на дробовите и тогаз казваш: „Без малко щях да се одавя, отиде храната на криво.“ Не е виновата храната, но ти си виноват, че не вардиш дето трябва да вардиш. Когато не мислиш право, никой не е виноват, ти си виноват. Има две състояния в човека. Един ум, който е чиновник - ум1=ум2. Ум1 е който мисли, който си върши добре работата. Той е свършил, с висше образование е, но чака да го назначат някъде. Ти казваш: „Ние знаем да мислим.“ Хубаво, ако това е вярно, от какво произтичат всичките неприятности в живота?

Тук всинца знаете все да пеете, нали? Ако ви кажа да изпеете думите „Махар Бену“ по всичките правила на музиката, как ще ги изпеете, кажете ми? Все ще ги изпеете някак си, но колко далече ще бъдете от първоначалната музика на „Махар“, защото има едни тонове, които са точни. Плътните тоно-

ве аз наричам тези, които показват слизание надолу в гъстата материя. Музикантите много често казват за някого: „Той има плътен тон.“ Ти като се качиш в горните височини, не можеш да имаш плътен тон. При плътния тон има налягане. Трептенията, които се съдържат в него са мощни, плътни. Вие, някой път, искате да бъдете плътни. Вие искате да бъдете например богат, силен, учен. Силата е плътност, богатството е плътност. Богатият човек слиза надолу. Богатият човек не може да наследи Царството Божие. То е невъзможно. Царството Божие е нагоре, над него. Той трябва да бъде много лек, като перушина, за да влезе в Царството Божие, а пък той е тежък. Казва той: „Не може ли като дам, да вляза в Царството Божие?“ Като даде всичкото си богатство, той тогава ще олекне. Кое ще олекне в него? Богатият мисли, че силата е в богатството, което има. Не че богатството е нещо лошо. Какво подразбира богатството? Богатството е събрана слънчева енергия. При богатството ти ще бъдеш или щастлив или нещастен. Понеже то е слънчева енергия, която има две страни - положителна и отрицателна. Може да разбираш богатството като израз на оная жива сила, праната. На български нали знаете какво нещо е прана. А пък индусите под прана разбират слънчева енергия. Цялата наша земя се движи вътре в праната, а пък гъстата материя индусите наричат пракрити. А пък българите употребяват думата „крити“, скрити. Значи крие се нещо. А пък индусите разбират под пракрити най-гъстата материя, от която е направена земята. Земята е направена от пракрити и част от твоето тяло е направено от тая гъста материя. Има нещо, чието естество не знаеш. Имате сърдце и не знаете естеството му. Имате ум и не знаете естеството му. Имате душа и дух и не знаете естеството им. Имате четири неща: ум, сърдце, душа и дух. Те са за мен ясни неща. Сърдце е това, с което чувствуваш болките страданията, радостите. Умът в тебе е това, с което различаваш мъчнотиите. Сърдцето чувства болката, [но] само за себе си не може да си помогне. То само я чувствава. А пък умът е сила да премахне болката. Ти се радваш и не знаеш как да запазиш своята радост. А пък умът може да запази сво-

ята радост. Ти искаш да говориш, имаш желание да говориш, но умът е, който те учи как да говориш. Умът ти е учител. Има някои работи, които умът ти не може да ти даде. Но душата може. Душата ще те научи какви ценности има в нещата. Ти, като имаш душа, ще разбираш ценностите на нещата. А духът е най-възвишеното в човека, до което ще достигнеш в този живот. Душата ще те научи да оценяваш нещата, а пък щом имаш дух, ще се научиш да употребяваш всяко нещо на неговото време. Ако не знаеш да употребяваш всяко нещо на времето му, духът в тебе е слаб, ти не работиш с духът си. Ако не оценяваш нещата, значи не оценяваш с душата си и ако твоят дух не те учи как да нагаждаш нещата, значи той е слаб. А пък ако със сърдцето си не можеш да чувствуваш радостите и страданията, то е неразбрано. Те са елементарни работи, които трябва да ги знаете. Вие казвате: „Господ ще уреди всичките работи.“ Това е право и не е право. Господ урежда и не урежда. Ако ти направиш едно престъпление, как ще уреди Господ престъплението ти? Господ ще заповяда да те турят в затвора. Казваш: „Че нали Той е всеблаг?“ Защото е всеблаг, Той ще те тури в затвора. Защо те туря в затвора? Щом направиш едно престъпление, ти не си учен човек. Не знаеш, че затвора е за учене. И ще каже: „Пратете го в затвора, за да се научи.“ Има и вътрешни затвори. Когато ти си ограничен, ти си вътре в затвора. Всеки от вас си има затвор. Всеки от вас си има съдебни пристави вътре и стражари и съдии, и мирови съдилища и обласен съд, апелативен, касационен, а пък има още един, как го наричат в религията - Божествен съд. В касационния съд делата могат да се касират. Като влезат делата в Божествения съд, каквото се реши - това е. От касационния съд делото някой път се връща, не го санкционират. Не е право, но го повръщат пак назад и пак започва. Някой път и втори път го повръщат назад. Понякога там някои не търсят правото, но гледат времето, защото един адвокат, който защитава едно дело, понякога му е приятно то да продължава. Аз на вас съм привеждал онзи пример, мисля че е от Германия: Един много виден адвокат цял живот защитавал едно дело. Започнал от мла-

дини и не го разрешил. И с него си изхранил семейството, възпитал децата си, издигнал къща, изучил сина си, оженил дъщеря си. Той е дал в наследство това дело на зетя си. Зет му му казал: „Аз в една година свърших делото.“ Онзи му казал: „Много си глупав, аз цял живот се прехранвам с него, а пък сега има да гладуваш.“ Като се приведе един пример има два начина за разбиране. Един ще разбере по един начин, а друг - по друг. Умът е за продължаване на делото. Това право ли е? За онзи, който е водил делото, за него е добре то да се продължава. Но онзи, който е завел делото, той иска това дело по-скоро да се разреши. Кое е по-хубаво - да се продължава делото или да не се продължава? Ако лошите работи се продължават, страданията продължават. Ако лошите работи се прекратяват и страданията се съкратяват. Ако добрите работи се продължават и радостите се продължават. Ако добрите работи се съкратяват и радостите се съкратяват.

Та казвам, сега в една окултна школа вие трябва да се запознаете с вътрешните закони. Всеки трябва да оперира с известни закони и да знаете, че има права, които са ваши. В себе си имаш едно право, което е лично твое право. Има едно право, което е лично право на баща ти, друго право, което е лично право на майка ти, после друго на сестра ти. Та ти ще оперираш с четиримата души, които сте в едно семейство. Ти казваш: „Аз имам право.“ Ти имаш право четвърт. Ти си господар само на една четвърт. Втората четвърт е на баща ти. Третата четвърт е на майка ти. Останалата четвърт е на твоята сестра. Така вие изучавате сега правото. Някои от вас изучавате вашето право. Някой изучавате правото на баща си, майка си, сестра си. Тогаз кажете ми: Какво е правото на баща ти? Мойсей е дал закона: „Почитай баща си и майка си.“ Първата заповед каква е? - Да вярваш в Бога. Какво е да вярваш в Бога? Какви са качествата? Ти не можеш да вярваш в Бога, ако не го обичаш с всичкото си сърдце, ум, душа, сила и дух. Ти не можеш да вярваш в Бога иначе. Ти можеш да вярваш, но това вярване няма да даде никакъв резултат. Аз говоря за неща, които стават. Например казваш: „Аз посадих сто фиданки.“ А

пък всъщност нито една фиданка не си посадил. Ти казваш: „Петко Стойчев ми каза, че е посадил сто фиданки.“ А пък няма никаква фиданка посадена. Ти разпространяваш това съобщение, но фиданките ги няма. Онзи човек къде ги е посадил? - Той ги е посадил някъде в ума. Той има един проект в ума, но като потърси фиданките реално, на физическото поле, няма ги никъде. Някой казва: „Аз зная да пея.“ Слушам го. Една сестра разправя на друга: „В ума си го чувам, колко хубаво пее вътре.“ Той пее вътре, но като рече да пее вън, не излиза. Вътре пее хубаво, но вън не излиза. Това вътрешното във всички пее, но това, което пее в тебе, това не си ти. Този , който пее вътре е друг, а пък ти, който ще пееш на земята, това е друг. Онзи, който пее вътре, казва: „Аз ще те науча как да пееш.“ Някой път той ти пее хубаво, но някой път и той си отива на разходка някъде.

Да ви приведа една аналогия: „*Mon cher*“ (Учителя изговаря тези думи веднаж грубо и веднаж много меко). „*My friend*“ (Учителя го изговаря грубо и меко). „Мой приятелю“ (Грубо и меко). Първото изговаряне е плътно френски. Този човек, като ти каже така грубо „мон шер“, той не си играе. (Учителят показва юмрук. Учителят изговаря същите думи меко). Това изговаряне предразполага. Мекият елемент е, който дава хубави свойства на езика. Ако кажеш грубо значи никаква погрешка не се позволява. В гостилницата, дето се хранех в София, слушах едни госпожи да говорят на френски. Гледях, че се разправят за нищо и никакво. Само хабят въздуха. Един ден ще [им] наложат глоба за въздуха. Ако вие говорите български само за хабене на въздуха, ще ви наложат глоба. В природата не се позволява, в разумния живот не се позволява да направиш едно движение, което ще внесе известна дисхармония. Един брат, който е неразположен, ми каза: „Този свят не е направен както трябва.“ - Неразположен е за нещо. Казвам му: „Дай си проекта и аз ще го изпратя.“ Вече от осем хиляди години се изисква проект. Всеки един от вас, който има проект, как да се оправи света, ще изпрати проекта и ще има комисия, която ще го прегледа. Ако е добър, ще има голямо

възнаграждение. Иначе ще го бракуват. Допуснете, че вие сте недоволни. Защо сте недоволни? От какво произтича едно недоволство в човека? - Едно недоволство в човека може да произтича от неговото сърдце, от гъстата материя. Под сърдце разбирам най-гъстата материя, в която човек функционира в съзнателния живот. Съзнанието го дели на четири вида: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Подсъзнанието, макар и да е от Божествения свят, обаче съдържа най-гъста материя. От него по-долу не можеш. Освен подсъзнание и безсъзнание може да има и други категории, но подсъзнанието е най-гъстата материя, в която можеш да функционираш. Ти на земята ходиш. Тази земя е потребна. Тя е която спира слънчевите енергии. Та казвам: В тебе сърдцето е площ или сфера, в която Божествената енергия се спира и постоянно акумулира. И тази материя, на твоето сърдце, трябва да започне да се обработва. Умът е вече индустриален завод. Индустрия е вече в човека. Сърдцето е значи земята. Ореш. В сърдцето има два вола. Ще ги впрегнеш, ще вземеш едно орало, ще се разпращаш с тях и ще им говориш това, което не е вярно. Погрешката е там, че земеделеца казва: „Ха, синко, да изорем земята и каквото изкараме братски ще го делим.“ Обаче шом привърши и се овършее, туря хубавото жито в хамбара за себе си, а сламата в плевника и казва: „На мен житото, а на вас сламата.“ Шом така постъпваш, ти не си земеделец. В ума нямаш вече воловете, впрегнати. Тука се впрягат машини, които се въртят и работят. Хиляди хора се ангажирани и те работят и наблюдават тези колелета и станове. И на тях казваш: „Гледайте да излезе хубаво изтъкана материя и като стане ще повишим вашите заплати.“ И тези хора работят вътре. Обаче, ти си правиш сметката на края на годината и имаш голяма печалба. И така наредиш сметките, че едва ще се падне дивидент по два лева на година. И ще кажеш: „За идущата година пак.“ Обаче, ти си скрил някъде печалба. Ти, като земеделец и като индустриалец, правиш същите погрешки. И казваш: „Аз работих!“ Хубаво, но тези волове не работиха ли? Казваш: „Аз изорях земята!“ - Че какво си направил? Кажи: „Не изорях земята, волове-

те теглиха ралото.” След това въздухът е взел участие за узряването на житото, после светлината, влагата. Ти сега пренебрегваш какво са направили слънцето, въздуха и водата и казваш: „Аз изорах нивата, каквото спечелих е моя собственост.“ Турците имат една поговорка, кое е цял на това. Аз съм привеждал този пример: Отишел турчин в съдилището. Дали го под съд. След това той казва на своите приятели: „Съдията каза едно „понеже“, едно „обаче“, но отиде нашето даначе.“ - Решението на съда било той да даде даначе. Та „понеже“ и „обаче“ решили съдбата на даначето, да не седи при него, а да бъде на онзи човек. Ти [си] разбрал „понеже“, „обаче“, но и твоето даначе отива. Ти казваш: „Аз разбрах вече.“ - И турчина разбрал, но даначето отишло. Това не е разбиране. Онзи, който е нагласил този анекдот, той споменава тези две думи, но съдията е обосновал своето решение. Някой казва: „Аз разбрах.“ Какво си разбрал? Ти казваш: „От тази болест разбрах много работи.“ Какво си разбрал? - Разбрал си, че те боли крака, нищо повече. Щом те боли крака, трябва да знаеш [езика] на болестта. Какво означава езика на болестта? Какво означава да те заболи крака? Като те заболи крака, ще кажеш: „Трябва да зная как да ходя.“ То е закон, за да се научиш как да ходиш, как да постъпваш с хората. Постъпването, това е ходенето. Този въпрос зависи от краката. Ти си в един свят на гъста материя. Този свят на краката е идеален свят. Доброто в света, това са краката на човека. Ако ти не поддържаш доброто в света, твоите крака в духовния свят не могат да функционират и понеже твоите физически крака са свързани с духовните ти крака, то един ден ще почнеш да работиш и с последните. Връзка има между светлината и очите ти . Най-висшата материя, която възприемаме, това е свънчевата енергия. Ако ти не виждаш тая светлина, не можеш да се обновиш. Трябва да знаеш какво нещо е зрение. Зрението е едно велико благо. Зрението е един Божи кредит и всеки ден, като си отвориш очите, ще кажеш какъв кредит са ти определили за днешния ден. В първите лъчи, които идват, има нещо разумно. И ще видиш какво са ти определили за този ден, което може да употребиш. Ти станеш

сутринта, слънцето е изгряло, но работите не са оправени. Има нещо криво в тях. Това и това не е както трябва. Казваш: „Така е писано.“ На кой език ти си разбрал, че е така писано? Светлината ти говори. Въздухът ти говори и уханието ти говори. Ти трябва да знаеш езика им. Ако почувствуващ уханието на един каранфил, какво трябва да мислиш? Или на една роза или на здравеца? - Каранфила ще ти даде чрез уханието един спретнат живот. Каранфилът показва, че той е минал през една много строга дисциплина. А пък като дойдеш до розата, тя е царска дъщеря. Розата, здравеца, те са богаташи, които са се научили на охолност и през големи мъчнотии не са минали. Те едвам са почнали своето учение. Те скоро са почнали. Но каранфилът от дълго време е почнал. Той ще ти разправи една история и ще ти каже: „Ти внимавай в живота.“ Той е прекарал и сиромашия и богатство. А пък розата сега едвам прекарва златния си век. Тя е нагиздена хубаво. Но сребърния век не е прекарала. После ще дойдат медния и железния век. А пък каранфилът е преминал всичките и сега се намира във втора една фаза - започнал е нова фаза. Вие сте разни епохи на вашата възраст. Някои от вас минавате златния си век. Някои - сребърния, някои - медния, други - железния. Всички хора не са еднаква фаза. Някой казва: „Рало, рало!“ Някой казва: „Сила, сила!“ Някой казва: „Парици, парици!“ Някой казва: „Трябва разумност.“ Разумността в човека кой век е? Разумността, това е златния век в човека. Да си разумен, това е златния век. Щом дойдеш до силата, това е сребърния век. Щом дойдеш до парите, това е медния век. А щом дойдеш до оралото, щом си взел мотиката и казваш: „Трябва да се копае“, ти си в железния век. Казваш: „Няма какво да се прави, ще се носи тая мотика.“

Има един период от 400 години - сто години за златния век, сто за сребърния, сто за медния и сто за железния. Има и една периодичност от 22 години. В 22 години нещата се повтарят. После взимат двадесетте и четири часа на денонощието. В 24-тех часа на денонощието някои часове съответствуват на твоя златен век, някои на сребърния, някои на медния и някои на железния. При златния век ти имаш вече връзка с ангелите

на Слънцето. При сребърния век имаш връзка е енергиите на Луната. Те са две светила, които играят важна роля. Те се поляризират едно друго. Слънчевата енергия дава светлина и топлина, а пък лунната енергия е отражение. Когато хората станат много хладнокръвни, те са в своя сребърен век. Казват, че англичанина е много хладнокръвен. Той е дошъл, в своето развитие, до своя сребърен век. Аз говоря за любовта, понеже любовта е свързана с висшето, с енергиите на Слънцето. Имаме две слънца, освен това слънце, което виждаме, имаме и друго слънце, още по-светло, но за което човек е още сляп, не може да го види. И ако станете един ден ясновидец, вие ще виждате на небето две слънца. И следователно, вие приемате енергиите на Слънцето, което е отражение на онова, истинското слънце. Другото слънце е разумно. То говори. Ти слушаш всички тия трептения, както писанието казва: „Слушаш гласа на Бога, който идва до твоето съзнание.“ Илия прекара големите борби и не разбра. Искаше да изправи света и изби 400 пророци. После се уплаши и избяга и каза: „Тая работа няма да стане така.“ И Господ го прати на планината, за да му покаже по кой начин ще се оправи света. Той трябваше да пости 40 деня и даваха му само по едно ядене. Той пъгуваше пеш и стана голяма буря. И Господ не беше в бурята. После стана земетресение, но Господ не беше в него. После дойде огън, но Господ не бе в огъня. После дойде тихия глас, разумното и тогава Илия затвори очи и Господ му каза: „Ти изби пророците, тези пророци можеше да не се избият, но можеха да се присадят и да дадат плод.“ А пък Илия ги считаше за вредни и ги изкорени от земята. Господ му каза: „Ти втори път ще се върнеш на земята, за да присадиш тези пророци. Ти ще имаш същата тяхна опитност един ден. С тебе ще постъпят така, както ти постъпи с тях и ще видиш, че така не може да се оправи света. Каквото правиш, ще ти го направят.“ Само Бог може да постъпи, както Той иска. А пък ние ще постъпим не така, както искаме, понеже, което Той е създал, не е наше. Ние имаме права в света. Вземаме глина и я мачкаме, както си искаме. Но щом дойде до чужди гърнета, там не може да направим каквото искаме. И

ако речем да направим нещо, ще попитаме чуждите майстори:
„Мога ли да направя така и така?“

Да имаш вяра, това значи да се запознаеш със законите. Вярата е закон за нощта, а пък любовта е закон за деня. Вярата, ти ще се качиш да живееш вечерно време, през нощта. През деня не ти трябва вяра. Вярата трябва вечерно време, когато е тъмно. А пък денем, когато е светло, има ли нужда от вяра. Това, което аз зная, не е вяра. А пък това, което не зная, е вяра. Някой казва: „Аз имам вяра.“ И вярата е закон за акумулиране, за сгъстяване. Вечерно време вие какво правите като се върнете в къщи? Аз не искам да влизам във вашия интимен живот, какво правите. Аз имам ясна представа какво правите. Аз зная. Има неща, които не ме интересуват, понеже са обикновени и понеже всички ги знаят. А това, което хората не знаят, то ме интересува и вие трябва да се интересувате. Вие всички се интересувате от неща, които всички знаят. Че какво има интересно в това? Ако имаш един товар, един малък товар и не можеш да го дигнеш и казваш: „Стояне, я дигни този товар.“ Тогаз, питам, кой е господар? - Ти ли, който заповядваш или Стоян, който дига товара? Един ден няма го Стояна. Стоян заповядва на товара. Кой е по-силен? Кое е по-хубаво? Сам ли да дигнеш товара или друг да го дигне, заради тебе? И как ще го дигнете? Представете си, че този товар отдолу е завързан, не се дига. Не е тежък товара, той е 5 кг. Казваш: „Много тежък е товара.“ Трябва да развържеш товара и тогаз викаш Стояна и той го дига. Или да кажем, че дойдат други и казват, че не се вдига, а пък друг идва и го вдига след като го отвориш. Малките мъчнотии, които имате в живота, какво представляват? Някой казва: „Напиши ми едно магаре.“ Магарето може ли да се напише? Вие сте взели думата магаре и сте му турили смисъл, който първоначално, когато магарето е било създадено, не е съществувал. Българите казват: „Напил се като магаре.“ Вярно ли е това? Че се е напил като магаре е вярно в това отношение, че магарето пие много вода. И като се напил с вино, човек може да постави един съд с вино пред магарето, но магарето не избира виното, а водата. Магарето е по умно

от човека, който пие вино. Казват: „Магарешка работа е, напил се като магаре.“ Не е вярно. Магарето във водата е отлично, но в храната си показва магарещината. Намери някои листа сухи и ще ги глътне. Казвате: „Много е скромен.“ - Не. Ако магарето и в храната си беше така взискателно, както за водата, тогаз щеше да бъде умно. После магарето има и други черти. Като го погне един вълк, то се разреве, бяга и реве. Вълкът отподире го гони и то реве. Питам: Какво се ползува магарето като реве? Хубаво, дойде ви едно страдание и вие се разревете. Тогаз ревърт не разрешава въпроса. Това магаре трябваше не да бяга, но да се обърне срещу вълка и да реве и вълкът ще се спре. А то бяга и реве. Вие бягате от вашите мъчности и ревете. Това не е разрешение. Това е магарешко разрешение на въпроса. И казват, че един вълк, като изяде едно магаре, той девет месеца обикаля на същото място, за да намери друго магаре. Много приятно, много вкусно е магарешкото месо за вълка. Та не разрешавайте вашите мъчности с рев. Ревът не разрешава въпроса. Плачът е друго нещо. В плача има нещо разумно. Една твърда почва, която не може да обработваш и тя се размеква. Сълзите размекчават.

Казвам: Във време на мъчности впрегнете ума си на работа. Бог, Който ви е пратил на земята, какво иска от вас? Искан ли Той вие да бъдете такива, каквито сега се проявявате? Аз ще ви предупредя: малцина от вас съм срещал, които като разправят нещо, го разправят както си е. Когато ми разправя за себе си нещо, има два начина, които са равни: някой път, като си направил едно добро на хората, разправяш го така, че ще украсиш, разправяш го така както не е. Той казва: „Срещнах някого и му дадох 5 лева.“ Но той ще разправи така подробно, че да му даде външност. А пък някъде, като направи една погрешка, почне да я смаява и казва: „Условията бяха причината, аз не исках.“ - Омекотява го. Добре, и в единия и другия случай не е прав. Той трябваше да тури умаляването при доброто, а пък като направи една погрешка, да я уголеми. Или най-правото е да изложи работите както си са. Да кажем, че аз правя добро някому. Че то е много мъчна работа да нап-

равиш едно добро, защото този човек може да е бил богат в миналото, правил е добрини, сега е дошел до това положение и аз му давам сто лева. И той казва: „Много малко.“ Той е играл с хиляди банкноти, трябва да вляза в неговото положение. Ако аз съм, няма да му дам сто лева. Ще му говоря приятелски. Той ще ми разправи това и това. Ще му взема името и ще му кажа: „Ще се срещнем пак.“ Нищо няма да му кажа за даване на пари, но в един плик ще му пиша едно безименно писмо и ще му туря сумата, която му трябва. И ще пиша в писмото: „Вземете една скромна помощ, много малка, но да не ви се вижда обидно. Ако имах повече, бих ви дал. Това, което правя за себе си, правя го и за вас.“ И той ще се усеща, че не унижен.

Да кажем, че ние учим хората да вярват, че най-първо ти не вярваш. Или казваш: „Трябва да обичаме хората.“ Но най-първо ти не обичаш. Казваш, че трябва да обичаме Бога, но най-първо ти не обичаш. Аз гледам, че за любовта нямате понятие. Във вас съществува едно човешко разбиране. Нямате едно вътрешно съзнание. Аз седя и гледам някой човек, но питам: Какво е човек? Минава едно малко, бедно дете. Че това е едно изпитание за тебе. В това дете има една божествена душа вътре. Това дете, като дойде на земята, има обикновено съзнание, но в това дете седи едно висше съзнание. Както казва Христос, че тяхните ангели на небето гледат лицето на Отца Ваше-го. И ангела гледа как ще постъпиш. Аз се спирам и виждам, че е опърпано, но веднага виждам, че то е свързано с една нишка с ангели. То е Божественото. И казвам си: Аз ще постъпя тъй, както бих желал с мене да постъпят.

На всинца ни трябва самообладание. Аз слизам отгоре и гледам, че една сестра се разплакала. Седи до стълбата ми разплакана. Защо? Един брат не се отнесъл добре с нея. Обхода трябва на всинца ви. Вие сте се разгащили. Не разбирате любовта както трябва. Трябва да се роди във вас нещо благородно. Да се уважавате един други. Вие, като че ли, казвате: „Аз пет пари не давам заради другите.“ И аз ще ви кажа, че тогаз и аз пет пари не давам за вас. Ако отсега нататък не искате да

изпълнявате волята Божия и аз пет пари няма да давам за вас. Един ден аз ще се вдигна и ще си отида и ще ви оставя с вашето знание да правите каквото искате. Аз не искам такава лигава любов. Вие нищо не сте направили заради Господа. Всички искате да бъдете тщеславни, да се повдигнете, да станете богати. Аз не съм дошел за това. Аз съм готов да се пожертвувам за вас, ако любите Бога. Ако пък не го любите, няма какво да се занимавам повече. И за оная любов, за която аз мислех да говоря, няма да кажа нито една дума. Аз ви виждам какво мислите вие. Вие имате много нечиста мисъл. Какво не сте турили върху мене. Кажете ми, какво не сте турили отгоре на гърба ми? Покажете ми един от вас със свят живот. Вие седите така и си играете. Някои мислят, че са много близки. Под близки се разбира: трябва да носите светлина в себе си. Аз ви говоря на един език понятен. Аз не искам да се занимавам повече да уреждам вашите работи. Няма да ги уреждам по този начин. Станете всички ясновидци. Бих желал да видите какво аз правя. Но така, както сте слепи, нямате право да говорите. Като станете ясновидци, можете да говорите както си искате. Но хората, макар и слепи, трябва да знаят какво е направил Бог за тях.

Вие казвате: „Ние знаем, че Учителят е Божествен, той е Господ.“ Че вие сами не вярвате във вашите думи. Че в какво седи понятието Господ? Всеки, щом обича, е Господ. Един човек, който може да се жертвува за другите, е Господ. Един човек, който може да прави добро, той е Господ. Един човек, който е абсолютно справедлив, е Господ. Един, който абсолютно се жертвува, е Господ. Христос казва: „Ще правите по-големи дела, от колкото аз правя.“ Вие казвате: „Той е Христос. Като Него не можем да бъдем.“ Като Него ще бъдете. Вие казвате: „Аз не съм като тях.“ *(Учителят изговори грубо и дебело тия думи)* „Mon cher“, „my friend“ - това е вашия език.

Двама млади идваха при мен и ме питаха: „Трябва ли да се женим?“ Рекох: „Ти имаш ли гръб да храниш жена? Ти имаш ли гръб да храниш деца? Ти искаш да снесеш яйца и друг да ги мъти. Ще можеш ли да дадеш възпитание на синове и дъщерии?“ Вие казвате: „Да се женим!“ Как ще я храниш? Ако ти не

можеш да обичаш своята другарка, не се жени за нея. Ако я обичаш, ти си женен вече. Какво значи думата „женен“ на български? Ще пожънеш житото, ще вземеш житото за себе си, а сламата - за воловете. Това е женене.

Не искам втори път да ви говоря по това. Има нещо във вас, което не харесвам. Аз съм търпял. Няма какво да ви говоря повече. Вие казвате: „Учителят ще си оправи работите, той си живее горе, а ние опъваме каиша.“ Ако вие мислите, че вашият живот с това може да се оправи, аз съм готов да ви отстъпя стаята и аз ще взема вашето място, ще заема мястото на един беден. Вие мислите, че нямате пари. Ако имате пари, какво ще направите с тях? Колко пари ви трябват? Или да ви дам пари да се облечете, да си купите шапки и обуца и да си вземете апартамент. Че това го правят вече в света. Идете, работете и направете това. Каквото искате ще ви дам. Колкото злато може да побере сърдцето му. Аз ще му дам толкова злато. Ето колко злато мога да ви дам. Ще ви изпразня главата и ще я напълня със злато. Искаш да бъдеш богат, но златото ще го туриш в главата си. Колкото може да побере. Твоята глава има един и половина килограма мозък, а пък относителното [тегло] на златото е 19. Тогава колко килограма може да побере вашата глава? - Двадесет и девет - тридесет килограма. Във всеки килограм има по 200 наполеона - всичко 6000 наполеона. Това е най-големият кредит, с който можеш да се ползуваш. Шест хиляди и то ако умът ви е на мястото, ако сърдцето ви, душата ви и духът ви са мястото. А пък, ако не са на място, тогаз пропорционално се намалява богатството.

Ако вие се решите да живеете както трябва, трябва да имате връзката. Ето, в този момент слънцето изгрява. Ако може да слушате гласа на Бога, който изгрява чрез слънцето, не шест хиляди, но колкото искате може да имате. Но най-първо трябва да помагате на своите ближни. Трябва да работите не за себе си. Една четвърт аз работя за себе си, а три четвърти работя за своите ближни. Такова е отношението. Една четвърт за себе си, а една четвърт за своите ближни, това не е изпълнение на закона. Сега не искам да ви говоря. От невидимия свят,

като ви гледат, онези които помагат, един ден, като престанат да ви помагат, знаете ли какво ще стане? Нито аз мога да ви помагам тогаз. Ако се изтегли въздуха от тая стая, аз не мога да ви помагам. Ако се изтегли светлината, не мога да помагам. Ако се изтегли живота, какво ще остане - празно пространство. Не злоупотребявайте с Божиите блага, понеже ще дойде страдание. Вие причинявате страдание. Знайте, че половината от страданието ще носите вие. Аз ще взема сега само една трета, а две трети ще наложа на вас. Като дойде доброто, което ви се пада, аз ще взема една трета, а две трети - за вас. А като дойде до страданието, една трета за мене и две трети за вас. Та да престанат между вас онези ежби, които носите с векове. Решете този въпрос. Не един за други, но за любовта, която имате към Бога, заради любовта, която Христос е имал към вас. Знаете ли какви са били неговите страдания? Няма да имате сега мене предвид, но преди две хиляди години едно същество е понесло греховете на света и кръв е текла от лицето му. Но Онзи, Комуто е текло кръв от лицето му, не Го карайте втори път да тече кръв от Него. Евреите, които накараха да тече кръв от Него, две хиляди години се тласкат. И ако вие накарате Христа, като евреите, да тече кръв от Неговото лице, същият закон е и за вас. В света сега иде гневът Божий. Сега е съдбата Божия. Нямаме време да се прераждате. Каквото направите в този живот, това е. В следущия живот има нови работи. Да ви говоря на един език понятен. Не си играйте. Аз [за] себе си съм разрешил въпроса. Искам и вие да го разрешите. И вие по същия закон ще носите една трета от престъпленията, от страданията. Другите оставете. Светът не иска жертви вече, но разумност се изисква. И трябва да се работи. И всеки един от вас да работи. Да работи и в душата си и в духа си. И не изнасяйте лъжите пред Бога. Ти не обичаш един човек и казваш: „Аз нямам нищо против него.“ Не говорите истината.

Та да остане само Господ да живее между вас. Като влезете тук, едно от двете: или че много хора има за вас тук или като влезете, да виждате, че само Христос живее тук. Че сте само вие и Христос. А вие като влезете, не виждате Христа, но

мислите, че има много хора тук. Христос го няма за вас тук. И тогаз започвате стария живот. В тебе има една глава, това е Божественото начало. В човека има едно сърдце. Та казвам, служете на Бога във вашата глава! Кое е главата? - Истината е главата. И във вашето сърдце служете на Бога. Не казвам, че не служите, но вие се самозаблуждавате. Аз, по някой път, гледам и съм правил много опити. Аз съм употребил едни и други начини. Ако употребиш строгия начин и хората стават като тебе строги. Ако употребиш мекия начин и хората стават меки като тебе. Но нито в строгия, нито в мекия начин е спасението на човека. Аз искам да направим разлика сега. Понеже аз излагам себе си. Аз, като дойде до Божията истина, готов съм да жертвувам всичко. А пък, ако дойде до мене, от вашия учител нищо няма да стане. И когато аз ще се откажа, ще се откажа от всичко. И няма какво да ме безпокоите вече. И тогаз бих ви оставил всички свободни, да си вървите както знаете и аз ще си вървя както зная. И аз ще служа на Бога, както зная, и вие ще служите както знаете. Някой може да каже: „Учителят не ни учи хубаво.“ Тогава дръжте живота на Христа. Тогава дръжте живота на Мойсея или друг някой пророк, но бъдете съобразни с вашето верую. Аз не ви проповядвах до сега себе си. Вие си мислите това, което не е. Аз съм повече отколкото вие мислите. И съм по-малко от това, което вие си мислите. Следователно, две неща има. Аз [съм] повече от това, което вие мислите. Какво ще кажете? Аз съм повече от това, което съм проявил. Аз не съм проявил нито една милионна част от това, което съм аз, разбирате ли? Не е знание това, което човек е научил наизуст, но има неща, които съм разрешил. Христос разреши един въпрос като излезе кръвта му. Той тогаз разреши един важен въпрос. Мислите ли, че вие ще разрешите този въпрос, без да излезе кръв от вашето лице? Вие знаете ли какво нещо [е] страданието? И вие имате малки страдания. Не искам сега да остане във вас известно заблуждение. Не се заблуждавайте от известни ваши мисли. Вие се самозаблуждавате в себе си. Не се самозаблуждавайте. Дръжте едно правило: Дръжте в себе си името Божие свято. Да имате за Него само

едно мнение.

Като дойде до името Божие, да има във вас нещо, което не е опетнено, да имате една свещена мисъл. Да нямате никакво роптание и да кажете: „Всичко е за добро.“ Казано е: „За онези, които любят Бога, всичко ще се превърне за добро.“ И стремежа ви да бъде: Царството Божие и Неговата правда. И в този стремеж да бъдете непреривни. И най-сетне вие ще се проявите. Вашето лично проявление ще бъде в изпълнението волята Божия. Ако изпълнявате волята Божия, вие ще се проявите като човек. Ако търсите Царството Божие и Неговата правда, вие ще имате онази мощна сила, всякога ще бъдете силни. И ако държите името Божие свято, тогава живота ви ще се осмисли.

Та първото нещо е: Не петнете името Божие! Понеже, който петни името Божие, той всичко изгубва в света. И аз искам да ви предпазя. За вас има голяма опасност, понеже ако се подхлъзнете, който от вас се подхлъзне, мъчно се повдига вече. С покаяние работа не става. Ако някой от вас ще дойде при мене и ще мърмори, аз не съм ви наложил нищо и обещание не съм взел от никого и съм оставил всички свободни и вие не злоупотребявайте с тази свобода. Аз искам да осветите името Божие, да търсите Царството Божие и Неговата правда и да изпълните волята Божия. И ако тия три неща изпълните, аз знам, че и другите неща ще направите. Аз не се меся в другото вече. Да имате на какво да разчитате. Като дойде някой при мене, аз не мога да му взема страданията. Вие казвате: „Каквото каже Учителят, ще го направя.“ Че аз не съм ви поставил на изпит. Вие сте Петровци, по три пъти сте готови да се откажете. Не че го искате, но като дойде страхът се отказвате и после се мъчите. Хубаво, като заминете за другия свят, къде ще заминете? Какво понятие имате за онзи свят? Когато дойде Христос на земята, не можеше да се върне обратно. А трябва да мине по пътя на страданието и като изтече кръвта тогаз можеше да са върне. Тогаз можеше да се качи при онзи, който го е прагил. Та и вие по същия начин може да се качите. Същият закон е. Нито аз мога да се върна тъй както мислите.

Аз разбирам законите. Вие казвате: „Той всичко може да направи.“ Всичко, което се прави, трябва да бъде разумно. Всичко, което се прави, трябва да бъде силно. И във всичко, което човек прави, той не трябва да бъде раздвоен. Помнете: не можете вие да бъдете щастливи от сега нататък, ако не изпълните това, което ви казвам. Инак вас ви очаква голямо страдание. Всеки, който е слушал моето слово, словото ще ви съди. Пък и аз същевременно и аз ще бъда съден. И аз, за каквото съм говорил и мене ще ме съдят, с вас заедно. И мен ще съдят и вас ще съдят. Ако има нещо криво, мен ще ме съдят, че не съм го казал както трябва. А пък вас ще съдят, че не сте го изпълнили като трябва. Най-първо съдбата ще започне от вас. И започнала е вече. Започнала е от избрания народ - евреите. Казано е, че съдбата започва от дома Господен. И с вас ще започне. Съдбата ще започне с най-добрите - те са избрания народ. И след това ще дойде съдбата и за другите. Та всички онези, които са избрания народ, съдбата от тях ще започне. Понеже това са леките дела и не мислете, че така леко ще отидете при Бога.

На думата славянин ще извадите първите две букви „сл“ и остава „авва“. Това е най-хубавото. Този е онзи, скритият вътре. Славянина трябва да познае Баща си. А пък „сла“ какво значи? Каквото човек си постила, на това ще легне. „Сла“ е началото на глагола „слагам“. Вие трябва да сложите великия закон на любовта като основа на живота си, да познаете вашия Баща. Това е славянин. Славянин е онзи, който познава своя Баща и върши Неговата воля. Та желая, в това отношение, всички да бъдете славяни, да познавате вашия Баща и да извършите по дух Неговата воля. Че който ви види, да каже: „Блажени тези синове, които вършат волята Божия.“ Блажен е онзи, който върши волята Божия.

Сега вие ще излезете вън и ще кажете: „Страшно ни нарязва Учителят.“ Вие не сте разбрали нищо тогаз. Ако аз ви нарежа, нито един няма да може да излезе от тук. Ще кажете така: „Учителят ни говори, че трябва да държим свято името Божие в себе си, да въдворим Царството Божие и Неговата правда в себе си и да изпълним волята Божия.“ И тогаз всичко

друго ще ви се приложи, казва писанието. Вие сега търсите причината, че този, онзи бил виноват, че това, онова не е станало както трябва, че този, онзи, не постъпил както трябва. Ние нямаме закони как да се постъпва. Имаме един закон: Аз съм ви проповядвал любовта, но тази любов разгалва хората. Един човек, като го обикнеш, той започва да ти заповядва. Любов, в която ние не сме готови да слугуваме, тя не е правилна любов. Любов, в която ние искаме да заповядваме, не е правилна любов, понеже ни обича, да го изнудиме, това не е любов. Това е насилие. В любовта се проявяват най-хубавите чувства и мисли. Аз искам вашата любов да бъде абсолютно безкористна. Вие си дръжте вашата любов. Аз не искам да я закачам. Но вашата любов ще се повдигне и ще се пречисти, ако имате Божията любов.

„Авва Отче“ се казва там. Думата „Авва“, значи онзи Баща, Който носи тягостите на своите неразбрани деца. В думата „Авва“ два пъти се повтаря буквата „А“. Като махнем първата буква „А“, остава „ва“. Българинът казва „ва“ - да се спре нещо. Та казвам: като махнем първата буква „А“, остане „ва“, какво ще стане? Та сега всички ще се натоварите. Всеки да си носи товара. И да благодарите. Този товар ще го носите на мястото, дето трябва. И като го занесете така товара там на мястото, всички въпроси ще се разрешат.

Добрата молитва

6 часа и 50 минути

25 школна лекция
29 март 1939 година
София, Изгрев

ГОСПОДАРИ НА ВЪНШНИЯ И ВЪТРЕШНИЯ ЖИВОТ

(Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло)

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш.

„Всичко в живота е постижимо.“

„Давай, давай.“

Ще говоря за работата. Някой път говорите за труд и мъчение. Аз не зная какво разбирате вие под думата мъчение. И какво разбирате под думата труд, какво - под думата работа. Мъчението се отличава от труда по това, че има друг костюм. На български костюмите на думите, мъчение, труд и работа са тези: М.Т.Р. По костюми се отличават. В живота се изисква едно вътрешно разбиране. Сега всички хора са дошли на земята, но не знаят защо са дошли, кога са дошли, колко време ще живеят, пак не знаят. И от тук, като напуснат земята, къде ще отидат, пак не знаят. Предполагат нещо. Вие знаете за живота талкова, колкото онази млада мома, която, като се облече в хубавите дрехи, мечтае си нещо за в бъдеще, има някаква си болка, има си нещо в ума - хубав живот, хубава къща и пр. Но след като влезе в живота, в това великото училище и намери своя велик професор, от него взима уроци. Най-първо като го види, тя говори много хубаво за него. Казва: „Имам отличен професор, толкова е отличен, свършил е.“ И от сутрин до вечер само за професора си говори. Какъв език имал. Говори за неговите постъпки, за движенията му. Какви са били очите му, веждите му, всичко това описва, като един ангел. Този професор, някой път, е своенравен. Погледнеш, на тая студентка в

живота той напише числото две. Щом писал веднаж две, нейното мнение за професора ѝ се изменя. И тя казва: „Мислих, че беше свястен.“ И характера му се изменява. Откак написа това число, характера му се измени, той е учен човек. Той ѝ написал две. Това е пътят, по който тя е дошла на земята. Това число две е впрегнало всички хора на работа. Ако не беше две, всички хора не щяха да се мъчат. Две означава: Или добре ще се учиш или ще се мъчиш. Ще кажеш: „Къде е мъчението [в] две?“ Долу, дето се пресичат двете линии, там стават всички катастрофи. Когато пишете две, стават катастрофи.

Сега да пристъпим към предмета. Имате вежди, очи, уши, нос, уста, пръсти. Ако ви попитат защо ви е ръката все ще дадете някакво обяснение. Аз наблюдавам колко хората са вискателни спрямо другите, а спрямо себе си не са. Трябва да знаете, че каквото виждате в другите хора, това сте вие. Вие сте разложени във всички хора. И каквито прегрешения виждате в тях, това сте вие. Доброто и злото, което виждате, това сте вие. Разложени сте в една голяма площ, та виждате себе си. А самият човек е събран в едно малко място, та не може да се видиш. Обичате един човек, че имал обхода. На какво се дължи неговата обхода? Някой път човек може да е красив, но ако в тебе обонянието е силно развито, ще усетиш нещо неприятно. Мнозина са ми казвали: „Не мога да го търпя, излиза от него една тежка миризма.“ А гледаш, че е красив човек. У някои друг лицето не е така стройно, не е така хубаво, но от него излиза едно ухание, нещо привлекателно. Кое е хубавото в него? Някой път хубостта на човека произлиза от неговите уста. Някой път произлиза от неговия нос. Някой път от неговите очи. Или от неговите уши. Или от неговите движения. Може човек да вземе известна поза, която е приятна. Всяко нещо в природата си има свой смисъл. Често вие имате един израз, казвате, че нещо било без дъно, дълбочината била без дъно. Каква е дълбочината на земята? Най-голямата дълбочина е до центъра на земята, колко е? Колко е диаметъра на земята? (-12 хиляди километра.) Добре, тогава дълбочината или радиуса ѝ е около 6 хиляди километра. Туй, бездънното е 6 хиля-

ди километра. Казват, че височината е безпределна. Височината мерим от тук до центъра на слънцето. До повърхността на слънцето изчисляват 92 милиона мили. И слънцето има диаметър 800 хиляди. Значи радиуса или дълбочината на слънцето е 400 хиляди километра. Та казвам, бездънното е това. А ние считаме това понятие за нещо неопределено. Казваме: „Той е много учен човек.“ - Учен човек! Колко думи знае? Шекспир - най-учения е употребил 16 хиляди. А Милтон - 10 хиляди. А пък обикновените писатели - по четири хиляди употребяват. А пък обикновените хора, някои от тях, си служат с 2000 думи. За някой оратор казват, че много добре знаел езика. Значи две - три хиляди думи. А пък да знае 150 - 200 хиляди думи! Та някой път, ние се преценяваме, мислим че много знаем.

Скоро изпитвам една сестра, разви се гласа ѝ, взема височини. Тя е млада сестра. Така казваха за нея. Аз казах: „Да я чуя.“ Височините взима хубаво, но като рече да слиза, не знае как да слезе. Там се плъзга. А пък знаете ли какво нещо е плъзгането? Височините са планинските места. Вие в живота си искате да ходите само по една равнина. Ако вие по една равнина ходите, от вас нищо няма да излезе. Човек за да може да постигне нещо, трябва да има един идеал. Вие трябва да си го представите като един висок планински връх. И ако вземем да разгледаме земята, ще видиме, че всичката култура се е развила там, дето е имало високи планини. Най-устойчивата култура е на Хималаите, дето е индийския народ. Египтяните са имали култура и са ги хвалили. Планините са били далеч от тях. И за да имат култура, те е трябвало да си направят изкуствени пирамиди. И тяхната култура не е така мощна. Човек трябва да има един висок идеал. И според височината на вашия идеал, такава ще бъде и културата. Някои говорят за любовта. Любовта е един възвишен идеал. Вие мислите, че любовта всеки може да я хване, да я обхване. Не. Любовта е непостижима. Тя е като Монт Еверест. Вече 5-6 години ходят германци и англичани да се изкачат на него, но не могат. Та казвам, трябва да имате един идеал. Той, идеалът, е непостижим. Не мислете, че може да го постигнете във вашия живот.

Радвайте се, че имате нещо непостижимо. Радвайте се, че човешкият крак там не може да стъпи и че то ще остане за всякога чисто. Да дойдем до идеята за Бога. Каква идея имате за Бога. Идеята ви за Бога е много смешна. Вие седите и казвате, че имате страх Божий. Между хората сте изправени. Например, ходите в София, там има стражари. Ти вървиш добре. Има закони. Но щом си в къщи, правиш каквото искаш. А пък то в къщи, когато си сам, трябва да бъдеш много изправен. Достатъчно е да влезеш в къщи, за да познаеш каква е религията на един човек, какви са му познанията, постиженията, дали е музикант или не, художник ли е или не. Ще познаеш. Вие ще кажете: „Така Господ ни е създал.“ Не, тогава вие нямате ясна представа какво нещо е Господ. Значи, ако Господ е създал една пеперуда и я облякъл с такива хубави дрехи, на които биха завиждали царете и цариците на земята. Нито една царица не е носила такава мантия, шарена както една пеперуда. И Христос казва: „Малките цветя, които Бог така хубаво облече, мислите ли, че са по-горе от човека?“ Мислите ли, че Бог човека, това разумно същество, ще го остави да се облече с дрипели? От вашите уста трябваше да тече нектар. Като влезете в някоя къща, че като кажете няколко думи, да потече нектар от вашите уста. И всички хора там да се примирят. А пък аз гледам, за някого казват, че е много набожен, а пък като влезе някъде скарва хората. Аз се чудя за тази набожност. Наблюдавайте живота си. Ако влезете и скарате хората, вие верующ ли сте? Накъдето ходите, трябва да носите нещо хубаво. Ухание трябва да излиза от вас. Аз това ви го представям като един идеал. Че кое ни радва? Нали слънцето. Като изгрее слънцето, носи живот. Вие виждали ли сте, като изгрее слънцето, колко е весело неговото лице. И като погледнете всички тези растения, на тях слънцето дава благословение. И цялата природа усеща присъствието на слънцето. Даже и студеният сняг горе, който е бил така консерватор, че не се помръдва, като изгрее слънцето и той се помръдне, като една деликатна мома, подвижва се. И той се влюби. Аз смятам, че снега, като почне да се топи, той се е влюбил и казва: „Не ми се седи вече тука!“ И тръгва в тая

посока да дири слънцето, на където отива. Сега ви говоря на фигуративен език. Вие сте се влюбвали много пъти. Има хора, които са се влюбвали в някое малко кученце. Аз съм виждал дама, като го носи, че го милва. Някое дете се е влюбило в котката и я носи. Аз съм виждал хора да са се влюбвали в някое птиче и казва: „Колко е хубаво това славейче!“ Някой се влюби в едно цвете и го носи на ухото си. Влюбен е до известно време. Момата, докато е млада, се влюбва в китки в цветя. Но щом се ожени, тя хвърля тези цветя и казва: „Те ме направиха нещастна.“ Най-първо тя носи червена шамия, като генерал. А пък щом се ожени стане калугерка. Не турям сега в лош смисъл: родила е едно дете, умряло. Родила дъщеря и тя умряла. Та три - четири все умрели. Тя вече се подбрадила с черната шамия. Всичко черно навсякъде, навела глава и казва: „Аз да знаех, никак да не се жених. Що ми трябваше да се жения! И този, когото обичах, замина някъде. А пък аз съм сама.“ Какво трябва да се прави сега? Вие се самозаблуждавате. Вие виждате себе си в хората. Хора се влюбват в себе си. Няма по-опасно нещо човек да се влюби в себе си. Някой път ние нямаме ясна представа за живота. И ако представите на някоя маймуна огледало, тя, като се огледа в огледалото, не знае че е тя. И дойде зад огледалото, да хване другата маймуна, но я няма. И пак си оттегля ръката. И като се поогледа пак, пак че се скрила другата маймуна и рече да я хване, но няма я. И вие, като се оглеждате в огледалото, искате да хванете себе си. Влюбихте се в тая маймуна в огледалото и казвате: „Защо тази маймуна не ме обича? Защо не мога да я хвана?“

Не е пътят този. И казвате: „Дали Бог ме обича или не? Че ако вие обичате себе си, а ние сме отражение на Бога, то какво има ние да се съмняваме. Не може Бог по същия закон да не обича Той себе си. Че ти си едно отражение в малка степен и на Бога. Вие не можете да не обичате вашата ръка. Като я погледнете, имате все едно хубаво чувство за ръката си. За мен закона седи така - като се окаля ръката, аз не я съдя, не й казвам: „Защо се окаля? Защо не водиш трезвен живот?“ Аз считам, че причината за окалването не е в ръката, а по-дълбо-

ко търся причината, в друго. Вие един други се съдите и причината за вашето окалване не е във вас. Причината е много малка. Скоро ми разказаха следното: Дошла е една жена от Русе. Една съседка имала тя, която постоянно ѝ казвала: „Ти си голяма простачка, простакиня.“ И оная я дава за под съд за думата „простакиня“. И спечелила делото. Другата била осъдена за 10 дена затвор, за тая дума и 2000 лева глоба. Казвам ѝ: „Само за това ли? Да няма нещо друго?“ Тя казва: „Не, само за думата простакиня.“

Казвам, тук си позволявате някои думи повече от „простакиня“, да си казвате. Ако си заведете дела за обида, тогава всички щяхте да бъдете в затвора. Тук наскоро един брат, за нашата изгревска кооперация, която фалира, нарече хората от братството „мошеници“. За думата „мошенник“ осъждат ли? Той ги нарича всичките мошеници. Къде е причината? Необмислена работа. Като кажеш „мошенник“ какво ще придобиеш? Много неодялани езици има тука. Не са виновати езиците. Аз си го обяснявам, че от много високо място слизате. Водата, като слиза от високо планинско място, много говори и скача. Като кажеш „мошенник“, колко години се наказва? Ако кажеш пред лицето му, ще го [те] осъдят за три месеца. Ако кажеш зад гърба му няма да го [те] осъдят. Тук ако кажеш думата и те осъдят. В невидимия свят ако само помислиш, пак ще те осъдят. Ако допуснеш в мисълта си, ще те осъдят. В мисловния свят, ако само помислиш, ще те осъдят. И веднага в затвора. В Духовния свят, ако само почувствуващ, ако само си се допрял до него, ще те осъдят. Ако си турил пръста до някой топъл предмет, като се изгориш, ще те осъдят. Там не позволяват, щом се опариш, то е вече престъпление. А щом помислиш за лошата мисъл, тя оставя петна. Като видят всяко петно по дрехите, в света на ангелите за едно петно - веднага навън из рая. А някои от вас мислят с всичките петна, които имате във вашите мисли, да отидете между ангелите. Да говорим сега искрено. Най-първо умът трябва да се изчисти. Абсолютна чистота трябва да има. Възможно е това. Възможно е със закона на любовта. Любовта е една сила, която слиза от Бога и

която е чиста. И ако истинската любов проникне в човешката душа, тогава тя очисти човека. И Бог казва така: „Ще очисти петната ви, прегрешенията ви и няма да ги помена вече. Ще ги хвърля зад гърба си в забвение.“ Те опетняват. Всяка лоша мисъл, след време, се явява като някой недъг. Появяват се фуски, цирейчета, лишеи, пархути, какво ли не, болест в ставите, коленете, гръбнака, бъбреците, в стомаха и пр. Казват: „От къде дойдоха тези болести?“ - От мисълта вътре. Почнете да мислите хубаво и ще видите, че всички тези неща ще изчезнат. Вие най-първо трябва да се научите да не преписвате тия работи на Бога. Не трябва да туряме престъпленията, които се вършат, на Бога, не трябва да казваме, че Бог е причина за това. Бог не ни съди, като вършим това - онова. Той търси начин да измие веднага извършеното. Та казвам: Трябва да имаме един начин, по който да изчистим своите мисли. Такива начини има. Ако вие имате една лоша мисъл, как ще я смените? За да зачиташ един човек, трябва да имаш един особен център, на главата си развит. Бог е поставил една способност отзад на темето на човека, в задната част на главата. Човек, у когото този център не е развит, той не може да почита и уважава хората. Той най-първо трябва да почита и уважава себе си. Човек само трябва да вижда своите добри страни. Някой казва за някого: „Той не е милосърд.“ Милосърдието е тази част на главата, над челото, на горната част на главата, два - три сантиметра над долната граница на космите. Там е писано колко човек е милосърд. Ако това чувство не е развито в теб, то като страда някой човек, ти не можеш да влезеш в неговото положение. А пък, ако това чувство е развито, веднага влизаш в неговото положение. За да бъдеш музикант, трябва да е развит центъра отстрани на челото, над външния край на веждите. А ако човек е много досетлив, че знае как да цени времето, развит е центъра точно на външния край на веждите. Там ще го търсиш времето. Иначе човек не може да бъде музикант. После, онзи който е паметлив и има способности за езиците, има под очите си гънки. Ако е голям историк, развит е центъра в средата на челото. Има много други работи, които човек трябва да раз-

вие. И за обхода има център. Да кажем, че някой не е справедлив. Центърът на справедливостта е от двете страни на главата, пак на горната част. На това място главата трябва да бъде широка. Щом не е развита там главата, тогаз справедливостта не е така развита. За думата простакиня тази сестра е била осъдена за десет деня. Сега, дошла тази сестра при мене и ми се оплаква. А пък аз нямам разположение да я приема. Но има две сестри, които я водят. Виждам по лицето ѝ, че има някоя беля и тя почва да плаче. Питам: „Защо плачеш?“ Тя казва: „Осъдиха ме за десет деня.“ От касационния съд делото се повръща и не зная какво ще стане. Казах ѝ: „Ти като плачеш, тази работа няма да се уреди. Десет деня ще бъдеш в училище, в един университет. Специфични лекции ще ти предадат в този университет.“ Тя казва: „Остави се, десет деня, пък и три хиляди лева глоба.“ „После, казах ѝ, три хиляди лева ще платиш на тези професори, които ще ти предадат лекциите. Не може така без пари. Ако ти обичаше тази съседка, тя не би те обидила. Сега тя те е обидила. Това показва, че и ти не си я обичала.“ Тя казва: „Аз я търпях, търпях и най-после ѝ казах: Не съм аз простакиня, а ти си простакиня. И когато тя ми казваше простакиня, нямаше кой да слуша, пък когато аз казах простакиня, тя повика наемателя горе, като свидетел. Тя има свидетел, а пък когато тя ми казваше простакиня и други работи, аз няхах свидетел и ме осъдиха.“ Казах ѝ: „Това е за твое добро. Това е една привилегия, да се отиде в един такъв университет и ти се благодари на Бога, че не е десет месеци. Десет деня като утре ще минат и като излезеш от този университет, Господ ще те благослови. Тази дума я запиши сега.“ Казах ѝ още: „Ти си излез сега, а пък аз ще разгледам делото и ще видя. Даже мен ми е приятно, че те приели в университета. Но ще видя сега, ще се постаря малко да посмекча професорите, добре да се обхождат с тебе. Няма защо да плачеш, сестра.“ Все плачат хората. И у нас плачат. Тя казва: „Много ми е мъчно.“ Казах ѝ: „Кому не е мъчно? Който е дошел на земята, все ще му е мъчно.“ Няма да остане нито един от вас, който да не опита всичките мъчнотии на живота. Ще ги опита. Някой ги опитва всеки

ден на малки дози, а пък някой като умира. И като умира, като някоя риба го хващат и го изтеглят, изтеглят и казват: „Ще отидеш в онзи свят, дето няма вече скърби, нито страдания.“ В живота няма нищо по-хубаво от това човек да има съзнание да свърже съзнанието с горния свят с нещо хубаво. Дръж в съзнанието си един ангел, който знае какво нещо е обидата. И той не допуска нито мисъл, нито сянка от лошо. Бог го пази. Той, като види един човек, че греша, гледа много обективно работите, не вижда нищо лошо в него. Той, за да познае, че този човек греша, трябва да влезе в неговото тяло. Да влезе в неговото положение и да почувствува неговите болки. А пък той гледа много обективно, ни най-малко не вижда никакво зло. Бог го е предпазил. Защото ако този ангел почувствува как е станал греха и той не иска да го направи. Например, ти хванеш за ръката един човек, това е съблазън за човека. А пък за ангела няма нищо. Ако аз напиша на дъската една дума, човек може да се съблазни, но може ли да се съблазни един ангел? Не. Например, напиша думата „простака“. ПРО-СС-Т-АА-К, тогава биха ли ме осъдили? Ако кажете на някого: „ПРР“ - дали ще те осъдят или „ООО-ССС-Т“? Аз често съм правил наблюдения. Гледам как често човек изгубва равновесие за малки работи. За малка работа човек може да изгуби равновесие. Трябва да внимаваме в това. Имам една котка, без малко щях да я бия един ден. Казах: „Чакай!“ За да не ме смущава, давам ѝ хляб. А пък искаше да ме хване. Като хвана с ноктите ръката ми, искаше да ме одраска. Искаше да каже: „Дай го, дай го, не го дръж!“ Аз си отворих ръката, падна хляба и нейните нокти освободиха ръката ми. Аз почнах да разсъждавам. Казах си: причината не е в нея, дръж си ръката малко по-високо горе. А пък тя долу нека мечи. А пък аз исках да ѝ покажа хляба от много близо. Аз си турих ръката много близо и котката заби ноктите си. И аз веднага взех в съображение това и ѝ пуснах хляба. Тя не мисли зло. Тя няма доверие и мисли, че може да си взема това благо. И на нея не ѝ иде на ум, че ръката ми е деликатно нещо и ноктите ѝ могат да я повредят. Идеше ми да я ритна. Сега кой е причината? Котката не е виновата. Причината е в мен. Че тя

дигала шум, остави я да си търси храната. Храна и сирене. Аз не съм задължен. Нито съм дошел да храня котките. Кое е онова, което ме заставява сега? То е следното: Да изпълня Божия закон и да не каже котката, че не се отнасям добре. В себе си имам едно желание и тази котка да каже, че съм се отнесъл добре. Това всичко става, за да обясня на вас. Сега същия закон преведете. Не си туряйте близо ръката до котката, понеже котката, по своите разбирания, ще ви хване ръката и ще се нараните. Дръжте си ръката малко нагоре.

Та казвам от всинца ви се изисква сега следното: Вече се приготвявайте не за един обикновен живот. Ако един от вас се приготи да даде концерт, как ще пее? Искате, да кажем, да изпеете една песен. Как ще я изпеете? Може да я изпеете както малките деца. Но имате една публика от музиканти. Те не искат това просто пение на „Цвете мило, цвете красно“. Но ако [я] изпеете на един концерт, ще ръкоплескат ли? *(Учителят пее по обикновен начин тази песен без никаква мисъл.)*

Как бихте изпели любовта сега? Ти не можеш да изпееш любовта, докато няма в тебе едно разклащане, едно музикално разклащане. Трябва да знаеш какви са трептенията на любовта. Любовта си има особени трептения. Тя има най-хубавите, най-меките трептения. Щом влиза любовта в една песен, тя има особени тремоли. И гласът другояче вече пее. Другояче пее онзи човек, който има любовта. Онзи, в когото умът е развит, той ще даде хубава форма, но онзи, в когото любовта е силна, той ще даде в тази форма едно вътрешно съдържание. Всяка една мисъл, за да бъде тя красива, за да има съдържание, тя трябва да е минала през огъня на любовта и през трептенията на светлината. Всяка мисъл трябва да носи отражение на светлината и трябва да носи акумулирана топлина в себе си. Мисъл, която не носи светлина в себе си и акумулирана топлина, тя е без съдържание. И всяка мисъл, трябва да носи в себе си известни количества от енергия. И всяко чувство и то трябва да носи същите качества. Та казвам: трябва, но от къде ще ги вземе човек?

Сами ние си създаваме своето нещастие. Друг един при-

мер ще ви приведа, за да се види как сами си създаваме своите нещастия. Може да се причини възпаление в мозъка. Може да се зароди пневмония. Една млада сестра се къпала в банята и после се е поливала с топла вода и в същото време аз излизам, тя ме вижда и не смее да си тури шапката. Говори нещо, вятърът духа. Казах ѝ: „Иди си. Ти си се къпала.“ Тя казва: „Няма нищо.“ - „Ще се простудиш.“ И не се минаха 10 -15 минути и тя усеща цял един обръч около главата. И веднага я хващат сливици. Та ако не вземете мерки, веднага може да дойде пневмония. А свиването на капилярните съдове в кожата веднага може да се отрази върху мозъка. И тя веднага, като се уплаши, дойдоха ѝ едни мисли да не замине за другия свят.

Та казвам, ако вие сте имали едно любовно чувство, опасността къде е? Обичате някого, ако вие излезете вън от стаята си да ви подуха човешки вятър, вас ще ви хване пневмония. Щом обичаш някого, не ходи да разправяш: „Аз го обичам.“ Ни гък не казвай, че обичаш някого. Като обичаш някого, само Бог да знае това, че ти изпълняваш закона. А пък онзи само да чувствава огъня на любовта, а не твоите думи: „Аз те обичам. Аз мисля твоето добро.“ Това са празни работи. Ако ти обичаш в пълната смисъл един човек, той не може да те мрази. Може би ти, като заминеш от него, той те мрази, но като дойдеш, той казва: „Не мога да го мразя.“ Човек, който те обича, той ти мисли доброто. Какво ще го мразиш? Но другите хора говорят за него, че бил лицемер, те са празни работи.

Та казвам, във вас да има една мярка. Аз, понякож път, като седя сам и разсъждавам, казвам на себе си: Гледам всички погрешки на хората и ги знам от къде са. Казвам си: Ако ти си на тяхно място, какво би направил? Какво искаш от тези хора? Ти искаш да вложиш всичкото свое разбиране. Чакай, време се изисква. Виждам, че някои от вас, за да станат добри, трябват им още 10 години, за да имате това съзнание. Не че нямате това съзнание, вие имате всичко това. Ако някой каже на английски една дума, ако я напише, той може да има всичкото желание, но може да я напише невярно. Даже английски учени, професори не знаят как се пише една дума, отваря реч-

ника, корегира, проверява. Та много пъти някой мисли, че може да обича и казва: „Мога да обичам!“ Много мъчна работа е да обичате един човек. Всеки един човек не можеш да го обичаш така. Всеки човек си има свои трептения. Той никога няма да ти бъде признателен или другояче казано, ако той е долу, трябва да слезеш при неговите трептения и да влезеш в неговото положение. Или ако е горе, трябва да се качиш горе и пак да влезеш в неговото положение. И той, като те обича и той трябва да влезе в твоето положение. И ако вие не влизате един други в положението си, както Бог влиза, не може да се разберете. Та можем да обичаме един човек, когато влизаме в положението му, в което Бог го е поставил. Ти казваш: „Защо аз да сляза до неговото място, до неговото положение? Бог от пръст е образувал неговото тяло? Бог значи, от своето величие е слязъл до неговото място, до неговото положение, а ти да не искаш. Там, дето Бог е ходил, и аз ще ходя. Там, дето Господ е ходил, всички трябва да ходим. Вашата погрешка седи в това - някои казват: „Аз не искам да отида долу, не искам да отида и горе.“ - Къде искаш да отидеш тогаз? В тази школа, в която сте сега, трябва да вървите по пътя на самоотричането. Какво означават думите Христови: „Ако човек не се отрече от себе си.“ Как ще се отречеш от себе си? Има неща, които не са съществени. Мислите ли, че като се напръскате с розова вода, че вие сте станали розови? Мислите ли, че като се облечете с копринена дреха, че вие сте като копринена буба? Какво ще ви допринесе копринената дреха? Ако искате да задържите повече топлина в тялото си, носете копринена дреха. Копринената дреха има добра страна. С нея ще задържите повече топлина. А ако искате една здрава дреха, може да носите и памучена дреха. Памукът е по-добър проводник. Вълната и коприната са лоши проводници на топлината. Вълната и коприната имат еднакви качества. Понеже на овците им трябва повече топлина, те са създали вълната, за да я задържат повече. Та казвам, някои от вас сте добри проводници, от памук сте направени. А пък някои сте лоши проводници на топлината - от вълна и коприна сте направени. Не е лошо да бъдете лоши проводни-

ци, но някой път може да имате повече топлина и ако тя е повече отколкото трябва, ще ви причини вреда. Ако пък е по-малко, отколкото ви трябва, ще ви причини свиване на капиллярните съдове. Пък някъде е повече, отколкото трябва - ще причини разширение и тогаз, при разширението ще имате болестта разширение на вените. Какво трябва? - Свиване малко. Нашият ум може да се разшири толкоз, че да страдаме от разширение на идеи. Искаме, някой път, да обхванем целия свят, да се спаси. Така не трябва да гледаме. Бог е турил всяко същество на определеното място и му е дал известна работа. Всичко това е точно определено. Щастието и нещастieto на всяко същество зависи от това, дали изпълнява добре или лошо своята работа. И ако я изпълнява добре, ще бъде щастливо. Ако не я изпълнява, то си създава своите страдания. Та сега, за да изпълним Волята Божия се изискват три качества. Човек не може да изпълни Волята Божия без любов; човек не може да изпълни Волята Божия без мъдрост и без истина. Или другояче казано: Той не може да изпълни Волята Божия без живот, без знание, светлина и без свобода. Той трябва да бъде напълно свободен. И умът му да бъде напълно свободен и волята му да бъде свободна и тялото му да бъде свободно, за да изпълни волята Божия. Всичките ни удове, които имаме, и всичките ни сили, които имаме, и всичките разумни способности, които имаме в дадения момент, трябва да бъдат абсолютно свободни, за да действуваме така, както намираме за добре. Та казвам: Не се смущавайте вие когато се отнасят другите недобре с вас. Ако аз изляза вълн, какво ще се смущавам от вятъра, че духа! Ако вятъра духа само от едната страна на вратата и ако не вземеш шал, може да възпали врата ти. Или ако сте облечени с тънка дреха и стоиш дълго време на вятъра, можеш да се простудиш. Лошите думи имат същото действие. Един човек с лоши думи може да ти причини нещастие. Може да кажеш една лоша дума и този човек да страда цяла година. Та когато харата се сближат в едно общество, като това, не трябва да се казват никакви лоши думи, никакви лоши желаниа не трябва да има, никакви лоши мисли. Някой път могат

да минат някои лоши мисли, желания и постъпки, но всичко това трябва да се владее. И ако човек следва закона да владее своите мисли, чувства и постъпки, то той веднага би се подмладил. И ако човек владее своята мисъл, той може да подчини всяка болест. Няма болест, която да не се подчини на човешката мисъл и на човешките чувства и на човешките постъпки. Но как? Когато действуват в името на този велик Божи закон. Като вярвате, умът и сърдцето действуват разумно. Христос казва: „До сега не сте просили. Просете и ще ви бъде.“

Та сега новото, което искам да ви кажа е: Станете господари на вашата мисъл. Не се съдете един други. Станете господари на вашите сърдца и станете господари на вашето тяло. Тази година три неща да има за постижение: Господар на мозъка си. Каквато мисъл се зароди във вас, да сте господари на нея. После, да бъдете господари на вашите чувства и на кръвообращението си и да бъдете господари на вашето тяло и на най-малките удове. И всички клетки да чувствуват, че имат един господар, който изпълнява Божия закон. И в неговия живот и те са щастливи. Сега, един ден, ръцете ви ще бъдат доволни от вас, също и ушите ви. Мислите ли, че ушите ви ще бъдат доволни да слушат тези груби трептения? В живота няма по-хубаво нещо, да слушаш сладкия говор, сладките трептения, да възприемеш онези хубави мисли и онези възвишените чувства и добри постъпки. Да видиш един човек как постъпва добре. Аз съм гледал. Направи ми впечатление [едно момиче] от аристократически произход. На един стар човек от бедно семейство, обущата му бяха развързани и то ги завърза. Има нещо хубаво в това. То седи и връзва на този стария дядо обущата. И тя ги връзва хубаво. Казах: Ето една хубава постъпка. Ето една хубава мисъл. И това момиче до сега седи в моето съзнание. Аз съм виждал много други богати хора, но нито един не е останал в ума ми. Това момиче седи в ума ми. И като погледнах стария дядо, той горкия никога не е видял такова младо момиче да връзва обущата му. Това ми го дадох за предметно учение, да ви го разправа. Държа го в мен като ценно. За себе си казвам: Слушай, онази постъпка на младата мома, ко-

ято завърза общата на стария дядо без роптание и ти е приятно, че е вързала. Ако този човек беше млад момък, облечен хубаво, с бастун, тогаз момиченцето не би му свързало общата, а пък този старият дядо е опърпан и тя нищо не очаква от него. Той се е пригърбил. Постъпката е безкористна. Та, хубаво е да направим постъпка, безкористна.

Та служете на Онзи, Който ви е обичал през всички векове. Да служим на Бога, на Този, Който ни обича и Който е създал всичко за нас! И за бъдеще ще създаде още по-хубави работи. Няма по-хубаво нещо от това да служим от сърдце и душа на Бога, Който ни обича.

Сега един брат може да стане и да ви каже малко нещо за Югославия. (*Братът Стоицев говори за своите впечатления от пътуването му в Югославия и от сказката си в Белград, Нови сад, Суботица и Загреб.*)

Добрата молитва

6 и 30 часа сутринта

26 школна лекция
05 април 1939 година,
София, Изгрев

(На поляната направихме упражненията си)

СЪОБРАЗИТЕЛНОСТ И РАЗУМНОСТ

сряда, 5 часа сутринта

*Отче наш
„Духът Божий“*

Ще вземете две думи в съображение: „съобразителност“ и „разумност“. Да бъде човек съобразителен и разумен, какво се подразбира с това? Един царски син може да няма съобразителност, понеже той живее в един дом с много добри условия. Има достатъчно слуги да му слугуват. И той си изважда едно заключение, че както е в дома си, така ще бъде и отвънка, дето ходи. Той ще мисли, че ще има това уважение и почитание. Обаче неговата философия не е правилна. Щом излезе в живота, той ще се намери в едно противоречие. Ако някой се намери в някой беден дом, че никой не му служи и всички се отнасят не така, както той иска, той ще си състави друго мнение, че светът е много лош, че няма обхода между хората. Обаче, като излезе между хората, ще намери обратното, че не е така, както той е мислил. Разумният ще срещне това в света. Ако му липсва разумността, ще срещне противоречия. Ако е разумен, той няма да срещне тези противоречия. Значи разумността в човека означава, че той има светлина, има всички качества, с които може да живее при всички условия. Разумният човек е онзи, който знае, при всички дадени условия, как да постъпи. Например: ако хвърлите от парахода един човек, който знае да плава, той веднага ще се съобрази. Това изкуство, той го научил от далечното минало. Някой си забравил това изкуство, а някои - помнят. И ако не знае, ще се удави. Той може да падне сега и да покаже своето изкуство. Или може да го хвърлят. Добрият плувец ще надмогне над мъчнотиите. Сега често вие срещате някой мъчнотии в живота си. От какво произтича това? Ние казваме: „Човек трябва да бъде религиозен.“

Но, за да бъде човек религиозен, какви са качествата на религиозния човек? Вие казвате: „Да вярва в Бога.“ Но той трябва да знае в какво седи вярата. Двама светии живели в едно планинско място. Те имали спор върху солта. Дали боба трябва да се соли или да не се соли, много ли или малко да се соли. Става въпрос за боба, понеже те не ядат месо, боб си готвят. И въпросът е колко сол да му турят. Единият вярва, че повече сол трябва да му се тури, понеже действувала благотворно на тялото, а пък другият вярвал, че колкото по-малко сол се туря и даже ако никак не се тури, толкоз по-добре. И един ден, който вярвал, че никак не трябва да се тури сол, сготвил боба. Другият дошъл и казал: „Сол няма вътре!“ Първият казал: „Вярвай, че има сол и солта ще влезе вътре.“ Сега ако вие готвите боб без сол и вярвате, че има сол, ще има ли сол вътре?

Някой път казвате, че когато някой ви направи зло, вие вярвате, че не ви е направил. Как ще вярваш? Значи, вярата е един закон на ума, за да се избегнат ония противоречия, от които произтичат вътрешните наши недоразумения. Да кажем, че вие пътувате из града. Всеки е свободен да ходи или от едната или от другата страна. Може да си избереш или от дясно или от ляво. Ако отидете на запад, там ще вървите или в ляво или в дясно. Ако вървите в дясно и с това сте нарушили, ще се върнете в ляво. В България се счита, че всеки е свободен да върви от дето иска. Едни хора казват, че вървят в ляво. Тези хора, които вървят в ляво, каква посока държат? В ляво, който ходи, слиза надолу. В дясно, който ходи, нагоре върви. Де седи кривината? Несъобразителността. Вървене в ляво показва слизане надолу. Или щом вървиш в ляво, условията на живота стават по-тежки. Например, живееш в едно планинско място. Там водата и въздухът са чисти. Обаче в едно ниско място, водата и въздухът не са чисти. После местото може да е бластисто и има комари, които могат да заразят човека с разни болести.

Та казвам сега: Де е злото? - В ниските места съществуват условия, които пречат на онзи добрия живот. И следователно, раждат се известни болести. Например, да кажем, че

има болеста малария. Тя произтича от известни комари. Този комар може да ви обича. След като ви целуне някъде, с тази целувка той внася нещо. Аз я наричам „комарска целувка“. Но от тази целувка може да страдате с години. Не са хубави комарските целувки. Сега вие схващате нещата индивидуално. Земята е едно училище. И за сега не е едно идеално училище. Това трябва да го знаете. Не е едно училище много добре уредено. Много неща липсват. Била е земята едно добро училище, но преподавателите и директорите на това училище поразвалили нещо, та едвам от сега има един нов план, за да се поправят работите. Липсват някои неща. Да допуснем, че вие страдате. Някой път страдате от стомах. Кои са причините? Това е предметно учение на физическия свят. Щом стомаха ви страда, вие сте престъпили закона на физическия свят. Болят ви краката - престъпили сте закона на физическия свят. Боли ви гръбначния стълб - престъпили сте закона на физическия свят. Излязъл ви цирей - престъпили сте закона на физическия свят. Да кажем, че нямате болка в стомаха, а в сърдцето имате налягане, наричат го кръвно налягане. То е вече в друг един свят. Това го наричат на източните езици „кашан“ - светът на кашата. От която дума, българите извадили своята дума - „каша“. Казват: „Забъркали някоя каша.“ Това е един свят, дето ако влезе една нечиста материя, сърдцето почва да страда. Образува се свиване, човек има неразположение на чувствата. Казваш: „Неразположен съм.“ Това се дължи на „кашан“. Този човек на „кашан“ върви надолу. Какво трябва да правиш? Ще тръгнеш нагоре по планините на „кашан“. Щом вървиш по ниските места на „кашан“, ти имаш болезнено състояние. Някой път има болести, които се дължат на човешкия ум, на мозъка. А пък той е създаден от друга една материя. Има 4 вида материя, от които човек е създаден според индуската философия. Твърдата материя, от която е създаден човек, наричат я „практи““. От нея са направени костите. От „прана“ са създадени мускулите, меката материя. От „кашан“ - симпатичната нервна система. От „манас“ е създаден човешкия мозък с нервната система, по която се изпращат токовете на човешката мисъл.

Сега някой път вие седите и казвате: „Да отидем на небето!“ Искате да отидете дето живее Христос. Не разбирате вие, че се намирате в една несъобразителност. Ако рибите биха поискали да отидат в царството на птиците, какво би станало с тях. Има една органическа невъзможност за това. Така както са устроени рибите, тяхната дихателна система, те не могат да живеят в рядката среда на въздуха. Всяка риба, която би излязла на въздуха, тя е изложена да изгуби живота си. Следователно, рибите ще имат само едно отражение на този външен свят на птиците. Рибите се учат за външния, физическия свят на птиците, по отражение. Когато водата отгоре е тиха и спокойна и повърхността - гладка, външния свят, планините и всички тези птици, които хвъркат, дават своите отражения по повърхността. И от тези отражения, тези същества във водата си съставят едно известно понятие, какви трябва да бъдат.

Ако ви се ревне, да отидете на мястото дето живее Христос, вие ще претърпите кризата на рибите. На някой човек, да кажем, че му се ревне да отиде от този свят в другия. И ако не е готов, той трябва да умре. Смъртта подразбира, че онези условия, при които той живее, трябва да се изменят. И това отиване за другия свят трябва да стане по един разумен начин. И ако няма този разумен начин, ако не го вземе в съображение, тоя ще се намери в една голяма трудност. Сега колцина сте правили опит да излезете от тялото си. Вие говорите за онзи свят. Колко души от вас имате опитност да излезете от тялото си съзнателно, да се разходите и пак да се върнете. Колко души от вас? И ако дойде един ден до умирање, да се разболеете, ще има сума гърчене и страх, ще казвате: „Спасете ме, избавете ме, аз не искам!“ И ще плачете. Пък то няма защо да плаче човек. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят!“ - Вие, като отидете на онзи свят, ще приличате на риба, която като хванат в мрежата, какво става с нея? Рибата, която се изважда, къде се занася? Рибарят ги занася в ада. Рибарят, щом хване рибата, веднага я тури на пиростия. И всеки един религиозен човек, както сега се готвите за онзи свят, вие ще имате опитността на рибата. Ще ви турят на скарата. Сега, някой път, ние

имаме едно заблуждение, ние мислим в себе си, че имаме знание. Аз наричам човек със знание онзи, който е излезнал от тялото си, да си види тялото си и пак да се върне в тялото си. Поне да имате в живота си една такава опитност. А пък сега нито един от вас не е направил това. А пък сега казвате: „Гледайте да не умрете.“ А пък това какво значи? - Гледайте да не излезете вън от тялото си. А пък трябва поне веднъж да излезете да се разходите вън от тялото си. И всяка година да го правите. И ако сте живяли 70 години, 70 пъти да сте излезли. Това е най-силният аргумент. Апостол Павел казва, че е излязъл веднъж от тялото си и не знае дали е бил вън от тялото си или е бил в тялото си. Аз казвам, че това, което той описва, той го е опитал извън тялото си. Той е излязъл извън това тяло, с духовното тяло е влязъл в духовния свят. И видял неща, които с човешки език не могат да се изкажат. И мнозина казват: „Какво високо състояние!“ Какво високо състояние? Излязъл Павел, намерил онзи ключ, отворил вратата, излязъл вън от тялото си, ходил, видял и се върнал в тялото си. И пише в своето послание и казва: „Видях нещо, но не зная в тялото ли бях или вън от телото!“ И всички го цитират. И какво е видял? Каквото е видял, не може да се изкаже. И каквото е чул, не може да го изкаже. И казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които Го любя.“ Един красив свят е той. Но човек трябва да се приспособи сега постепенно за високите трептения или за ония разумни същества, които живеят в онзи свят.

Европейските народи, става 4 - 5 и повече години, даже най-вещите, най-смелите, които са тренирани добре, ходиха да се изкачат на най-високия връх на Хималаите. Четири - пет години ходят експедиции. Ходиха англичани, германци и все срещат известни несрети. Защо? Щом се качат на тези високи места, виждат, че не е лесно. И изгубваш тази сръчност. Някой път ми казвате: „Учителю, да отидем на Хималаите!“ - Хималаите не са нещо ниско, те са 4 пъти Витоша. Четири пъти Витоша трябва да я наредиш една върху друга. Вие сте ходили до първата Витоша. Ходили сте до Витоша първа и половина - то

е Мусала. Та Мусала е една Витоша и половина, приблизително толкова. И колкото се отива по-високо, човек изгубва вече тази подвижност. И онези, като се качват на големи височини, на Хималаите, те мислят да вървят, обаче едвам вървят. Като вървят люлеят се. *(Учителят показва това бавно ходене, с голямо клатене, люлеене, докато се направи една стъпка.)* И ако изходят 200 метра на ден, то е много. А пък вие мислите, че ще се качите бързо и ще се върнете назад. И не само това, но трябва да дишате. Трябва да носите известен прибор, известна маска с кислород и трябва изкуствено да поддържаш дишането. И ако се случи да има някоя авария, на този излет, ти ще паднеш и ще умреш, в този редкия въздух.

Та казвам сега, в школата, в религиозния живот, който подемате, трябва да имате една здрава мисъл. Аз наричам, по някой път, религиозните хора, че са хора, които се много дразнят. Аз да ви обясня какво нещо е дразненето. Сърдят се, карат се. Значи, в духовния свят вие сте излезли на една височина, дето има големи бури. Това, което препятствува да се изкачат тези експедиции на Хималаите, то е защото от океана идат известни ветрове, големи бури. Експедицията търси благоприятно време, тихо време, за да се изкачат нагоре. Големите бури завличат човека. Та религиозните хора, и най-кроткия и най-добрия човек, ако стане религиозен, ще почне да се сърди. Та сръдната е буря. Ти не знаеш закона. Ще се свиеш много добре, ще търсиш онези места, дето ветровете не са така силни, да бъдеш на заслон. Вие искате, като станете религиозни хора, да бъдете много кротки. Точно обратното. И за най-малкото нещо ще се разгневиш. Но това го изисква самото място. Та сега за всички се изисква една калена воля. Изисква се да бъдете юнаци. Да бъдеш духовен човек не е така лесно. Ти си планинец тогаз. И онзи, който живее на полето, не разбира какво нещо е планината. Човек на планината минава през такива опасности, при които на обикновения човек би му побеляла главата. Даже на Алпите вие трябва да се качите, на Монблан, за да имате ясна представа, какво нещо е висока планина. През какви гледчери ще минете! Колко пъти се случва, че 10 души, вър-

зани с въжета един за друг и всички в пропаста. Колко англичани са пострадали така. Те са много смелчаци, но по някой път са изгубвали живота си. Та същата опасност има и в духовния живот. Ако човек не е екипиран, може да пострада. Та трябва да е добре екипиран. Вие си търсите причините един в други. В духовния свят хората не трябва да са близо един до друг. Духовните хора не трябва да се свързват, понеже ако един се подхлъзне и падне, другия да може да помогне. Но ако единият не внимава, има опасност всички да бъдат повлечени в някой гледчер. Наскоро имаше един пример: преди 150 години е паднал един в Апите, сега го намерили и го съживили. Той пак оживял. В книгите е писано. Това е съвременен факт. Сто и петдесет години е стоял замръзнал и сега го съживили. Той е бил един пътешественик в Алпите.

Та казвам, аз навеждам тези факти, понеже идат някои при мен и ме занимават, казват: „Как да живеем ние на Изгрева? Ние обичаме да се караме.“ Че хубаво е дето се карате. Значи, живеете на високо място. Ако не се карате, аз ви съжалявам. Хубавата нива е изорана. Ако нивата не е изорана, ще съжалявам. Така както нивата е в първоначалното си състояние, на нея не може да се сее. Като се изоре, като се разбърка, може да се засее. Та ако вашето сърдце и ум не се разбъркат, нищо не сте направили. Вие сте чудни хора. Вие искате да влезете в онзи свят без да се разбърка умът и сърдцето ви. Не мислите право. Ако онова дете отиде от дома в училище, ако учителят не му разбърка ума, какво ще научи? То ако учи в училище същите неща, които е учило при майка си, то няма да научи нищо. Учителят ще внесе ново нещо, на което майките и бащите се радват. Та новите работи, които се внасят във вас, противоречията, които се внасят във вас, то е благо. Вие страдате. Че страданието е нещо ново. Кажете ми един велик човек, да е станал велик без страдание. Всички велики учители са минали през най-големи страдания, за които обикновените хора нямат понятие. Нито око е видяло, нито ухо е чуло, страданията на великите хора. Едвам е писано за страданията на Христа. Вие ще кажете: „Защо човек трябва да страда?“ Като влезе-

те в другия свят, ще видите причината, ще разберете, че това е една необходимост. Аз мога да ви обясня. Представете си, че някой скулптор взима един хубав прост камък - груб камък, неодялан. Той със своите чукове започва и казва: „Ти прос-так!“ Удря тук, удря там. Ти ще кажеш: „Очука го!“ Удря го отсам, оттам, камъкът намалява и ти казваш: „Съсипа този камък!“ Но той образува една глава. И колкото по-ясно се очер-тава главата, толкова ударите стават по-деликатни. И като дой-де до онези нежните, криви линии на главата, престава чукане-то. После почва да извайва ръцете и краката. И този камък се оформява и добива цена. Същото става и с човека. Страдания-ята са чука. Идва Божествения чук. Той няма да утрепе, но ще се очукват непотребните работи, които не ти трябват. Всички ще минете през тези чукове. Големите и малки чукове ще игра-ят роля. И по пръстите и по ръцете и по краката и по главата, навсякъде ще удрят, няма да остане място, дето този чук да не удря. И ако Христос не беше минал през тези страдания. Чо-вечеството не можеше да напредне. Можете ли да представите-те Неговите страдания? Той, оставен между 6 хиляди римски войници, турят го за еврейски цар и започват да Му се подиг-рават. И с особени камшици почват да Го бият. Събличат Го гол и Го бият цяла нощ. И казват Му: „Радвай се царю Юдейс-ки!“ И развеждат Го цяла нощ. Цяла нощ тези 6 хиляди войни-ци Го изпитват. Имате ли представа какво ще бъде вашето по-ложение тогава? Да кажем, че вие сте царски син и ви прека-рат през това страдание. Като минете през това страдание, какво ще остане от царския син? И при това на сутринта Му турят кръста да Го носи на който ще Го разпънат. И трябва да го носи. И евангелието казва, че Той е носил до средата на пътя и после пада на земята и намират друг да го носи. Не Го носят, но пеш Го водят за Голгота. И там Го заковават с гвоз-деи. И казват Му: „Ти, който искаше да спасиш света, я слез отгоре! Освободи се от римските гвоздеи! Можеш ли да се освободиш от тях? Не можеш.“

Та казвам, смъртта не е нищо друго освен това. Макар и да не искате, смъртта е един позорен стълб. Христос се моли

и казва: „Ако е възможно, този позорен стълб да се отмени. Ако не, да бъде Твоята Воля.“ Аз съм ви навеждал и друг път - Христос си е опитвал силата на своята воля, колко е силна устойчивостта на Неговите чувства. Три неща опита Христос на земята. Той опита силата на волята си - колко може да издържи, да бъде тих и спокоен. Той каза: „Удряйте!“ Всичките тези удари, Христос ги чете. Той знаеше колко удари ще Го ударят. Преданието казва, че са Му ударили 80 хиляди удари. Ще седиш и ще четеш. Законът е - 80 хиляди удари. Това са ударите на майката. Това е външната страна. После, онова унижение на чувствата. Човек, който е седял на високо, сега остава слаб. И казват Му: „Покажи силата си! Покажи ни някое чудо! Така ли се оправя света? Та избави се сега, ако можеш.“ И най-после вижда, че силата не е в човека. Вие, някой път, мислите, че силата е във вас. Де седеше силата на Христа? - Да чете ударите, колко са - едно, две, три и прочее. После да чете думите, да ги слуша. И Неговия ум разсъждава сега. Хвана Го една тъмнина. Когато Той каза: „Боже мой, защо си ме оставил?“ Когато каза тези думи, както са в Евангелието, Той премина през най-голяма тъмнина, която се мъчеше да проникне в светлината на ума Му. И Той, в този момент, се насили, за да запази светлината на ума си. И в какво запази светлината? Като каза думите: „В Твоите ръце предавам Духа си.“ За да предаде Духа си, Той имаше светлина. Той каза: „Аз не си давам душата и Духа си освен само в Твоите ръце.“ Той повика Господа и каза: „Само в Твоите ръце предавам Духа си, няма друго!“ И дойдоха две ръце. Той ги разгледа много добре и каза: „В Твоите ръце предавам душата си.“ Вие, някой път, искате да умрете. На кого ще предадете вашата душа? Вие познавате ли Онези Ръце, на които да поверите душата си, като умираете? В този момент Христос имаше светлина, за да види добре тия ръце. И казва: „Сега в Твоите ръце предавам душата си. Направи онова, което е благоугодно на Тебе. На Тебе имам доверие!“ Че това е характер, воля, устойчивост на чувствата и светлина, за да може в най-трудните моменти на живота си да издържи. Най-ценното, което Той имаше - душата си, да знае,

че само в Божиите Ръце може да го постави. Тая душа само Бог може да я запази. Та всички вие ще минете през този изпит. На вас ви трябва сега силна воля. Може да се гневите колкото искате. Колкото повече се гневите, толкова по-добре. И одумването и то е хубаво. Аз другояче гледам на нещата от моето гледище. Един е сприхав. Че как няма да бъде сприхав горе (*в планината*). Само че в духовния свят не се позволява да бъдете близо един до друг. На далеч трябва да бъдете един от друг. Трябва да бъдете най-малко на сто метра разстояние. Това е естественото положение. Тук, на физическото поле, то е закон, то може. Но там разстояние трябва да има, понеже има голяма опасност. Човек трябва да бъде свободен в своите действия. Когато казвам, че трябва да има разстояние, то е за да бъде свободен. Ти не може да мислиш добре, ако някой се приближи при тебе. За да можеш да мислиш свободно, трябва да бъдеш надалеч. Трябва да пазиш известна дистанция. Има закони на мисълта. Някой път ние искаме да бъдем много близо. Близостта за духовния свят е хармония. Когато ти действуваш хармонично с някой човек, ти си близо до него. Да си близо до един човек, не се разбира физическа близост. Той може да е тук, а ти в Америка. И ако твоите трептения са хармонични с този в България, не се изисква много време - ти можеш да му чуваш гласа много скоро. По радиото ще чуеш гласа, като ти говорят, много по-скоро, от колкото ако си в салона, в който ти говорят. Те са сега правила, които трябва да изучавате. Една съобразителност трябва да имате. Ценете вашия ум. Тоест - цени светът, в който е умът ти. Ценете устойчивостта на чувствата ви. Вижте доколко са устойчиви чувствата ви. Ценете и същевременно и доколко е силна волята ви. Преди две години идва тук при мене един офицер. Той е смел български офицер, мъжествен, има македонски характер. И доста религиозен. Има някои неща, които вижда. Той вижда до първото и второто небе. До шестото небе не се е качил. Той ми каза: „Имам една жена, но тя не е духовна. Тя не вярва във всички тези духовни неща.“ Аз тогаз нищо не му казах. Сега, наскоро след две години, той доведе жена си. Аз като я погледнах, казах му: „Аз имам

друго мнение за жена ти. Тя има много по-устойчиви чувства отколкото ти. И по характер тя е много по-издържлива, също и по устойчивостта си. И после така както е образувана, тя е една жена, която много реално гледа на нещата. Тя никога не си турга крака на един мост, който ще се събори. Като го тури, тя знае, че ще издържи. А ако е слаб моста, като тури ще го оттегли, както слона. И казва: „По този мост не минавам.“ И сега, като дойде тя, и тя е станала набожна като него. И тя е повярвала. Но той си вярва по един начин и тя вярва по друг начин. Той вижда нещата. Той казва: „Аз черните ги виждам, но светлите много малко ги виждам. Като се качвам на някой трен, виждам, че двама черни влизат в трена. Казвам, без билет минават, без пари. Двама черни седнали в трена и се возят.“ Той казва: „Ако разправам на някого, няма да повярва. И затова не разправам тези работи.“ Ние трябва да дойдем до онова положение да ценим нашия ум, понеже много пъти човек може да вижда известни картини, но няма какво да се плашите. Някои от тези същества ще ви се изявят. Ще трябва да има човек една опитност. Трябва да направим връзка между физическия и духовния свят. И именно там се изисква най-първо устой, силна воля от вас. Изискват се устойчиви чувства, съобразителност и разумност, за да не се съблазните в онова, което сте придобили. Някой път ще кажеш: „Аз вярвам.“ Но ти наполовина вярваш. Верую, на което можеш да измениш, какво верую е това? В какво можеш да обезцениш златото? Ако днешният ден е ясен и слънцето изгрява какво има да се съблазняваш. През целия ден ти ще опиташ слънцето и ако имаш една призма, ще разложиш светлината. И може да опиташ всички онези растения, които слънцето е възрастило. Всички тези растителни форми, които съществуват на земята, те са дело на слънцето. Аз говоря за онова слънце, което строи нещата. И каквото ние ще направим, то се дължи на оная разумност, която работи в нас. Вие не сте изучавали законите, по които се строи човешкото ухо, човешкото око, човешкия нос, човешките уста. Едвам сега започват учените хора да изучават как са строени човешките ръце, крака и прочие. Че ако ти знаеш как

са строени краката ти, ще знаеш какво нещо е Добро; ако знаеш как са построени ръцете ти, ще знаеш какво нещо е Правдата; ако знаеш как са построени устата ти, ще знаеш какво нещо е Любовта; ако знаеш как са построени ушите ти, ще знаеш какво нещо е Мъдростта; ако знаеш как са построени очите ти, ще знаеш какво нещо е Истината, ще можеш да оцениш начините, по които нещата са създадени. Вие имате за предметно учение очите, ушите, носът и прочие. Вашият нос ще покаже пътя, по който човешката душа е минала, да достигне до днешното положение. И на носа ви е отбелязано много нещо. На горния ръб на носа е отбелязана цялата еволюция, какви са били разумните сили, които са действували върху съграждането на тялото, на човешкото сърдце и на човешкия ум, така както сега се проявява.

Та казвам, физическите работи, които имате, всички незгоди, които имате, трябва да знаете, че това е приготвено за новия живот. Не след като умрете - пак се прераждате, после пак умираете, втори път, трети път и прочие. Но има едно друго умирање, та след като умреш, няма да умираш втори път. Христос не може да умре втори път. Веднъж ще умреш! А пък по този начин, както умираете, може да умираете много пъти. А пък ако умираете по начин, по който Христос умря, ще умрете само веднъж. Втори път не може да умрете. Има една смърт, от която човек минава от смърт към живот. А пък сега минават от смърт в живот, после пак в смърт, пак в живот и т.н. Не сме претърпели големите страдания, които каляват човешката воля. Човек трябва да надмогне смърта със своята воля със своите чувства и със своя ум. Сега от вас се изисква геройство. Геройство се изисква, както прояви Христос. Вярата Му и Любовта Му към Бога не се поколебаха. При всички тези изпити, които претърпя, не се поколеба Неговата вяра. Не постъпи както един обикновен човек, който казва: „Прави си Господ каквото иска.“

Христос казва: „Всичко, каквото прави Отец е за добро!“ Не само това знаеше Христос, но знаеше, че и това, което Той издържа, е за добро. Той знаеше, че това, което става с Него, е

за добро. Той знаеше, че това, което Той изнася, е за добро! Казва : „Сега е време! Ако аз сега не покажа своята сила, кога ще покажа? И ако временните работи ме поколебаят в Любо-
та ми, какъв образец ще дам? И ако в мене се поколебае сила-
та, че не мога да видя ръцете на Онзи, Кой ще ми вземе душа-
та, тогаз каква душа имам?“

Та казвам, ще пазите това: Имайте силна воля, устойчи-
ви чувства и ходете в светлина! На кого може да поверите ва-
шите бъдещи съдбини? - На Божиите ръце! И само тогаз прогр-
реса ви ще бъде осигурен. Това значи да имаш Вяра. Без силна
воля, без устойчиви чувства и без светлина, вярата е слаба. Със
силна воля, с устойчиви чувства и със светлина, не можеш да
се поколебаеш. Тази е Вярата, с която човек се спасява.

*Добрата молитва
6 часа сутринта*

Искам да остане във вас мисълта, че в най-трудните по-
ложения, в които се намирате, при най-големите страдания,
тогава Божиите Ръце са близо! Не бойте се! Вас ви е страх, да
не би да паднете. Тогаз Господ е най-близо! Кога Бог е най-
близо? - Когато дойдат най-големите страдания, да имате свет-
лина, за да Го видите. Пък ако нямате светлина, не може да се
ползвате. Та светлина трябва да имате, ако нямате - тогава
търпение, не може да Го видите. Ако имате търпение може да
Го видите - да видите Божия промисъл, оная Любов, оная гри-
жа, която Той има за вас.

27 школна лекция
12 април 1939 година.
София, Изгрев

(На поляната - упражненията)

ГОЛЕМИТЕ БЛАГА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„Всичко в живота е постижимо“

Някоя зададена тема имате ли? (*-Нямаме.*) Пишете тогава: „От какво зависи щастието на човека?“

Да ви попитам сега: Защо ви са дадени очите? Защо природата ги е дала? Каква е причината, че тя дала очите на хората? Или каква е причината, че природата дала уши на човека? Или каква е причината, че природата дала нос на човека, че му дала обоняние и най-последно, че му дала уста? Една теза, за която може да ви питат, кои са причините. Ако някой ви попита какво нещо е човешката уста, как ще определите? Много пъти вие говорите за право. Казвате: „Туй е право, другото не е право.“ Първото отношение, което съществува между две разумни същества, това е право. Щом се измени това право, щом вече има отношение, една точка щом има отношения към друга точка, това вече не е право. Правото съществува само в дадения случай, между две същества. Щом се намеси трето същество, вече правото се изменя, това вече не е право. Туй е широчина. Те са отвлечени работи. Вече за правото разбирате донякъде. Правата линия дава идея за правото. Едно право отношение може да съществува между две същества. Не че не може да съществува и между три, но туй вече спада към друг свят. В едноизмерния свят правото е само между [две] същества. В двуизмерния свят, правото е между три същества. В триизмерния свят, правото е между четири същества. Вие влизате в друг свят. В едноизмерния свят вие и да искате да имате отношение към друго същество, не може. Вие, тогава, може да имате отношение само към едно същество. Вие сега мислите,

че може да имате отношения към много същества. В какво се ди правото? Любовта има три качества: Любовта е първокачествена, второкачествена и третокачествена. Три качества има. В първото качество [на] Любовта, сега да ви дам един пример. В първото качество на любовта тя си има една мярка. Един килограм жито, съдържа 12 хиляди зърна. Когато житото е първокачествено - първокачествена любов. Второто качество любов съдържа 14 хиляди, а третокачествената - 16 хиляди и то в света на Любовта не може да теглиш 1 кило, но ще ги броиш. Четат се зърната. Първокачествената Любов не трябва да има нито едно зърно по-високо, нито по-малко, точно 12 хиляди. Или 12 хиляди зърна или 2 зърна. То е едно и също нещо. Или 12 хиляди или 12 или 2 зърна, то е едно и също нещо. Ще кажете: „Как са 12 хиляди зърна?“ Едното зърно съдържа всичките качества на 12 хиляди зърна. И 12 хиляди зърна съдържат качества на едното зърно. Следователно, ако ти имаш 12 хиляди зърна или имаш едно зърно, то е равносилно. Но по отношение на времето, не е равносилно. По отношение едното зърно, ако ти го садиш, ако са две зърна, едното зърно, след 2 години, като го садиш, то ще стане толкоз силно, както второто, третото и т.н. По отношение на времето едното зърно, посято в земята, след 4,5,10 години, туй зърно, на което вие не му давате никаква цена, то туй зърно може да ви направи най-богатия човек в света.

Сега законът: Кое е правото? По два начина може да се определи, кое е правото. - Кое не е криво. Кое е правото? Тогава иде второто положение: Кое е истина. Кое е лъжа? - Лъжа е туй, което не е истина. Кое е истина? - Кое не е лъжа. Казва някой, че той е прав. Как може един човек, който е прав да се изкриви! Ако да кажем на една греда свържете един конец и турите една тежест, този конец ще се изпъне и ще вземе едно положение. Но, ако този конец вие го удебелите и го обърнете в противоположна посока, няма да турите тежестта, забийте го в земята, след време той ще се изкриви, той ще се огъне. Или да допуснем най-първо е прав. Лъжата в какво седи? Бащата има син и дъщеря. Ще ви приведа сега: Един български

свещеник ми разправяше една своя история. Един от видните свещеници. Има син, много красив, снажен, много хубаво построен. Бащата иска да го не покварят момите в селото, казва му: „Няма да ходиш по седенки вечерно време. Ще ходиш в училище. Ще си лягаш рано.“ Сега моралът на бащата е такъв. Бащата на мене ми разправяше. Казва му синът: „Татко, в къщи въздухът е много задушен. Искам да дишам чист въздух.“ Извадил си кревата във в градината. Там спи. Бащата вечерно време ще излезе и ще види дали синът си е в кревата или липсва от кревата. Ако липсва от кревата, значи бащата иска да знае къде е синът, къде ходи. Но той, като излезе, вижда, че синът си е на кревата. Но вижда, че работите не вървят, започват да се оплакват хората и какво намира бащата? Синът намерил едно корито, тури коритото в леглото, покрие го с юргана, направи една глава, тури всичко така хубаво и като дойде бащата вечерно време, мине с ръката по главата, по гърба с ръката и казва: „Тука е синът.“ А пък то тука е коритото, но синът го няма. Та сега често, иска да ме убеди някой, че религиозно е прав. Правото на коритото има, но този, който носи правото, не е там. Отдолу, под юргана е коритото, което завзема мястото на сина, а синът го няма, ходи по седенки. Сега, в какво седи престъплението? Не е лошото сега, че той ходи по седенки. Престъплението седи в лъжата, да каже, че ходи, а той турил коритото да покаже, че каквото бащата казва, го изпълнява точ в точ. Всичкото нещастие на всичките хора седи в тази първата лъжа, която съществува. Ние представяме нереалните неща са реални.

Каква е разликата между лъжата и лицемерието. Лъжата е по отношение на съдържанието. Съдържанието на нещата в света, това е истината, ценността. А пък лъжата, в нея коритото е там, същността я няма. Атанас е бил синът. Атанас го няма, коритото е там, Атанас не може да намери. Когато коритото е там, това е лъжата. Когато Атанас е там, това е истината. В лъжата вие имате коритото, и юрганът е там и коритото е там. Има една изкуствена глава, но Атанас го няма. Истината е там, Атанас е там, коритото го няма, изкуствената глава

я няма. Щом във вас има едно корито, една изкуствена глава, лъжата е там. Щом сте вие на мястото, коритото го няма, изкуствената глава я няма, то е истината сега. После всичките видоизменения, всичките страдания, които ние в света претърпяваме, са резултат на лъжата, на лицемерието. Всичките страдания се дължат, от най-малките до най-големите, всичките се дължат на лъжата и на лицемерието. Туй може да не е твое, може да е на баща ти, на дядо ти, на працядо ти. Или лъжата съществува и в най-малките насекоми. Лицемерието също съществува. Една жаба седне като философ, тихо и спокойно, някоя муха минава край нея, тя казва: „Мене не ме интересува[т] твоите работи, аз се занимавам с високи работи“, но като дойде мухата наблизко, тя лапне мухата. Като дойде мухата до устата, лапне я и пак седи тиха и спокойна. Дойде друга муха до устата и нея глътне.

Та сега на изгревчани: Вие на Изгрева, едни от вас сте с корито, други сте без корито, изгревчани с корито и изгревчани без корито. Едно от двете. Помнете: Баща ви ще дойде и ще пипа отгоре. Той се интересува и ще пипа коритото. Знайте, че в най-малката лъжа, най-малкото лицемерие ще ви донесе, след време може би след 10, 20, 100, 500, 1000 години, ще ви донесе едно от най-големите нещастия, което не сте го сънували. Най-малкото добро, което направите, туй добро след една година, две десет, след 10 хиляди години, ще ви донесе едно от най-големите добрини. Най-малкото добро, направено, има живот на 25 хиляди години. Сега, понякоя път, вие мислите, че една бяла лъжа какво има. Тя е една малка искрица. Тя сама по себе си е нищо, но при едно избухливо вещество, тази малката искрица, ако турите, тя може цяла къща, а може и цял град да разруши.

Казвам, давам ви един пример. Вие така не можете да създадете в себе си характер. Лъжата носи в себе си едно взривно вещество, което руши. Лъжата носи едно вещество, което руши. Лицемерието носи в себе си вещество, което руши. Щом дойде лъжата, тя е като заразителна болест. Тя отначало е малка микроба, с микроскоп трябва да я търсиш. Щом влезе тази

микроба, тя има такава грамадна сила да се размножава, че в 24 часа може да се размножат милиони от тия същества и те, като оставят своите нечистотии в организма на човека, го отровят и го убиват. Всеки човек, който умира от холера или от чума и други много болести, има които така се размножават, които оставят всичките свои извержения, и от тия отрови човек умира. Така може да се отрови човешката мисъл. Така може да се отровят човешките чувства, така може да се разруши и човешкият характер. Това са научни данни, когато говорим за право, за любов, за мъдрост. Мъдростта изключва - какво изключва? - Изключва тъмнината. Там, дето има тъмнина, там не може да има знание. Хубаво, в какво седи Любовта? Че ако обичаш някого и му дадеш една храна, която не подобава на него, то този човек сам по себе си ще го умориш. Защото ако вие внесете в себе си едно чувство, което няма ония елементи на живота, смъртта вече ще влезе във вас.

Вие сте чели в химията: Имате килород, имате азот, имате водород, имате въглерод. По какво се отличава кислородът и азотът? Какви са отличителните черти? Кислородът е активен, поддържа горенето, а азотът е пасивен. По какво се отличава[т] водородът и въглеродът? (- *Водородът гори, а въглеродът е твърдо тяло е не е толкоз активно*). Азотът и въглеродът си мязат. Има нещо подобно в тяхното естество. Но казвам: Как ще отличите вие във вас дали има водород или кислород или азот или въглерод? Как ще ги отличите фактически? Ако вие пламвате, ако във вас постоянно ръката ви е суха, значи имате повече кислород, отколкото ви трябва, ако ръката ви е влажна имате повече водород, отколкото ви трябва, Ако сте инертен имате повече азот отколкото ви трябва. Как ще отличите сега въглерода? Понякоя път вие искате да бъдете стабилни. За да бъдете стабилни ви трябва азот. Без азот не можете да бъдете стабилни. Онова, което е направено от азот е стабилно. Ония частици на азота, силите, които действуват в тази материя, дават стабилност. Може да кажете: „Този човек има стабилност, устойчив характер.“ Ако има повече отколкото му трябва азот, той става тогава безразличен. Човек, който

в нищо не се интересува. Ако има пък повече кислород, той се възпламенява. Та казвам, понякога път във вас имате известни мисли, които ви възбуждат. Една мисъл, като дойде, вие пламвате вече, възбудите се. Какво трябва да правите? Дойде една мисъл, разгневите се, значи недоволен сте. В къщи детето не е доволно от майка си. То иска нещо от майка си, тя не му дала. Туй дете е възбудено. Какво трябва да прави майката? Какво трябва да прави детето? Какво правят майките, за да възпитат децата си? Каквото иска детето, ще му даде, но с даването работите донякъде се уравновесяват. Но един ден това дете започва да си позволява и това, което майка му не му дава. Майка му без да даде, то си позволява. Какво трябва да прави тогава майката? То иска и след като иска майката даде. След като започне детето само да взема, майката какво трябва да прави? Майката казва: „Няма да буташ гърнето, сладко има.“ Детето бутне гърнето. Тогава и вие замязвате на вашето дете, замязвате на онази попска дъщеря. Бащата накара жена му да свари петмез, да свари парченца от тиква в този петмез, рачел. Но петмезът е рядък и в него има нещо твърдо, от тиква турени рязънчета. Мисля, че първо ги турят във вар и после ги варят и стават твърди. И децата не ядат рачела, но ядат твърдото. И свещеникът имал една дъщеря, която като отивала, взимала тиквата от рачела. И тя, като отивала днес и утре, и в гърнето останало само рядък рачел. Името ѝ било Марийка. Същинското име е Мария. Бащата казва: „Марийке, иди донеси от петмеза.“ Тя отива и не се връща. Минават 5, 10, 15, 20 минути, майката казва: „Какво стана с детето? Да не се е случило нещо?“ И отива да види. Седи при кюпчето и мисли и казва: „Няма тикви, само течено е останало.“ Не се връща, понеже няма. Казва: „Изчезнали ядките, парчетата.“ Като отиват при бащата, той казва: „Нали има тикви, вземете тикви, наложете тикви, че втори път пак да има тикви.“ Бащата не се кара. Ако има тикви лесна работа. Може пак да турим тикви в петмеза и ще се уреди работата.

Та казвам: На земята трябва да създадем в себе си един характер. Ако не създадем, има много нещастия. Някой път

ще ви дойде една мисъл, мъчи ви, мъчи ви нещо. Тази мисъл може да има съвсем обективен, външен характер. Вие може да направите опит. Някой път може да чувствувате една голяма скръб и голямо неразположение и не знаете откъде е. Нищо не сте направили. Не се минават 4 дня и след тази скръб получите едно писмо и четете, че именно тогава с някой ваш близък е станало едно голямо нещастие. Този ваш близък, който писал писмото, със своята скръб ти предал трептенията и през въздуха са дошли и вие се мъчите. Когато той страда и вие страдате. Вярно е и другото положение. Някой път се чувствувате подигнат, щастлив, пък не знаете защо, нищо не сте направили, но сте щастлив, радостен. След 3 -4 дня получите писмо, някой ваш приятел ви разправя за неговата радост. Той, като мислил да ви пише, пренесла се неговата радост [от] неговия ум и вие сте щастлив. Щом направите най-малкото престъпление тия трептения се предават в невидимия свят. Добрите и лошите трептения се предават, понеже вие имате дух, ангел, който ви ръководи отгоре, който живее в невидимият свят и всяка ваша мисъл достига до техния ум, до тяхното сърдце и всяка лоша мисъл отива при тях и всяка добра мисъл отива при тях. Щом един от тях възприеме една мисъл, те са безкористни, нищо не задържат за себе си, каквото приемат, повръщат го назад. Те са като учителите. Направиш едно упражнение, дадеш тетрадката на учителя, той ще я вземе, ще я поправи. Учители има, които поправят по 20 пъти и след като поправи тетрадката, той ще я повърне с направените бележки. Ако е по български език или ако е за разрешаването на някоя задача, да покаже погрешките или ако няма погрешки, учителят ще се подпише отдолу и ще пише бележка. Може да пише 3, 4, 5 и ако няма никакви грешки, в краен случай, ще тури 6. Някъде, дето има много грешки, единица е турена.

Сега, понякой път, вие мислите, че каквото направите на земята никой не ви знае. Там е заблудението. Никой не знае за една ваша мисъл, но от невидимият свят възвръщат една ваша мисъл и вие виждате вашите погрешки. Такива упражнения се правят и трябва да се изправят тия погрешки. Да кажем,

през годината не подобрите никак положението. Вие една година може да седите в училището, но следната година ще ви уволнят, не може да следвате втора година. Мисля, че в България три години може да следвате един и същи клас. Ако в три години вие не поправите тетрадката и всичките тия упражнения, тогава нямате право да следвате.

Най-после вие трябва да идете в невидимия свят. Ако вие не можете да поправите вашия нос, ако вие не можете да поправите вашите вежди, ако вие не можете да поправите вашите уши, не да ги поправите, ако не можете да ги държите в тяхната първоначална форма, в която Бог ги е създал, тогава какъв отговор ще дадете, ако носът ви се изкриви или ако носът ви се сплеска? Ако се сплеска носът - храната, която ви е давана вие не сте я употребили за вас, но сте я давали за другите хора. Давали сте на другите хора, не от щедрост, но в замяна сте я продавали и сте печелили от себе си. Значи ти изнудваш себе си, за да забогатееш, да имаш пари, да спестиш пари, да се облечеш. Хубаво, имаш хубава шапка, хубави дрехи, хубави обувци, с едно слабо тяло. Какво те ползват дрехите, с едно слабо тяло? Най-после ти може да спестяваш не само от тялото. Ти имаш едно добро тяло, но ти от ума си икономисваш, не развиваш своя ум. Какво коштува едно хубаво тяло, стройно с един слаб ум, който няма достатъчно сила да крепи тялото. Следователно, има едно вътрешно равновесие в света. Едно тяло изисква един отличен ум, едно тяло изисква едно отлично сърдце. Тялото ви без отличен ум и без отлично сърдце, губи своето съдържание. Тялото, по отношение на ума и на сърдцето, това е една дреха, в която умът и сърдцето са облечени. Отивам още по-далече. Умът и сърдцето, това са дрехи, с които душата е облечена. Следователно, трябва да имате отличен ум, отлично сърдце, това са най-хубавите дрехи, с които вие може да облечете вашия дух и вашата душа. Човек е дошъл на земята да работи, да придобие онзи материал, който е необходим, за да се създадат тия хубавите дрехи. Доста религиозни хора вярват, [че] като идат в онзи свят, ще ги облекат. Цитират откровението, че там са чели, че били с бели дрехи. Хубаво,

идеш в оня свят. Ако си работил на земята, бяла дреха ще има, но ако не си работил, ще бъдеш в оня свят гол. Голи хора там не се държат. Щом е гол, Господ ще направи дрехи и ще го изпрати из рая навън, кожени дрехи ще му направи. Адам, след като изгуби дрехите, Господ го облече в кожени дрехи и го изпрати навън. Първите хора станаха търговци. Адам продаде мантията и Ева си продаде мантията. Други ги купиха и като ги продадоха - оголяха. Че ако ти внесеш в живота си лъжата, ти продаваш своята мантия. Ако ти внесеш в живота си лицемерието, ти продаваш своята мантия. А пък магическата сила е в мантията. Докато тази мантия е на гърба ти, ти си мощен, господар си на положението. Щом изгубиш мантията ти си вече слуга. Ще замязаш на един откъснат лист, който вятърът движи и те кара навсякъде. Няма да имаш никаква стабилност. Питам какво може да постигне един лист в света? Нищо. Сега вие може да разгледате. Аз сега ви показвам опасните страни на лъжата. Лъжата е именно това, което може да те лиши от онова, което Бог ти е дал. То е въпрос на време. Съзнанието във вас трябва да бъде будно. Аз говоря, не да кажете: „Аз не лъжа.“ Аз не говоря за външните работи. Всяка работа, която направиш, съзнанието не трябва да бъде раздвоено и умът ти не трябва да бъде раздвоен, защото в лъжата сърдцето се раздвоява и умът се раздвоява и съзнанието и то се раздвоява. Щом се раздвои умът, вече признаци има отвън. Щом дойде лъжата, главата отзад се стеснява. Не искам да ви говоря за патологическите неща. Но всеки дефект има и външен израз. Щом се раздвои умът ти да [не] мислиш право, главата в известна област се стеснява, известни области в мозъка се покваряват. От невидимият свят не можеш да придобиеш достатъчно светлина, която е необходима за строежа на твоя организъм. Или ако ти внесеш лъжата в любовта, ти ще изгубиш онази Божествена топлина, при която нещата се раждат. Следователно, топлината е необходима за растежа, а пък светлината е необходима за знанието, а истината е необходима, за да придобиеш онзи простор, онова, което ти желаеш да постигнеш. На земята ти не можеш да го постигнеш извън истината. Зна-

чи трябва да имаш светлина и топлина, т.е. топлината ще те въведе в областта на Любовта. Светлината ще те въведе в областта на знанието и мъдростта. А истината ще те въведе в областта на свободата, за да бъдеш свободен. Само като свободен човек ти може да постигнеш това, което искаш. Ако ти не си свободен, какво те ползува, ако ти дадат всичките блага на земята, пък ти е зашита устата. Какво те ползува, ако ти дадат най-хубавия свят, с всичките багри и краски, които има, а ти зашият очите? Какво ще се ползвате, ако ви дадат най-хубавата поезия в света, най-хубавата музика, пък ви зашият ушите? Лъжата е, която запушва ушите на хората. Лъжата е, която запушва очите на хората. Лъжата е, която запушва носовете на хората. Всичко запушва и туй го наричаме атеросклероза, от която старите хора умират. Човешката лъжа втвърдява, човешката лъжа състарява. *(Учителят показва и диша тежко)* И най-после човек умира. Който лъже, така ще свърши, ще отиде в света.

Казвам сега: За да се подмлади човек, какво трябва да прави? Вие, ако не се подмладите ще умрете и ако не остарееете, без ум ще останете. Трябва да остареееш. Под думата „старост“ разбирам: Трябва да се подигнеш на най-високото място. А пък, ако държиш истината и ще бъдеш най-силният човек. Човек трябва да бъде силен. Чрез истината става силен. На най-високото място чрез Мъдростта човек се качва. А животът го придобива чрез Любовта. Аз ви говоря за реални неща. Ти не можеш да добиеш живота, който искаш без любов. Ако имаш любовта на 12-те хиляди зърна! Ако имаш любовта на 14-[те] хиляди зърна! И сега за мене ще каже: „Защо 12?“ От 1 към 2 - 12. От 1 към 4 - 14. Четирите е законът на жертвата. Ако ти не жертваш, не може да постигнеш нищо. Шестнадесет е закон, да изхвърлиш от себе си всички ония недъзи, които имаш и да изпъдиш дявола от себе си и да нямаш вземане - даване с него. Значи да скъсаш всичките търговски отношения, които имаш с всичките фирми в света, това е числото 16. Да нямаш никакво отношение, вземане - даване с никакви лъжливи фирми в света. На чисто да си.

Вие сега мислите, че сте много добри хора. Че сте много добри, аз в това вярвам. Но в какво показвате вашата доброта, че сте много добри? По какво знаете, че сте много добри? Да кажем, когато се гледате в огледалото се виждате много красив. Но като се сравнявате с идеала, виждате, че ви не достига. Като видите някой човек в огледалото, че е малко по-красив от вас, става ви малко неприятно. Турците казват: „Тефе педер.“ Явява се малка неприятност. Защо той да е по-красив? Ако вие имате туй недоволство във вас, мислите ли, че сте съвършен? Недоволството показва, че вас ви липсва нещо. Този човек, който е по-красив от вас, казвате: „Господ как го направи по-красив? А мене как ме направи такъв?“ Веднага вече имате едно погрешно схващане. Мислите, че то е закон на произвол. Не е произвол. Този човек работил повече от вас в туй направление. Дойде друг, видите, че е още по-красив. Може да се наредят така до 12 души, един от друг по-красиви. Какво трябва да извлечете от красивите хора? Сега нека да ви направя едно изяснение. Аз наричам физическият живот - това е една хубава бъчва от най-хубав материал направена, с хубави обръчи, канела, отлично изработена, но вътре бъчвата е празна. Като тупаш - дум, дум, се чува. Тази бъчва и хиляди години да седи, няма да стане повече от това, което е. Ако нищо не се тури, даже има опасност да олекне. По-лека ще стане и след 10, 20, 30 години, ако я държите, от светлината и топлината ще изсъхне, ще се отвори и ще изгуби първоначалния си образ. Но тази бъчва вие можете да я напълните с вино. Хубаво, напълните я с вино, по какво се отличава? Тежи повече. Тя не е станала по-голяма, но е станала по-тежка. Тежестта показва, че бъчвата има съдържание. Може ли тази бъчва да я накарате тя да измени своето естество? След като е станала по-тежка, кое е вече другото положение? Какво трябва [да] излезе от тежката бъчва? Аз уподобявам направената, хубава бъчва, имате един цвят, който цъфнал. Той е хубавата, изработена бъчва с всичките тия външни обръчи. След туй, тази бъчва, този цвят се оплодотвори и тази бъчва, като се оплодотвори, започва да се пълни и най-после увеличава се, увеличава се, достигне до

определената форма, която е дадена на бъчвата. След като узрее плодът, какво става в природата? Този плод капва от клоната, на който се държи и слиза долу на земята. Този, събрания сок в плода, трябва да се изяде. Да остане семето, което наново трябва да поникне, за да стане едно преобразуване. Значи във вас всяка една мисъл, която се зароди във вашия ум, ще цъфне, ще се изпълни със съдържание, ще узрее. Тази мисъл, ако вие не знаете как да употребите, тя сама по себе си ще падне на земята и тогава ще дойде по закона на онези производните действия.

Вие седите и искате да проповядвате на хората. Какво ще им проповядвате? Ако отидете да ги учите на любов, когато ги учите на любов ги обезсърчавате. Някой искат да научат хората да се обичат. Как да се обичаме? Да се обичат хората то е първото нещо, което те знаят от паметта на века. Сега какво ще учиш хората да се обичат. В света съществуват малки и големи лъжи. Голямата лъжа е „К“, кислород ще стане. На голямата лъжа ще турите малката добродетел „М.Д.“ А на малката лъжа ще турите голяма добродетел „Г.Д.“ Като дойдете до малката лъжа, искате да кажете малка лъжа, започвате и турите най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-малката лъжа, турете най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-малката лъжа, направете най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-голямата лъжа, турете най-малкото добро. В дадения случай, ако при малката лъжа не турите голямото добро, вие непременно ще се похлъзнете. Няма друг начин за възпитание. Някой казва: „Не ме лъжи!“ То е празна работа. Ще ви накарат, както онзи баща, в България вестниците дадоха един пример: Обвиняват един баща, че убил сина си и го хвърлил в Дунава и бащата признал, казва: „Убих го и го хвърлих.“ - „Къде го хвърли?“ Отива в Дунава и казва: „Убих го“, казва бащата. Когато произнасят присъдата вече да го бесят, синът дохожда от някъде и спасява баща си. Като убили [сина] този баща, не може да издържи. За да се освободи от страданието казва: „Убих го.“ Понеже искали да кажат, че го е убил, казва: „Убих го.“ Значи може да ви накарат хората.

След като ви говорят дълго време за едно нещо, може да ви убедя[т] и да кажете една лъжа. Всеки ден казвате неща, които не сте ги правили. Някой път направите една погрешка и казвате: „Защо Господ ме тикна в този път?“ Когато си направил някое добро, ни най-малко не питаш кой те тикна да направиш доброто. А казваш: „Аз сам.“ Щом направиш погрешката: „Господ ме тикна.“

Казвам, сега от всинца ви се изисква едно вътрешно съзнание, защото като идете в другия свят, ще ви теглят. Нали везни има? Има три вида везни. Някои веруюци са първостепенни, второстепенни и третостепенни и все влизат в рая. Които са първостепенни влизат в третото небе. Които са второстепенни отиват във второто небе, а които са третостепенни, в първото небе са те. Третостепенните са в първото небе, второстепенните - във второто небе, а [първостепенните - в третото небе]. В първото небе са които имат 12 разрядните зърна. Във второто небе са които имат 14, а във третото небе са , които имат 16. И обратното, 12 - трето небе; 14 - във второто небе; 16 - в [първото] небе. Сега вас най-първо може да ви изпитат. Сега верующите, един ден, ще ги поставят на такъв изпит. Ще ви създаде провидението голяма нужда от пари. Най-първо по три начина ще се изпиташ - като млад, като възрастен и като стар. Като млад ще те турят, вече си станал възрастен пък искаш да се покажеш, пък нямаш пари, бедняк си, дрипав си, ще те турят в една стая с една каса отворена да видят ще бръкнеш ли да вземеш или ще погледнеш само. Ако минеш, гледаш парите и казваш: „Да взема.“ Пак погледнеш, пак заминеш. Какво трябва да бъде твоето състояние, като погледнеш парите? Ако влезеш вътре и се зарадваш на парите, че не са за тебе, погледнеш и кажеш: „Колко са хубаво облечени тия пари! Така желая и аз да бъда чист както е златото.“ При онзи, истинския изпит да кажеш: „Колко хубаво са облечени парите. И аз бих желал да бъда така чист.“ Ти, като излезеш навън, парите ще тръгнат подир тебе. Ти излезеш навън и те подир тебе и отиваш в къщи и те подир тебе. Пък ако си пожелал да ги вземеш, щом като бръкнеш в касата, ръцете ти ще се

схванат и ще те намерят на касата и ще изгубиш своята свобода.

Та казвам, често вие в живота усещате едно ограничение, казваш: „Аз не съм свободен.“ - До касата си някъде. Щом парите вървят от подире ти, ти си свободен човек. Щом ръцете ти са вързани, ти не си облечен както парите. Аз привождам тия фигуративни форми. Какво означава човек да мисли право? Когато мисълта върви подир тебе. Ти вървиш и тя върви - ти си в правата посока. Щом вярваш и една мисъл не можеш да разрешиш, ти си в кривия път.

Сега новите пътища, по които трябва да се възпитавате, кои са? Казвате вие: „Ние трябва да се обичаме.“ Ти не може да обичаш, докато не съзнаваш, докато не съзнаваш любовта на Бога в себе си. За да обичаш някого, ти трябва да имаш неговия план, да знаеш защо Господ го е създал. Аз обичам ябълката заради семето. Ще намеря едно място и ще посадя и ще ходя да я поливам, това е любов. Имам семена на някое цветенце, развъждам го. По същия начин, като обичаме някой човек, ние трябва да имаме всичките желания и мисли, които [той] има. Доброто, което има в себе си, да му помогнем да се прояви неговото добро. Ако ние съдействуваме да се прояви неговото добро, не това на другите хора, ако ние съдействуваме да се прояви неговото добро, ние го обичаме. Ако другите хора не помагат да се прояви доброто ни, то те не ни обичат. Дойде любовта. Щом двама хора се обичат, взаимно си помагат, да се повдигат и доброто расте. Ако доброто в нас расте, взаимно, ние сме в правия път, в който Бог ни е турил. Така трябва да се гледа. Казвате: „Аз постъпвам добре.“ Според мене, в една постъпка може да има користолобие. Постъпиш добре, но имаш съвсем други намерения.

Та казвам, избягвайте белите и черните лъжи. Аз говоря за онова съзнание в себе си, което трябва да имате. Щом употребиш най-малката лъжа, веднага се образува една черна страна между Бога и тебе. Затвори се небето. Аз съм привождал на вас онзи пример: Един беден християнин се е молил дълго време Господ да му помогне, да го освободи от сиромашията.

Една вечер, като се връща от съживително събрание, дето се е молил, гледа, на прозореца на един богаташ, една забравена торба със злато, оставена там. Задига торбата и казва: „Благодаря на Господа. Този, богатият човек оставил торбата за мене.“ Отива в къщи, занася торбата. Иска да се моли, торбата пред него, не може да се моли. Три пъти става да се моли, сутрин, обед и вечер, но торбата седи пред него и не може да се моли. Минава ден, два, три, десет и най-после взима торбата и отива при богатия и му казва: „Аз задигнах тази торба и помислих, че тези пари за мене са оставени, но молитвата ми се спира при нея и 10 деня не мога да се моля, нещо ме мъчи. Ще ме простиш, че Господ не е приготвил за мене тази торба, тя е твоя торба. Ще ме извиниш, че аз ти взех торбата.“ Връща се в къщи, помолва се и веднага пак Божието благословение слиза. Казвам, най-малката лъжа става едно препятствие във вашия ум, става препятствие във вашето сърдце, става препятствие във вашата душа и нарушава онова общение, което имате. Вие вече не можете да дишате онзи чистия въздух, който любовта носи. Вие не можете да възприемете онази чистата светлина, която мъдростта носи. Вие не можете да бъдете носители на онази велика свобода на душата, която истината носи. Лъжата прекъсва пътя на Любовта, прекъсва пътя на Мъдростта за вас, прекъсва и пътя на Истината и след туй вие ще станете нещастен. Върнете тази торба назад, изправете се, да има единство. Търсете това, което Бог ви дал, ценността е в онова, което Бог ви дал. То е богатството на любовта. Онова, което Бог ви е дал, то е богатството. Онова знание, което Бог ви е дал, то е богатство. Онази мъдрост, която Бог ви е дал, то е богатство. Онази свобода, която Бог ви е дал, то е богатство. Тази свобода и простор са богатства, които трябва да дойдат. Другите работи ги оставете на заден план.

Приложете Любовта, която носи живот, да се подмладите. Търсете тогава Мъдростта, която ще внесе знанието, ще даде светлината, вие ще израстнете и ще станете доволен от себе си. Търсете тогава истината, която ще донесе пълните свои блага. Вие ще бъдете царски облечени, ще бъдете свободни,

ще вършите онова, което Бог изисква, напълно свободни ще бъдете. Това е пътя на новия живот, по който трябва да работи всеки един вътрешно. Ще опитате благата на Любовта, благата на Мъдростта и благата на Истината.

Отче наш

28 школна лекция
19 април 1939 година,
София, Изгрев

СИМФОНИЯ НА ЩАСТИЕТО

*(Небето съвсем ясно, времето меко топло.)
сряда, 5 часа сутринта*

*Добрата молитва
„Духът Божий“*

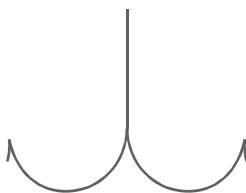
(Прочетоха се темите: „От какво зависи щастието на човека“)

От какво зависи стойността на една песен? Зависи от Духът на този народ, който е създал песента. После зависи от онзи поет, който е написал песента. После зависи от онзи, който е турил гласа на песента. Най-после зависи и от онзи, който я пее, ако можете да изпеете една песен ще минава за една добра песен. Сега щастието зависи от някого. Материално нещо ли е щастието? Казват, че щастието на човека зависи от неговия ум, сърдце и воля. Това, до известна степен, е така. Ако вие в дадения [момент] обичате някого, вие чувствувате едно приятно чувство. И ако ви обичат, пак чувствувате едно приятно чувство. Но къде чувствувате приятността? Каква ви е опитността? Приятно ви е когато ядете някое хубаво ядене, например точено, приготвено хубаво. Къде чувствувате приятността? - На езика си. Мислите, че като ядете, на езика си чувствувате приятността? Или като видите някоя хубава картина, някое хубаво цвете, с какво чувствувате приятността? - С вашите очи. Чувате някоя хубава дума. Чувствувате приятността чрез ухото си. Или приятно ви е, някой път, да попипате някой гладък предмет. Значи, чрез този усет на вашите пръсти се предават известни трептения и вие чувствувате една приятност. Значи щастието на човека зависи, най-първо, от неговия практически живот, от неговата воля. И можем да кажем: щастието

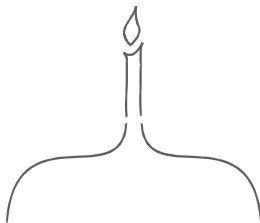
на един певец, който има отличен глас, зависи от самия него. После зависи от самия, учител, зависи от въздуха, чрез който той ще пее, защото и външния свят има известно отношение.

Сега говорим за щастие, но не го знаем, какво е това щастие. Щастието зависи от нас, от самите нас! Щастието зависи и от хората, които са във вас. Значи, щастието на човека зависи от физическия свят - това са условията. То зависи и от духовния свят - това са възможностите. Зависи и от Бога, Който дарява. Той е изворът на нещата. Сега духовния свят е нещо незнайно за вас. Какво нещо е духовния свят или физическия свят? Често вие искате да бъдете щастливи. Вие, някой път, сте щастливи, понеже някой ви обича. Но това е само едно разположение, то не е щастие. Щастието зависи от подигнатия дух на човека. Щастлив е само онзи мъдрец, който рабира нещата. Щастието е едно състояние, в което еднакво участва умът и се радва на щастието; участва сърдцето и то се радва на щастието. Пък участва и човешкото тяло. Под думата „тяло“, аз разбирам не само този физически свят, не разбирам само къщата. Без тялото човек не може да се прояви. Ние казваме, че като умре човек ще се освободи от своето тяло. Идеята на думите „ще се освободи“ е в следния смисъл: Ще се освободи от ония ограничителните условия, които съществуват. Някои хора искат да умрат, а някои не искат. Когато човек е щастлив, не иска да умре, а когато е нещастен, иска да умре. Защо? Когато обичате някого, искате да го видите, а като не го обичате, не искате да го видите. Защо? Много пъти, когато обичате някого, имате нещо съвсем материално в основата. Аз считам материални работи тези, които лесно се стопяват. Видимите, преходните неща лесно се стопяват. Не че не е реално, реално е, но видимото се мени. Например малкото дете расте, изменява се. Гледа се в огледалото. Малкото дете все чака нещо, радва се. Ако е малко момче, най-първо израстне и вижда де му седи силата. Вижда дали ще му изникнат мустаци и счита за голямо щастие да се появяват малки косъмчета над горната устна. Ако е младо момиче, ще обърне внимание на веждите си. Момъкът обръща внимание на мустаците си, а пък

момата на веждите си. Тя, като си погледне веждите, гледа ги. Хубаво е човек да гледа веждите си, понеже веждите са граница на обективния ум на човека. Там са направени ред способности на човека. И веждите пазят това щастие, това богатство, което човек има. А пък момъкът, онзи, който дава, има си причини, защо той обръща внимание на местото над горната уста. Това място показва неговото състояние, щедростта, това което може човек да даде от себе си. Това представляват мустаците. И като му израстнат мустаците, той казва, че всичко може да направи. И затова той, като стане момък, почва да си завъртва мустаците нагоре без да знае. Първата картина представлява мустаците.

Тая форма показва надеждата. Той казва: „Аз съм способен вече в света.“ Обаче някой път тази котва се обръща надолу.

Това е едно друго състояние. Този е песимист. Ето, прилича на светилник. Песимиста е в къщата. Той си е турил свещта. Песимистите не са хора, които се занимават с външния свят, а със себе си. Той казва: „Отвън е студено, дърветата са голи, камъните са твърди, неща неинтересни.“ Този не е хубав, онзи не е хубав. Той има светилник и през тази светлина си чете книгата, един роман за някой герой, който има смелостта да се ожени. Защото, да се ожени човек, това е най-голямото

геройство. По-голямо геройство в света от женидбата няма. Защото геройството, това значи да се отрече човек от себе си, да даде половината от себе си, да отстъпи. Той е едно божество, което отстъпва, дава нещо от сърдцето си. От своето цяло, половината дава. Казва: „На тебе давам сърдцето си.“ Всеки момък казва: „Аз си давам сърдцето!“ И тя си дава сърдцето. Как могат хората да живеят без сърдце? Вярно ли е туй? Вярно ли е, че човек може да си даде сърдцето? Не може. Щом даде сърдцето си, той умира. Щом даде сърдцето си, той всъщност не го дава, но става това, което стана с чехите, окупира го. Момата е окупирала сърдцето на момъка. Вземат му правата. И той почва да страда. И тогаз каквото каже онзи, който заповядва, той изпълнява. Той казва: „Много те обичам“, но това е вече долап. Обича - страх има той? Ако каже, че не обича, хей! Аз разглеждам сега любовта обективно. Обективно разглеждам нещата, както стават. Ти говориш за любовта, за щастieto, но след време това щастие изчезва някъде. Ти не си бил в света на щастieto. Ти не можеш да бъдеш в света на щастieto. Това е онзи хубавия, красивия свят. Това е смисъла на човек, да бъде щастлив. Но това щастие не е на земята. То, щастieto съществува и на земята, но трябва да имаш един начин да го видиш. Ти, за да бъдеш щастлив човек, най-първо трябва да разбираш закона, ти не трябва да бъдеш сиромаш. За да бъдеш щастлив не трябва да бъдеш и богат. Не трябва да бъдеш невежа. За да бъдеш щастлив трябва да бъдеш силен, трябва да бъдеш здрав, трябва да разбираш природата. Щастливият човек няма нещастие. Нещастieto е това, което ние не разбираме. И тогаз ставаме нещастни.

Двама души, приятели, искали да се пошегуват с един свой приятел. Той носил една доста голяма сума. Те си тургат каскети, маски, взимат си револвери и отиват и го връзват, вземат му парите. И цял ден го развеждат из гората. И надвечер го изпращат, дават му парите и му казват: „Върви си!“ Пращат го в къщи. На другия ден, той разправя на двамата си приятели: „Попаднах в ръцете на двама разбойника. Цял ден ме развеждаха. Щяха да ме убият! Имаха маски. Но пак благо-

родни хора, вечерта ми дадох парите и ми казаха: Хайде да си вървиш и още веднъж да внимаваш през това място да не минаваш.“ Онези се смеят. Той казва: „Вие се смеете, но знаете ли как тупаше моето сърдце? Вие ако бяхте на моето място!“ Те казали: „Ние, ако бяхме, и ние щяхме да бъдем като тебе.“ Той се обижда, че те не влизат в неговото положение, а пък те двамата били разбойниците именно. И се смеят, шегуват се. Де е лошото, че двама приятели се пошегували с тебе? Природата често прави такива шегички. Тя ще накара тези, които те обичат, цял ден да те разведат. Питам, онзи, който е създал света, каква нужда има да те гледа да страдаш и да се мъчиш? Какво ще Го интересува Него, да те измъчва? Ти казваш: „Как Господ не обръща внимание?“ А пък то двама души, които те обичат, те разведат. Тези, които не те обичат, те няма да те разведат. Защото всеки човек, който ти прави някоя пакост, той те обича. И като те мрази човек, той те обича. Че той целия ден върви и търси да те намери някъде. Той без теб не може. По вестниците пише за тебе, навсякъде пише за тебе. Обича те човека, препоръчва те на всякъде. Той е заинтересован. Той вътрешно те обича, а пък външно се показва, че не те обича. И онези, които не знаят този закон, казват, че той не обича. Не, обича човекът! Само че не разбирате. Вие не разбирате дълбокият смисъл, който се крие в природата. Мислите ли, че Бог, Който допуска всички страдания, които минават през вас, че не ви обича? Вие се самозаблуждавате. Мислите ли, че онзи учител, който ви дава една мъчна задача, че не ви обича? Че той има доверие в тебе. Мислите ли, че онзи учител по музика, който ви дава едно мъчно упражнение, не ви обича? Обича ви. Но той има доверие във вас. Та казвам, вие разглеждате много повърхностно нещата. Вие казвате: „Големи са изпитанията.“ Да кажем, че си остарял. Казваш: „Остаряхме.“ Че това е една задача. Какво нещо е старостта? Някой казва: „Този е млад човек. Този е стар човек.“ Какво разбират под тези две идеи. Не разбирате младостта и старостта. Младия иска да стане стар, а пък старият - млад. Значи, младият не разбира какво нещо е старостта и мисли, че като стане стар, ще разбере. Той

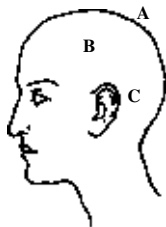
ще разбере, но няма да има тогаз възможност да постъпи като млад човек. И старият, докато е стар, разбира младостта, но като стане млад, пак не я разбира и постъпва както по-преди. Когато си млад, ти си във външния, обективния свят, а пък стария влиза в своя вътрешен свят. Та старите са, които се занимават със своето минало. А младите - със своето бъдеще. Старият разправя за едно време, цели истории. Идете в село при някой 90 - 100 годишен, той обича да си разправя цялата своя история. А пък младия, какво ще разправя? На кое дърво се е качил, какви птички видял, какви пеперуди е видял и пр. За външния свят.

Сега вие искате да бъдете щастливи. Дойде ви едно приятно чувство, но вие не знаете причината. Казвате: „Имам едно неприятно чувство в сърдцето си.“ Това е много общо казано. Така е, но къде е сърдцето на човека?

Сърдцето на човека - това е един извор. Представете си, че това е един планински връх, някой си извор, който извира горе и слиза надолу, като някоя река. Сърдцето на човека представява възможности, от които човешкия ум

черпи. Ти имаш едно неразположение. Това неразположение може да произтича от слепите очи. Например гладен си и имаш неприятно чувство. Или можеш да имаш неприятно чувство, което произтича от върха на главата, от темето (A) или твоето неразположение може да произтича отстрани (B). Или от местото при ушите (C). Ако неразположението е отзад, ще знаеш какви свойства има то. Ако е от слепите очи, пак трябва да знаеш. Някои искат да възпитават един човек. Например, той е недоволен. Че ти не знаеш от къде иде неговото недоволство. Има едно неразпо-

ложение, което иде отдолу. От задната страна на главата - долния край. Главата представлява Божествения свят. После има неразположение, което може да произтича от дясното рамо или от лявото рамо или от лакета ти или от другия лакет или от някой пръст или от гръбначния ти стълб или от гърдите. Казваш: „Тежи ми нещо вътре.“ Това е сега духовния свят. Той си има отражение и горе в главата. И след това слиза долу. Като слезеш от пъпа надолу - в черния дроб, в симпатичната нервна система, там може да има разни болести по краката, ставите, по пръстите. Причините на вашите болки са горе, възможностите са в духовния свят, а резултатите, най-после, в останалото тяло. Вие не разбирате това. Ти казваш: „Нещастен съм.“ Казваш още: „Щастието зависи от човешкия ум, сърдце и воля.“ А пък ти имаш ум, сърдце и воля и тогаз защо си нещастен?

Щастието зависи от тебе. Бог ти е дал, в дадения случай, възможност да бъдеш щастлив всякога. Зависи най-първо от духовния свят, от твоите уста - духовния свят. Ти, като дишаш въздуха, от този въздух можеш да направиш цяло богатство. Въздуха можеш да го превърнеш в злато, в динамична сила. Я вижте един оратор, като вземе въздух и почне да говори, увлича хората. Щастието на човека зависи от една дума, която той може да каже. Вие трябва да мислите. В обикновения живот, да вземем например едно малко момиче, което е родено в бедно семейство. То е красиво, но има съзнание, че е красиво. Има отличен ум и сърдце. Чувствува своята красота. То не се плаши. Самостоятелно е в себе си. Има благородство. Около него се навъртат 10-на момци. От какво зависи неговото щастие сега? То ги разглежда. То е професор. Десеттях души, които го обикалят, са ученици. И всеки един от тях казва, че обича тази мома. Аз гледам другояче. Тя е един професор. Той ѝ казва: „Много ми е приятно, ще платя каквото искаш, само да чувам сладките ти думи, и да те гледам.“ Младият момък, като види лицето на тая, която обича, много му е приятно. Аз виждам къде му е приятно, от къде излиза приятността. Може, някой път, приятността да произтича от там, дето се ражда нещастии-

ето на човека. Ако вие пренесете вашата любов в духовния свят, какво ще видите? Идете в един кошер. От какво зависи щастието в целия кошер? - От царицата. Тя е обичана, хранена е с най-хубавата храна. Дето ходи, цял ескорд има отзад, после има придворни дами с нея. После има и музиканти. Един оркестър има, от 400 души, които свирят. Това са, които ги наричат бръмбар - търтеи. Те са музикантите на тази царица. Не сте ходили да наблюдавате кошера да видите каква музика има. Ако аз искам да се повдигна, бих написал музиката, която оркестъра свири на царицата. Някой път свирят една симфония, много по-красива отколкото симфонията на Бетховен или на Моцарт. Пчелите имат едно ухо отлично. Не са толкоз глупави. Те си служат от хиляди години преди хората с радио. Всяка царица си има радио, разговаря се с всички свои поданици. Поданиците имат всички права да се разговарят с царицата. Много демократически живеят. Всяка пчела има право да мине покрай царицата, да я види, да ѝ изпрати писмо до нея, от дето иска. И пчелите си пишат. Вие ще кажете: „Това е хиляда и една нощ. Това са само забавления.“ Който не разбира, за него е забавление. А пък който разбира, за него това е цяла една наука. Тъй и в най-малките неща Бог е вложил известно съдържание, но хората не разбират. И ако ти си песимист, тури си два три кошера и всеки ден си туряй ухото до кошера и слушай и виж какво прави пчелата като излезе. Пчелата не излиза изведнъж. Като излезе из дупката малко ще се подвижи и после ще хвъркне. Също така и при връщане не влиза изведнъж, но кацне и влиза полека вътре. Има си известен начин. Наблюдавайте пчелите. Но тази царица снася по 2-3 хиляди яйца в 24 часа. И после вие казвате: „Тези, глупавите пчели, те не са толкова умни.“ Тези глупавите пчели знаят да избират храната, за да си създадат царица. Когато искат да си създадат търтеи, с особена храна ги хранят. Когато искат работници, пак с особена храна. Когато искат придворни дами - същото. И най-после царицата си има един възлюблен. Него никой не го знае. Царицата знае. Но този възлюблен не го знаят. Трябва човек да бъде много учен, за да го знае. Пчеларите не го знаят.

Казвам, вие виждали ли сте възлюбения на царицата? Никой не го е виждал. И докато този възлюблен седи в кошера, царицата работи и щом той си замине и тя си заминава с него заедно. А пък другите, които ги наричат бръмбари и мислят, че те са нейни любовници, това не е право. Онези 400 бръмбари са все синове на царицата. Четиристотин синове има тя. Големи и малки синове, родени деца. После има и дъщери. Четиристотин дъщери има. После има първи брътовчеди, втори братовчеди, трети и прочее. Че има царица, че има работници, че има бръмбари, вие сте съгласни с мене, но че царицата има един възлюблен това не знаете. Казват, че царицата имала 400 мъже. Не, те не знаят. В природата няма многомъжество и многоженство, вие се лъжете. Никакво многомъжество и многоженство в природата не съществуват! Те са наши изобретения. Привидно е така. Ти не можеш да обичаш двама души, понеже целият свят е направен само от двама хора. Че ако моите два пръста - палеца и показалеца на едната ръка, хванат показалеца на друга ръка, този, последния показалец, да кажем че е мома. Тези два пръста, които са го хванали те ще се женят ли за нея? Двамата показалеца са брат и сестра. А пък палецът е бащата. Двамата пръста на едната ръка, ако хванат средния пръст на другата ръка, те ще се женят ли за него? Не, правят му услуга. Вие имате едно изопачено схващане и казвате: „Искат да се женят.“ Колко пъти ще се женят? Човек се жени веднъж. Втори път не може да се жени. В природата само веднъж ще се жениш. Щом се родиш на земята, ти се оженваш. Щом почнеш да мислиш, ти се оженваш. Щом почнеш да работиш, ти се оженваш. Няма никой от вас, който да не е женен. И търсите да се жените пак. Вие се лъжете. Никаква женидба не става на земята. Казано е: „Онова, което Бог е съчетал“ - във вечността то се изявява. Във външният свят имаме изявление на това, което е станало. Ти обичаш някого, понеже такава е Волята Божия. Не от сега го обичаш. Ти мислиш доброто на някого, понеже такава е Волята Божия. Ако го обичаш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не го обичаш, ще бъдеш нещастен. Ако мислиш, заради него, ще бъдеш щастлив. Ако не мислиш добре, ще бъдеш не-

щастен. Ако мислиш да го нахраниш, ще бъдеш щастлив. Ако не го нахраниш, ще бъдеш нещастен. Вие сега тепърва трябва да изучавате тези неща.

Мисълта и тя си има свой баща и своя майка. Че дошла една мисъл във вас - тя не е още ваша. Тази мисъл е дошла във вас от някъде гостенка. Във вас се зароди едно чувство. Това чувство може да е дошло отвън. Или някоя постъпка. И тя може да е дошла от вън. Вие още не знаете кое е ваше и кое е дошло от вън и е предназначено за другите хора. Някой път дойде някоя мисъл, но тя не е ваша. Вие казвате: „Аз съм паднал човек.“ Но вие не сте първия паднал човек. Какво се разбира под паднал човек? Паднал човек е онзи, който не е послушал Бога. Щом не послушаш това, което Бог ти казва, ти си паднал човек. Ако в тебе, в дадения момент Бог, Който е Любов, чрез Любовета Си ти каже: „Направи това заради мене“ и ти откажеш, не го направиш - ти си паднал човек. Ако Бог, със своята мисъл, ти каже да направиш нещо и ти не го направиш, ти си паднал човек. И вие, като хора, всякога имате възможност да бъдете щастливи или нещастни. Ако сте лекар, ти можеш да бъдеш щастлив или нещастен. Като лекар ще излекуваш одного и си щастлив. Този човек е признателен, обича те. Ти умориш някого. Не си ти виновен, но те гледат на криво. Ако си адвокат, защитаващ някого и ако спечелиш делото, ще те гледат добре, а ако го изгубиш, ти си нещастен - ще те намразят. Ако знаеш да говориш добре, ще бъдеш щастлив. Ако не говориш добре, ще бъдеш нещастен. Аз гледам някои сестри, те не искат да кажат истината. Ти казваш: „Аз говоря истината.“ - Това не е истина, това са лъжи, които вие говорите. Хайде да кажем, че е много остра тази дума, тогава да кажем: това са неверни работи. Ти казваш: „Той е много лош човек.“ Отде знаеш, че е лош? Ум има човекът, сърдце има, воля има, има едно тяло, което има 30 милиарда жители вътре. В невидимия свят се интересуват за него, а пък ти казваш: „Пет пари не давам за него!“ Че небето се интересува заради него, а пък ти не се интересуваш и казваш, че три пари не давам за него. Тогава ти си в заблуждение.

Четете историята на Хитлер. Ако гледате през какви страдания, през какви изпитания е минал той, но днес се е качил на високо. Но знаете ли нататък какво ще стане? Вие виждате сегашното, но не знаете какво ще стане. Хубавото в Хитлер е, че човекът при всички страдания си е казал: „Аз ще надмогна на всички страдания!“ Човек може да победи своята съдба. Ти казваш: „Хитлер колко лош човек е!“ Не, ти не разбираш Хитлер. Поучавай се от Хитлер. „Хит“ на английски значи да удариш някого, но „хит“ значи и топлина. Ти трябва да имаш достатъчно топлина в себе си, за да можеш да поставиш всяка мъчнотия в огъня на своето сърце и да я стопиш. И като я стопиш да направиш от нея каквото ти искаш. Вие подържате идеята, че вие сте Синове Божии, че какви Синове Божии сте? Вашите приятели ви развеждат в гората с маски. Но вие не знаете кои са те. Вие мислите, че сте здрави, а утре се простудите и казвате: „Бях здрав, а пък се простудих.“ Защо се простудява човек? Умният човек никога не се простудява. А пък онзи, който не е сведущ, се простудява. Ако ти тръгнеш, макар и да си облечен с тънка дреха и носиш един термус с топла вода, то щом ти стане малко студено вземи десетина глътки топла вода и няма да изтинеш. А пък ако си жаден и вземеш и пиеш от един извор студена вода, ти ще изтинеш. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако намалиш топлината си. Здравето на човека се обуславя от присъствието на нормална топлина. В природата има една нормална топлина, която носи здраве. И ако я изгубиш ще има болест. И умът ти трябва да присъства, за да не изстиваш. Щом имаш тънка дреха, да присъствува умът ти. Ако аз съм на ваше място, бих постъпил така. Някой път вие ме виждате, че съм тънко облечен. Някой, зимно време се е облякъл с голям балтон, а пък аз излизам обикновено облечен. Но и аз се обличам. Като видя, че е студено, туря си един магнетически балтон. И казват ми: „Много си тънко облечен.“ Казвам: „Много добре съм облечен.“ Умът ми присъствува. Виждам някой болен и му казвам, [че] той се шегува с мене, той не е болен, аз не вярвам в болестта. Той куца. Казвам ролята му е такава, понеже е актьор. Много хубаво играе ролята

си. Казвам му: „Това е едно благословение за тебе.“ Някой път, като те заболи лакета, ще получиш хиляди лева наследство. А пък като те посърби дланта на дясната ръка, в същия ден ще дадеш хиляда лева. И понеже вие не вярвате в тези работи, затова те не стават. Вие трябва да разбирате закона на постъпките. Знаеш ли как да постъпваш? Ако дадеш сто лева на един беден човек, той ще благодари, но ако дадеш на един милионер сто лева, той ще се обиди. Значи със сто лева ще привлечеш вниманието на бедния човек и той ще те обича. А пък ако ги дадеш на богатия, той ще те намрази. Вие всички правите в света тази погрешка. Аз говоря за обходата. Вие не знаете как да се обхождате. Дай стотях лева на бедния, а пък на богатия му кажи така: „Моите почитания.“ *(Учителят прави поклон)* И той ще ти благодари. Но ако отидеш при сиромаха и му направиш така и му кажеш тези думи, той ще ти каже: „Не, не.“ Ти ще го обидиш така. Той не иска така да му кажеш. Дайте му стотях лева. Та вие, аз гледам някой път една сестра хвали друга сестра, а пък тая последната е бедна, тя не иска хвалене. А пък някой гледам, корят другиго. На лошо место са. Не укорявай никого! Който укорява, той има известна мисъл.

Разправяше ми един американец, мой познат, доктор Корн. Един мой приятел. Той ми разправя една своя опитност. Върви в Ню Йорк и отподире му вървят двама - трима апаши. Той е доста умен, изважда си кесията и я обръща надолу. С това иска да каже: „Нямам!“ Като си затваря кесията ония се обръщат и си заминават. Вие вървите подир някого, искате да вземете нещо. Като го нападнете, искате нещо от него. И когато говорите нещо добро, също така. И когато хвалите човека, имате известна мисъл и като го укорявате, пък имате нещо скрито. Но това помнете: човек трябва да бъде абсолютно искрен. Че говориш някому, трябва да знаеш, това което говориш, истина ли е, вярно ли е. Да кажем, че на някой човек, например на една дама е капнало черно мастило на бялата ѝ рокля. Има няколко начина. Може да ѝ кажеш: „Как така да не пазиш дрехата! Не знаеш ли, че не може да се изчисти?“ Не, ти ще кажеш: „Извинете, аз имам начин. Някой те оцапал, разва-

лил хубавата рокля, но аз имам един начин как да се очисти петното.“ Взemi си кърпичката и кажи: „Мога ли да ти направя една услуга?“ Мислите ли, че тази дама няма да ти благодари? Това петно, което ще капне на бялата ѝ рокля, providението ще го използва и ще го превърне на добро. Като махнеш тази капка, ще се образува една връзка между вас и тя ще ти бъде един ден много благодарна. Ти не използваш условията. Дойде при тебе един беден човек. Той не иска пари. Приемете го в къщи, питайте го от къде е. Не искайте да оправите работите му. Той не е болен. Той носи щастие. А някой човек е щастлив. Приемете и него. Учете се от всичко! Един ден иде една млада сестра и ми каза: „Видях една стара сестра, която не знае как да се обхожда.“ Казах ѝ: „Защо не се отнася добре?“ Тя каза: „Много нещо каза на някой.“ Казах ѝ: „Трябва да има един повод.“ Един момък ми каза: „Тя ми каза, че не ме обича“ Казвам му: „Тя не може току - така да каже, ти си предизвикал и тя казва, че не те обича. Защо? Защото ти си ѝ казал, че я обичаш. Ти си я обидил с това, понеже не си ѝ казал истината.“ Тя се обижда и казва: „Ти не си първият, който ме обича. Аз имам един, който още повече ме обича.“ Той иска да каже, че той е първият, който я обича. Че вярно ли е това? Че баща ѝ и майка ѝ са първите, които са показали любовта си към нея.

Не казвай, че обичаш. Това не е право. Какво трябва да кажеш? Кажете ми, като срещнеш някого, какво трябва да му кажеш? Ако аз съм на вашето място, като посетя един милионер, аз ако бях беден, какво щях да му кажа, я ми кажете? Сега аз ви говоря като онзи свещеник, който казвал: „Братя християни, знаете ли какво ще ви кажа?“ - „Не знаем дядо попе.“ - „Като не знаете, тогаз няма да ви кажа.“ - „Знаем.“ - „Тогаз пак няма да ви кажа.“

Питам: като падне капка восък на вашата дреха, какво правите? Вземете книга и дилаф и движите дилафа върху книгата, която е поставена на дрехата. И така махвате восъка. С духане това не става. Ако му говорите сладко пак не става. С топъл дилаф отгоре. Помнете и следното: в дадения случай Бог изпитва вашия ум, как го употребявате, изпитва вашето

сърдце и вашата воля. Във всеки момент на живота си, вие сте изпитвани. И когато аз ви говоря, пак Бог ви изпитва.

Сега, аз като гледам, всичко чета. Снощи тук, като работихме в малкия салон, показах им едни рисунки по дъските и разправих на сестрите историята на буковите дървета. Казах: При този бук едно време се явил един човек много весел. И се случило там дошла и една сестра, която също се засмяла. И техните образи се отпечатали на дървото. Долният образ е на момата, а пък горе е момъкът на около 35 - 40 годишен. И доста хубаво е направено лицето му. И лъчи излизат от главата му. И устата му са хубаво направени. Весел човек е. Всичко това е написано. Казвам: виждам тук историята на това дърво. То е 400, 500 годишно. Цяла история е написана на него. Кой как е минал, всичко това е написано на дървото и на млади и на стари, които са събудили съзнанието на дървото. И който разбира, може да чете. А пък, който не разбира, само ще гледа.

Който разбира, като погледне човешката глава, ако е изучавал френологията, веднага ще каже, какво имаш. А пък, който не разбира, ще каже: „Глава!“ Та вие сте дошли най-първо на земята. Вие опитвате да познаете, че имате ум. Да познаете, че имате едно сърдце и една воля и че имате едно тяло, чрез което Бог ви е свързал с цялата вселена. И всеки ден вие трябва да се учите, дали работи вашето радио.

Новата наука сега седи в това: Да знаете, че има Един, Който ви обича! Първият! И ако бях една млада мома, щях да кажа на момъка, който идва при мене: „Не ми говори за любов. Аз ще ти кажа кого трябва да обичаш. Мен не трябва да обичаш. Ти мен обичаш, но ти си забравил Онзи, ела да те заведе, да ти кажа, кого трябва да обичаш“ Че ако аз намеря един жаден човек, от моите плюнки ли ще извадя вода да му дам да пие? Ще го хвана за ръката и ще му кажа: „Аз зная един извор!“ Той търси да обича. Той търси извора. От моите плюнки няма да се задоволи. Ще му кажа: „Ела, ще те заведе при извора.“

Идете при извора! Не се заблуждавайте в другите работи. Те са второстепенни. След като намерите извора, идете при

другите да им кажете къде е. Ако обичаш някого, ще го заведеш при извора, ще го заведеш при слънцето от което живота изтича. Ще го заведеш на мястото на щастието, от дето иде щастието. Ще го заведеш при живота, за да си вземе и ще му кажеш: „Вземи си колкото искаш.“ Ако обичаш някого заведи го при скъпоценните камъни и му кажи: „Вземи си колкото искаш.“ Та казвам, идете в местото на вечното богатство, дето са скъпоценните камъни. Ти ще кажеш: „На онзи свят.“ Де е златото на човека? Ако в твоята любов няма злато, ти не можеш да бъдеш здрав човек. Ако в твоята любов няма сребро, ти не можеш да лекуваш своите болести. И ако твоята любов няма отрова, не можеш да лекуваш хората. Любовта трябва да съдържа най-голямата отрова. И само любовта може да се справи с тази отрова. Че имаш отрова, е хубаво нещо, но давайте отровата в малки дози. Всичката погрешка не е че имате отрова, но давайте в тези минимални дози от 30-то деление. Хомеопатично ще давате. Например искаш да кажеш някому една обидна дума. Но кажи му една дума от 30-то деление, хомеопатично и този човек ще оздравее. Разправяше ми един приятел, казва му неговия учител: „Много си способен, даровит, но си мързелив.“ -,Тогава в мене се яви инициативата и станах пръв ученик. Учителят ми каза: много си способен, но си ленив малко, не работиш над себе си.“ (*Учителят произнася последните думи много тихо*).

Аз ви казвам като този учител: Много сте даровити, но сте малко мързеливи. (*Последната дума е казана съвсем тихо*.)

*Отче наш
6 и 20 часа сутринта*

(На поляната направихме упражненията си.)

29 школна лекция
26 април 1939 година,
София, Изгрев

ИДЕ И ИДИ

(Небето прошарено. Времето тихо и хладно)

сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„В начало бе Словото“

През следующата седмица ще се спрете върху три неща: Ще проучите червения, синия и белия цвят. Да проучите какво отношение имат те към вас. Някои от вас не обичат някои цветове. Някои си имат един обичен цвят. Този цвят, който човек обича, ясно си го представя, а пък този цвят, който не обича, не му е приятен, много мъчно си го представя. Сега всякога може да констатираме дали сте здрав или не. Каква диагноза ще дадете на себе си? И как? Един лекар ще попипа пулса на ръката ви или ще ви погледне окото, ще види дали пулса е нормален. И от това заключава за вашето здраве, дали е нормално или не. Също по цвета на очите. Докато ясно си представяте цветовете, вие сте здрав. Щом всички цветове изпъкват ясно във вас, вие сте здрав. А когато искате да си представите цветовете и винаги се представя в ума ви една чернота, това показва, че здравето ви е в едно разколебано състояние. Най-първо почвате да чувствувате едно неразположение. То е неопределено. Съзнателно сега трябва да се тонирате. Вие се спирате и казвате: „Природата ще извърши всичко за нас.“ Тя природата е извършила всичко, но има неща, които тя за вас никога няма да извърши. Тя няма с помпа да туря въздух в дробовете ви. В тебе трябва да има желание да влезеш в един контакт с нея. И дишането е първия контакт. Да дишаш, това е първия живот. Първия живот на земята човек е почнал да чувствуваш с дишането. Детето, като се роди, поема първата вдишка и заплаква. И като заплаче, майката се радва. Ако не запла-

че това дете, то си отива на онзи свят. Питат някой път: „Защо плачете?“ - За да живеете. Щом не плачете, свърши се. Това не е само за утешение, обаче не да кряскаш, когато плачеш.

Та казвам, някой казва: „Този човек много плаче.“ -Ако много плаче, зле е. И ако никак не плаче е още по-зле. Сега някои, които не разбират, считат за плач потичането на сълзи от очите. Всякога плача го свързвате с протичането на нещо. Донякъде това е верно. Но протичането на сълзите ни най-малко не подразбира плач. Сълзите донякъде улесняват плача. Без сълзи плачът не може гладко да излиза от човека. Когато човек ще дойде до едно състояние да заплаче, с плача започва една нова епоха за него. Детето в утробата на майката е крайно ограничено. Като се роди, то се освобождава от тази ограниченост на условията. И всякога, когато вие заплачете, това е един признак, че вие се освобождавате от едни ограничения. Например, ако във вас проблесне една нова мисъл, която дава нова насока на мисълта ви, това е едно освобождение. А пък всякога, когато човек минава от едно състояние в друго, между две състояния, всякога има една тъмна зона или граница. Ако минаваш от едно състояние, религиозно, към друго религиозно състояние, винаги има една граница. Да кажем сега, че някои религиозни хора принадлежат към някоя секта. Например, да кажем, че ти си методист. За уяснение сега може да прочетете за методистите. Има историята им. Прочетете книгата „Животът на Йоан Веслей“. Той е родоначалник на методизъма. Или може да прочетете книга за баптизъма. Сега считат методизъма, че приготвява пътя на баптизъма. Да кажем, че ти, като методист, изучаваш Евангелието. Като станеш методист турят ти в ума една идея, че ти не можеш да бъдеш християнин, ако не се кръстиш. За самото кръщение има два метода. Едното кръщение е с вода. Вярват, че още като се роди детето, то е еврейче. Значи всички деца се раждат все евреи. Тогаз, за да ги направят християни, трябва да ги кръстят с вода. Нали сте кръщавали, нали [сте] виждали как кръщават? Какво казват в народа при този случай: „Това дете ми го даде еврейче, а пък аз ти го връщам християнче.“ Ако си

методист и изведнъж искаш да станеш баптист, трябва да се кръстиш пак. Един православен, ако [ще] става методист, ще стане без да е кръщаван, защото той вече се е кръстил. Но ако православен или друг стане баптист, макар и възрастен, трябва да бъде кръщаван. Защото при баптистите кръщаването става на 30 годишна възраст. „Понеже Христос е кръстен на 30-та година, следователно, всеки трябва да се кръсти на тази възраст“, казва баптиста. „И ако ти не се кръстиш на тая възраст, ти не си християнин“, казва баптиста. И ти почнеш да се бориш със себе си: да се кръстиш ли или да не се кръстиш. Ако не се кръстиш, в Царството Божие няма да влезеш. Това са външни разбирания. Кръщение по форма го наричам аз това. Хората могат да се кръстят номинално, от евреин станал християнин, но по форма християнин. С еврейски навици още. Знаете ли какво е това? Евреите са много самостоятелен народ. Те много се индивидуализират. Имат за себе си едно особено понятие, че са един избран народ. При това обичат да полъгват малко. Страхливи са. Умни са, да направят нещо. Ако вземем техния родоначалник Якова, той имаше 12 сина, но имаше една слабост към единия син - обичаше го повече. И прави разлика между 11 - те сина и този, когото обичаше - Йосифа. На него особена, шарена дрешка ще направи. У Йосифа имаше доста идеи, че сънища вижда, че слънцето и луната му се покланят, че сноповете на нивата се покланят. [Че] 11-те снопа и баща му се покланят на единия сноп - на него. Баща му казва: „Ти мислиш, че аз и майка ти ще дойдем и ще се поклоним на тебе.“ Често и вие, някой път, сънувате такива сънища.

Да почнем сега да разглеждаме основната идея. Всеки един човек има известно състояние в себе си, с което трябва да се справи. Някой път казвате: „Неразположен съм.“ Какво представлява неразположението? То може да произтича от три области. Може неразположението да произтича от формата на нещата: нямаш хубава дреха, не си облечен добре и ти е неприятно така. Казваш: „Да заприличаме и ние на хората.“ Хубаво е да се облечеш, но след като се облечеш, имаш пак едно неразположение, че не си така силен, че си много слаб. Казваш:

„Хлабав съм. Трябва да бъда малко по-спретнат, по-силен.“ И най-после, станеш по-силен, но виждаш, че нещо още не си достигнал. Не си досетлив, умът ти не е схватлив. Трябва да те боднат, за да разбереш работите. И в следствие на това имаш едно вътрешно неразположение. Хубаво, за да премахнеш неразположението, като не си облечен, ще се облечеш; силата [ти] е малка - можеш да я увеличиш. Разумността си и нея можеш да увеличиш. Но има и друго тълкувание. Сега, след като си се облякъл, вече ти е приятно с дрехите. Имаш едно състояние, което е едно обикновено състояние в живота. Представете си, че един, който е на висока длъжност, туря цилиндър на главата си, туря връзка, ръкавици. Представете си сега една млада госпожа, която е вече поканена да отиде на бал. Облякла е бяла рокля. Някой път на бал обличат бяла рокля. Паднали са 4, 5 мастилени капки върху роклята и са нашарили гърба. Ето че ѝ се разваля настроението. Кое е причината? Тя казва: „Не съм разположена, 4 - 5 капки имам на гърба си.“ Е добре, какво отношение имат тия 4 - 5 капки, на гърба на твоята рокля, с твоето вътрешно състояние? И ако дойде един майстор може да го поправи. Времето е толкоз кратко, че нова дреха не може да се направи. Идва някой, който има изкуството и веднага изчиства тези капки. И като погледнеш, зарадваш се. Питам: от де дойде тази радост? Петната изчезнаха и ти се радваш. Нали казват, че човек [се] радва при придобивка. Защо? Като придоби петната скърбеше, а пък като се премахнаха петната от гърба ти, ти се радваш. Нали законът казва: Който дава се радва. Някой път и който взема се радва. Но казвам: [аз ви] навеждам на един факт. Неразположението от петната произтича от това, че хората ще те питат защо си ги турил, как си бил така немарлив и си оцапал такава хубава дреха. Как си позволил да се оцапа дрехата? Та това са две състояния. Ти имаш хубавата дреха и мислиш, [че] като отидеш при хората, повдигаш се. Те ще кажат, че ти си добре облечен. А пък ако имаш петна, ще кажат: „Хубаво облечен, но се оцапал.“ И ти, по твоето радио, ще слушаш критиката и това вече те смущава. Да кажем, че имате известна тъга в душата си. Но [за] тази

тъга може да си ти причината. А пък може вие да не сте ни най-малко причината. Има много скърби в живота, които не са наши. Та казвам, с тия състояния вие трябва да се справите. Вие казвате: „Лесна работа! Човек лесно носи скърбите.“ Да допуснем сега, че вие вървите по пътя и си ударите крака. Как ще се справите с удрянето на крака си? Или сега някои от вас тук, от 1-2 дена, почвате да чувствувате болки на врата си. Или на гърба си или на коляното. Казваш: „Не зная какво ми стана, но врата ме боли. Сегиз тогиз покашлювам малко.“ Като почне да се поправя времето, минава и вашето състояние - кашлицата и болките изчезват. После, може вашето състояние да се измени от одного от вашите добри приятели, които сте имали. Той си измени малко мнението за вас. Поради някоя ваша постъпка и вие чувствувате една вътрешна болка. Но причината е във вашия приятел. Утре вашият приятел пак си измени своето мнение за вас и го направи добро и вие се чувствувате по-радостни. Та едновременно ние чувствуваме хубавите мисли на хората за нас като радост. А пък изменението на мнението им за нас, ние го чувствуваме като скръб, имаш едно вътрешно неразположение. А пък ако сте сензитив, чувствителен, когато външният свят си измени мнението за българите в лош смисъл, ти чувствуваш една тъга. И обратно, сега българите са по-весели, понеже външният свят почва да дава по-голяма цена на българите. И българите казват: „Пооправиха се малко работите. Има изгледи за подобрене на положението.“

Та казвам, приложението сега на това, какво приложение може да се даде? Някой път вие сте недоволни от себе си. За да бъде човек доволен от себе си трябва формите на неговата мисъл да са в изправно положение. За да бъде човек доволен от себе си, трябва съдържанието на тези форми и то да е в изправно положение. И за да бъде човек доволен от себе си, трябва ценността на това съдържание и то да присъствува. Или казано по-ясно: отношението на човека към физическия свят, към видимия свят трябва да бъде изправно. И отношението му към духовния свят трябва да бъде изправно. И отношението му към Божествения свят трябва да бъде изправно. Във фи-

зическия свят ние сме свързани с формите на нещата. Ти не можеш да имаш изправни, здрави крака, изправна, здрава глава, изправен гръбначен стълб, шия и прочее, ако твоите отношения с физическия свят не са изправни. Ако отношенията ти със земния физически свят не са изправни, ти не можеш да бъдеш здрав. Те са два полюса, между които ти си положен. В духовния свят ти не можеш да бъдеш изправен, ако нямаш отношение към надеждата и вярата. За да бъдеш духовен, ти трябва да имаш една изходна точка, от която да изхождаш. На физическото поле ти ще изхождаш от Земята. Като станеш сутринта ще стъпиш на земята. Ще потупаш по земята. Но не само това. Ти трябва да знаеш, че имаш отношение и към Слънцето. Земята има отношение към Слънцето. И ти трябва да имаш същите отношения. Ти казваш: „Какво трябва да правя?“ Земята постоянно се движи, не е в покой. Ти искаш да бъдеш в покой. Казваш: „Искам да се успокоя!“ Спокойствието не е да се спреш на едно място. Земята постоянно се движи около Слънцето и се върти около себе си. Значи те са две състояния. Аз правя следното уподобление: първото състояние, т.е. въртението на Земята около себе си, то е да мислим за себе си. Това е нашата ос. А пък да обичаме ближния, този закон уподобява на въртението на Земята около Слънцето. А пък Слънцето с цялата Слънчева система се движи около своя център и с него ние правим един голям кръг. С Любовта, в 24 часа, ще се завъртите около себе си, за 365 дена ще се завъртиш около слънцето. Ние говорим за Божествения живот в нас. Той изисква един дълъг период. На Слънцето му взема 20 милиона години, за да обиколи около този Божествен център. Питам, ти, за да направиш това, колко пъти трябва да дойдеш на земята? Ако при всяко идване ще живееш 120 години, то колко пъти трябва да се преродите, за да изкарате една слънчева година на онзи Божествен живот? Това ще пресметнете като разделите 20 милиона на 120. Ако ти се завъртиш около себе си, ще имаш една малка придобивка. Ако се завъртиш около Слънцето, ще имаш по-голяма придобивка. А пък ако се завъртиш заедно със Слънцето около онзи Център, ще имаш една голя-

ма придобивка. И животът ти ще се осмисли. Ако живееш един ден и 120 години каква е разликата? Грамадна ще бъде разликата! И знаете ли, като обикаляте около слънцето, на колко пристанища трябва да спрете? Някои от вас казват: „Да можем да спрем на Венера, да я видим каква е.“ Че вие всякога спирате на Венера. Щом имате любовни работи, вие сте на Венера. Щом имате търговски работи, взимане - даване, вие сте на Меркурий. Щом искате да воювате, вие сте се спрели вече на пристанището на Марс. Щом мислите за вашето достойнство вие сте се спрели на пристанището на Юпитер. Щом ви хване мисълта как да преживеете, вие сте били на Сатурн. Вие искате нещата физически да ги проверите. Този физически живот е само един резултат на онзи Божествен живот. Та казвам, има един начин, но като направи[те] едно обръщение около Слънцето, тогава ще го научите. Лесно може да отидете. Не е мъчна работа да отидете около Месечината, но трябва да знаете как. За да отидеш до Месечината, ти трябва да излезеш от тялото си. До Месечината ти, със своя двойник, можеш да отидеш и да се върнеш и да имаш едно съзнание за това. Но ако речеш да отидеш със своя двойник до Слънцето, не можеш да отидеш. Сега това е встъпление. Вие още не може да разберете напълно тези работи. Вие казвате: „Как може човек да излезе от тялото си?“ Че вие наблюдавате това. Вечерно време ти заспиваш и сънуваш, че ходиш, разхождаш се около полето, говориш и даже, в това състояние, ти не обръщаш внимание на връщането си. Ти само мислиш, че ходиш и ако се пробуди твоето съзнание, ти ще видиш, че си в едно духовно тяло. Ти казваш: „Какво нещо е ясновидство?“ Че ти си сам ясновидец. Само че между обикновеното съзнание и духовното съзнание няма връзка. Не ги сравняваш и казваш: „Това е сън.“ А пък за да излезеш от тялото свободно изисква се следното условие: Ти трябва да забравиш материалната обстановка, в която се намиращ. Не мисли за този свят. Ще престанете да мислите за този свят. Ако заличиш всички онези прояви на света, ако отдалечиш физическата светлина, всички физически впечатления, които възбуждат ума, ти веднага можеш да изле-

зеш из тялото си навън. Ти като речеш да отделиш тези впечатления от ума си, ти ще се уплашиш. И ще кажеш: „Къде ще отида?“ Има една опасност. Ако искаш да излезеш по своя воля от тялото си, можеш да не се върнеш. Вечерно време вие излизате, но това е един закон вече от невидимия свят. Има пропуск за лягане. Ти си лягаш - отворена е границата. Но денем, ако речеш да направиш този опит, границата не е отворена. И ще те арестуват. И много хора така са се повредили. Излязъл от тялото си и не може да се върне. А пък други са се наместили в тялото му, вътре. И казват: „Полудял.“ А пък онези са други. Гледам как децата, как обикалят автомобила. Стискат свирката и дава сигнал, уж че ще тръгне. И като ги видят, избягват. Та казвам, и вие, някои, ходите с вашите автомобили и правите един малък опит.

Между две състояния в човека има едно преходно положение. Трябва да знаете, че при всяко едно неразположение ти минаваш от едно състояние в друго. Назад не можеш да се върнеш вече. И хората остаряват по единствената причина, че всякога щом минат от едно състояние в друго, почват някога да казват: „Едно време колко бях радостен и здрав.“ Не се връщай[те] назад в пътя си, по който сте минали. Защото това, към което отивате е по-добро от миналото. И ако ти се връщаш от настоящето в миналото, ти тогаз слизаш. Щом казваш, че твоето минало е по-добро, по-светло от настоящето, ти си в слизането. Щом твоето минало е по-светло, а твоето бъдеще е по-тъмно, ти вече не вървиш по един възходящ път, ти слизаш. Това слизане е закон на инволюция. Всички стари хора казват: „Остарях!“ Които казват така, те слизат надолу. Казват, че стария отива при Бога. Старият човек е безверник. Той не се и моли. Не го интересуват тия работи, става индиферентен. Вижда му се, че всичко е глупаво, безсмислено, каквото постъпват хората. А пък то не е право. Че животът на всички хора е твоят живот. Това е бъдещият ти живот. Ти не обвинявай хората. Като видиш някои лоши хора, не ги обвинявай. То е твоят живот. Всяко нещо, което ние не разбираме, то е лошо за нас, а пък всяко нещо, което го разбираме, то е добро

за нас. Ще ви приведа онзи пример за двамата приятели, които се пошегували с един свой приятел. Той излиза да се разхожда, те го срещат маскирани, връзват го, обират го и го развеждат целия ден. И се смеят в себе си. Вечерта те му връщат парите и го освобождават. На другия ден той им разправя и казва: „Какво голямо нещастие стана с мене вчера. Щяха да ме претрепят тия разбойници. Обраха ме, вързаха ме и ме разкарваха. Но имаха малко човештина, дадоха ми парите.“ А пък те се смеели. Той им казва: „Вие хубаво се смеете, на мен сърдцето ми какво изпитваше.“ Често и вашите духовни приятели ви развеждат така. На една майка децата ѝ били много немирни. И след като тя употребила всички педагогически методи, децата пак не слушат. Но една, която свършила по новото възпитание ѝ дала един съвет. Казала ѝ: „Ще си направиш една страшна гугла.“ Двете деца били много непослушни, тя си туряла гуглата и влиза в тяхната стая. Те, като виждат, надават вик. А пък тя си преправя гласа и мърмори нещо. После си излиза в другата стая, хвърля си гуглата и пак влиза при тях. Децата се хвърлят на нея и ѝ казват: „Мамо, едно страшилище щеше да ни изяде!“ Тя им казва: „Няма нищо, аз ще се разправам с него.“ Та казвам сега, най-големите ви страдания на какво приличат, кажете ми? Смешни сте. Страданията ви в живота приличат на страданията на онзи албанец, арнаутин. Арнаутите са много честолюбиви, но този бил малко страхлив. Той веднъж пътувал и по пътя вижда един голям, изгорял чукан в тъмнината. Той мисли, че това е поп. И казва: „Отстрани се от пътя ми дядо попе, албанец минава тук. Казвам ти! Слушай, ако не се отстраниш, знаеш ли какво мога да ти направя?“ Той помислил, помислил и казал: „Ти като не се отбиваш от пътя ми, арнаутинът знае, че има и друг път.“ Често вие се оплаквате и казвате: „Не съм разположен.“ Ти се безпокоиш за изгорелия чукан и мислиш, че това е някой. Ти чувствуваш, в дадения случай, нещастieto на изгорелия чукан. Та казвам: Често вие преувеличавате вашите страдания. Изгубваш, някой път, разположението да се молиш. Ако не си изправен в себе си, ти не можеш да се молиш. Ако имаш най-малкото лошо желание,

най-малката лоша мисъл, тя ще спре този ток и ти вече не можеш да предадеш молитвите си нагоре в невидимия свят. Тогаз имате състояние, което мога да ви поясня със закона на електричеството. При най-малка погрешка няма контакт и светлината не може да протече. Като се махне този недъг от инсталацията и веднага светлината протича. Та спирайте се във вашето съзнание да отмахнете от него онези мисли, онези чувства, онези постъпки, които спъват тази връзка, която имате. Нали сте чувствували, когато за някой ваш приятел сте говорили нещо лошо по негов адрес зад гърба му. После, като го срещнете, веднага чувствувате едно стеснение. И си мислите, дали той не се е научил. Нямате смелост да му кажете в очите му. Тази погрешка не я считай, че тя е нещо много важно. Тя не представлява твоя приятел. Твоя приятел не го е направил съзнателно. Вие се чувствувате стеснен в неговото присъствие. Стеснителността произтича от вашата осторожност. Вие виждате последствията, ако вашият приятел се научи, какво сте говорили за него. И знаете, че веднага ще изгубите неговото добро разположение. Тогаз как трябва да направите? Щом искате да критикувате един ваш приятел, обърнете въпроса другояче. Кажете на себе си: „Ако аз бях на неговото място как щях да постъпя?“ В такъв случай ще се избавите от противоречие, като турите себе си за мярка. Защото всякога, като разглеждате нещата, трябва да изхождате от себе си, турете себе си за мярка. Във всичките противоречия турете себе си за мярка и тогава няма да правите погрешки. Вие, в даден случай, може да изисквате от вашия приятел повече отколкото вие може да направите. Вие виждате, че той изважда и дава на един беден един лев и казвате: „Скържав е. Трябваше да даде не един лев.“ Е, добре, допуснете че той, в дадения случай, има само един лев в джоба си. В банката има, но бърка в джоба си и вижда, че има само един лев. Ти казваш: „Толкоз ли дава сърдцето му?“ Във вас няма критически ум. Но този човек разбира и кабалистически работите. На някой човек, аз някой път не искам да му давам два лева. Защо? Ще го сполети някое голямо нещастие. Някой път не искам да му дам 4 лева. Пак

ще го сполети нещастие. И две не искам и четири не искам. Не искам да му дам и 13 лева, защото ще му се счупи крака. Не искам да му дам и 23 лева, понеже ще има семеен скандал. Единственото нещо, в дадения случай е, виждам, че ако му дам един лев, той с този лев ще свърши повече, отколкото с двата лева, с четеритях лева, с 13 лева и с 23 лева. Той може да ми каже: „Защо не ми даде 23 лева?“ Ако му дам 23 лева, ще има семеен скандал. Питам: Ако ти носиш един нож и вървиш по една площ, по един негладък път и когато разглеждаш ножа, можеш да се препънеш и да паднеш върху ножа и тогава какво ще стане? Аз, като му дам един лев, той го тури настрани. Но ако му дам четири лева, той почва да ги разглежда, също така ако му дам 13 или 23 лева. И докато ги чете може да падне да се препъне и да се натъкне на ножа. Дайте му един лев, за да не отвличате неговото внимание. Та някой път вие искате да ви направят голяма услуга. При големите услуги в света човек трябва да бъде много умен. За това в Писанието е казано. Този човек ходил на няколко места да проси и идва при тебе да проси. Преди да е дошъл при тебе на 20 места е просил. На някои места са му дали един лев, по два лева, по три лева. Той има вече една доста почтена заплата - 75 лева, докато дойде при тебе. Аз работя за 50 лева, а той спечели 75 лева. Че какво да му дам. Дойде при мене и му казвам: „Нямам!“ На просяка някой път може да му кажем: „Я ми дай един лев на заем.“

Въпросът е върху състоянията, които имате. В какво се ди благородството на човека? Изучавай[те] добре формите, за да имате физическо здраве. Ако имате една ясна представа за формите, които съществуват в природата, вие ще имате здраве във физическия свят. Ако разбирате силите на духовния свят, вие ще имате хубаво разположение. А пък ако разбирате Божествения свят, ще имате една отлична, светла мисъл, която постоянно ще носи щастие във вас. Щастието произтича от това, че виждаш един свят, който е така уреден, че всичко каквото искаш може да го постигнеш там. Божествения свят е който носи щастие, понеже всичко, каквото искаш, се намира в този свят. Някои мислят, че като влезнат в Духовния свят, да

кажат: „Какво ще правим после?“ Те не разбират какво нещо е Божествения свят. Той е свят на всички възможности. Свят на блаженство и на щастие. Всичко онова, за което ти си копнеел на земята, нито във физическия, нито в духовния свят, не си могъл да го постигнеш. Но в Божествения свят можеш да го постигнеш. А пък във физическия и духовния свят пак можеш да слизаш. Ти мислиш, че като отидеш в Божествения свят няма да имаш никаква връзка с физическия свят. То е неразбиране. Ти в своето щастие, като си в Божествения свят, ще мислиш за тези, които са със своите мъчнотии на земята и ще слезеш да им помагаш. Ще видиш, че и на земята има условие хората да станат щастливи.

Я ми кажете сега, ако пусна една подписка да съберем една сума разумно, един лист, колко, каква сума ще бъде записана? Някой път ще пусна в курса един лист. Някой го е страх да тури една голяма сума, понеже ще плаща. Не е въпрос за страха. Да кажем, че всички вие сте милионери. Да не ви е страх. Ако ви дадат една подписка, колко ще турите? Най-първо ще турите един подпис, за да имате удобрието на хората. Не за това! В дадения случай ще туриш, че тази сума да бъде полезна за тебе, за ближните и за Царството Божие. Каква сума ще туриш? Че вие сте проучавали Стария Завет. У евреите имаше закон за самопожертвуване. Те принасяха жертва на Бога някоя гургуличка, някое гълъбче, някои принасяха в жертва от първите плодове. Някои - някое хубаво агне, угоено, някое теле. Какво бихте принесли вие? Българите, като принасят жертва и те търсят най-хубавото агне. Че същият закон е и за духовния живот. Някой път ще принесеш в жертва едно свое чувство. За да ви изясня някои неща, трябва да се спра върху обикновените работи в живота, които всеки ден ви се дават. Някой път ти трябва да отстъпиш някое чувство, едно хубаво свое желание да го пожертваш, да бъдеш благоугоден на Господа. Някой път искате да се самопожертвувате. Като се самопожертвува човек, трябва да мине от едно състояние в друго. Ако една овца се самопожертвува, за да стане човек, това самопожертвуване е на местото си. Но ако една овца се самопожертвува,

за да стане на свиня, това не е на място. Ако една свиня се самопожертвува, за да стане на овца, това самопожертвуване на свинята е на местото си. Но ако една свиня се самопожертвува, за да стане на вълк, това не е на местото си. Та казвам: В самопожертвуването трябва да има един възходящ път. Жертвата в света е, което увеличава светлината на вашия ум, топлината на вашия живот и силата на човека! Във всяко самопожертвуване човек придобива три неща: светлина, топлина и сила. Ако с една жертва тия три качества не се придобиват, това не е жертва, това е нещо неразбрано. Та когато се говори за самопожертвуване ние разбираме светлина, която е необходима за строежа на вашия ум; топлина, която е необходима за строежа на духовния свят на човека и сила, която е необходима за строежа, който става на физическото поле. Та този закон на самопожертвуване трябва да имате постоянно в себе си. Ще жертвуваш. Във физическия свят ще жертвуваш най-хубавото и в Духовния свят най-хубавото и в Божествения свят най-хубавото. И Писанието казва така: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен!“ Че това е жертва! Значи, Бог самопожертвува най-хубавото, което имаше - даде Сина си. И ако ти не пожертвуваш, като Бога, какво ще постигнеш? И силата на Господа седи в това, че Той пожертвува най-хубавото, което е в Него. И това, най-хубавото ни въздигна. Този Син, Който се пожертвувал, Той живее, Той не е умрял. И Синът, чрез тази жертва, която Бащата е направил, като влиза в човешката душа, като влиза в хората, обединява ги. Той живее вече в тях и заедно с тях отива при Баща си. И те, като се пожертвуват, Той отива заедно с тях в Божествения свят. Значи, най-първо Божественият свят дава нещо на физическия свят - жертвува. И физическият свят трябва да даде нещо на Божествения свят. Така ние разбираме вътрешния дълбок смисъл на живота, който оперира вътре във вас. Всичко, което човек живее на земята е дотолкова добро, доколкото внася в него светлина, топлина и сила. Защото без светлина на ума човек не може да мисли. Без топлина човек не може да чувствава. И без

сила човек нищо не може да извърши. Много пъти ние нямаме сила, за да извършим някои работи.

Ако ви кажа сега да изпеете една песен, кой ще поиска да пее? Я ми изпейте сега, някой от вас, „Махар Бену“. „Махар Бену“ да я изпее така, че да се добие топлина и светлина, знаете ли какво е изкуство това вече? Може да пее някой, но какво се добива? Някой, като пее, аз виждам, един инструмент има[м] в себе си, чрез който констатирам, че освен дето не придобива сила, но губи сили. И освен, че не се увеличава топлината, но тя се намалява. И освен, че не се увеличава светлината, но и тя се намалява. И казвам: не пеят добре! Аз така оценявам. Песен, при която не се увеличава светлината, тя е слаба песен. Песен, при която не се увеличава топлината на чувствата, тя е слаба песен. Песен, при която не се увеличава силата, тя не е песен.

Та казвам: Искам следующия път от вас три песни. Да изпеете „Махар Бену“. Кой от вас, като я изпее, всички да почувствуват силата, като един ток? Да мине през всинца ви. Един да изпее песента, че сила да мине. А пък като изпее песента, да чувствувате, че вашата топлина се увеличава. И трети, като изпее, да почувствувате, че идва светлина в ума ви. Да изпеят трима певци, най-гласовитите! Най-гласовитият на физическото поле; най-гласовитият в Духовния свят и най-гласовитият в Божествения свят. Трима души да дадат концерт. Аз съм слушал тук като пеете за любовта: „А любезна моя, как да начена да ти разправя всичко?“

Пристъпваме към опити. Има вече едно статическо положение. Вие казвате: „Това знам, онова знам.“ Нещата докато не се опитат в трите свята, те остават неразбрани. Ако ти не знаеш как да придобиеш своята сила, своята светлина и топлина, ти още си млад в този път, по който си тръгнал. В топлината трябва да знаете да сложите въглища, дърва. В светлината трябва да отвориш един по-голям прозорец, а пък за силата трябва да ядете повече. Вие ядете и не придобивате. Не ви хваща яденето за добиване на сила.

Три песни ще изпеете. Кои са те? - „Махар Бену“. Втора-

та: „Давай, давай“. Третата? - („Иде, иде.“) „Иде, иде“, но мен ме е страх от това „Иде, иде“. Защото в български език думата „иде“ има две значения: иде и иди. Второто е повелително наклонение, изменява се ударението. Когато кажем: „Иди, иди!“ Подразбираме, не той да иде, но ние да идем. Ние тълкуваме той да иде, но ако тълкуваме - „иди“, има втория смисъл вече. Ти, който се мислиш мощния силния - иди! Да ви дам ново тълкувание на песента. Ти казваш: „Аз нищо не мога да направя.“ Щом нищо не можеш да направиш, от Този, Силният, Който иде, нищо не можеш да възприемеш. Та Силния ще дойде в тебе и чрез тебе ще направи нещо. Онзи, Който иде, ще дойде и чрез нас всичко каквото трябва, ще направи. Това е второто тълкувание [на] „иде и иди“. Е, хубаво, съгласен съм за тая песен. Тогава имате: „Махар Бену“, „Давай давай“ и „Иде“. Не „иде“, но „иди“! Мен ме е страх от „Иде“, но от „Иди“ ми е приятно. Вие казвате: „Иде!“ Че ако твоя възлюблен иде и ти каже: „Слушай, аз за тебе имах високо мнение, но не искам да имам повече работа с тебе. Я ми дай всички писма, които съм ти писал.“ Ако така иде, какво ще кажеш? Та по-добре е да не иде.

*Отче наши
6 и 15 часа сутринта*

Сила за децата, топлина за възрастните, а пък светлина за старите.

30 школна лекция
03 май 1939 година,
София, Изгрев

*(На поляната направихме хубавите гимнастически,
паневритмични упражнения)*

СЛУШАНЕ И ЧУВАНЕ

Музикални упражнения

*(Небето ясно, времето меко, свежо и тихо)
сряда, 5 часа сутринта*

Отче наш

Коя дума е по-добра: „да чува“ или „да слуша“. Каква е разликата между „чувам“ и „слушам“. Ако една песен я чуваш или я слушаш, има разлика. Ако пеем със слушане или ако пеем с чуване, ще има разлика. Човек трябва да излезе от своето статическо положение. От утвърденото положение. Някой казва: „Да се утвърдим!“ Хубаво е човек да се утвърди, но кога? В Америка едно малко дете на 10, 12 години ходило на съживителни събрания и се молило. То казало на баща си: „Татко, пеят, молят се.“ Бащата му казал: „Нека пеят. Те не са утвърдени. Те сега пеят и се молят, за да се утвърдят.“ Детето пита: „Ти защо не пееш и не се молиш?“ - „Аз съм утвърден, няма нужда да пея.“ Веднъж бащата с детето се качили на една малка кола с малко конче и конят се спрял. Детето казало: „Конят се утвърди.“

Когато хората се утвърдят в своите възгледи, те не се мърдат. Хубаво е това, почивка. Не е сега време да се утвърди човек. Защото когато водата се утвърди, тя не тече. Когато въздухът се утвърди, той не се движи. А когато човек се утвърди, той умира. Нека анализираме думата „утвърди“. Като турите запетая между „у“ и „твърдо“, то ще имаме следното значение: като дойдеш до твърдо, в това твърдото трябва да работиш. Това е една почва, върху която трябва да работиш, а не да вземаш качествата на тази твърдост. Казват: „Той е твърд човек.“ Някой казва: „Аз съм мек.“ Сега кое е по-хубаво: да бъде човек твърд или мек? Самия човек, който работи, има

твърдост, трябва да има нещо твърдо. Главата му горе е твърда, външността на главата, а пък вътрешността е мека. Но, ако цялата глава стане твърда? Та и в религиозно отношение казват: „Да се утвърди човек.“ Но, да се утвърди само повърхността. Казват за някого: „Той се е утвърдил вече.“

За пението трябва едно знание. На всинца ви трябва повече знание. Например, каква е мярката ви на морала? Например, имате сегашния морал. С какво ще определите дали нещо е морално или не е морално. Има мярка за това. Вземете кой да е речник и ще ви кажат какво нещо е морал. Но каква е вашата мярка? Казват: „Да обичаме!“ Каква е мярката за обичта? Казват: „Да имаме истината!“ - Каква е мярката за истината? Все таки трябва да имаме една мярка. И тази мярка трябва да е постоянна. Сега запример, как ще познаете дали един човек се приближава към вас или се отдалечава от вас? Ако той е в пространството, ако едно тяло се движи към вас и ако няма с какво да го сравнявате, вие не може да схванете дали се приближава към вас или не. Ако има други неща, тогаз ще забележите това. Когато се приближава това тяло при вас, то става по-голямо, а пък когато се отдалечава, то става по-малко. Това е външната страна. Една мисъл, ако е разбрана за вас, ако я разбирате тая мисъл трябва да се постави в известна форма, в известна обстановка, за да ви бъде ясно. Сега, за да разбере човек нещо, трябва да мисли. Човек не може да пее, ако той не мисли. Човек не може да пее, ако не чувствува и човек не може да пее, ако не постъпва, ако няма никакво движение. Той трябва да направи някакво движение. Например ти не можеш да пееш ако не направиш някакво движение, ако не знаеш как да контролираш ларинкса. Ако си натиснеш надолу главата, за да не дишаш, тогава как ще пееш? Значи, ще вземеш една изправена поза. Някой път хората си дигат очите нагоре, към Господа. Не, ще намериш един прав ъгъл. Ларинкса ти трябва да бъде отвесен. Мозъка ти трябва да бъде отвесен, сърдцето трябва да бъде отвесно. И волята ти и тя трябва да бъде отвесна, за да пееш. Това сега е пак неразбрано - изразът отвесен.

Та казвам, когато пееш и ако пението не внася нещо в

тебе, това не е пеене. Ти не пееш, някой път и чакаш вдъхновение, за да пееш. Ако ще чакаш вдъхновение, за да пееш, тогаз причината е външна. Ако пък пееш и ако слушаш вътре, за да смениш твоето състояние, тогаз пението е отворено. Външно може да пееш механически. Механическото пение зависи от някой външен, повечето материален подтик. Който и да е певец може да пее щом му платиш хиляда лева, 10 хиляди лева. Тогава той се вдъхновява и пее. А пък онези певци, които са родени и са пратени на земята и те пеят, но те могат да пеят и без пари. Казвам сега: колко души от вас, като пеете на една болест, тя да може да се укроти малко? Като ви боли крака, болестта е като един турски делибашия. Болестта е делибашия. Та като ѝ пееш, тя да се укроти. Как бихте пели на една болест? Вие като пеете, в пението има трептения. Зависи какви са трептенията на пението, дали са от ситните или от едрите трептения. Ако пеете на едро, нищо няма да получите. Трябва да бъдат от най-дребните трептения. И като влезат, те разрушават и премахват всичките препятствия. Има някои състояния, които се твърди и трептенията на песента, нейните вълни проникват и ти след време ще усетиш едно вътрешно разположение. Сега пението не е едно чувство. Пението е една способност. И то една от способностите, която уравнивява нещата. Пението е уравнивяваща сила. И е поставено почти до външните граници на човешкото чело. Образува се един цял кръг. Та казвам, тя е една от спомагателните способности. Неразположението на човека произтича не от неговата мисъл, а от неговите чувства. Неразположението произтича винаги от чувствата. Ти може да си неразположен, че не си ял. Ти искаш да ядеш. Яденето почти е наблизко до умствения свят. Или искаш да имаш приятел. Приятелството е едно чувство. То не е способност. Това не произтича от твоя ум. Трябва да правите разлика. Ти казваш: „Аз мисля, че имам приятел.“ Ти мислиш, че е умствена способност приятелството. Не. То е едно чувство. Та най-първо трябва да се стремите да развивате вашата способност. В пението ти ще се учиш да пееш, да развиваш своите способности. Защото пението става като основа за развиване-

то на някои други способности в човека. Младите, когато пеят, защо пеят? За да се харесат. А пък които са остарели и няма кому да се харесат, те не искат да пеят. Старостта е вече едно качество или едно последствие или едно явление на физическия свят. Тук на земята си остарял, а пък в духовния свят, ти едва сега си млад, трябва да пееш сега. Ако не пееш за физическия свят, ще пееш за духовния. И ако в духовния свят си остарял, в Божествения свят си млад. И ще пееш за Божествения свят. Ако си старт във физическия свят, пей за сърдцето си. Ако и там си остарял, пей за ума си. Сърдцето представлява духовния свят, умът представлява Божествения свят. Физическите неща, добре разбрани, стават духовни. Физическият свят, добре разбран, става духовен. Духовното, добре разбрано, става Божествено. А пък Божественото, добре разбрано, става физическо. Изявява се вече Божественото, това което е непонятно, става понятно, достъпно, близо до вас. В дадения случай Божественият свят е подобен на физическия. Когато Божественият свят е станал близък, понятен, той е станал физически.

Та казвам сега, колко песни имаме днес за пение, като задача за днес? Три песни: „Махар Бену“, „Давай, давай“ и „Иде, иде“. Махар е Този, Който слиза. Той носи всички тягости. Махар значи: Натовареният с всички тягости на света, Този, Който носи всички тежести в света. Махар значи: Този, Който слиза и Който се изявява. Ти, за да пееш, трябва да разбереш идеята. Иначе не можеш да пееш. Като разбереш идеята можеш да пееш добре думата Махар. А пък Бену е Този, Който въздига нещата, възкресява ги, възраства ги. Значи дава красота, облича ги, благославя ги. Махар е Този Великия, Който носи тежестите на цялото битие, а пък Бену е Който дава живот, украшение, утешение на всичко. Ако не разбираш, нищо няма да получиш. А пък ако се спреш по закона на интуицията, пак ще схванеш от самите слокове, как трябва да се пее. На български „Ма“ е много силен слог. Казваме: „ма ма“. Какво значи „мама“? - Тая, която обгръща, която носи тежестите. А пък Бену - как се разлага? „Ба“ - бащата. Майката и бащата

имат същите отношения, както думите Махар и Бену. Та когато една идея не е разбрана, то тя не може да се пее лесно. Жената мисли защо е жена. Мъжът мисли защо е мъж. И мислят, че единият има привилегии, а пък другият няма. Единият мисли, че е подтиснат, а пък другият мисли, че е слуга. Те са неразбрани идеи. Най-първо всеки един от вас е едно проявление на Бога, едно благородно проявление. Бог иска да се прояви. И всичките ви страдания произтичат от факта, понеже Бог е едно от най-възвишените и благородни същества. Той няма да дойде да ви кряска, но иска да се прояви. Та когато вие Му въздействувате и не Го слушате и не Го чувате, тогаз идват страданията. А пък, ако Го чувате и слушате, ще дойдат всички радости. Когато ви говори Той, не Го запитвайте, но чувайте и слушайте Го! Ако речеш да Го питаш и се разговаряш с Него, тогаз ти ще загазиш. И каквото Той ти даде, то е за работата вече, то е същественото.

Та казвам, всичките ви страдания идат от нечуването и неслушането. Адам недослуша и Ева недочу. И излязоха от рая. Адам направи една погрешка отвън, а пък Ева направи една погрешка отвътре и вследствие на това и двамата излязоха вън от рая. Та сега ще престанете да правите външна и вътрешна погрешка. Да не правите погрешки в слушането си и в чуването си. Отвън каквото слушате ще го прекарате през разума си, ще разсъждавате. Не ставайте проводници на неверни работи. Често аз слушам да казват за някого: „На стари години той се влюбил.“ Хубаво, какво има? Те мислят, че той е тръгнал по един неестествен път. Ако той на стари години възлюби Бога и започне да живее за Бога и посвети живота си на Бога, тогаз добре. Но ако на стари години той иска да се удовлетвори, да яде пиленца, агънца, пържоли, тогаз ще има големи страдания. Тогаз ще му пати главата. На стари години с ядене няма да се занимаваш. И при това на стари години да не ти окапят зъбите. Инак ще дойде страданието.

Та казвам, ще отделите вашата личност. Вие седите и всички неща ги сравнявате с онова, което сте сега. Но вие не сте мярката. Вие не сте дошли до онова съвършенство. Ти каз-

ваш: „Аз имам разбиране и аз имам душа.“ - Че имаш душа, имаш, но до сега ти не си оставил своята душа да се проявява. Казваш: „Аз имам разбиране.“ - Ти имаш разбиране, но пари нямаш. Ти имаш разбиране, но къща нямаш. Имаш разбиране, но болести имаш. Той има разбиране, а пък всичко има, което не му е потребно. Имаш тези неща, които не ти са потребни. Болестите не ни са потребни. Сиромашията не ни е потребна. Безлюбието и то не ни е потребно. Ти казваш: „Аз нямам дарбата да пея.“ - Не че нямаш. По главата има отбелязан знак за пеене, там е турено пението, но ти не се упражняваш. Ти казваш: „Младите да пеят.“ - А пък старите какво трябва да правят? Сега пението не трябва да бъде принудително. Когато искате да пеете, ще помислите малко. За пението трябва да има един вътрешен стимул, а не само едно хубаво разположение. Като помислиш малко ще имаш такъв вътрешен стимул. Щом ти дойде на ум да пееш, ти си близо до пението. Пението е мярка. Щом имаш едно хубаво, нормално настроение тебе ти иде да се изкажеш чрез пение. Щом не пееш, ти си в аномално състояние. Когато искаш да пееш, тогаз животът е дошъл в тебе до нормата. Щом отиваш за една работа с вътрешна песен, ти ще успееш. Щом отиваш на една работа без пение, ти няма да успееш. Щом отиваш за един [билет] без да пееш, няма да спечелиш. Щом отиваш с пение, ще спечелиш. Сега някои от вас направете един опит. Вземете по няколко билета, не по много билети, а само по един и то не от най-големите. Някои от вас свободно направете това за опит. Вземете си по една четвърт билет и вижте, като дойде да се тегли, дали ще пеете или ще се тревожите. Ако се тревожите нищо няма да спечелите. Ако нещо пее вътре във вас, каквото си дал, най-малкото ще си го вземеш. А ако пееш повече, ще го вземеш 10 пъти повече, хиляда пъти повече и т.н. И зависи от степента на пението. Който от вас иска, вземете си билет и направете един опит и ще знаете. Който не е пял, ще има глоба - ще изгубиш лотарията. Който не е пял, ще има 25 лева глоба. Който е пял, приблизително ще си вземе парите, а който е пял малко по-добре ще му дадат повече. Сега няма да хукнете за билети. Ако

усещате едно разположение да направите този опит, направете го. Трябва тънко наблюдение. Няма да мълчиш, а ще почнеш да пееш. Ще гледаш като вземеш билета, дали нещо вътре в тебе мълчи - тогаз глобата е дошла. А пък ако нещо вътре в тебе пее, ще спечелиш.

Я, изпейте всички „Махар Бену“. (*Всички пеем песента.*)
Втори път изпейте: Махар - Великият, Който носи тежестите. Бену - Благословеният. Ще видите каква е разликата, когато разбирате и когато не разбирате. Всяка музика, която не разбирате се различава. Не ние да мислим, но да оставим в нас Разумното да мисли. Ще изпеем сега двете думи заедно: Махар Бену. (*Учителят пее „Махар Бену Аба“.* Тихо, всички паят същите думи.) Сега къде е разликата в изражението? Ще се спреш вътрешно да схванеш трептенията, онова, което има в песента, което е скрито. В природата има една вътрешна сила, която трябва да възприемеш, защото чрез всяка песен, която пеем, иде едно Божествено благословение. И ако не иде, тогаз е безпредметно. И зависи от следното: Доколкото се отваряш при пението, до толкова благословието ще дойде. И ти ще почувствуваш Божественото благословение както и слънчевите лъчи се приемат от цветята и те се отварят. Онова цвете, което не се отваря, не приема Божието благословение. Казано е в Писанието: „Пейте и възпявайте Господа в душата [си].“ На кое място е казано това? (*В псалмите.*) Давид е имал едно разбиране. Сега, след 2000 години, ние не трябва да имаме по-малко разбиране от него. Той казва: „Пейте и възпявайте Господа в душата си.“ А пък аз казвам: Пейте и възпявайте Господа с Духа си, с душата си, с ума си и със сърдцето си. И всичко във вас, от краката до космите на главата ви, всичко да пее. (*Учителят пее думата Махар.*) Вземете само това „Ма“. В дадения случай то е това, което слиза. Ти трябва в слизането да бъдеш внимателен, има опасност. Като слизаш надолу има опасност като слизаш да паднеш. Туй показва „А“ - то. И същевременно „А“ - то показва, че ти така трябва да слизаш с това, което носиш, че туй, което носиш да пази равновесие. А пък „Х“ е закон за успокояване. Там при „Х“ ще получиш това,

което трябва. При „Х“ ще имаш един приятен обед, ще се възнаградис за слизането и за носенето на товара. Като дойдеш до „Х“, ще ти дадат да ядеш. Ако мислим, чувствуваме и постъпваме добре, ние ще имаме добър обед. А пък ако не си мислил, не си чувствувал и постъпвал добре, яденето няма да ти бъде добро. В този ден яденето няма да ти бъде сладко. Ако мислиш, чувствуваш и постъпваш добре, работите ти ще вървят. И от всяка една работа, която вършиш, ще имаш придобивки. След като пеем и не можем да станем здрави, тогава защо пеем? И като пеем и не можем да се освободим от духовната и умствена сиромашия, тогава защо пеем? Има една много лоша умствена сиромашия. Има и една духовна сиромашия. Например седиш и не си духовен. Какво подразбираш под думите, че не си духовен? Щом не си духовен, значи малко светлина и малко топлина имаш, а пък щом нещо не е Божествено, значи малко светлина имаш. Ти казваш: „Нямам сила.“ Значи, не си човек. За да бъде[ш] човек на земята, трябва да имаш сила. За да бъдеш духовен, трябва да имаш топлина. Топлината и добротата вървят заедно. После, за да бъдеш божествен, трябва да имаш светлина. И трябва да бъдеш благ. Всички сега, както мислите, влизате в едно статическо положение. И тогава човек остарява. И не ви интересува нищо. Вие сте остарели без да сте живели. Трябва да се подмладите, за да живеете. Грехота е човек да остарее, без да е живял. Престъпление [е] да остарее човек, без да е живял. Престъпление е следното: Ти приличаш на хартия, на чиста хартия и като дошло едно дете, драскало, драскало глупости по нея, нищо не е писало. И като гледаш, нищо няма вътре. Ти мислиш, че си живял. Това дете, онова дете драскало и ти тръгнеш със заблудението, че си живял. Не. Да са написани най-хубавите неща в тебе. Как е създаден света? Всички хубави неща, които са написани в Божествения свят, в Духовния свят и във физическия свят, всичко това да е написано на тебе. Да видиш, че си една отлична, добре написана книга. Някой дойде при мене и ме пита: „Каж ми ти, добър човек ли съм?“ Казвам: „Дайте книгата си!“ Гледам втората глава. Виждам, че е драскана. Казвам: „Не.“ Гледам

първата глава. И там няма нищо. После гледам трета глава, четвърта. И най-после на осма глава намирам, там е казано: „Два вола.“ В дванадесета глава казва: „Един апартамент.“ Към 21 глава чета: „Фалирал! Фалимент!“ В 32 глава намирам, че той е излязъл от едно религиозно общество и отишъл в друго. Излязъл от едно верую и влязъл в друго. Но и първото верую не е разбрал и второто не разбира. Това е написано. Ти казваш: „Какъв човек съм?“ Казвам му: „Ти си човек на двата вола. Ти си човек на апартамента.“ Това е. Първото нещо, [в] първата глава да е написан денят, в който Бог те е посетил. В този ден си имал посещение на Бога. Във втората глава е писано, че те е посетил Неговият Дух. В третата глава трябва да е писано, че Неговото Слово те е посетило. В четвъртата глава, че ти си почнал да мислиш за Божията Любов и т.н. И тогаз животът вече има смисъл. Бог ни е посетил. Бог казва: „Светът е създаден за тебе. Всичко това ще го проучаваш.“

Че знаете ли как е създаден вашия първи пръст - показалецът? Той носи историята на Юпитер, голямата планета. Средният пръст носи историята на Сатурн. Третият пръст носи историята на Слънцето, малкият пръст носи историята на Меркурий. Ще кажете: „Къде е историята на земята?“ - Тя е надолу. Земята е най-долното място, до което е слязал човек. И понеже сте на земята, всички хора са станали материалисти и се чудят по кой начин да задигнат от тая материя. Всеки мисли като един пътник, какво да задигне от земята, нещо да занесе в другия свят. А пък то има много големи бирници, които пазят. Трябва да бъдеш много умен и хитър, за да прекараш нещо, като дойде до митницата. Всичко, каквото си взел, ще го вземат, не го дават. Та, целия си живот може да иждивите на земята и като си заминавате от земята, няма да вземете нищо, нито едно камъче. Не мислете, че земята е тъй грешна. Бог създаде земята и тя крие нещо много хубаво. Вие в тайните на земята не сте проникнали. Ходили ли сте вие до центъра на земята? Кой учен човек е слязъл до центъра на земята? Какви тайни са скрити вътре! Вие мислите, че земята в центъра е огън. Не може да бъде огън. Не може да има там разтопени неща.

Там налягането е толкоз голямо, че в центъра на земята материята е по-твърда и от най-твърдата стомана. На 6 хиляди километра знаете ли какво е налягането? Има мекотели, които се изваждат от дъното на океана от хиляди метра, от един, два, три километра и като излезат горе се пръскат. Значи, така са приспособени на такова голямо налягане. И ония, които слизат на 2 - 3 километра вътре в океана, какво налягане имат? Има един уред, с който един учен сега ще прави своите наблюдения. Ще слезе с една сфера до 5 километра дълбочина. И долу било толкова студено, че неговата сфера ще се отоплява с печка и ще си служи с електричество. И ще се стремят да фотографират. Чрез електричество ще осветляват областта. И ще фотографират каквото има скрито в океана.

Та казвам, всички вие живеете в един свят, от който много малко разбирате и имате желание да влезете в духовния свят. И като влезете в духовния свят, вие ще имате същите разбирания, както ги имате тук. Няма да намерите никаква разлика. Ако влезете така, както сега сте подготвени, ще се намерите в едно противоречие. На земята щом ви донесат един колет, ако не знаете този колет как да го разтоварите, какво ще придобиеете, както отвън го гледате? Всички неща, които са около нас, са опаковани. Те имат едно вътрешно съдържание, за което нищо не знаем. Един плод е една опаковка. И като го ядем, този плод, тогаз у нас се зароди една идея и почваме да го ценим. Докато не си ял плода, ти не го обичаш. И щом изядеш една круша, ти вече имаш една ясна представа. И колкото по-хубава е крушата, толкова по-хубаво понятие имаш в себе си.

Сега да изпеем втората песен - „Давай, давай“. (*Всички пеem „Давай, давай“.*) Какво да дадеш? Дойде един човек и му дадеш от свещения огън. Даването означава даване на свещения огън. И този огън, той ще го занесе у дома си. И ще запали огън. И като му идеш на гости, ще намериш неговата стая отоплена и ще има ядене и пиене. А пък, ако не му дадеш от свещения огън, той ще бъде като в северния полюс, вкоченясал. „Давай, давай“ значи - ще му дадеш от свещения огън. И когато казваме, да обичаме един човек, това значи, да му

дадеш от свещения огън. И да се запали неговата къща с огъня. На един човек можеш да му дадеш не само хляб, но можеш да му дадеш от свещения огън. Къща, в която огън гори, сиромашия няма. Дето всичко е замръзнало, там идват всички страдания.

Та песента „Давай, давай“ значи да дадеш от свещения огън. Ако можеш да дадеш, то е даване. И онова, което Бог ни е дал, то е свещения огън, който е турил в нас. И от този свещен огън, произтича животът в нас. Любовта е Свещения огън, който се запалва в човешката душа. Да, да! Как вземате „да“? С кой тон започва? (*С ла*) „Ла“ е зрял плод. Това, което ще дадеш, е узрял плод. „Ла“ е плод на огъня роден. Този плод е бил грян от слънцето. В този духовен свят значи: плод на Божественния огън, него ще дадеш. (*Учителят пее само думите „Давай, давай“ с разни мелодии.*) Много певци казват: „Остаряхме вече, не можем да пеем.“ Никой от вас не е остарял. Слушайте, не се лъжете, защото още не сте живяли. Не казвайте, че сте остарели. Да влезе във вас подмладяването. Божественото учение подмладява. Първият признак, като вървиш в Божественото учение е че ти ще се подмладиш. Няма да мислиш, че си стар. И ти ще усетиш какво нещо е младостта. И ще протечат всички Божествени енергии през тебе. И ти ще се движиш и ще благодариш на Бога, че си се подмладил.

Та сега, вие всички остарявате, за да се подмладите. Под думата старост разбираме, че вие сте се проявили не така както трябва . Вие сте се проявили така, както един човек, който отива в тропическите места с един дебел кожух. И му става тежко. Кожухът за северния полюс е на местото, а на тропическия пояс не е на място. На нас, които отиваме в Божествения свят, кожуси не ни трябват, но тънки дрехи ще имаме. С онзи дебел кожух как няма да остарееш? Ще се изпотиш 10 пъти. На земята да се потиш е хубаво, но в Божествения свят да се потиш е престъпление. Там няма потене. Там потене са изворите. Там потенето е съвсем друго: изтичат Божиите блага в тебе. Всичко трябва да изтича и да върви. Ти трябва да бъдеш един извор и за себе си да върви той и да тече и другите

да се ползват - жив извор.

Ще оставим за идущата сряда третата песен: „Иде, иде“.

*Добрата молитва
6 часа сутринта*

„Да благослови Господ Свещения огън на нашите сърд-
ца!“ *(три пъти)*

31 школна лекция
10 май 1939 година
София, Изгрев

(На поляната направихме упражненията.)

МУЗИКАЛНИЯ ТОН НА ЖИВОТА

Добрата молитва

Имате ли някаква тема зададена? - (*Нямаме.*)

Пишете: „Различие между слабия и силния.“ По какво се отличава[т] слабият и силният?

Днес възприели ли сте достатъчно въздух? Като станехте как възприехте първата вдишка? Много важно е. Казва Писанието: „Бог вдъхна в ноздрите му и той стана жива душа.“ Защото тази вдишка, според състоянието на ума, може да бъде или полезна или вредна. По какво се отличават полезните или вредни работи? Един широк въпрос. Полезното за одного не е полезно за друг. Но общополезно, което е полезно за всички, е че всички искат да живеят. Всички същества, без изключение, искат да живеят. Начините, които избират за живеене, се различават. Запример, в какво седи една постъпка? Една добра постъпка, щом като не се реализира, тя произвежда зло. Едно поправено зло, произвежда едно добро. Това трябва да се докаже сега. От един трън, щом го посадите, може да служи като основа. Върху един трън какво може да посадите? Трънът към семките ли спада или към костилките? На глога, да кажем, какво може да посадите? Сега във всинца ви е залегнала идеята, че ние сме чада Божии и синове Божии. Какво означава чада Божии и синове Божии? Всинца тука сте певци. Но колцина от вас с пеене може да си изкарва[т] прехраната? Някои има, може да си изкарат прехраната. После как искате да почнете? Всинца искате да бъдете певци, да имате един отоплен салон, после публика. Хубаво е туй положение. Да кажем вие искате да знаете. Представете си, че нямате отоплен салон, искате да познаете силата на вашия глас. Какъв метод бихте избрали да опитате вашият глас, дали е силен? Според мене един глас, ако няма светлина, ако няма разширение на гласа, после, устои трябва да има. В този глас трябва да има

подвижност, той трябва да има топлина, органическа топлина и психическа топлина. Този глас трябва да има сила. Силното нещо е разумно. Ако няма сега в гласа светлина, нямаш някоя идея. Ако нямаш някое топло чувство! Сега запример вие се спирате и казвате, че обичате някого. Питам сега какво обичате в човека? Кое се обича в човешкото съзнание? Казвам, от туй гледище ние го обичаме, заради неговия ум, светлина има. Вечерно време, един човек, ако носи свещ, обичаме го заради свещта. Зимно време носи огън, обичаме го заради огъня. Този човек, като се кача на гърба му, пък ме носи, обичам го. Вашите големи братя все ви носят. Вие считате конете, говедата за нисши. Те са ваши силни братя, които ви носят на гърба. Казвате: „Това са коне.“ Вие нямате понятие за един кон. Някой правят разлика, понеже със Словото Бог създаде животните, а човекът го създаде с ръцете си. Със Словото значи те са във висшия Божествен свят, там ги създаде. Каза и тъй стана. Дошли на земята толкоз смирени, че взели най-ниските служби, които се намериха за тях, а тия деца се качват по гърбовете. Те ходят и поглеждат. Ти сега, малкото дете мислиш, че то е кон. То, като те погледне, поусмихне се. Казвате: „Каква му е муцуната на него.“ Този кон, този твой брат се е маскирал да го не познаеш какъв е. Турил маската с козина, целият ден ти го хукаш, всичко говориш, той те слуша тебе. Ти, високообразования човек, религиозния човек, който много знаеш, хукаш го. Сега запример, гледам някой път, вие използвате от сегашното положение и казвате: „Туй не е според нашето вярване.“ Скоро имах разговор с една млада певица, свършила в Италия, та не ѝ върви нещо. Казвам: „Как да не ти върви?“ - „Не върви. Не върви.“ - „Рекох, каква е височината на гласа ти? Колко октави имаш?“ - „Две октави и половина.“ - „Рекох трябва ти още една октава и половина.“ Тя казва: „Това е невъзможно.“ За новите културни хора 4 октави трябва. Който иска да бъде човек на новата епоха, 4 октави трябва да вземе. Казвам сега на вас: вие по колко имате? Вие имате по една октава и половина. Първата октава, тя е за Бога, основна октава. Първата октава, първият тон, той е за Бога, който дава подтик.

Ние казваме за „до“ - основния тон в света. Основният тон на учене, първият подтик, първият тон, който създал всичко. Първият подтик - „до“ е бащата на музиката. Вторият тон, те го турят „ре“, напрежение има. То е привидно така. Вторият тон това е майката, която създава формата на нещата. След туй, кой е третият тон. Ако се каже сега философски, тия неща са непроверени. Остават така. На тази, младата певица, казвам: „Защо не ти върви, кои са причините?“ Някои казват: „Не върви работата.“ Рекох ѝ: „Проверила ли си ти на публиката да се опреш? Ако имаш 4 октави на гласа си, да се спреш отвън на пътя, да опиташ, не да бъдеш с хубави дрехи, но скромно облечен, да опиташ дали ще обърнат внимание на гласа ти, щеше ли да има спънки?“ Тя седи и казва: „Аз вярвам в Бога, религиозна съм.“ Казвам: „Радвам се, че си религиозна.“ - „Каквото учи религията го изпълнявам.“ Казвам: „Ако беше старо време, когато хората вярваха в идоли, нали щяха да бъдат религиозни?“ Те вярват, ако се молиш година, две три на този идол, но той нищо не ти дава. Каквото започнеш, мислиш, че ще ти помогне. Ка кажем, ако аз вярвам в един Господ, който не може да ме настани в театъра. Ако ти си родена за певица и Господ те изпраща [там] да пееш, никой не може да те спре.

Сега и на вас ще задам въпроса: Колко октави ви е гласът? Да кажем в тази година, ако ви кажа, всеки един [от] вас, който ме слуша, да кажем ако вие имате 1 октава и половина, да придобиете още два тона, да притурите два тона. Не само да ги вземете в някой случай, но да ви бъдат естествени. Ако взема да ви изпитвам, аз ще ви покажа де ви е слабостта. Някой път гледам някои от вас „ре“ не можете да вземете хубаво. Тъй не се пее. Аз, някой път, като вземам „ре“, започвам да се движа. Ако няма едно колебание някъде „ре“ не е правилно. „Ре“ дава една истинска пластична походка на движението. Като тръгна да вървя и се клатя като гемия, „ре“ не е правилно. Когато не мога да пиша, да направя хубава форма с ръката, „ми“-то не мога да взимам правилно. Формата направиш правилно, „ми“-то вече е правилно. Ти не може да бъдеш мек човек, ако не може да вземеш „ми“. Всеки човек, който е гръб, не

може да пее „ми“. „Ако тази терца не мога да взема правилно?“ - Ти си малко груб. Казва: „Ти вземаш ли терца?“ - Щом си мек, може да вземеш. Ако си мек, терца може да вземеш. Казва: „Той кварта не може да вземе.“ Той е като заяк. Ако похлопа някой, ако хвърли камък, подскочиш. За да имаш мъжество трябва да вземе кварта. Не да ги вземеш, да се карат. Квартата има 4 основни точки, че нищо не може да ги разклати. \boxplus - Това е квартата в музиката. \triangle - Това е терцата в музиката. Казва: „Туй е триъгълник.“ Този триъгълник трябва да го пееш. Ако ти вземеш една терца, минеш от „до“ до „ми“, ако „ре“ не прозвучи отподире, ти не си взел терца. Ти да прескочиш „ре“, но „ре“ само по себе си ще бъде отзвук и минаваш. Къде ще е най-голямото движение? Сега това са философски работи, които трябва да се приложат. Всяка една наука, която няма приложение в живота, за проверка, човек всякога може да се заблуди. Запример - дали аз съм мек, аз трябва да проверя своята мекота. Мекотата вече има пластичност. Казва: „Аз не обичам да бъда мек.“ Мекотата е необходима в живота. Мекотата дава почивка, пластичност. Без мекота, човек ако стане много твърд в живота си, той изгубва онова, хубавото, красивото, че винаги е недоволен. И хората стават нервни. Щом са нервни, не може да се прояви терцата в тях. Те вече станали квартианци. Защото геометрически вие като съедините една терца с кварта, вие образувате чов[ешкия] дом. Съжителство с хората не може да имате, ако не съедините една терца с кварта. Силата на човека винаги се стреми към меките работи. Човек се стреми към ония места, дето може да мине. Всеки човек избира пътя на малките съпротивления. И в живота терците, това са пътища на най-малкото съпротивление. Квартата е потребна за най-мъчните пътища. За тях употребяват кварта. Където напора е по-голям и в следствие на това човек не може. Да кажем вие не сте разположени да пеете. Ако имате едно препятствие вътре, как ще пеете, кажете? Но и препятствията в живота и те вървят по един музикален закон. И страданията и те вървят по един музикален закон и злото и то върви по един музикален закон. Няма нещо в света, което да не върви

по един музикален закон. Дето има закон, отмерени са работите, има музика. Само, че злото на музиката, разрушава. Ако изпее човек една музика от злото, от тебе нищо няма да остане, ще се стопиш, както се стопява снегът при слънчевите лъчи. Ти може да се стопиш при една музика на злото, ти добрият човек, а пък и добрата музика като се изпее на един лош човек и той се стопява. Та и вие, които от вас имате най-новото оръжие да се борите, как се борите? Вие трябва да бъдете като онзи български момък. Среща го една мечка, пък той като я видял си казва: „Тя ще ме яде.“ Той обичал музика, свирил, че като видял мечката, казва: *(Учителят пее.)* „О, не ме яж мечко! Аз си имам една любима, какво ще каже? Тя не може да живее, мечко, без мене. Моля ти се мечко, не ме мъчи. Да не ме осакатиш, че няма да ме хареса моята любима. О, мечко, мечко, мечко, мечко!“ Сега, мечката гледала, гледала и се върнала. Връща се и той щастлив и казва на своята възлюблена: „Пях на мечката, че като запях, тя хукна да бяга.“ Питам сега, къде е погрешката на този български пример? Вие по същият начин пеете. Като ви срещне някоя мечка, по същият начин правете. Аз гледам тука, на ядене на трапезата, среща ги мечката. Започват да се мъчат, но естествено мечка ги е срещнала. Имаш ти едно малко неразположение. Една мечка те е срещнала. Погледнеш музикално. Едно време можехте така да пеете, но сега всеки човек, който пее криво, глобяват го. Глоба има по един лев за всеки човек. От невидимият свят има нареждане вече гледат всеки човек, който вземе фалшив тон, един лев глоба има. На ден, като направите стотина погрешки - стотина лева глоба. Сто деня по сто лева, това са 10 хиляди лева. А 300 деня, това са 30 хиляди лева, по[плюс] 60, това са 36 хиляди лева на годината. Десет години по 360 хиляди лева, ще ти върви глоба. От невидимият свят започват да турят едно, турят друго. Казвате: „Не върви.“ Не ви върви, по коя причина не ви върви? Не спазвате законите на малкия пръст. Не ви върви - не спазвате законите на безимения пръст. Не ви върви, не спазвате законите на средния пръст. Не ви върви - не спазвате законите на първия пръст. Не ви върви - не спазвате законите на

палеца. Това са закони. Като разглеждам ръката на някого, виждам, че не му върви. Най-първо първият пръст се е изкривил - не му върви. После средният пръст и той се изкривил. Останал само безименният пръст. И двамата се опрели на него - не върви! Изкривил се е първия пръст. Защо се е изкривил? Когато човек става вечен мърморко в себе си, ще се изкриви първия пръст. Когато търси в света само своето си право, пак се изкривява пръста. И ако [по] този закон аз наричам третия пръст, пръст на живота. Психологически или музикално, третият пръст това е първото родено дете. Първият пръст е бащата, вторият пръст е майката, безименният пръст е детето, малкият пръст е дъщерята. Туй е по отношение [на] физическия свят. В Божествения свят имаме друго едно определение.

Сега вие казвате, че обичате. Вие не може да обичате, ако не пеете. Да пееш значи да дишаш. Пеенето е закон на дишането. Когато Бог вдъхна в човека това е първия тон. Първия тон, с който започна живота е диханието. Музикално Бог го вдъхна. Първия тон, като го чу човек, той стана жива душа. Първия тон, който почувствува в себе си, в живота и животът придобива смисъл, той е основният тон на живота. Казва: „Кой е основният тон на живота?“ Музикално Бог го вдъхна. Казва: „Бог вдъхна диханието на живота.“ Музикално вдъхване. За пръв път човек чу този тих глас. Тъй го наричат. Тогава всички трябва да се повръщате към онова положение, от което сте излезли. Трябва да пеете. Господ казва: „Ще дишаш!“ Ще дишаш значи ще слушаш, ще внимаваш в радостите на хората. Ще се интересувате от радостите на хората и от скърбите. Вие ще изправяте техните скърби. Скърбта, това е един дисонанс от музикално гледище. Радостта е правилно взет тон. Скърбта в душата е един дисонанс. Следователно, препятствията как се поправят? (*Учителят пее „до“.*) Сега основният тон прави ли е? (*Учителят пее „до“.*) Тонът „до“ е напрежение. „Ре“ е движение. „Ми“ какво е? „Фа“ какво е? Българинът фа-то го взема хубаво. „Фа“-то е добиване. „Добиване“ - две значения има. Добива нещо, но „добива“, значи „доубива“. Добива зна-

чи още и ражда. Следователно, в туй отношение, тази дума има три значения. На английски някои думи имат 4 значения.

Казвам, от сегашното статическо положение на живота, ние се намираме в едно положение. Зимно време човек се вкочанясал, няма разположение, не му се ходи, животът няма смисъл. Някой път казвате, че животът няма смисъл. Да кажем, вечерно време се намирате в една мрачна къща, тъмна като рог, отгоре тъмно и отдолу тъмно. Нищо не виждате. Какво ви интересува? Влизам в положението. Човек няма стремеж. В тъмната нощ, ако проблесне една малка светла точка някъде, във вас ще се яви един стремеж. Та казвам: Всички имате такива мрачни неща. Какво правите тогава, в мрачната нощ? Казвате: „Трябва да се молим.“ Хубаво, знаеш да се молиш, но ако не знаеш да се молиш? Тази младата певица как да се моли? Казвам, трябва да се молиш. Молитвата не е нищо друго освен слизане. Ти си се качил по-високо. Трябва да се молиш, значи трябва да слезеш в онова положение, дето Бог е слязъл, за да започнеш отдето Бог е слязъл. Ако не започнеш оттам от дето Бог слиза, когато те е създал, то не е молитва. Молитвата не е нищо друго освен корегиране. Ще започне едно съзнание, ще слезеш в туй положение, в което си слязъл, трябва да обърнеш ума си в обратна посока. Човек върви в заблуждение. Казва: „Как да се моля?“ Молиш се [но] не може да постигнеш, понеже вървиш в крива посока. Да се обърнеш към Бога значи точно обратно. След като слезеш към Бога ще се обърнеш, към центъра. Ако се обърнеш, тогава Бог ще послуша молитвата. Ако излизаш от центъра навън, отдалечаваш се от Бога, молиш се, твоята молитва няма да бъде послушана.

После трябва да правите малко опити. Вие всичките в новото учение, в сегашната епоха, всички трябва да правите опити. Някой от вас може да посади ягоди, десетина или дванадесет стръка, да ги види как растат, да ги обработи. Някой от вас може да посади някое дърво. Ако нямате свое място, посейте в някоя чужда градина. Посейте в някоя гора. Ако го посеете и ако хората му направят пакост, то има причини. Ако не му направят пакост, има пак причини. Или посейте едно

цвете и вижте как ще вирее. Обичате ли вие цветята или не? Казвам, може да правите много опити в живота си.

Вие сега имате идеята, че ще умрете. Умирали ли сте? Вие сте умирали по старому, но по нов начин не сте умирали. Сега кой е новият начин за умирање? Всичките тия работи ще бъдат наредени. Ти, когато умираш, ще изпееш последната си песен на земята. Ще повикаш приятелите си и ще изпееш за сбогом, като свириш до последния момент. Ще кажеш: „Довиждане. Кога ще се видим, кажете ми?“ Казвате: „Ще се пре-родим.“ То е неразбрана работа. Ще се намерите при онзи анекдот гдето една българска майка праща своя син в странство, в Германия. Не зная какво име да му турим. Доста имена има тук. Хайде, ще му турим името Богданчо. Бащата и майката прегръщат го, целуват го, Богданчо. Как ще се разделят? Бащата и майката отиват на гарата да го изпратят, тя припада, дига кърпа и ще тръгне. Връща се майката, припада в къщи. А тя, като се връща в къщи, той се върнал. Преди майка си се е върнал в къщи. Слязъл от трена и се върнал в къщи.

Помнете едно нещо: Никога не може да предаде[те] една идея комуто и да е, която не сте разбрали в себе си. Не може да предадете Божествената Любов, Божественото учение, мило-сърдие или музика. Туй, което вие сами не сте разбрали, туй което вие не го разбирате, не може да го предадете. Сухите въглища не предават огъня. Живите въглища не трябва да за-гасиш. Дотогава, докато вие имате в молитвата си някое мал-ко безпокойство, това не е Божествено. Дотогава, докато има-те едно малко съмнение в себе си, то спира реализирането на Божествените идеи, вътре в нас. С години искаш, не става не-що. Най-първо човек ще се освободи. То е един вътрешен ме-тод. То не е за вас, то е за другите. Някой ходи, [ще го] корегир-ате. Казвате: „Ти се съмняваш.“ Има едно съмнение, от което хората не са свободни. Срещнеш един човек, не си уверен доб-ър ли е или лош. От една страна гледаш, че е добър, от друга гледаш, че е лош. Кое е верно от двете страни? И едното е верно и другото. Срещнеш едного, 101 на сто ти си уверен, че този човек е добър. Срещнеш друг човек и мислиш, че този

човек е лош. Сега, кое е верно? Трябва да работите да се оправят и лошите. Всеки човек, като изпее една песен и ти се схумиш, той е лош човек. Всеки човек, като изпее една песен и ти оживяваш, той е добър човек. Човек, при който не оживяваш, той е лош. Човек, при който оживяваш, той е добър. Човек при който има светлина е добър. Човек, при който има тъмнина, е лош. В дадения случай, лошият човек вие можете да му срещнете формата. Лошият човек, ти не може да го срещнеш и благодарете, че не го срещате. И добрия човек вие не можете да го срещнете. Доброто и злото са две неща. Вие и с двете влизате в съприкосновение. Но вие благодарете, че на доброто може да срещнете само неговата форма и на злото само неговата форма може да срещнете. Бог ни е препазил и от едното и от другото. Доброто не можем да го изтърпим. Доброто, ако дойде в тази пълната смисъл, не може да го изтърпим. И злото, ако дойде в пълната смисъл и него не можем да го изтърпим. Ние сме още от слабите хора, дете не може да изтърпим и злото и доброто. Какво значи изтърпяване? - Ако злото се качи на гърба ти, не може да изтърпиш. Ако и доброто дойде и двете ще се качат на гърба ти. Злото, като се качи на гърба ти и доброто, като се качи на гърба ти, ти ще мязаш на едно дете, което се е качило на кон и на детето му е приятно и на коня му е приятно, като те носи.

Сега искам да говоря върху някои неща, да не останете в противоречие със самите вас. По този начин, по който аз ви говоря, вие не трябва да имате никого в ума си. Всякога имай в ума си себе си. Като имаш едно огледало, гледай себе си, доколкото ти си красив. Гледай да изправиш чертите си. Например, ако веждите ви са така:

Ако веждите са прави, има едно значение. Ако веждите са кръгли, има друго значение, а ако са наклонени на една страна има друго значение. Тия вежди, кръглите, са на едно дете, а тези надолу изкривените, те са на старците, на един възрастен

човек. Изкривените линии са на детето. Децата обичат. Туй показва, не сегашното състояние, показва пътя, по който вие сте дошли, какви са били вашите деди и прадеди. Може би, всички ваши деди и прадеди, при които вие сте дошли, са били все деца.

Та в новото разбиране вие седите сега и казвате: „Остаряхме. Аз съм на 72 години.“ Че какво означава? Какво сте свършили в 72 години? В 72 години земята извършила една грамадна работа. В 72 години земята е обиколила около слънцето 72 пъти. Колко милиона километра е пътя на земята. Някой от вас знаят астрономия, които знаят може да кажат. Мисля, че се движи в секундата с 29 и половина хиляди километра в секунда. И тогава може да изчислите. За една година какъв път изминава. Ще изчислите 365 дена, колко часове, колко минути, колко секунди правят и ще го умножите по 29 и половина и ще намерите този грамаден път, който изминава земята за една година. Този път земята го извървяла, но ти какво си извървял? Казваш: „Седемдесет и две години имам. Седемдесет и два пъти обиколих около слънцето.“ Земята обиколила, но ти? Ти може да се хвалиш с 72 години, но земята тичала, а ти, че си се движил и ти да си тичал, но ти си седял и казваш: „Седемдесет и две години имам“. И нищо не си свършил в това време. За какво си мислил? Като дете ти мислиш само да ядеш и да кряскаш на майка си, да ѝ заповядваш. Като станеш възрастен, започваш да търсиш младите моми и да кряскаш на момите. След туй ставаш учител, седят децата наоколо, да им говориш, да им кряскаш. И като остарееш, започваш да говориш само за своята старост. - „Олеле, олеле?“ Старецът да каже: *(Учителят пее.)* „Аз имам една болка в краченцето си. Колко ми е приятна тази болка! Малки дечица, колко ми е приятно!“ Казвате: „Човек, като стане възрастен, изгубил му се гласът.“ Всеки човек, който не върши нищо, той е стар. Да се подмладиш значи вършиш нещо, да съзнаваш ония блага, които Бог ти е дал и да благодариш. Като пипнеш гърлото, да благодариш, да пееш за себе си. *(Учителят пее.)* „Иде Великден, обуща си нямам, а шапката ми е сега скъсана. Палто си

нямам, но и пари си нямам с какво да ги уشيا.“ Ако ти пееш на една болест, на едно състояние, какво ще стане? Всичките страдания, ако ги турим на музикално изпитание, друга песен ще ни пеят. *(Учителят пее.)* „Дотегна ми в кални улици да ходя. Дотегна ми бос да ходя!“ *(Пее го в български мотив.)* На вас тъй казвам, че ми е дотегнало. Сега какво трябва да се изпее? Ха, сега? - „Давай, давай и всичко давай.“ Ще си хванете средния, безименния и третия пръст, ще ги хванете и ще изпеем „Давай, давай, всичко давай“. Ще започнем по-енергично. Хванете третия пръст, ще го хванете и ще изпеем „Давай, давай“ до „чисто семе пшеничено“. Ще хванете втория пръст и ще пеете „Давай, давай“ до „чисто семе пшеничено“ и ще хванете и първия пръст и ще изпеем „Давай, давай“ до „чисто семе пшеничено“.

Та казвам: Първата идея, дето искате да пеете, искате да вършите каквато и да е работа, вложете във вас основната идея. Мислете, че Бог е вдъхнал във вас онази свещенна мисъл, която прониква от Бога. Вдъхновението е от Бога. От там започнете. Всеки ден трябва да корегираме, понеже имаме фалшив тон. Станеш сутринта, неразположен си. Фалшив тон имаш. Станеш сутринта, страхуваш се, фалшив тон имаш. Станеш сутринта нямаш никакъв импулс, като вземеш основния тон на живота, животът ти ще има смисъл и радостта ще дойде, ще имаш подтик да работиш. Целия ден ще работиш и вечерта, като се върнеш, ще бъдеш доволен. Казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си.“ *(Учителят пее.)* „Давай, давай всичко давай“, това е един начин. Как може да го изпеете другояче? Като пееш „Давай, давай“ да почувствуваш, че даваш. На себе си пей: „Давай, давай.“ *(Учителят пее „Давай, давай“.)* Ще концентрирам своята мисъл. Аз съм земеделец, ще концентрирам своята мисъл, ще кажа: „Давай, давай от хамбаря!“ Ако учиш някого, ако учиш децата, пееш: „Давай, давай“. Значи от себе си, което даваш. Говориш ти за любовта. Тази любов ти как ще я проявиш? Вземете основното, моралът на музиката какъв е? Ти, като идеш при някой човек, изведнъж няма да му пееш. Ако идеш при някой човек, кажи: „Искам да

ти попея.“ Ако той ти каже, пей му. Ако пееш без той да иска, правиш музикално престъпление. Той, като дойде при тебе, ти ще кажеш: „Мога ли да ти пея?“ Ти искаш един човек да го прегърнеш и да го целунеш. Попитай го: „Мога ли да те прегърна и да те целуна?“ Ако го целуваш без да го питаш, ти правиш музикално престъпление. Млада мома, красива, надолу гледа. Кажи: „Мога ли да те погледна?“ Младият момък може да каже: „Мога ли да те погледна?“ Ако погледнеш без да искаш, правиш музикално престъпление. Вие нарушавате всички Божествен порядък. Нямах право ти да гледаш. Като вървиш, ще вървиш със затворени очи. Кажи: „Може ли да си отворя очите?“ Тези са методите. В себе си ще имате Божествено съзнание. Вие влизате в един свят. Ти като срещнеш един брат, още отдалече трябва да предизвикаш в ума си най-хубавите възпоменания, най-хубавото от неговият ум, най-хубавото от неговото сърдце, най-хубавото от душата му, че тогава ти да гледаш. Той [да не] ти напомня нещо много лошо.

Та казвам, в музиката защо не може да пеете? Щом хванете средния пръст, започва да те безпокои някой от силите. В третият пръст има сили, в първия пръст има благородство. Някой път певците прекръстосват си пръстите. Някой път се стиска третия пръст. Някой път - средния пръст, а някой път стискат първия пръст. И те хубаво пеят, но онези, хубавите певци, държат свободно, едва допират, държат свободно пръстите си, а други стискат ръцете си. Някои певци не може да пеят, понеже, стискат средния пръст. Той произвежда страх. Някои стискат безименния пръст, сила дава, гласът им е посилен, няма мекота в тях. Някои стискат първия пръст. Средният пръст дава издържливост на тона, безименният пръст дава мекота и ценност на тона. Казвам, музиката вземам като едно състояние, за да може да смените лошите положения, които всеки ден черната ложа образува. Всеки ден черната ложа, сутрин като станеш, ще развали основния тон, ще даде фалшив тон. Като вземеш този фалшив тон, работите не вървят. Музикално като станете, може да имате разположение да пеете. *(Учителят пее:)* „Неразположен съм тази сутрин! Не зная коя

е причината. Неразположен съм. Нерзаположен съм. Неразположен съм. Съм. Съм. Съм. Съм.“ Някой път се карате и дигате шум. Кажете музикално: „Кажи, пей! Искаш да ти кажа нещичко.“ Не се срамувайте от хубавото в света.

Научете се да дишате. Не може човек да диша. Много методи има. Не може да дишаш, ако нямаш музика в себе си. Той е основният тон. Равновесие има. Дотогава, докато пееш, ти живееш. Престанеш ли да пееш, ти си мъртав, защото пее-нето е дишане. Ще пееш, ще благодариш на Бога. Някой път, дълбоко в душата си, благодарете музикално, че въздухът влиза и излиза от вас. Щом дишаш правилно, умът възприема мислите. Щом дишаш правилно, сърдцето ти възприема чувствата. Душата ти и тя диша. И духът ти и той диша. Четирима в тебе има, които дишат едновременно, ти си петият. Духът ти диша най-първо, душата ти диша, умът ти диша и съцето ти диша. А пък ти, самият човек, на земята, облечен в плът и ти дишаш. И те като дишат, ще се научиш да дишаш, както Духът диша, да дишаш както душата диша, да дишаш както умът диша. Да дишаш както сърдцето диша. Научи се да пееш, както духът ти пее, да пееш, както душата ти пее, както умът ти пее и както сърдцето ти пее. Сърдцето, като пее, трагично пее. В него има трагедия. Знаеш какво значи трагедия. То казва: *(Учителят пее.)* „Дотегна ми бос по улиците да ходя. Като отивам в къщи четири деца имам, всичките към мене се обръщат: Татко, хляб ни дай, а пък на жена ми сълзи потекли, тази горката майка: Татко хляб дай на децата. Те боси ходят.“ Как ще се разреши трагедията? Това не е така. Ние, които нямаме деца, лесна работа. Другия път ще продължим.

Отче наш

32 школна лекция
17 май 1939 година,
София, Изгрев

МУЗИКАЛНА ЗАДАЧА

сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

(Чете се темата: „Разлика между силният и слабият.“)

Слабият и силният, но има разумност. Разумно слаби хора и разумно силни хора. Има силни неразумни и слаби неразумни хора. Силата е едно качество. Ако има разумност, има едни постижения. Ако няма туй качество, тя губи своите постижения. Слабостта и тя си има своя добра страна. Не всякога трябва човек да бъде силен. Ако силният човек убива, добре ли е? По-добре е да е слаб. Ако слабият не може да направи едно добро, не си струва да бъде слаб. Трябва да бъде силен, да направи доброто. Значи, когато грешиш, по-добре е да си слаб. А пък, когато правиш добро, по-добре е да си силен. Защото в доброто човек трябва да даде от себе си. Слабият разбира, че няма какво да даде. Слабият е човек, който няма какво да даде. Следователно, силата е нещо, което човек трябва да придобива. Ако един човек има сила, представете си, ако един човек би имал сила да носи земята на гърба си, да има туй съзнание. Питам, ако този човек е на земята и го видите, какво би направил? Ако му кажете една обидна дума, какво би направил? Пък някой път, когато човек е слаб, може да го обидят. Казват, че е търпелив. Преглъща. Казва: „Да съм силен, ще ти дам да разбереш, но понеже съм слаб. Един ден ако стана силен, ще видите какво може да направя.“ Вие свързвате богатството, знанието със силата. Казвам, силата е нещо необходимо за живота, следователно и тя може да се прехосва тъй както всичките

богатства, които човек има, може да се прехосват. Здравият човек е силен. Болният е слаб. Но болният човек носи едно патологическо състояние. Може да кажете, че човек греша, че това станало, онова станало. Някой път болестта иде като едно последствие, без да е грешил човек, пак страда. Да кажем, една майка може да страда, че детето паднало, ударило се някъде. Тя страда, неразположена е. Или детето ѝ боледува и тя страда. Страданията, някой път, може да произтичат от една връзка, която съществува между живите същества. Може да се радваш на една добродетел, която ти не си направил. Може да страдаш за една добродетел и може да се радваш на една добродетел. И може да скърбиш за една добродетел, която е изгубена. Като започва да оголява главата на човека хората стават малко по-нервни, по-сухи стават. Има някъде изключения. В природата няма никакво явление, което да няма свой смисъл. Често онези, които изучават човешкото естество, [забелязват че] щом човек започне да огрубява вътрешно, в своята мисъл и чувства и косата огрубява. Дърветата замязват на човешките мисли. Имате хора с къдрави коси. Нали сега някои си къдрят косите. В какво седи хубостта на къдравите коси? Всички обичат да се накъдрят. Хората с къдрави коси са много упорити и своенравни. Хубаво е някой път човек да е много мек, да му стане къдрава косата. Много мек да си и то не струва. Да си много груб не струва и да си прекалено добър и то не струва. Запример, някои хора има много отстъпчиви. Направил си някаква пакост, казва: „Няма нищо.“ Оголял си, казва: „Няма нищо, ще се поправи.“ Изгубил си къщата - „Няма нищо.“ Съдърал си дрехата - „Няма нищо“, ще се закърпи, машина има. Носиш скъсани обувца - „Няма нищо.“ Във всичко се примирява. Казва: „Как няма нищо?“ - „Няма нищо.“ Всички трябва да знаете, че ако човек завърши своята еволюция, онова, което сте придобили, то ще бъде видимо във вас, както тук виждате носа на един човек, както виждате ушите, веждите, косите виждате, явно става. Като завършите своята еволюция, всичките мисли, чувствувания, всичко каквото е било невидимо, скрито някъде, всичко туй, в Божествения свят ще бъде видимо. Тога-

ва ти ще носиш последствията на своите разбирания. Ще дойде време, когато няма да има нищо скрито покрито. Когато говорим за характера на човека, говорим за бъдещето. Бъдещият човек от сега трябва да съзижда своето бъдеще, понеже бъдещите форми на човека ще се определят от сегашния му живот. Хората казват: „Мене не ме интересува бъдещето.“ Но то е неразбиране, защото някой път какво ни интересува нас нашето минало. Какво може да ви интересува, че сте счупили една стомна. Казвате: „Счупих стомната.“ Какво ще ви интересува счупената стомна? Счупи я, защото не внимавахте. Трябва да внимаваш. Защо не избра пътя? Станало сега - че толкоз ум нямаш ли? Станало сега - защо не се предпази? Нямаш ли някой да ти каже нещо? - „Нямаше.“ Понякоя път и да кажат на човека, обаче той сам си избира своя път. Счупил стомната, само пример може да му бъде, нищо не придобива. Ако не може да използва настоящето, той губи. Ако не използва и бъдещето? Той трябва да се интересува от бъдещето, понеже в момента трябва да използва нещата. Вие искате да знаете защо понякоя път човек трябва да пее. Но човек, който не може да пее, той не може да мисли. Пеенето е една доброта в човека. Не е сега както пеенето го употребявате да придобиваш прехраната си. То е друг въпрос. Ако ти не може да мислиш, не може да пееш. В правата мисъл има пеене. Тези, разумните същества, те са най-добрите певци. Ако влезете между добрите хора, добротата - това е пеене. Ако ти не може да правиш добро, показва, че пеенето в тебе е слабо. Защо не може да пеете? Понеже развалил се вашият ларингс. Всякога, ако вие се опитате, каквото и да направите в света, вземете и вижте какъв е вашият регистър на пеенето. Ако ти не може да вземеш „до“ правилно, показва, че в тебе напрежението е слабо или аномално, винаги носиш едно напрежение. Казваш: „Ще се пукна.“ Не може да се пукнеш, пък трябва да се пукнеш. Да се пукнеш в органческия свят, значи да цъфнеш. Може да се пукнеш преждевременно или да цъфнеш преждевременно. Цветът ще окапе. Не може да вземеш правилно „до“- може да се движиш неправилно, може да цъфнеш неправилно. Не мо-

жеш да вземеш правилно „ре“, значи движението в тебе не е правилно, ще вървиш като пиян човек, ту в дясно, ту в ляво. Ако вземеш „ре“- то правилно, тогава имаш една права линия. „Ре“ определя правата посока на нещата. Ако нямаш „ре“, ще ходиш, но ще се кривиш насам, натам, ще употребиш мантия да се покаже, че право вървиш. Ще мязаш на онзи руски войник, в Балканската война, който се напил в Добруджа. Напил се, среща го офицерът, казва му: „Миришеш на вино!“ - „Не,“ казва, „Ваше благородие!“ Турят му две дъски да върви по едната и той върви от едната дъска на другата. Казват му: „Пиян си!“ - „Не, Ваше благородие. По едната дъска вървя, за ваша чест, а по другата дъска за моя чест. Като подчинен войник на другите за туй стъпвам от едната дъска на другата.“ Така обяснява войникът. Право ли е да ходи за честта на офицера по едната дъска и за своя чест, като войник, по другата дъска? Той бил пиян. Не може да ходи. Дошло му на ум и ял чесън, за да мирише на чесън. Казват му, че е пиян, казва: „Не, ето на чесън мириша.“ Той пак ходи от едната дъска на другата. Казват му най-после: „Аз не искам да ходиш нито за моя чест нито за твоя. Тръгни по една дъска!“ - „Ваше благородие, това е невъзможно. Честта на войника туй не може да го направи.“ И войникът тръгва по дъските. Той не разбира живота. Та честто и хората, като този руски войник, обосновават логически. Офицерът гледа войника, потупва го и му казва: „Маладец, колко си умен! Ако знаеш тъй да живееш, както философствуваш, ако по дъската можеш да вървиш, от тебе по-добър войник няма да има.“ И тогава войникът, като го попитал офицерът, му казва, разбрал, че няма да го наказва и му казва: „Ще ме извиниш, че съм пийнал малко.“ Той му казва: „Ничего, нищо-го!“ Сега, този войник, страх го е. Казва, че не е пил. Намира аргументи, че не пил вино, после чесън ял, краката не го държат, но чесънът го оправдава, че не е пил вино. Краката му не държат не може да върви по дъската, но казва, че по едната върви за честта на офицера, пък на другата за своя чест, че само по двете дъски може да върви.

Казвам, вашият философски живот представлява едно

предметно учение, да има човек какво да учи. Ако ти не може да вземеш „ми“ - то, тогава нещата не може да оформиш. Един художник, който не може да вземе „ми“ - то, не може да вземе кривите линии. Ще направи кривата линия или по-огъната или по-изправена или по-голяма или по-малка. Ако не може „фа“-то да вземе, няма да бъде икономист, ще харчи, ще бъде разточителен. Ако вземе верно „фа“-то, всяко нещо няма да харчи. Човек, който пее „фа“-то хубаво, той сиромаш не може да бъде. Онези, които не знаят да пеят „фа“ сиромаси стават. Като не вземеш „фа“-то - харчиш. От невземането правилно [на] „фа“-то ще започнеш да послъгваш. Ако вземаш този тон правилно, лъжата няма място. Ако не вземаш правилно, лъжата, като последствие, ще дойде. Ако не може да вземеш „сол“, няма да може да градиш къщата. Не може да дадеш план. Архитект, инженер не може да бъдеш, ни проповедник може да бъдеш, ни владика може да бъдеш, ни учител може да бъдеш, ни баща може да бъдеш, ни майка може да бъдеш, ни общар може да бъдеш, ни дряхар може да бъдеш, никакъв не може да бъдеш, ако не пееш „сол“. Какво ще правиш? Определя се съдбата. Ако пееш „сол“ всички професии може да бъдеш. Този тон е, който доминира, но той е в мисловният свят. В причинния свят е тона „сол“, дето е разрешението на всичките задачи и най-трудните се разрешават. Някой път, когато някой музикант композира, дадеш му някой мотив. Той не знае каква линия има, ти трябва да разбираш музика. Ако ти си най-първо една майка [и] не може да пееш сопран - тогава алтът в тебе ще куца. Пък и басът ще куца и тенорът и той ще куца. Ако не може да пееш, ако не знаеш линията на тенора в тебе, твоите синове ще куцат. Колкото синове имаш, все ще куцат, ще имат дефект. Ако не знаеш линията на алта, дъщерята ще куца. Казват: „Тъй дал Господ.“ Тъй дал Господ защото не знаеш да пееш. Ако си баща, ако не знаеш да пееш линията на сопрана, ти тогава баща не може да станеш. Ще бъдеш неженен. Няма да се жениш. Ще учиш урока. Защо трябва да станеш баща? Баща - да даваш крива посока на синовете? Ще се откажеш от тази длъжност. Някой иска да стане майка. Ако ще ставаш,

стани един баща. Умен в 4 свята трябва да станеш - във физическото поле, в астралния свят, в умствения свят и в причинния свят. В причинния свят ти ще станеш баща и майка и брат и сестра сам на себе си, ще завършиш своята еволюция. Докато сам не станеш баща на себе си, ако не си сам майка на себе си, да раждаш нещата, тогава ти не разбираш дълбокия смисъл на този живот. Говоря ви тези неща, понеже вие се занимавате с дребни работи. Предметно учение е. Казвате: „Защо е такъв носа?“ Такъв е. Дефект има. Такива дефекти ги имат. Има си свои причини. На всинца ви носовете са все такива. Само че вашият е скрит, мантия има, а пък понеже аз обичам истината, няма мантия. Един ден, като снемете мантията, ще излезе, че носът ви има някакъв дефект. Какъв е дефектът? Минаваш из гората, блъсне те някой клон или някой хвърли камъче и те удари или пък нагоре гледаш, спънеш се на някой камък, паднеш, блъснеш си главата.

Та казвам, колко са важни мислите! Човек най-първо трябва да се научи да мисли, да чувствава правилно и да постъпва правилно. Да постъпваш правилно, че да не причиниш страдания на себе си. Да постъпиш правилно, да не причиниш страдания на окръжаващите. Няма по-хубаво нещо, човек да бъде внимателен не само със себе си, но да не причини и на най-малкото същество страдание. Понеже, Бог е предвидил, че ние сме много невнимателни и ако ходиш бос, може да си повредиш краката, затуй краката ни са направени плоски, но са огънати и като настъпиш някое същество, огъват [се] и то се спасява. Друго, че може да го притиснеш и да му направиш пакост. Като говоря за музиката, то е философията на музиката, то е философската страна. Значи „до“, напрежението в тебе, да бъде правилно. Всяко напрежение трябва да има свое разрешение. Има желание да придобиеш нещо. Това е естествено. Онова, което желаете, трябва да избирате времето на вашите желания. Нещата не може всякога да се добиват. Всяко нещо в света, всяка една мисъл, всяко едно желание, каквото и да е желание, то си има своето място. Ако избереш времето на твоето желание, ще го постигнеш. Ако не избереш правилното

време, тогава желанието е [не]постижимо. Да кажем сега, какво е вашето желание? Вие искате да бъдете добри. Но за да бъде човек добър, основата на доброто е „ла“. Ако ти не може да вземеш правилно „ла“, ти добър човек и да искаш не може да се проявиш. Ти искаш да бъдеш умен. Ако не може да вземеш правилно „сол“, умен не може да бъдеш. Ти искаш да бъдеш духовен, религиозен. Ако не може да вземеш „си“ правилно, религиозен човек не може да бъдеш. В туй „си“ се проявяват най-големите дисонанси. Най-големите дисонанси се намират в хората, които не може да вземат „си“. Опаки са донемай къде. Всичките там имат мантия, своите дефекти покриват, че тъй било писано, те го гълкуват по своему. За да може да вземеш „си“, ти тогава ще имаш едно разположение, понеже е най на високото място. В „си“-то ти ще се занимаваш със себе си, с разположението на своя ум, с разположението на своето сърдце. Трябва да ги задоволиш. „Си“-то е закон за ядене. Ева направи прегрешение, понеже не можеше да вземе „си“. Отиде, яде не навреме. И като дойде Господ не ги пита: „Защо яде от плода?“ Но казва: „Я вземи Си.“ Тя не можа да изпее „си“. Тя изпя „си“, както змията я научи и каза: „Онази змия ме научи тъй да пея.“ Тя взе „си“ неправилно. „Си“ на английски значи: „виж го“. Като казва „си“ - ял не навреме. Та последното „си“, което тури едно съвпадение. Като пееш „си“ ще видиш, че цялата гама от „до“ до „ре“ - отиде работата, всички се размърдаха, дойдоха не на мястото тия тонове. Напрежението е хубаво, движението е хубаво, богатството е хубаво, но яденето не е на мястото си. Да виждаш добре, значи да вземаш верно тона „си“ и да не виждаш никакви погрешки. Не е да виждаш, но аз да живея така добре, че никой да не вижда никакви погрешки. Казва: „Не му гледай погрешките.“ Когато казваме: „Бъди свършен“, разбираме да не виждаш никакви погрешки. Бих желал да няма погрешки в тебе, да ги не виждам. Когато имаш погрешки, да ги заличавам. То е заради мене, това правя, за да не правя пакост на себе си. Всякога нося две мантии. Като видя, че някой прави прегрешение, турям му мантия, да му не виждам погрешките и аз, като си замина, взема

мантията, погрешките станат видими. За мен правя това. Ще си замина и като дойде някой, види погрешките. Някой цирка излезе, има някоя погрешка. Казвам: „Натисни!“ Някои хора имат цирейчета, набира се известен гной. Когато организъмът не е бил достатъчно силен да изхвърли, остават бели петна. Вземи си иглата, натисни бялото вещество да излезе навън, освободи си лицето. Казвам, такива чужди вещества се набират, някой път в човешките желания, в човешките мисли. Дълго време страда човек докато се освободи. Един малък недъг на човека, който е чувствителен. Казвам, ако сега в света искате, ще се молите на Бога да имате един светъл ум, на който тонът е „сол“. Ако искате да станете религиозен, ще вземете „си“; ще вземете „ла“ на доброто, което казвам. Ако знаеш да вземеш „фа“, имаш условия да бъдеш щедър. Ако не знаеш да вземеш „фа“, щедрост не може да имаш. Ако не го вземеш и богат не може да бъдеш. Казвах: „Сиромаш съм.“ - „Фа“ трябва да взимаш правилно. Във всичките светове трябва да ги взимаш. Във физическото поле трябва да го взимаш, в сърдечното поле, в умственият свят и в Божествения свят. Като влезеш в света, гамата трябва да я пееш. Аз ви казвам, ако влезете в този свят и изпееш „фа“-то, щом го изпееш ще се отвори вратата и парите ще идат. Ябълки, круши, всичко ще иде. Като влезеш в този свят, как се взима „фа“-то? Я, ми изпейте „фа“-то. „Фа“-то не е ядене. Ти ще виждаш нещата. Не може да ги ядеш. „Фа“-то е главния директор за яденето. Капелмайсторът, като махне и ще дойде яденето. „Фа“-то е богаташ, ще приготи. „Сол“ ще стотви, „си“ ще разреши. За да може да ядеш, ти трябва да имаш светъл ум. За да може да ядеш, ти трябва да имаш светло сърдце. За да може да ядеш, трябва да имаш силна воля. Силната воля е за да бъдат гласовете постоянни. Този тон трябва да има съдържание вътре. Съдържанието на нещата, то е топлината. Ако не вземете вие правилно този тон, кръвообръщението ви няма да бъде правилно. Няма музикално да действа. За да бъде кръвообръщението ви правилно и за да бъде сърдцето ви здраво, „фа“ ще пееш. Друг път си неразположен духом, нервен си. Казвам „сол“ вземи. Като пееш „сол“

много лесно ще се освободиш от неразположението. В „сол“ ще дойде дишането. Ти не може да дишаш правилно, ако не пееш „сол“. „Сол“, като пееш, веднага дишането става правилно. Правилното дишане, доброто кръвообръщение има влияние върху човешката мисъл, върху здравето. Един тон, ако се постави на място, ще има последствие върху самия организъм. Целият наш организъм е създаден музикално. Ако ти в живота си не вървиш по тази гама, по която Бог те е създал, ще създадеш своето нещастие. Защо трябва да живеем добре? Мнозина се стремят да бъдат добри без да пеят. Човек седи да се моли, моли и усеща, че не е чула молитвата. Че как ще чуе Той? Ти ще пееш правилно. Една мисъл трябва да бъде правилна. Една мисъл, за да бъде правилна трябва да си взел верно „до“-то. Една мисъл, за да бъде правилна , трябва да си взел верно „ре“-то. Една мисъл, за да бъде правилна, трябва да си взел верно „ми“-то. Една мисъл, за да бъде правилна, трябва да си взел верно „фа“-то. Една мисъл, за да бъде верна, трябва да си взел верно „сол“, „ла“ и „си“. Всичките тонове трябва да ги вземеш правилно. В музиката има много големи потънкости. Ще дойде време, когато децата ще ги възпитават музикално. Ще дойде време, когато учителите няма да употребяват пръчка, да бият учениците. Ще има едно пиано и учителката ще иде да вземе няколко акорди и децата, които се бият, като им засвири, ще обърнат внимание на свиренето. Ще запееете една песен и после пак започвате да преподавате. Децата стават нетърпеливи. Учителят - пак на пианото ще изсвири нещо. Или на някой друг инструмент ще изсвири нещо. Вие тук, като дойдете сутрин, нали пеете? Някои пеете, някои не пеете. Старите казват: „Младите да пеят. Ние сме пели, когато сме били млади.“ И там е лошото, когато на млади години пеете, на стари години не пеете. Защо човек трябва да пее на стари години? Старият малко погрешки прави. Като не пее, не знае на къде отива неговият ум. Ако ви кажа сега като онзи войник. Аз, когато искам да взема „ре“ веднага взимам основния тон в мисловния свят. Защото ума е построен на ключа „сол“. Сърдцето е построено на басовия ключ „фа“. Сърдцето

има басов регистър. Умът има солов регистър.

Музикално, ха, да изпеем „Махар Бену“! (*Изяхме пента.*)

Сега, музикално как е построена „Махар Бену“? Думата „Махар“ има две „а“. „А“-то винаги показва едно натоварено състояние. Значи Онзи, Великият в света, Който носи товар, товара на всички. Второто „а“ трябва да се вземе по-меко. „А“-то е твърда буква. „А“-то е много отворено. Ако се повтори тона, много голяма сила се дава. Значи „Махар“ - ти имаш идеята, натоварен си, страдаш. То е Махар. Сега искаш да се маха туй страдание. Ще намериш един начин, меко ще произнесеш. Може така да го произнесете, че да натъртите на второто „а“. (*Учителят изпява втори път Махар, на второто „а“ не дава ударение. След това пее цялото Махар Бену Аба.*) При „Шела“ ще мислите. „Махар“ е слизане надолу. „Хар“ - искате да помагате някому, но трябва да мислиш. Щом мисли човек, той не кряска. Я, се опитайте в последното да пеете и нагоре да отивате, при „Махар“. „Бену“, „е“-то, в дадения случай, дава разширение, размножаване, широта дава. „И“-то в слоговете, дава посока на движението в музиката. „И“-то дава посока на движение. При „е“-то се разширяваш. „У“-то мъчно се взема, понеже, съответствува на мисълта. Ти, като пееш правилно, правилно не може да го вземеш, ако не мислиш. „У“-то винаги означава мислов процес. „А“ ще пееш, за да бъдеш търпелив. „О“ ще пееш, за да използваш условията. „И“-то, за да използваш посоката на движението. „Е“-то, за да се разшириш. „У“-то, за да мислиш. Тия гласните букви в пеенето, като ги пееш, съвсем друг резултат ще имаш. Сега пееш „а“. (*Учителят пее „а“.*) Когато искаш да бъдеш търпелив, пей „а“. Ако искаш да използваш условията външно, пей „о“. „Е“ - да се разширяваш. Но тия гласните букви да дойдат в тоновете на музиката. Ако „а“ падне на „до“, как ще го вземеш? Едно разрешаване е. Защото „а“ е товар, който имаш. В туй напрежение на „до“, ти ще разрешиш този товар да олекне. Трябва да се разпръсне той. Всичко туй трябва да се разпръсне. Има известна мъчнотия, която трябва да я премахнеш. Когато пее-

те „Махар“, вземете тихо „Махар“. При „Бену“ още не сме излезли горе. (Всички пеem „Махар“.) „P“-то, тази буква е едно противоречие, грубост означава. Англичаните избягват „p“-то. [При] германците, които държат грубостта - „p“, „p“-то [e] навсякъде. „P“-то и „a“-то ще го вземеш меко. Музикално ще вземеш всичките букви, съгласни. На коя нота какъв характер ще дадеш? Та казвам в езиково отношение да говори човек трябва да знае как да произнася буквите. Онези, които са създали езика на земята, са го създали по този музикален закон. Сегашните хора са загубили тази древна наука. Сега се говори безпредметно. Някой път има онази наука за красноречие. В тази наука за красноречие се турят ударенията, там, дето не трябва. Да кажем думата „обичам“, де ще турите ударението? „Обичам ви“. На „o“-то [ли] ще турите ударението, на „и“-то ли ще турите ударението или на края ще турите ударението? Де ще турите ударението? Но какво има на това „o“. Вие казвате „o“. Защо туряте „x“-то. Значи обичаш някого - „o“, имате „б“. Този тон е едно напрежение. „Б“-то е растене. „O“-то, ти вече условия имаш. „Обичам“, значи има вече нещо посадено, което иска простор да се прояви. „Б“-то иска простор на растене. Туй, което се е посяло в земята, иска да поникне. Ти обичаш някой, искаш да се проявиш. Имаш право. Трябва да знаеш как да се проявиш. Най-първо ще наквасиш тази почва. За да може доброто в тебе, житното зрънце да пробие корицата. Следователно трябва да имаш нещо в своята мисъл, да помогнеш на своята мисъл. Ако не можеш онова, което расте да му помогнеш, то може да се развали. Казвам, при сегашните условия всички се явяват педагози. Казвате: „Тъй не се обича.“ Как се обича? Като срещнеш един човек, като го обичаш, ще му дадеш най-хубавият поглед, ще се усмихнеш, ще дадеш един поглед. Не тъй, като го погледнеш, наведеш очите си, но ще дадеш един поглед, така малко ще повдигнеш очите си. Живеем в един свят на земята, дето ще погледнем нагоре, така гледаме към Бога. Към Бога значи към разумния, хубавия живот. След туй, как ще поставиш онзи, когото обичаш, как ще поставиш? Някой път вие го туряте от дясната страна или мо-

жете да го турите отляво. На коя страна ще го поставите? Ако го поставите от дясно ще предизвикате неговия ум, ако го поставите от ляво, ще предизвикате неговото сърдце. Ако той има лошо сърдце, ако го поставиш от лявата страна, ще се скарате. Ако имате хубава мисъл, ще го поставиш отдясно, да помогнеш на сърдцето, да не се прояви злото. Това са правила, които трябва да знаете. Вие казвате: „Господ ще ни научи.“ Хубаво, как ще ви научи? Казвате: „Учителят така говори.“ Аз едва съм дошъл до предисловието. Ама как трябва да се живее? Вие казвате: „Ти ли ще ме учиш? Какво ще ме учиш на музика, ако ти не разбираш нищо от музика?“

Сега от вас изисквам да имате най-първо напрежение. На някои от вас ще ви дам „до“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „ре“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „фа“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „сол“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „ла“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „си“ да изучавате. На седем категории ще ви разделя. Разпределете се сестри и братя по на седем души във всяка една група. Едните ще бъдат специалисти за „до“-то, другите ще бъдат специалисти на „ре“-то. Друга група на „ми“, на „фа“ и втория път, хайде групирайте се и ще пеете, музикално ще се разпределите. Казвате: „Това сега ни остана възрастни хора [да] пеем.“ По-добре да пеем, отколкото да идем в небето и да ни върнат. Само за „до“ ще ни върнат за сто години. За тях е безразлична нашата мода. Те са много учтиви. Ще ти дадат всичките пособия, ще ти дадат условия да учиш „до“ на земята. Казват: „Да се специализираш по до“. Нали тук някои от вас ходят да се специализират по готварство или педагогия.

Сега туй да остане между вас. Няма да ходите да го разправяте навън. „Какво учите?“ - „До“. „Какво учите?“ - „Ре“. „Какво учите?“ - „Фа, сол, ла, си.“ Казвате: „Тия работи ние още от сега ги знаем. Ние досега сме учили музиката, която ни причинява страдание.“ Всичките страдания и нещастия се дължат на кривото пеене в света, от единия край до другия. Пеем криво. И от там идат лошите резултати. Като тръгнал синът, майката му казва: „Синко, като видиш умряло, ще се прекръс-

тиш, а като видиш, майко, булка, ще играеш.“ Той тръгнал и най-първо трябвало да срещне умрялото и да се прекръсти, но той [срещнал свадба] и почнал да се кръсти. Взели, че го били. След като [го] били срещнал умрялото и започнал да играе, пак го били. Като отива при майка си казва: „Мамо, наставленията, които ми даде не бяха добри. Много лошо ме научи. Играх - биха ме. Кръстих се, пак ме биха.“ - „Синко, казва майка му, не си играл намясто и не си се кръстил на място.“ И на вас казвам: Били са ви вас. Казвате: „От пеене нас ни страда главата.“ Не сте се кръстили на място. Да се кръстиш, значи нещата да ги вземеш много верно. Да играеш значи да знаеш как да направиш нещата.

Втория път, по седем души, вие ще се разпределите на категории. Всеки да си вземе какъвто тон иска да изучава. Ще изучавате едни само - „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“ и т.н. Вие ще си пеете, както знаете. Не, нов начин на пеенето ще изберете.

„Пътят на Любовта е път на живота.“ (Три пъти)

33 школна лекция
24 май 1939 година,
София, Изгрев

МУЗИКА НА МИСЛИТЕ, ЧУВСТВАТА И ПОСТЪПКИТЕ

*(Небето ясно. Времето свежо, след дъжд и топло)
сряда, 5 часа сутринта*

Отче наш

„Духът Божий“

Разпределихте ли се музикално? Музикално да се разпределите значи следното: щом някой от вас има болка, напрежение, има някои лоши условия, ще избере един тон, а пък който иска да стане по-активен, по-сръчен, да направи нещо, ще избере друг тон. А пък, който иска да му стига ума, да не се блъска в науките, ще избере друг тон. Който иска да си оправи работите, да не е закъсал тук там, трябва да избере пак друг тон. Който иска да се облагороди, да излезе малко напред, пак друг тон да избере. Вие сега гледате по обикновеному. Сега тоновете, музиката е встъпление в живота. Аз наричам музика, която троши сама камъните, която си приготвява материала за градене на живота, това е музика.

Кое е същественото, на което разчитате? Вярата ли? Вярата, която не може да ви помага, каква вяра е тя? Тя е встъпление. Вашата вяра е например, както когато аз отивам при един бакалин. Той има всичкото уважение към мене. Но защо има всичкото уважение към мене? Той разчита на джоба ми, на кесията, на златото, което има в джоба ми. Той се кланя на мене уж, но той се кланя на златото. И аз го уважавам не за това, което е той, но заради бакалията му. Та този живот реален ли е? Този живот е на относителните величини, с които сега се занимаваме да смятаме. Бакалинът разчита на пари, които имаш, а пък ти разчиташ на неговата бакалия, която има,

какви[то] стоки има.

Сега за музиката. Аз ще ви дам сега една музикална тема. Аз ще ви свиря, а пък ще искам от вас да кажете този сюжет какво представлява, този музикален сюжет. До сега сте пели класически песни, разбирате Бетовен, Шуман, Моцарта, Баха - класически песни из горните светове. Когато ви боли главата, каква песен пеете? Или когато нямате пари, каква песен пеете? Когато слушате сега музикалната тема, която ще ви изсвиря, ще оставите съзнанието свободно. Предварително не си давайте мнението, нито човешко че е, нито че е Божествено. Като излезе на планината един художник, той ще нарисува местността такава каквата е тя. Ако може да я нарисува, той минава за добър художник, а пък ако не може, тогава ще кажат, че местността не е нарисувана добре. В музиката много мъчно може да се представи един сюжет. (*Учителят изважда цигулката си и изсвирва няколко тона и казва:*) Не е още това. Нали в театъра изсвирват няколко тона, за да накарат публиката да влиза. (*Учителят свири.*) Сега каква картина се произведе в ума ви? Каква картина си съставяте? Този музикален сюжет, който ви изсвирих, навежда на една музикална мисъл, тя не е от висшите светове. На какво ви навежда? (*Към един брат.*) - Кажи ти какво мислиш сега? (*Учителят изсвири друго нещо.*) Вие казвате: „Да можем!“ Но човек, за да може, трябва да мисли. За да може, трябва да чувствава. За да може, трябва да постъпва. Ако не мисли, не може да чувствава и ако не чувствава, не може да постъпва и ако не постъпва, той нищо не може да направи. Онзи, който го е страх да вземе първата стъпка и иска да бъде във всичко съвършен в живота, той не разбира живота. Съвършенството е процес на много постъпки! Светът е създаден от Бога. Този свят ти го разваляш. Ако те оставят да си туриш червени стъкла, ще влезе червена светлина в тебе и всичко за тебе ще бъде червено. Същото ще стане и при зелени стъкла, сини и виолетови. Ще кажете: „Защо светът е такъв?“ - Ти го направи така. Ти сега си създаваш един свят в себе си със своите стъкла и казваш: „Защо Господ направи света така?“ Тая светлина минава през очите ти. Това е заблуждение.

Като си туриш един вид стъкла на очите, ти разбираш едностранчиво света. Ти казваш: „Аз така разбирам.“ Който има червените лъчи, той разбира червения лъч. Който има сините лъчи, разбира синия лъч. Най-първо трябва да се очистят очите, за да приемат светлината във всичките ѝ цветове. Това е здравословното. И като приемеш светлината със своето сърдце, да не изпуснеш никои цвят. Само така ще имаш ясна представа. Да приемеш пълната светлина. А като приемеш само част от светлината, като приемеш от части, то ти отчасти ще се развиваш. И всички несъобразности в живота произтичат или от недоимък или от чрезмерно изобилие. Когато някой цвят липсва или когато някой тон липсва, то отчасти сме приели.

Тялото, което работи, т[о] си пее. Има един музикален ритъм. Ако срещнеш един добър човек, от него излиза една отлична мелодия. Хубава мелодия. А пък някой човек, който не е даровит и минава за грешник, от него не излиза никаква мелодия. От него излиза разбъркано нещо. Та казвам, когато се намалят музикалните трептения на човека, появяват се разни болести. И когато липсват някои цветове, пак се появяват болести. А когато има изобилие от енергии, тогаз се ражда изобилието. И тогаз човек пак става едностранчив.

Какво е страхът? Някой човек е страхлив. Страхът е ритъм на музиката. Той е капелмайстор. Но този капелмайстор е чрезмерно взискателен. Страхът всякога очаква това, което го няма. Ти, ако си страхлив човек, очакваш нещо, за което често нямаш основание. Когато си при най-добрите условия, когато хората ти правят добро, ти казваш: „Тази работа не е така добра.“ Когато те обичат, ти казваш: „Тази работа не е така, то си има крушка опашка.“ Когато те поканят, дават ти легло, пак казваш така. Капелмайсторът мисли да не би да объркат музикантите, че ще се компрометира музиката. Капелмайсторът е той. Каква е песента на страхливия? Вие знаете песента на скръбта. А песента на страха, каква е? Че страхът и той си има песен. Ти не можеш да укротиш страха, ако не му запееш неговата песен. Като му запееш неговата песен, той вече се разпо-

ложи. И след като се свърши песента, той съжалява, един момент, че не се е усъмнил. И след като си изпее песента, той ходи, разглежда да не е станало нещо, но във време на песента, когато му свириш, той е спокоен. Някой път вие се боите. Казвате: „Какво ще стане с мене, ако ме турят в лош живот? Дали ще бъде между ангели и светии?“ - Казвам, ако знаеш да пееш, ще бъде между светии. А пък ако не знаеш да пееш, ще бъдеш между лоши хора. А пък ако смущаваш в салона, дето пеят, ще те извадят въвн от салона, за да не смущаваш. Вие може да кажете: „С какво да се обнадеждавам?“ По-голямо обнадеждаване от музиката няма. Вие какво си представихте, когато ви изсвирих? Това е песента на един неорганизиран свят, който невидимите същества го организират. Представете си, че се намирате в една пустиня, дето всичко е разхвърляно, дето има камъни, прах и прочее. Съществата преустройват света, турят всяко нещо на местото. Не искайте да делите света, защото какво ще делиш - прах, кал, пясък, камъни? Няма какво да се съблазнявате. Значи тази музика представлява един свят, дето няма съблазни. Вие ще го схванете. Вие как я схващате? Някой ще каже: „Не прилича на религиозна.“

По какво се отличава Божественото? Всяко нещо, което искаш да го вземеш за себе си, е Божествено, а пък всяко нещо, което не можеш да го вземеш за себе си, е човешко. Божествени неща има, които, като ги видиш да не пожелаеш за себе си. Лошото е в това, че Божественото е неделимо и като го вземеш, не можеш да го прекъснеш. Например, ако вземеш едно житно зърно, което е Божествено, подир него ще тръгнат милиарди зрънца и ти не знаеш какво да правиш. И всички други зрънца ще се качат на гърба да ги носиш. Ако искаш да се освободиш, трябва да пуснеш първото зрънце, а пък като го пуснеш, ти си нещастен. Де е сега погрешката? Не е погрешката, че си взел зрънцето да го носиш. Погрешката е, че искаш да обсебиш това зрънце за себе си. И да казваш: „Това е мое!“ В света само Бог може да каже така: „Всичко това Аз съм го създал.“ А пък ние можем да имаме само владение. Нищо не е наше. Раждаме ли се, умираме ли, страдаме ли, радваме ли се,

това не е наше. Страданието не е наше. Всичко това ни е дадено като програма. Ние сме като актьори. Ще играеш една роля, а пък утре ще ти дадат друга роля. Ти не можеш да кажеш: „Аз ще взема роля каквато искам.“ Ти искаш една роля, но тя не ти подхожда. Искаш да свириш първа цигулка, но ако не можеш, поне тъпан можеш да биеш. Най-лесна работа е такт да даваш. По-лесна работа в музиката от това няма. Някой сега ходи и подканва другите към работа и им казва: „Хайде бе синко, хайде бе синко!“ Той ходи цял ден и маха ръце. Всички са капелмайстори. Казва: „Хайде бе, да направим тая работа! Пари нямаме, какво да правя!“ Това е капелмайсторската работа.

Ще се научите сега от музикално гледище. Ти казваш: „Това е мое!“ Да знаем, че: „Това е мое.“ - Единственото нещо, което можеш да знаеш е, че ти живееш в Царството на Бога. Какво искаш повече? Дал ти е всички условия да живееш, да се радваш на светлината. Какво искаш повече от това? Ти казваш: „Нямам хубави дрехи.“ Ти изсвири една песен, на когото и да е и той ще ти даде най-хубавите дрехи. Ако на един гостилничар изпееш една песен, той ще те нагости. Когато аз бях сиромаш, като вас, изпявах една песен. Но докато се научи човек да пее! Казвам, да изпееш, но докато се научиш да пееш!

Аз разбирам следното: да се научиш да мислиш, да се научиш да чувствуваш, да се научиш да постъпваш. Аз ви проповядвам едно учение, което е съобразно с природата. Основния тон на любовта ще вземеш в постъпките си. Основния тон на чувствата ще вземеш. То е Мъдростта. Основния тон на мисълта ще вземеш. То е Истината. За да се научиш да мислиш добре и да постъпваш добре, само любовта ще ти даде сила, защото ще се намериш в един свят на най-големите противоречия. Любовта е цял един свят на най-големите противоречия. Ще се урежда той. От там ще започнеш. После, като дойдеш до сърдцето, то е грешно - чувствува. Всички произволи в света произтичат от сърдцето. Любовта ти трябва да бъде майка, Мъдростта - баща. И тогава ще дойде до Истината. И тогава ще разбереш онази безгранична, Божия Мъдрост, с ко-

ято Той е създал света.

Та да се върнем сега до обикновените работи. Вие мислите за небето. Но как ще отидете на небето и как ще ви приемат? Вие нямате понятие за това. Вие може да отидете на екскурзия на онзи свят, но ангелите, като отидете там, не искат да ви се покажат, да ги видите, както са облечени. Вие, като влезнете в онзи свят, никакви ангели няма да видите. Защото те се занимават и се движат така бързо, че няма да ги видите. И вие ще кажете: „Тук няма никакви ангели, празно е.“ Ти гледаш някаква пращинка и няма да видиш нищо. Но, ако туриш пращинката под микроскоп, ще видиш цял един свят.

Умовете ви са изпълнени с дисонанси, с криви ноти. Аз страданията наричам следното: всеки страда по единствената причина понеже не взима верно тона. И като не вземаш верно тона, капелмайстора ти туря глоба по един лев. Като пееш два три часа ще направиш няколко хиляди погрешки, защото са много взискателни там. Значи, за една песен ще те глобят 2 - 3 хиляди лева, 365 дена по 2 хиляди лева - къде ще му иде края! В затвора! А пък затворът няма тези богати яденета, само сухи-чък хляб. Ти казваш: „Дотегна ми този хляб.“ Тогаз ще пееш хубаво. Та казвам, мислете право! Значи, обичайте Истината, чувствувайте добре, това е Мъдростта. При всички противоречия, които съществуват, не търсете погрешката, защото погрешките в света ние ги създаваме. Бог ни дава всичките благословения. И понеже едно Божие благословение е минало през някого и той го е изопачил и всички други, през които е минало, са го изопачили, то, като дойде до тебе, то вие имате една изопачена работа. Ти, като отидеш при някой планински извор, ще видиш колко е чиста водата, чиста, кристална. Можеш да се радваш цял ден как клокочи. Но ако слезете на 200, 300 километра ще видиш, че тази вода е пълна с кал. Значи отдето е минала водата, тя е взела нечистотии. Та ние с нашите мисли, разбирания, чувства и постъпки разваляме онези блага, които Бог е дал. Та всички ние съзнаваме и чувствуваме калта на нашите мисли, калта на нашите чувства и калта на нашите постъпки. И мисълта и чувството и постъпката образуват кал. Вие

седите и казвате: „Кога ще се оправи този свят?“ Въпросът седи другояче, защото докато не мислиш право, не чувствуваш право и не постъпваш право, Бог не може да ти дава направо своите благословения. Те ще минат през другите. А като минат през другите, то е карма. Всички хора са кармически свързани и ти ще носиш последствията. Като се зароди в тебе желание да мислиш правилно, ще видиш, че светът е едно предметно учение. И да се радваш, че си в това училище. Не да желаш да придобиеш външни неща, но да се радваш на това, което ще ти се предаде в това училище. И тогаз Божествената светлина ще дойде направо в тебе. А пък като чувствуваш в сърдцето си, да се учиш. И каквото ти каже Бог, да го направиш. И тогаз ще дойде топлина в тебе. И най-сетне, като се научиш да постъпваш правилно и искаш да живееш за Бога, това значи за всички да живееш. А пък щом живееш за всички, ще живееш и за себе си и за ближните си. Тогава ти ще разбираш Любовта каква е. Както сега разбираме Любовта, в нея се раждат противоречия. Сега тази работа не е лесна. Знаете ли колко е мъчно човек да обича? Вие сте ученици, трябва да знаете какви са задълженията на ученика. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят.“ Мислите ли, че на този свят, като не си научил, на онзи свят ще се научиш? Като отидете на онзи свят ще ви върнат на този свят. Били сте един мързелив ученик, не искате да учите - ще ви турят за слушател и учениците ще ги изпитват и вас няма да ви изпитват. И 30 години ще прекарате в първо отделение. Само да научите азбуката. Тридесет години ще прекарате [във] второ отделение и само ще слушате, тридесет години - трето отделение и тридесет години - четвърто отделение. Сто и двадесет години ще прекарате живот, да свършите четири отделения. И само да научите азбуката, онази азбука, която да ви даде едно разбиране. Това не е за обезсърчаване. Сега имате едно разбиране, но сегашното ваше разбиране прилича на сънно състояние. Ти сънуваш, че си свършил образование, че си цар, че имаш корона, но събуждаш се и пак си такъв какъвто си бил по-рано.

След като умрете какво ще бъде вашето положение?

Представете си, че след като умрете вие ще тежите само един грам. Какво ще бъде вашето положение? И като ви поставят пред едно огледало, нищо не ще можете да видите, нищо няма да е отразено, а пък вие сте мислили, че сте нещо голямо. Та вие ще бъдете толкова малък, (*след смъртта*), че ще имате само едно голо съзнание. Няма да може да се оглеждате. Ще идеш някъде на земята и ще искаш да ядеш нещо, но устата ти не приема. Ще ти трябва пари. Ще искаш да живееш както на този свят. Ще речеш да бъркаш в касата, хващаш парите, но те остават на същото място. Няма с какво да ги вземеш. А в тебе работи желание да ги вземеш. Казваш: „Как да взема тези пари?“ Цял ден бъркаш, бъркаш, а парите на същото място. При сегашното състояние най-първо трябва да се освободите от заблуждение. Ти се заблуждаваш с тези неща, които ги няма. Светът има смисъл само когато човек мисли, чувствава и постъпва правилно. Трите тези неща събрани заедно. Или другояче казано, когато човек живее по закона на Любовта, Мъдростта и Истината или по закона на живота, знанието и свободата, той има условие, за да се развива. И за него е създаден живота. И човекът на живота, човекът на знанието и човекът на свободата, това е което трябва да търсите. Вие искате да имате живот в онзи свят. В този свят вие колко живот сте придобили? Колкото живот сте придобили, сте го изгубили. Оглеждате се и виждате, че се явяват бразди по лицето ви и почвата да се прегърбват. Като се изсекат горите, то се появяват бразди по земята. Не изсичайте вашите гори. Вие казвате: „Не ми трябва това и това.“ Щом изсичаш горите си, ще се образуват бразди и ще останат само камънаци и няма да има никаква почва. Щом изсичаш горите, няма да има влага и тогаз ще приличаш на един свят, като месечината. Вие казвате: „То не си струва труда да се обича.“ - Хубаво. Ами всички хора какво представляват за човека?

Какво представляват в музиката седемте тона? Те са стъпала, по които можеш да дойдеш до една реалност. Сега не искам да ви разправам за философската страна на музиката, понеже живота ви, както сега живеете, другояче е построен.

Ако учим хората на един много отвлечен живот, това няма да има голямо приложение в живота. Мнозина от вас казват: „Той има тежка карма. Той не е културен.“ Че кой не е културен? Всеки човек, който не мисли правилно, не е културен. Всеки човек, който не чувства правилно, пак не е културен. И всеки човек, който не постъпва правилно, не е културен. Не само в една постъпка да се прояви правилно, но човек непреривно трябва да постъпва добре. Това трябва да го турите в ума си. Това ще го знаете за себе си, ако искате да разберете Божия закон. И никой човек не взимайте за мярка. Никой човек, нито за себе си, нито за другите може да бъде мярка. Когато се казва в окултната наука: „Обичай себе си“, то се разбира да се обича Божественото, което Бог е вложил в теб, душата. То е мярка за тебе. Следователно, като слушаш душата, която Бог е вложил в тебе, тя ще ти покаже пътя. Иначе ще следват неприятности в живота.

Ти казваш: „Ние остаряхме, нямаме условия да пеем.“ А пък условия да се съдите, имате. Условия да се съмнявате, имате. Условия да пеете нямаме, а пък условия да се възбудате, имате. Условия да одумвате, имате. Че животът започва с музиката. Че като вдъхна въздух Бог в човек, почна музиката. Като вдъхна Бог в човека първия въздух, човек каза: „Благодаря ти Господи!“ И човек почна да диша, почна да живее. От там започна музиката. Ти, като станеш сутринта, като вдъхнеш въздух, поблагодари на Бога. А пък ти се почешеш и казваш: „Какво ще се прави днес?“ Някой си чеше главата отзад. Не, хвани главата си с двете си ръце и кажи: „Благодаря ти Господи, че си ми дал това богатство, тая глава.“ И започни да мислиш. Кажи още: „Благодаря на Бога, че ми е дал това сърдце.“ Благодаря на Бога, че ти е дал ръце и крака. „Днес всички добри постъпки, които Бог ми каза, ще ги направя.“ Прочети една хубава мисъл, една хубава дума. Някой ти каже една хубава мисъл, спри се на нея. Видиш някое цветенце, спри се при него и мислено го попитай. Видиш небето ясно, спри се и го попитай. Видиш облаци, попитай ги, поразговори се с тях. Попитай слънцето, приеми от него някоя мисъл. Вечерно време попи-

тай звездите и приеми от тях някоя идея. Ти казваш: „Ние остаряхме. Тези работи за нас ли са? Те са за младите.“ Е, каква е работата за младите? Аз не искам сега да ви описвам. Младите започват с Любовта, с малките работи. Той прави неща, които не са позволени. Старият започва с Мъдростта. Ти, като остарееш, тогава учиш знанието. И старите трябва да се радват на младите. И младите трябва да се радват на старите. И понеже младите се радват на старите, затова се подмладяват. И понеже старите не се радват на младите и затова остаряват. В младостта е Бог. И в старостта е Бог. Значи в Любовта и в Мъдростта и в Истината е Бог. Като остарееш казваш: „Те са глупави работи.“ Казваш: „За любовта гоних едно време Михала по горите.“ Като остарееш, кой Михал гониш? Гониш Михала по леглото. Ти търсиш едно легло, да легнеш, да ти е мекичко отдолу. Че какъв смисъл има живота? Сто и двадесет години ти трябва да работиш и да те намери смъртта, да те хване и да ти каже: „Викат те.“ Като Илия ще оставиш кожуха и ще тръгнеш за онзи свят пак млад. А пък сега, като умреш, ще накараш четирима души да хванат катафалката, почетното легло, двама души отзад, двама души отпред и да те носят. Хубаво е. Това показва пак любов. Аз сега ви навеждам тези противоречия, от които трябва да се освободите. От тази мантия, която носите, трябва да се освободите. От тая царска мантия. Тази мантия е хубава за сцената. Отлична е за там. Но в обикновения живот тая мантия трябва да се отхвърли. Вие ще се опретнете да работите. Най-малките работи, които Бог ви дава, извърши добре. Няма по-хубаво нещо от това. Ти си баща. Това е едно временно занятие за тебе. Ти си майка или слуга, това са също временни занятия за тебе. Единственото нещо, което ще остане е да бъдеш ученик или да бъдеш син. Те са неща постоянни. Ти, ако си този, добрия син на Бога, ти ще бъдеш постоянният ученик и всичко, каквото баща ти дава, ще го учиш. Аз свързвам синовността с учението. Да бъдеш син на Бога, постоянно да учиш и да няма никакъв ропот в душата ти, понеже целия свят е създаден заради тебе. Ти страдаш по единствената причина, че не разбираш знанието. Ти от своето

гледнище, понеже си взел едно малко зрънце и всички други зрънца са се натоварили отгоре ти. Като станеш богат, всички сиромаси ще дойдат при тебе. Ти им казваш: „Това е мое.“ Ти си музикант, всички хора ще дойдат при тебе, искат нещо. Ти казваш: „Това е мое! Не ти давам знанието си.“ Трябва да плащаш. Заблудението е в учителя, който преподава и в ученика, който казва: „Искам да стана като учителя си.“

Та първото нещо е: Искам да се подмладите. Преведете го сега! Какво значи подмладяване? Подмладяването е да разберете смисъла на живота и какво значи да живееш, какво значи да обичаш, какво значи да познаваш Бога. Животът ще те доведе до любовта, а пък любовта ще те доведе до Бога, до познаването на Бога. Сега ви говоря за онзи, вътре във вас, който ще бъде като светлината и ще снесе от вас всички ваши тягости. И ще ви бъде като учител. Той ще отнеме от вас тази тежест, безпокойствието, което е във вашия ум, сърдце и ще ви каже: „Слушай!“ Яжте от плода на дървото на живота!

Има една напечатана книга. Напечатаха една книга и вярвах, че няма никакви печатни погрешки. И аз, като чета, намерих към средата една погрешка в един предлог. Турили последователно два пъти предлога „на, на“. Този, който преглеждал книгата, свършил университет. Сега казвам, къде е погрешката? Погрешката не е негова. Погрешката е в словослагателя. Макар онзи и да е поправил, словослагателят си казал да остане така. А пък онзи имал вяра, че това е поправено добросъвестно и не го е прегледал втори път. Та казвам, онова, което прегледате, вашия словослагател ще го остави, та някой, като го чете, ще намери, че този предлог не е турен на място. Сега, като живеете, аз не говоря, че не живеете добре. Така, както сте живели, много добре сте живели. Радвам се, че сте страдали и страдате и ще страдате. Радвам се, че сте сиромаси, радвам се, че сте богати, радвам се, че сте глупави, радвам се, че сте учени. И едното и другото, всичко е хубаво. Радвам се най-после, че сте грешили. И радвам се, че сте напуснали греха. Какво значи да грешаш? Ако на един вегетарианец му кажете: „Не яж месо“, той няма да се съблазни. Ако на едно тревопас-

но животно му дадете месо, то ще умре. Може да направите опит. Сега да прекараме аналогията: Дървото на познание на доброто и злото е месоядна храна. Кой не трябва да яде месо? Вълкът да яде месо, разбирам, но на овцата да даваш месо, не разбирам. Та сега за вас кое е по-хубавото? Да правите погрешки, това е по-лесна храна. А пък да живеете по закона на любовта, това е вегетарианство. Според мене всеки човек, който живее добре е вегетарианец. А пък всеки човек, който не живее добре, е месоядец. Само за сравнение е това. И в невидимия свят е така. Тревата, плода, като го ядеш, той се радва, като го ядеш. А пък животното, като го ядеш, то никак не се радва. В което и да е животно, което бива изядено, има недоволство. И това негово недоволство ще се пренесе в тебе. Следователно ти, като ядеш месна храна, недоволството ще се пренесе в тебе. Вземете каква да е постъпка. Един човек, като го набиете или му кажете някоя обидна дума или го погледнете криво, този човек ще има недоволство, този човек ще иска със същата дума да те обиди. Най-първо, като срещнете човека, попитайте го: „Ти вегетарианец ли си или месоядец?“ Ако ще ви говори по езика на месоядците, имайте памук в ушите си и гледайте само движенията на устата му без да чувате гласа му.

В злото няма музика. Единственото нещо, което няма музикалност, е злото. Доброто това е Божественото изявление - то е музикално. В злото няма музика, понеже тоновете там са разхвърлени. Сега, аз като ви изсвирих, каква дума ви дойде на ума? Вие се спрете на тази дума. Ако е дошла някоя дума или някоя мисъл, каквато и да е, при свиренето, забележи я.

Нека вземем песента „Духът Божий“. Каква песен е „Духът Божий“? Звукът на буквата „Д“ какво означава музикално? Кой тон е „Д“? „А“ какъв тон е? (-Ла.) „А“ е „ла“, а „С“ е „до“. Когато едно яйце се счупи, нали то образува „це“ - „С“, половината яйце е „С“, „А“ означава вътрешното съдържание. „До“ (С) означава вътрешността, че животът е излязъл от онези мъчнотии и започват сега промените. Ако пеете по „До“ значи онова, което е във вас е в напрежение. А пък ако вземете други тонове, то имаме изявление навън. Защото щом влезете в жи-

вота, там ще срещнете много неща. Там ще срещнете други неща, отколкото в първата система на „до“.

Та сега се спрете върху мисълта: Бог е вложил музиката във вас. И трябва да я развивате. Тази музика има значение към вашата мисъл. Значи, ще турите музиката във вашата мисъл. Тя е нещо музикално. После ще я снемете в сърдцето си и във физическото поле. Научете се да мислите музикално. Всяка лоша мисъл е един дисонанс. Коригирайте я веднага. Нищо повече. Не е лошо нещо дисонанса. Две гами има, които са дисхармонични. Не че са лоши гамите, но разликата е, че няма съответствие между тях. Едната гама не хармонира с другата и не може да се образува връзка. Гамите са връзка, пътища, методи, по които може да развиеш своя глас. Онези, които сте музикални, ако вземете „до“ мажор, „до“ мажор е гама нагоре. А „до“ минор е гама надолу. „До“ мажор отива на планината, а пък „до“ минор отива към долината, за да работиш. След като се качваш в „до“ мажор, то е Божественото. А пък онзи, който отива надолу и работи и в него има едно миньорно състояние. Той сам е недоволен от себе си. А пък в мажорните гами има едно възходящо подигане, подем. И двете тези гами и миньорната и мажорната са потребни, понижението и повишението на тоновете. Повишението иде в ума, а пък понижението иде в сърдцето. А пък местото, дето можеш да проявиш музиката, е тук, на земята. Така както я създаваме музиката, в онзи свят ти не можеш да пееш по този начин. В онзи свят, като мислиш право, ангелите спират да слушат песента ти. А пък щом чувствуваш както трябва, щом любиш както трябва, в Духовния свят всички светии се вслушват в песента на човешкото сърдце. Следователно, всеки ден вие сте обект, който като мине слуша песента ти. И по това познава какви са вашите мисли и вашите чувства. И най-после се спират на вашите постъпки. И музиката на вашите постъпки е в другия свят, а не в този свят. А пък тук, на земята, нашето пеене седи само в размърдване на въздуха. Като разклащаме въздуха, това е песен. И музиката на постъпките е реална. Те са три реални музики. Ще учите най-първо музиката на мислите, на чувствата и

на постъпките и най-после ще дойдете до музиката на вдишванията тук на земята. Ние учим тук музиката на вдишките, като вдишаме и издишаме. Като вдишаме, приемаме въздух, а като издишаш ще пееш. Когато в ангелския свят това го няма. Там музикантите от единия до другия край непрекъснато следват музиката. Но това са неразбрани работи. Вие дишате и издишате и казвате: „Как така човек може да пее неправилно?“ Ако ви кажат, че ангелите, като спят пеят! Че какво е спането? Спането е една Божествена почивка! То е едно приятно състояние. Да се вдаваш в размишление без да си ограничен, то е спането. Ти не вземаш участие. Ти си в спящо състояние, тих и спокоен си. Гледаш как работят и имаш да различаваш как работят. Та ангелите, когато ни слушат да пеем, те си почиват. Това е тяхната почивка, когато слушат нашата мисъл, те си почиват. Това е тяхното занимание. Значи, когато додат от голямата работа, която са свършили, те считат за голямо развлечение да чуят малко песните на хората. Вие ще кажете: „Ангелите нямат друга работа, а да се занимават с това!“ Като мислите, ангелите идват и почват да те коригират. Той ти казва: „Не мислиш право!“ Втори път, като дойде, ти казва: „Ще мислиш по-добре.“ И всеки ден те коригира. И най-после казваш: „Дотегна ми това коригиране.“

Кажете ми сега, когато аз свирех, вие какво мислихте? (*Към един брат.*) Ако ти е дошла една мисъл, кажи! Ако не ти е дошла, да не измисляш нещата. Ако е дошла, дошла. Музикален изпит е това. Кой както е разбрал, така да каже. Бъдете свободни. Вие не сте мярка. Никой не е мярка за другите. Всичките разбирания до едно съставляват един резултат на Божествената мисъл. Ние сме само изявление на Божествената мисъл. Не сме мярка. Душите в нас, които живеят, те са мярка. И щом слушате душата си, тогаз противоречията изчезват. Погрешката ти може да е само няколко трептения. Може да повиша един тон или може да го понижа. Като слизам надолу, трябва да понижавам, като се качвам нагоре, трябва да повишавам. А пък, като се заседа на едно равнище, тогаз ще взема основния тон, такъв какъвто е. А пък щом взема подем нагоре,

веднага трябва да повиша. Защото трябва усилие да се движиш напред. И ще изгубиш, при това усилие, една енергия и за да наваксаш, трябва да туриш повишение. А като слизаш надолу, трябва да намалиш, понеже се усилва движението. Следователно, там трябва музикални спирачки, бемоли, това напълно не обяснява. При диз се отвъртва колата, понеже отива нагоре. А пък при бемолите се стяга, за да стане движението естествено.

Та казвам. Считайте страданията в живота на земята за една от най-хубавите музики. И ангелите не се радват на един човек, който се радва, те се спират при тъжните хора, които скърбят. Те ги намират за най-интересни. Този човек е много приятен за тях. Те не го знаят. Страданието е класическо за тях. А пък радостта, те я знаят. Когато ние се радваме, те го знаят това. И тяхната радост е повече от нашата радост. А пък нашето страдание за тях е интересно. Те се чудят как сме се научили ние да пеем по този начин, така хубаво. А пък вие, при най-хубавото пение, страданието, не ви е приятно. Докато страданията не ви станат приятни, вие не можете да разбирате Божията Любов. Разбереш ли Божията Любов, тогава всяко нещо е на местото си. Та мисълта, която искам да оставя е: Учете се добре! Имайте синовно отношение! Не мисли, че си млад или стар, че си учен или невежа. Всички тези неща са относителни. Две неща дръжте: Любовта и Мъдростта. Любовта за сърцето, Мъдростта за ума, а Истината за тялото. Истината за тялото е здравето. Да се научим да обичаме хубавото. И да мислим хубаво. И тогаз ще имаме едно здраво тяло и ще познаем Истината и ще бъдем здрави. И ще бъдеш готов да постъпваш добре. Човек, който няма Истина, той не може да помага. Да помагаш, това е трудна работа. Могат да помагат само здравите хора. Могат да помагат само умните хора. Могат да помагат само добрите хора или само Любовта, Мъдростта и Истината могат да помагат.

Та сега желая да слушате вашия Учител на Любовта и да слушате вашия Учител на Мъдростта.

*Добрата молитва
6 и 15 часа сутринта*

34 школна лекция
31 май 1939 година
София, Изгрев

*(На поляната направихме паневритмическите упраж-
нения.)*

ИЗКУСТВОТО НА АНГЕЛИТЕ

*(Небето прошарено, времето тихо и хладно)
сряда, 5 часа сутринта*

*Отче наш
„Изгрява слънцето“*

Ще прочета само няколко стиха от 33 глава на Йеремиа, 10 и 11 стих. Какво е отношението на тази глава с днешното време? Всички хора са пленници. Заблуддението е там, дето вие мислите, че сте свободни. Вие искате да бъдете щастливи. Искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави и умни, но при това положение, в което се намира човек, това е невъзможно. Ако си роб, господарят ще дойде и ще ти вземе това, което имаш. В турско време, всеки 40 години турците правеха бозгунлук. Това, което правеха на евреите в Германия. За избиването на един германец, евреите трябваше да платят едно обезщетение от един милион марки. Та казвам, най-първо трябва да се освободите. При тези условия, при които сега живеете, щастието е невъзможно, богатството е невъзможно, знанието е невъзможно. Временно може. Остаряваш - това е робство. Разболяваш се - това е робство. Безпокоиш се - това е робство. Не знаеш какво да правиш - това е робство. Нямаш условия да работиш - това е робство. Не ти стига ума - това е робство. Някой път, проблесне някоя мисъл, дойде едно малко разположение, и то пак се изгуби. Сега казвам, трябва да имате един метод, по който да се освободите. Вие сега може да казвате: „Аз съм свободен.“ Вие имате идеята за свободата, но не сте в една земя, която е свободна. Ти казваш: „Аз съм свободен.“ Един англичанин, който дойде в България, в Англия може да е свободен, но в България не е свободен. Или ако отиде проповедник в Америка, не е свободен. Колко проповедници, които

отиват да проповядват на езичниците, бяха изядени от тях. Веднъж слушах, когато разправяше един американец за канибалите. Преди него те са изяли десетина проповедници, но него не са го изяли. Него не са могли да изядат. Някой казва: „Както каже Господ.“ Всички други проповедници, които бяха изядени от канибалите, казвали на канибалите: „Вие идете да ни изядете.“ А този американец разправя своите опитности. Той им казвал: „Аз не искам да ме изядете.“ И те седят канибалите около него. И той ги гледа строго. И те стоят настрана. Те цъкали със зъби, но той ги респектирал.

И вас сега ви ядат. Някому изяли крак, някому лакета, някому врата. Че всяка една болест аз я считам за изяждане. Някого го заболява главата. Какви ли не работи не стават, защото сте в един свят, който не е свободен. Законите, които съществуват са привидни закони. Не е един закон, на който можеш да разчиташ. Това е един временен порядък. Това са временни закони. Сега вземете това за разсъждение, това не е за обезсърчение, но обстановката, в която живеем, мястото, в което живеем, не е още организирано. Един ми разправя, че са ходили на опера. Българинът казва: „Опера.“ Аз му казвам: „Аз съм гледал много опери на жабите.“ Аз съм гледал опера на жабите. Жабата е артист. Като пее, тя се движи. Значи, с движенията пее. Че оперните движения жабите са ги знаели преди хиляди години. Техните кряскания са с движения. Едната пее и другата отговаря. И всички ходят, движат се. Цяло изкуство е това. Сега ние мислим за тези опери тук. Тепърва има да учим от тях. После, има опери у птиците. После, опери има и у кучетата. Като лае кучето, оперно лае. Движи си опашката. И казва: „Къде отиваш? От къде минаваш? На къде?“ Артист е той! Ти като не знаеш това нещо, си казваш: „Защо лае?“ То казва: „Аз съм артист. Кой ти позволи да минаваш от тук? Къде отиваш?“ Някой ще каже: „Много понижаваш това изкуство.“ Казвам, вие ще благодарите на жабите, които бяха пионери на оперното изкуство! Ще благодарите и на птиците, които бяха пионери. Вие казвате: „Това е една жаба.“ Жабата има да разреши един важен въпрос, понеже минава от едно състояние в друго.

Тя е в преходно състояние. Тя е в едно преходно състояние между водата и сушата. И затова е земноводно животно. Живее във водата и в сушата. И цялото човечество са земноводни. Че светът е вода. Желанията са вода. А онзи, добрият живот е суша, на която трябва да излезнат хората. И вие по някой път, по някоя необходимост сте ту на водата, ту на сушата - и в двата свята. Не е лошо. Жабата едновременно има образувани хриле и дробове. Нашите стари възгледи са хрилете, а пък новите възгледи, които имаме, са дробовете. Ние искаме да влезем в Божествения свят. Това са дробовете. Ще минем в друга една форма. Дробовете са създадени вече съобразно с духовния свят. Човек има на разположение една по-фина материя, с която може да създаде онези по-фини неща, които му са потребни. Сега вие трябва да имате един метод.

Аз ви говоря за музиката. Музиката е изкуство на ангелите. То е изкуство, с което човек може да се подигне. Аз нося тук една цигулка. Това не е онзи инструмент, който ангелите имат. Ние имаме тук копиране, копирни инструменти. Имате арфа. Тя е инволюционен инструмент. Отвесно са поставени струните. И се свири с ръце. Сега имате пиано, което е в хоризонтално положение. Същото е и за цигулката и китарата. Това показва, че ние сме дошли до едно положение на приготвяне да поемем един път на повръщане назад. Не назад, а повръщане нагоре. Слизане надолу и възлизане на горе.

И всеки един от вас има по един инструмент, в гърлото си. И вашето бъдеще зависи от вашия ларингс, помнете това! Писанието казва: „Зависи от езика ти.“ А пък езикът е свързан с мисълта. Значи зависи от пението, зависи от говоренето, зависи от мисълта ти, от чувствата ти и зависи от постъпките ти. Постъпките, това е външната страна, формата. А пък чувствата, това е съдържанието. Да чувствуваш, това е нужда. Да постъпваш, това е музика. Да мислиш, това е музика. Това трябва да се изрази чрез твоя ларингс. Ако вашият ларингс не е така пластичен, за да може да образува тези ситни трептения, как ще може да пеете добре? Защото една мисъл, за да бъде силна тя трябва да се изрази чрез някои си трептения от вън, чрез

органи. И вие постоянно трябва да се молите, за да благослови Господ езика ви. Три пъти на ден трябва да се молите на Бога, за да благослови Господ гърлото ви. За да знаете как да пеете. Че плачът е музика. Аз не съм виждал някой да плаче музикално. Пред мене мнозина са плакали. Дойде и порони сълзи. Но за да порони сълзи трябва да има съдържание. Защото ако плачът не е музикален, сълзите горят. Сълзите без музика горят. Сълзите с музика благославят. То е едно голямо благословение, когато сълзите падат музикално. Сега във вас седи идеята да поживеете на земята. Как се живее на земята? Ти на земята можеш да живееш като роб. А можеш да живееш и като свободен. Като роб, тебе те очакват най-големи изпитания, нищо повече. Но казвам, защо е така? Защото си роб. „Защо съм роб?“ - Защото не мислиш. - „Защо съм роб?“ - Защото не обичаш. „Защо съм роб?“ - Защото не постъпваш добре. Когато Бог създаде земята каква е била първата форма? Казано е: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Не можем да знаем каква е била първата форма. Имаме известна представа за някого, но нямаме една определена форма. Писанието казва: „Земята беше неустроена.“ И казва се: „Бог каза, да бъде виделина. И стана виделина.“ Виделината беше първата форма, която се явява в творческия принцип. И щом се яви виделината, нещата стават ясни. Във вас трябва да започне този процес. Първата форма била виделината. Тя е мярката. Първата форма е мярка, с която може да мерите всичко. (*Учителят показва цигулката.*) Тук има този инструмент. Това е една мярка за музиката, с която мярка се мери, но тези мерки не са точни.

Вземете аритметиката. Ако делите 3, на колко може да го делите? Може да го делите на себе си. А пък всичко, което делите на себе си дава единица. Числото 5 ако го делите на себе си ще даде единица. Три или пет или две, ако делите на себе си, все дават единица. Четири на колко може да се дели? Четири, ако го делите на себе си, дава единица, ако го делите на 2, дава 2. Шест се дели на 6, 2 и на 3. Добре. Числата, които се делят на себе си, дават единица. А число, което се дели на единица, дава себе си. Четири делено на четири дава единица,

но пет делено на единица, дава пет. Следователно, единицата в дадения случай е мярката на едно число, което се дели на себе си. Затова е казано, че човек трябва да познае себе си. Той сам е мярката за себе си. Ако се сравнява с другите хора, това не е уместно. Ако речете да се сравнявате с другите хора, за да се оправите, то е труден този въпрос. Всеки човек е мярка за себе си. И ако вземеш друг човек за мярка на себе си, ти ще паднеш в погрешка. Тогаз трябва да пазите слудуюция закон: Единицата, едното съдържа всичко в себе си. Но едното е и във всичко! Всички са в едното и едното е във всички. Значи, ще съзнаваш, че Божествената мярка е вътре в тебе. Ще съзнаваш две състояния, две положения: Ти си в Бога и Бог е вътре в тебе. То са две различни състояния. Когато ти си в Бога, какво трябва да правиш? И когато Бог е вътре в тебе, какво трябва да правиш? Когато ти си в Бога, Бог ще се грижи за тебе. А пък когато Бог е в тебе, ти ще помислиш за Него! А пък когато ти си в Бога, Той промишлява за тебе. И когато Той е във вас, как Той промишлява за вас? Каква разлика има? Разликата седи в това, когато дойде в тебе и ти не промишляваш за Него, това показва, ти си много беден човек, не си работил. И Господ пак трябва да ти носи храна на тебе като на готованец. И на готово да ядеш и да пиеш. Ти казваш: „Благодарим на Бога, защото ако не дойде Бог, ще измрем гладни!“ Щом дойде Бог във вас, ти благодари на Него, че има какво да работиш. Мислите ли, че един баща, който дойде при сина си и види, че син му постоянно се нуждае от средствата на баща си, как ще погледне баща му? Че ако един баща прати сина си 10 години да се учи в някой университет и след 10 години се връща и не знае толкова, колкото малкия си брат, не е научил нищо в университета, защото постоянно е ходил. Ходил е на опери, театър, на забавление. Пил е разни ликьори. Разбира формите на всички палта, дрехи, обуца, ризи. Возил се е по железниците. Баща му ще му каже: „Синко, кажи си знанието, какво знаеш?“ Онзи разправя за железниците. „Я попей“, му казва бащата. Синът не знае. Бащата казва: „Я ми посвири!“ Онзи не знае. Казва му: „Я пиши на френски!“ Онзи не знае да пише на френски. Мно-

го мъчно се пише правилно на френски и на английски. Не е както български, както го говориш, така го и пишеш. Има едно учение, което казва: „По благодат сме спасени.“ На онзи свят има угощение, хубаво, но след всяко угощение има работа. Ако влезете в невидимия свят, ще ви дадат работа. Какво ще работите? В този свят казват, че ще обръщате грешниците, ще им казвате да повярват в Господа. Но в онзи свят всички вярват в Господа. Какво ще проповядваш? Вие тук им казвате: „Ще четете Библията!“ Те в онзи свят имат по-голяма Библия. Какво ново ще им занесеш в онзи свят? Поне да бъдете готови, като влезете в онзи свят, да разберете как да се ползвате. Да имате способността да се учите. Например като влезеш в едно музикално училище, вие учите земната музика. В онзи свят за земната музика няма какво да разправяте. Какво сте пели на земята, ще го оставите настрана. Новата музика седи в това, като имаш една болест, и като ѝ запееш само няколко акорди, тя изчезва. Като имаш смущение и като изпееш една песен, то изчезва. Имаш тъмнина в съзнанието и като запееш, всичко да изчезне. Сега току идват и ми разправят, кой как учи музика. Всеки учи музиката както я е разбрал. Сегашната музика е цяла една наука. Аз виждам в музиката хиляди поколения, хиляди хора, които са учили, имат резултат. Моите почитания към този резултат. Но в бъдеще има други области на музиката, които трябва да се изучават. Това, което знаем, трябва да го приложим в музиката. Младите употребяват музиката докато са млади. И като остаряят не я учат вече. А жабата пее докато умре! И старите жаби пеят. И повече пеят старите жаби. И жабата, която престане да пее умира. И птицата, която престане да пее и тя умира. Умира, понеже влиза в един повисш свят. Писанието казва: „Бог казал на Адама: В който ден ядеш от този плод, ще умреш!“ Т.е. ще влезеш в един повисш свят. И Адам загуби своята свобода. Той беше отличен певец, отличен поет, учен човек беше. И като яде от дървото на познание доброто и злото, той слезе до положението на животно. До тогаз всички животни бяха на това положение, на което са сега хората. Когато Адам слезе, животните слезоха още по-

долу, та едвам вървят.

Аз искам да ви поясня от какво зависи щастието. Научете се да изпълнявате Волята Божия. Бог живее в нас и ни наблюдава. Но не ни прави никакви забележки. Той живее в нас и ни наблюдава. Като мислиш, чувствуваш и постъпваш, Той те наблюдава и казва: „Тази мисъл не е такава, каквато трябва да бъде, това чувство не е такова, тая постъпка не е такава, каквато трябва”. Ти се оправдаваш и казваш: „Условията не са такива, онези хора не са такива.“ Бог ти казва, че тази постъпка не е такава, три пъти и млъкне. И като не Го слушаш, дойде кармата. В положението, в което се намирате, трябва да имате стремежа на растението. В растенията най-първо се явяват малки пъпчици и всеки ден стават промени, докато се облекат в цвят и плод. И всеки ден, като станете, трябва да се обличате в една красива, по-хубава форма. И всеки ден по-хубава форма. И всеки ден трябва да имате подобрение в мислите, чувствата и постъпките си.

Та казвам, ако вървим по начините на старото, ще дойде обезсърчението. Обезсърчението произтича от онези еднообразни методи на човешката мисъл. Животните са активни само когато са гладни. Гладът е голям стимул. Той е закон за тях. Щом дойде гладът, те махат опашки, наблюдават, и щом се наядат, турят си главата до опашката и си легнат, почиват си и отиват в другия свят. Има някои слушатели в големи събрания, най-малко стотина души има в такива събрания, които спят. Защо спят? Знаете ли причината? Когато хората сядат неестествено, тогава могат да заспят. Някой човек заспива, понеже влиянията на окръжаващата среда са толкова тежки, че той не може да ги понесе. И трябва да излезе и да се качи в другия свят, за да диша малко по-свободно. Аз ви давам един друг пример. Една млада мома, която седи тук и спи във време на една реч, може би речта да не е интересна. Не че не е интересна, но не съответствува на нейната нервна система. Тя не може да възприеме нейните трептения. Но ако при младата мома турите от двете ѝ страни двама красиви момци, тя ще спи ли? Ще се ококори.

Та казвам, аз ще превода един друг пример за това сънно състояние. Този пример е от Варна. Това става в евангелската църква. Бащата и синът посещават събранието, но синът, младото момче на 16-17 години, като влезе винаги спи, не го интересува. Проповедникът разправя, разправя от Стария завет за неща, които не го интересуват. Баща му казва: „Защо заспа?“ Синът казва: „Някой дявол дойде и ме натиска.“ Бащата отговаря: „Как те натиска? Ти трябва да имаш воля.“ Един ден синът се ококорил и слуша проповедника, а бащата спи. Бащата се мъчи, иска да дигне очи и не може. А пък синът е ококорен. Синът пита бащата: „Татко защо спа?“ Бащата казва: „Твоят дявол дойде у мене.“ Ние не сме за дяволите да ходят от един човек в друг. Хората някой път не могат да слушат, понеже са уморени от живота. Всички хора са уморени. Нервната им система е уморена. Някой е уморен, не си доспал. Децата не влизат в положението на баща си и майка си.

Песента е едно средство, за да се отморите. Не да станете певци, но това благо, което ви е дадено, трябва да го употребите за себе си. Някой път мислите за вашето гърло. Аз бих желал, като почнете да говорите, да ви познаят и да кажат: „Този човек има друг глас!“ Като почнете да говорите и в думите да се отличавате! Това е желанието. Не мое желание. Това е желанието на Бога! Бог изисква от онзи инструмент, който ни е дал, да пеем с него. Но за да пеем трябва да имаме една светла мисъл, едно светло чувство и една силна воля. Бог изисква всички от Новото Учение или в Божественото учение да бъдат със светла мисъл. Светът да бъде отворен за тях. И всички да бъдат с топло сърце, за да могат да се развиват, да могат да растат. И всички да бъдат силни, да направят всички, каквото те желаят. Без сила ти не можеш да правиш каквото желаш. Без светлина, ти не можеш да имаш посока на движение. И без топлина не можеш да растеш. Ти казваш: „Защо трябва да обичам някой човек?“ Трябва да обичаш, за да се стоплиш. И ако не можете да растете, причината е в окръжаващата среда. И ако някой в света се спъва, то му светни със своята мисъл. В тъмната нощ всеки може да свети на този и онзи. И

всеки със своята печка трябва да даде на този и онзи топлина. И всеки, със своята сила, трябва да даде помощ на по-слабия. Сега аз не искам вие да мислите, че не знаете. Сравнително вие знаете много повече отколкото в света знаят. И сега вие знаете много повече отколкото в миналото са знаели. Но пред вас седи едно бъдеще. Днес пак трябва да се придобие едно знание и трябва да се приложи. Какво ни трябва днес в този хубав ден? В този хубав ден, най-хубаво рисувай, пиши хубаво, гради хубаво, яж хубаво, всичко, каквото направите, хубаво да го направите. Яденето да бъде хубаво. Хубаво да си турите шапката, дрехите и като излезете вън от къщи да кажете усмихнат: „Довиждане!“ А пък другият да каже: „Бог да бъде с тебе! Благословиенето Божие да бъде с тебе!“ И децата да кажат така. А пък сега, бащата излиза, а жената и децата са недоволни. И той казва: „Какво ще се прави днес?“

Любовта е път на живота. Там, дето има Любов, има Светлина. А там, дето има Светлина, има и Топлина. А там, дето има Топлина, има и сила. Или друго яче казано: там, дето е почнала да действа Любовта, почва да действа и Мъдростта. И там, дето Мъдростта действа, по необходимост идват и Истината и Свободата. Не само да мислите. В мислево отношение има доста прогрес във вас. И в духовно отношение има голям прогрес. Но на физическото поле имате малък резултат. В силата сте слаби. Като дойде до изпълнението на някои работи сте слаби. И знаете ли, у българите има една поговорка: „Малките камъчета прекатурват колата.“ Аз се чудя, как може едно малко камъче да катури колата. Това е вярно в друг смисъл. Една малка искрица, турена на една бомба може не да катури колата, но може да хвърли цяла къща във въздуха. Една малка думичка, казана, знаете ли какво може да направи? Целия свят може да прекатури, всички хора да ги раздели на два лагера. Една малка погрешка във вашия ум може да обърне целия ви ум. Една малка погрешка във вашите чувства, може да обърне наопаки сърцето ви. Една малка погрешка във волята ви, може да преобърне цялата ви воля наопаки. Не отнасяйте нещата сега до другите хора, но към сами-

те вас. Една малка погрешка в ума ви, веднага я поправи, понеже иначе твоята кола ще се прекатури най-първо. И най-малката погрешка в сърцето ви, я поправи, иначе ще се катури колата ви. Като се обърне колата ви, другите хора ще дойдат и ще я направят. Но ще кажат: „Половин час ни взе, докато направим колата му.“

Сега имахте ли някаква задача дадена? Определихте ли се на категории? Кой към коя нота спада сега? Кой са за напрежението? Нали имаме напрежение - „до“, движение - „ре“, после „ми“ - мисълта и пр.

Кой каква професия и служба е избрал? „Фа“ са търговците, въртележката. Определете се на категории и като дойдете, насяддайте според музикалните тонове. Да има група - „до“, група - „ре“, на „ми“, на „фа“, на „сол“ и прочие. Така се нареждат временно според тези групи, а после пак си дръжте вашите места. Често, аз като ви говоря, виждам едно нещо във вас, всякога когато ви говоря, в ума ви седи следущето - това е сега неприложимо. Не туряй тази мисъл в ума си. Това е една спънка. Вие казвате: „Това не мога да го направя!“ Не казвай, че не можеш да го направиш. Не туряй препятствие. Ти казваш: „Това е невъзможно. Не му е сега времето.“ Времето му е сега! Понеже, ако ти не можеш да го направиш, след тебе има друг, който ще го направи. Не туряй препятствие, понеже като дойде след тебе друг и той ще каже: „Не мога да го направя.“ И така ще спънеш най-малко десет хиляди души. Ти не казвай, че не можеш да го направиш. Не се спъвай. Ти казваш: „Трябва да се носят тези страдания.“ Не е въпрос за носене на страданията, но въпрос е да решаваме задачите на страданията. Трябва правилно да разрешаваме задачите. Не като товар. Но страданията си има причини. Отмахнете причините и заместете страданията с друго. Страданията са корените. Турете горе стъбло и цветове и веднага горчивите сокове на корените ще се превърнат горе на сладки плодове.

Сега да попеем малко. Аз когато свира, някой път, взема ми цяла седмица, за да се чистя от музикалната кал. Знаете ли каква кал има в музиката? Човек като пее може да се окаля.

(Учителят извади цигулката.) Все ви е страх от музикалната кал. Някой път по-хубаво е човек да се окаля. (Направи се следното упражнение:) Хванете с палеца и показалеца на дясната ръка палеца на лявата ръка и изпейте „до“. После със същите два пръста на дясната ръка хванете показалеца на лявата ръка и пак изпейте „до“, по същия начин хванете средния пръст на лявата ръка и пак изпейте „до“. По същия начин хванете безименния и малкия пръст на лявата ръка и изпейте До. Грамадна разлика има между тези пръсти. Палецът е основния тон До, на който е построена мажорната гама. И всички други пръсти са все До, но при палеца имате мярката. Палецът представлява Божественото. В показалеца е благородството на душата. Средният пръст е тона на страведливостта. Слънчевият пръст е основния тон на красотата. В малкия пръст е основният тон на търговията, на взимане-даване. Лявата ръка е построена както жената е построена. В лявата имате До минор, а в дясната имате До мажор. Мъжът е построен на До мажор. А пък жената е построена на До минор. Ако пееш До минор, това има връзка с лявата ръка, а пък ако пееш До мажор - с дясната ръка. Една песен се пее в мажорна и в минорна гама. Каква е идеята? Ето каква е идеята. Мажорната гама представлява едно движение нагоре. Въздухът там е чист, водата е чиста. А пък До мажор [вероятно „минор“] е долината, дето трябва да се копае, да се оре. Ако искаш плодове, ще слезеш в До мажор [вероятно „минор“], а пък ако искаш чистия въздух, чистата мисъл, поетичното изкуство, ще идеш в До мажор. Следователно, когато мъжът отива нагоре, жената трябва да отива надолу. Когато мъжът отива надолу, жената трябва да отива нагоре. Или друго яче казано, сърцето е построено по До минор, а пък ума по До мажор. То е мъжкия елемент. Сърцето е в минорната система, а пък умът е в мажорната система. Сега защо е така? Мога да ви кажа коя е причината. И по-добре, че е така, отколкото ако е друго яче. Ако направиш сърцето мажорно, какво ще бъде? Знаете ли какво ще стане? Къщата ще се обърне с главата надолу. Ако пък направите умът минорен, вие ще обърнете пак къщата. Ако искате да направите къщата,

ще турите До мажор в ума и До минор в сърцето. Ние сега искаме да обърнем и да дадем една друга насока. Казваме: „Човек не трябва да мисли толкова оптимистически. Той не разбира още живота. То така се говори, но не разбира живота.“ Че кой живот не разбира? Че това не е животът, който хората живеят. Животът е един творчески принцип. Като влезеш в живота, там има светла мисъл, има светло чувство и има сила. Има постижение, богатство, всичко има в живота. Този живот е идеала. А пък този живот, който сега живеем, е робство. Ние сега искаме да се освободим от живота на робството.

Каква песен искате сега да изпеем, кажете. Вие ще ме учите сега. Я ми изпейте „Киамет“! (*Всички пеят „Киамет“*) Да ви превода сега думите на тази песен, но не в истинския смисъл: „Земята се изора, нивата се посея, житото израстна и три месеца вода не е капнало. Нивата пожълтя, овците бляят, говедата реват.“ - Защо? Защото е суша. Коя гама е туй? (*Учителят пее „Киамет“ и всички пеят заедно с него.*) Тая песен трябва да се пее за разрешение на мъчнотиите, за да излезеш от безизходното положение. Тази песен е музикалното разрешение, за да излезеш от основните мъчнотии. Българинът така е пял „Киамет“: (*Учителят свири народен мотив*). Този мотив казва: „Няма разрешение на въпроса.“ (*Учителят пее и свири народен мотив.*) Какво разрешение има в това? Започва добре, че хубаво е било. Много добре започва, но всичко това хубаво изчезва. Това е идеята на този народен мотив. Но как ще добиеш това, което е изчезнало? Защото щом излезеш от „до“, понеже там има напрежение, ти не можеш да минеш в движение, ще мислиш музикално. Ти си имал напрежение. Във всяка една посока това напрежение действа. Сега трябва да преминеш в една хармонична форма.

От До мажор ще минеш в Ми, в терца. Ако вземеш „ми“ правилно, това е основния тон на движението, което разрешава мъчнотиите. Ако го вземеш правилно, ще се разрешат мъчнотиите. Ако ли не, не ще се разрешат. Втори път ще продължим за музиката и за нейното приложение.

Добрата молитва

„До“ е напрежение и разрешение. И като дойде разрешението, тогаз напрежението остава вътре.

6 часа сутринта

35 школна лекция
7 юни 1939 година,
София, Изгрев

(Вън направихме паневритмичните упражнения.)

ЕЗИКЪТ НА СЕДЕМТЕ ТОНА

сряда, 5 часа сутринта

(Небето облачно. Времето тихо и меко)

(Всички ученици са наредени на 7 групи според нотната стълбица: до, ре, ми, фа, сол, ла, си. „До“ е от лявата страна на Учителя си“ от дясната страна на Учителя. Всеки ученик по личен избор си е избрал една нота.)

Добрата молитва

Сега вие сте наредени по един изкуствен метод. Това нареждане, както сега сте наредени, не мислете, че е Божествено, то е човешко. Както сте наредени сега по нотната стълбица, тези, които са „До“, идущия пък ще бъдат „Ре“, които са „Ре“, идущия път ще бъдат „Ми“ и т.н. Така че в седем събрания всички ще минете през стълбицата. Ще завършите този цикъл подир Рила.

Дръжте в ума си, не се самозаблуждавайте. Вие, да кажем, че имате известна опитност. Уж светът не седи на едно място. Опитността, която сте имали вчера, не е достатъчна, днес имате да учите нова. И ако не учите днес новото знание вие губите. Новото знание, което имате днес, ще ви свърже с това, което Бог създава в света, с това, което Бог мисли ежеминутно. От всяко нещо, което Бог ежеминутно мисли в света, всеки миг, трябва да получите от това макар и една милионна част. И ако не получиш поне една милионна част от това, което Бог сега създава и мисли, ти деградираш. Защо останаха евреите? Понеже те влязаха в едно статистическо [статическо] положение.

Най-първо вие имате първото положение на човека - това на Адама. Адам не можа да устои и излезе извън рая. Той почна да инволноира, да слиза. После имаше втората епоха - атлантската епоха. Адам излезе вън от Рая. Адам и Ева това спечелиха. А атлантците, които не послушаха Бога, отидоха под водата. Какво значи извън рая? Значи извън хубавите условия. Излезаха и отидоха мъжът да оре, а жената да ражда. А пък атлантците влязоха под водата. Какво значи под водата? Т.е. влязоха в астралния свят, в чувствата. Някои от вас сте непослушни - из рая навън ви изпъждат. Имате едно хубаво чувство и не го слушате. Имате атлантската епоха, после имате египетската епоха - робство имаха в Египет. И трябваше да минат през Червеното море. И Мойсей не можа да влезе в Ханаанската земя. Нито другите. Само 40 години обикаляха пустинята. Имаха доста музикални уроци. Имаха само музиката на тъпана, само бумтенето на тъпана. И после имаше Израилската епоха. Значи влезнаха в Ханаанската земя, но не изпълняваха там закона и често биваха заладявани от други народи. Често бяха под робство, в плен, задигаха ги от държавата им. Най-после имаме християнската епоха. Еврейската епоха е епоха на закона, ти ще се подчиняваш. Сега хората живеят по закона. Ако не се подчиниш, ще намериш затвора. Християнската епоха се отличава като епоха на примирение с Бога. Обаче сега виждаме, че хората днес освен, че не се примиряват, но се и зъбят. Погледнете големите държави - Германия се зъби, Англия се зъби, Русия се зъби, Франция се зъби, Америка се зъби. И малките държави се зъбят. Като ги докоснеш, казват: „Знаете ли какво може да стане? Знаете ли колко аероплана имаме?“ И всички се плашат. И вие, някой път, сте въоръжени, както върви цялото, такива се и частите.

Иде една нова епоха. Аз я наричам „Епоха на братство и сестринство“. Епоха на влизане в Рая. Хасъл в тая епоха ще влезем в рая, отдето Адам е излязъл. В рая ще влезем! Та казвам сега, ако имате предразположението на Адама, ако имате предразположението на Атлантците, ако имате предразположението на Египтяните да налагат робство, ако имате пред-

разположението на евреите и ако имате предразположението на сегашните християни, в Новата епоха няма да влезете.

Ще да вземеш онова, първото качество на Адама, първото, което Бог му даде. От дървото на познаване доброто и злото няма да ядеш. Значи, ако ти се отказваш да си угаждаш на ядене, може да влезеш в рай. Но щом си угаждаш на яденето, ти си извън рай. Щом пък угаждаш на своите желаня, ти си под водата. Щом искате да заробвате хората, вие сте в Египет. Щом не изпълнявате Божия закон, вие сте законник. Просто за събиране на няколко съчки в събота евреите убиваха един човек. Може човек да направи други грехове в в съботен ден, но да събере клечки - на ешафода! И в християнството, дето и да идеш, ако отидеш между католиците и кажеш, че не си католик, да му мислиш. Ако на православните кажеш, че не си православен, да му мислиш. Ако на евангелистите кажеш, че не си евангелист, да му мислиш. И ако на окултистите кажеш, че не си окултист, да му мислиш. Все да му мислиш.

Да остане във вас идеята, музикалната идея - идеята за братство и сестринство. Ще правите три отстъпки: майчини отстъпки, братски отстъпки и сестрински отстъпки. Бащини и майчини отстъпки ги турям в едно. А ако турим в едно и братски и сестрински отстъпки, тогава ще имаме две категории. Ако тези работи не може да правите, то вашите постижения няма да ви ползуват. Ще ви ползуват, но в тези постижения ще имате непоносими страдания. И сега ги имате. А пък да се пречисти човек не е лесна работа. За един ден човек може да се пречисти, но един ден е хиляда години. Може в един човешки ден да се пречисти човек, но трябва да имате грамадна интензивност, да имате бързината на светлината. Но ако имате днешната бързина на охлюва, трябва да имате хиляди години на разположение. Всички се движите сега с бързината на охлюва, а пък вие мислите, че правите големи усилия. Едно дърво се мести за сто години на 2 метра разстояние. Колко милиметра има един метър? (- *Хиляда милиметра.*) В два метра има две хиляди милиметра. Турете сега за всеки един милиметър по хиляда километра, защото така е в ума на дърветата. И дърво-

то какво казва? Колко хиляди километра извървява в един милиметър?

Та казвам, вие влизате в един свят на същества, които не са на вашия уровен. И с политика, със замазване не върви тая работа. Ти казваш: „Ами аз съм учил нещо по музика.“ Не върви само с твоите думи, че си учил нещо по музика - изпей нещо! Ти казваш: „Сега съм малко неразположен.“ В онзи свят, дето влизате, винаги трябва да си разположен. Щом кажеш, че не си разположен, ти ще изчезнеш от местото. Ще ви проведат в едно место, дето може да бъдете разположени. Ще ви пратят в един по-горен свят. А пък в по-горния свят какво ще бъде? Около вас няма да има никой. Вие ще се намерите в самотия. Ще искате да кажете някому нещо, но няма кому. А пък в подолния свят все ще има някому да кажете нещо. И защо няма да има, в онзи свят, около вас хора? Понеже имате неразположение, то ако се яви някой, ще почнете да му разправяте за своето неразположение, ще кажеш: „Извадиха ме! Аз не го заслужавам. Не ме оцениха. Само за един тон ме изкараха навън.“

Сега вие как сте наредени? Вие сте наредени в групи: до, ре, ми, фа и т.н. Знаете сега кой каква група е. „До“ значи освобождение. Докато ти не си се освободил, „до“ не можеш да вземеш. Да имате една представа за това. „До“ е освобождение. Докато ти не може да се освободиш от един лош навик, от едно лошо неразположение, ти „до“ не можеш да вземеш. Ако се освободиш, можеш да вземеш „до“. За нотната стълбица имате две терминологии: С, D, E, F, G, A, H и До, Ре, Ми, Фа, Сол, Ла, Си. Имате в тези тонове гласните А, О, И, Е. „О“ е яйцето, което се мъти, пилето, което е в яйцето. Като излезе от яйцето, пилето е свободно. Докато не е излязло, не е свободно. Докато е в яйцето, то не е свободно, то е проблематично дали може да излезе или не. Ще вземете пример от тези, които са „до“. Те са знаменосците. Те носят знамето. Носят знамето за освобождение. А пък „ре“ отиват да се бият за свобода. „Ми“ - това са тил. Отзад те носят храна и прочее. Едните носят знамето на свободата, другите отиват да се бият за свободата, а пък „ми“ - терца, те са тил. Аз вземам сега само тези трите

ноти. Ние ще пеем седемтях. Идеята е следната: „до значи да бъдеш свободен. Докато не си свободен в своите мисли, в своите чувства, в своите постъпки пред себе си, а не пред хората, ти не можеш да вземеш „до“. Но ти да си доволен от свободата, която имаш в постъпките си, после да си доволен от окръжаващите, тогава човек може да пее „до“. Значи, като видиш, че някой човек прави една погрешка, ти не му се сърди, защото, ако не беше я направил той, ти щеше да я направиш. Радвай се, че той те замества. А пък ако той не направи добро, веднага се тури на неговото място и покажи как да го направи. Вземи го за ученик. Ще му кажеш: „Ела да пеем заедно.“

Та казвам сега: Сега ще пеете думата „Свобода“. „До“ е равно на „свобода“. И като пееш „до“, така, с такова разбиране, тогаз има вече идея. А пък свободата е връзка със самата истина. Щом човек е свободен, с него всичко може да стане. В несвободния човек, робството в него остава. Несвободния човек е окован. Той е в беднотия, сиромашия, болести, страдания. В затвор е той. Той е окован с омраза, неправда. Всички лоши работи са в един човек, който не е свободен. Те ще му дойдат на главата. А пък, който е свободен, всички добродетели ще дойдат до него.

Сега дали ще може да пеете за свободата? Свободата, която имате сега е относителна свобода. Например един капитан е свободен пред една рота войници, но щом дойде майорът, капитана е ограничен. А пък щом дойде полковникът, майора е ограничен, щом дойде генералът, полковника е ограничен. Щом дойде главнокомандующият, генерала е ограничен, а пък като дойде царят, главнокомандующия е ограничен. Питам, кой е свободен в дадения случай? Войникът и той е свободен. Когато няма други войници около него и той горкият е свободен. И ефрейторът е свободен, когато го няма взводният. И взводният е свободен, когато го няма фелдфебелът. И фелдфебелът е свободен, като го няма поручикът. Та вие сте свободни сега до известна степен. Намираме се в един свят на ограничения. И не можем да изменим този ред на нещата. За да изменим този ред на нещата, ние трябва да сме под властта

на Любовта. Любовта ще ни освободи. Вие казвате, че обича-
те. Любов, която не може да освободи човека, не е любов. Мъд-
рост, която не може да просвети човека, не е Мъдрост. Исти-
на, която не може да доведе човека до Любовта, не е Истина.
Та казвам сега: Истината ще ви освободи. Истината ще ви за-
веде до Любовта. Пътят на Любовта е път на Истината. Ти за
да идеш до любовта, трябва да бъдеш свободен. Само свобод-
ният човек може да люби. Онзи, който не е свободен, той е
човек, който пъшка, той иска да се освободи от своето робст-
во. Несвободният търси свобода, я пък само свободният тър-
си любовта. Човек, който не е свободен, той търси свобода, а
пък който е свободен, той търси любовта. И затова казвам:
Вие, за да отидете при любовта, трябва да се освободите. Да
започнем със свободата да можем да отидем при любовта.

Това, което ще ви дам за „до“ не е „до“. Но то е едно
отражение. (*Учителят пее „до“ и всички пеят с него. Учите-
лят пее „до“ и с него пее само групата „до“.*) Вземете думата
„свобода“ в терци. (*Първата група изпя думата „свобода“ с
тоновете „до“, „ре“, „ми“, няколко пъти.*) Може ли да взе-
мете сега обратно - отгоре надолу, да се върнете назад? (*Пър-
вата група пее думата „свобода“ надолу - ми, ре, до. После
нагоре и пак надолу.*) Сега нека изпеем цялата гама, но последо-
вателно да вземат всички групи участие. Първата група да из-
пее „до“, после втората група да изпее „ре“, след нея третата
група „ми“ и т.н. Вие ще помните своите ноти и всеки, като
дойде неговия тон, да го изпее. Вие сте живо „до“, живо „ре“,
„фа“, „сол“ и т.н. Всеки един от вас ще представлява една жи-
ва нота. Като се изпее „си“ и се дойде до горно „до“, то пак
първата група ще го изпее. (*По този ред се изпя цялата
стълбица до горно „до“ включително. След това първата
група изпя пак долно „до“. После втората група изпя „ре“.*)
На който е ред, да изпеят „ре“. „Ре“ - това значи: На бойното
поле. (*Всички от групата „ре“ изпяха думите: „На бойното
поле“, но с тонът „ре“.*) Които са „ми“, да изпеят „ми“. (*Из-
пяха „ми“. Учителя изпя следните думи:*) „Занесете храна
на бойното поле!“ (*Само с тона „ми“. След това групата*

„фа“ изпя „фа“; групата „сол“ изпя „сол“ и т.н. до горно „до“.)

Вие не може да се освободите от едно стеснение. Богатият, който е изгубил богатството си, до какво окаяно положение е дошъл? До никакво окаяно положение не е дошъл той. (Учителят изпя „до“ отначало слабо и постепенно усилваше тона и към края тонът стана много силен.) Каква е разликата сега в тона? Когато човек е неорганизиран, тогаз пее така гръмливо и грубо. (Учителят изпя „до“ меко.) Гласът може да бъде още по-мек. (Учителят изпя следните думи:) „Свобода, ти си нашата избавителка! Теб сега всичко дължим. Теб всичко сега ние дължим.“

Сега има и друг начин за пение. Той е този: (Учителят изпя следните думи:) „Свобода за живота е потребна. Свобода за живота е потребна, потребна е свобода, свобода за живота!“ Каква е разликата сега? В първото се внася чувство. А пък във второто се внася сила и воля. Когато човек не може да направи нещо, той е ограничен. Казваш: „Мелодично ще пеш!“ Понеже мелодията трябва да разтопи леда - връзки на ограничението, в които се намираш. Затова пееш мелодия. И човек пее мелодично, когато е ограничен. А пък щом се освободи, той после пак се ограничава, защото като се освободи, пак иде грубостта в него и той се налага на общо основание и затова пак дойде робството. Ако ти пееш думата свобода почвайки от „до“, съвсем друго значение ще дадеш на тая дума. А пък ако пееш думата свобода, почвайки от „сол“, друго значение ще дадеш. „Сол“ показва, че трябва да поправиш своята свобода, а пък ти не можеш да поправиш свободата, ако нямаш любов. От „сол“ започва свободата, която чрез любов може да се прояви. (Учителят изпя няколко пъти думата „свобода“.) Вие сега се боите как ще пеете. Като влезете в свободата, ще влезнат певци във вас. Като влезнете в небето, веднага ще пропеете, понеже ще ви дадат свобода. Вие сега се стеснявате. Тогаз няма да се стеснявате. Идва страх във вас. Страхът не е на място. В един грешен свят страхът е на място, а пък в един свят на Любовта, съзнанието [е] на място. Ще

казваш: „Аз съм човек, трябва да пея. И като пея, добре трябва да пея.“ (*Учителят изпя следното:*) „Свобода, свобода, ви трябва вам на всички, които днес живеете в света, в света, в света! Свобода вам на всички ви трябва, трябва, трябва.“

(*Пак се изпя цялата стълбица по първия начин, т.е. последователно всяка група изпя своя тон, от долно „до“ до горно „до“.*) Сега нека всеки тон да бъде по-продължителен, да има трайност 4 такта. Сега освобождавайте се. Аз гледам някои като пеете, корегирате другите. Всеки да корегира себе си! Да не обръща внимание на погрешките на другите, кой как пее. Вие трябва съвсем да се абстрахирате от това. Един човек, който вижда погрешките на другите хора, той ще направи същите погрешки. Това е закон. Един човек, който вижда добродетелите на хората, той ще ги прояви. И който не вижда погрешките на хората, той не може да ги направи. И който не вижда добродетелите на хората, не може да ги прояви. Ако има опасност да направиш погрешки, то не ги виждай у другите, това е едно от хубавите правила. Ако виждаш погрешките, ти се ползуваш, за да се поправиш. А пък, ако искаш да бъдеш свободен, не виждай погрешките у другите. И защо онзи прави погрешки, остави това. Има относителни погрешки. Ако вземете двама певци и двамата вземат „до“, но на единия „до“ не е така чисто, както на другия, неговият глас се малко обезценява. И ако дойдат 10 души и пеят един след друг, то първият певец ще изгуби малко от цената си пред втория. Вторият ще изгуби от цената си пед третия и т.н. И като дойде до десетия, то всеки ще изгуби по нещо от цената си. Не че са изгубили всъщност. Аз говоря за съзнателната музика, а не за статическата. Музиката постоянно се изменя. Вие не може да бъдете музикални, ако мисълта ви не е музикална, ако чувствата ви не са музикални. Ако чувствата ви не са музикални, ако постъпките ви не са музикални и ако музикално не гледате на всичко каквото става в света и веднага да се приспособите, защото в света, щом живеем в Бога, не може да има дисхармония! В Бога живеем и се движим и в това движение има хармония. И понеже ти си се наранил, ти не си доволен. Или понеже не мо-

жеш да бъдеш в най-хубавата мебелирана стая, пак не си доволен. Ако те боли крака ти ще имаш прецедент и няма да бъдеш доволен. И болката в крака ти ще отнеме свободата ти да разбираш хубавото. И ако имаш развален стомах и се намериш в хубава градина с плодове, тези плодове няма да ги оцениш. И ако имаш развалени очи, ти светлината няма да можеш да оцениш. Та сега трябва да организираме телата си добре, за да можем да възприемем Божиите блага правилно.

(Учителят изпя следните думи:) „Всички вие ще се научите добре да пеете след време, след години. Всички вие ще се научите добре да пеете за в бъдеще.“ А пък сега да ви кажа: „Всички вие сега добре пеете?“ Как ще изпеете тези думи? - „Всички добре пеете!“ *(Учителят изпя следните думи няколко пъти.)* „Всички ние сега добре пеем!“ И ако някой път не пеете, то прозвуча просто от вашето стеснение. Пението да бъде без стеснение. Освободете гърдите си. Вие някой път се уплашвате. Вие седите и мислите, че сте на 60 години и казвате: „Не сме млади. Остарели сме.“ А пък някой седи и казва: „Не съм разположен, във времето е лошо.“ По-добър ден от днес не сте имали! Добър е денят, облаците се насъбраха нагоре да ни слушат. Те знаят, че ще има концерт. Всички духове на водата дойдоха отгоре да слушат, каква ще бъде Новата музика. *(Учителят изпя следните думи:)* „Всички ние добре ще пеем!“ В новата органическа музика, най-първо ако ти си в закона на освобождението, от там ще изхождаш - от тона „до“. Следующия момент ще воюваш за своята свобода - тонът „ре“. После, в следующия момент, тил ще имаш. Вие минавате права терца. И идвате тогаз във „фа“. Това е една вътрешна обстановка. „Фа“ означава и здравето на човека. Ако ти не си здрав, ти не можеш да вземеш „фа“ вярно. В органическата музика „фа“ играе важна роля за организиране. А пък „сол“ играе роля за сърдцето, да може да се разцъвти и да даде онези красивите чувства. А пък „ла“ е зреене. А пък в „си“ имате вече умствения свят, който е слязъл и ти се радваш на живота си. Ти не можеш да вземеш „си“ правилно, ако не се радваш на живота, който Бог ти е дал. „Си“ е закон на благодарност за

всичко. А пък ако ти си недоволен, тогаз не можеш да вземеш „си“ верно.

Та в органическата музика най-първо ще внесеш хармония в мисли, чувства и постъпките си и тогаз ще пееш. И тогаз, като пееш, ще имаш отзвук от невидимия свят, ще ти дойдат на помощ. Не само ще има, но в тия ноти ще се вложи и съдържание и смисъл. В „до“ ще има свобода, в „ре“ ще воюваш. В Божествения свят ще застанеш на местото на Истината, ще защитаващ една истина. Ти не може да защитаващ една идея, ако не си свободен. Един човек, който не може да вземе верно „ми“, той не може да бъде милосърд. *(Учителят посочи с пръст на главата си центъра на милосърдието, в короната на главата, 2-3 пръста от началото на косата нагоре или навътре по средната линия.)* Аз, като гледам главите на хората, виждам кой каква нота органически не може да вземе или може да вземе. Групово са разпределени способностите на човека по главата. Ако ти не можеш да проявиш милосърдие или съзнанието на справедливост, известен център на главата ти ще бъде неразвит. Кой е тонът на справедливостта според вас? - „Си“ е закон на справедливостта. Ако ти вземеш „си“ вярно, в тебе е развито съзнанието за справедливост. Щом се инервираш, можеш да нарушиш закона на справедливостта. Човек трябва да бъде енергичен, но от любов да се застъпва за истината. Кажеш на някого: „Защо правиш това?“ Това не е човешко. Ти се унижаваш. В тебе има нещо по-хубаво. Защо да не го покажеш! Можеш да пееш хубаво. Защо да кряскаш! *(Учителят изговори тези думи тихо и нежно. Учителят изпя следните думи:)* „По-добри постъпки.“ *(Няколко пъти.)* Когато някой приятел прави погрешки, ти си пей: „По-добри постъпки! По-добри постъпки.“ *(В тонът „си“.)* „Извинявайте се и не съгрешавайте!“ *(Всички тези думи Учителят изпя в тонът „си“.)* Да се радват всички. А ти седиш затворен в себе си и се осъждаш: „Не съм добър човек.“ Ти кажи: „Аз съм добър!“ Ще проявиш своята свобода. Ти казваш: „Остарял съм.“ Като си остарял, дошло е време сега да проявиш своята доброта. Младите отиват да воюват, а пък старите тряб-

ва да са в тила, да помагат. Старият може да бъде милостив. Младият винаги е щедър, той има замах в своята проява. А пък старият е по-умен. И казвам сега, на колко години сте? Някои от вас сте остаряли на 70 години. Че 70 години какво представляват? Ами представете си едно същество, както Христа, което носи тягостите на целия свят от вековете, от хиляди години и седи спокойно и каквото и да прави светът ни най-малко не се инервира. Защо е тази работа? И това Същество е спокойно и проповядва. Ти си остарял и казваш: „От мене нищо не става.“ То е едно заблуждение. Ти се отказваш от своята мисия и затова остаряваш. Ти в момента, когато се колебаеш най-малко в присъствието на Божията Любов, ти си отслабнал. Ти си откъснат лист и само ще изсъхваш, ще изсъхваш. И вятърът ще те носи на където и да е. А пък като си на дървото, ти ще растеш, ще имаш сила и този лист ще се превърне в цвят и в плод. Докато си на дървото, листата ще имат сила. Та дръжте се на това Божествено дърво.

Та искам музикални да станете. Различавайте тези два свята. Два човека има в човека. В него има един човек, който е много сприхав. От него не може да се освободите и ще бъдете благодарни, че го носите. А пък има и друг човек в него и за него ще благодарите на Бога, че го е дал. Апостол Павел се оплаква от този стария човек и казва да се махне тръна от него. А пък Бог му казва: „Достатъчно ти е моята благодат. И ако се махне той, ще дойде възгордяването.“ Някои мислят, че много знаят. Казвам, какво знаеш? Какво има на слънцето? Той казва: „Не зная. Но колко съм патил.“ - „Какво си патил?“ Знаеш ли утре какво ще бъде времето? Знаеш ли тази година ще има ли плодородие? Колко деца ще се родят? Колко женидби ще има? В бъдеще войната каква ще бъде? Къде и колко бомби ще паднат? Колко пеперуди се развиват? Колко зайци се раждат, колко вълци? Колко мравки се раждат? Ти казваш: „Много зная.“

Българинът, в своите класически песни е искал да реши един въпрос. И не е могъл да го разреши. Той започва една песен с повишение на „до“ и понижение на „си“. Той по-

вишава „до“ - значи има желание да се освободи. Понижава „си“. Защо? Там е всичката му погрешка. Щом свириш тази българска песен, тя ражда следното: първото „до“ дава обнадеждаване. А пък щом понижиш „си“ ражда се друго. Ако вземеш „до“ повишено в горната октава, а пък „си“ понижено в първата октава, то в тебе се заражда един погрешен метод. Ето какъв метод. *(Учителят свири на цигулка един български мотив със „си“ бемол. Учителят пее на тази гама следните думи:)* „Защо не върви? - Защото вземаш „си“-то понижено. Колкото и трели да правиш не върви. Щом вземеш „си“ понижено, а пък го трелираш, пак не върви тая работа.“ Това е българска класическа песен, която няма разрешение. *(Учителят свири български мотив.)* Какво разрешава сега в тази песен българина? Влезнал е той във втората октава, започва от „сол“, взема „ла“, „си“ и после на местото си „ре“ - надеждата. Това е обнадеждаване. Има разрешение. Но както го взема в първия случай „до“ повишено и „си“ понижено, той загавва. А пък в втория случай има обнадеждаване. И казва той: „Ще дойде време ще се оправи тая работа.“ Като мисли, като мисли, той казва така: *(Учителят пее един български мотив, но проникнат с надежда. Учителят изпя първия български мотив, който е без надежда и вторият начин с надеждата.)*

Българинът понижава „си“. Той не мисли. Като мислиш, трябва да мислиш за всички блага, които Бог е дал. Ако ти понижиш в себе си „си“, тогаз си на погрешен път. Тук може сега да има два ритъма. *(Учителят пее един български мотив).* Какво иска да каже българинът с това? *(Учителят пее друг български мотив, който е проникнат с надежда)* Но тук има разрешение вече. Това е вече един естествен път. Трябва да туриш това в ума си. Ти седиш и мислиш, че Бог те е турил да разрешиш един въпрос. Турил те е в света да разрешиш, че трябва да имаш светла мисъл, светли чувства и светли постъпки. Това Той го иска от тебе. И когато Бог вижда, че ти имаш светлина в ума си, че имаш Неговата топлина в сърцето си, че имаш сила в тялото си, Бог се радва, че ти не злоупотребяваш

с благата, които Той ти е дал. Имате бръчки по лицето си. Може да ги премахнете бръчките. От вашата мисъл зависи. Бръчките по лицето показват, че много сте страдали и че нищо не сте научили. Бръчките по лицето показват, че в бъдеще роб ще бъдете. А пък някой път те показват, че в бъдеще свободни ще бъдете. Да имате бръчки, но те да бъдат свободни. А да бъдат накълцани насам нататък. Като станете сутринта вие искате козметика и ще си изкривите устата на една страна. Защо си кривиш устата. Някой е недоволен. Или някой ще се понавъси. То е концентриране. Действително, някой път трябва да снемеш веждите си, да възприемеш по-малко светлина, за да се съсредоточиш. А пък ти ще си затвориш устата, ще си снемеш веждите малко надолу, може да затвориш и ушите, обаче може да важи следната турска поговорка: „Хасан е тук, но умът му е другаде!“ (*Учителят пее „Махар Бену“ и всички пеят заедно с него*)

Когато пеете мислите. А пък някои пеят „Махар Бену“ и през това време съвсем друго мислят. И композират. И те изопачават нещата. В музиката има един закон и вие като пеете правилно, може да се ползвате, но ако изопачавате, освен, че няма да се ползвате, но и ще изгубите нещо. Аз не искам да ви корегирам, но вие мислите, но понеже вашата мисъл не е свързана с чувствата и чувствата ви не са свързани с постъпките, то се ражда един дисонанс в душата ви. И вие търсите къде е погрешката. Търсите някой да ви корегира и да ви постави гласа. За да науча някого да пее хубаво, то най-първо ще поставя мисълта му, ще поставя чувствата му и после ще го науча да пее. И човек, който иска да има един характер свободен, пак по същия закон трябва да постъпи. Някой казва: „Христос ще ни освободи!“ Та Христос знаеше да пее! И то при най-лошите условия, когато отиваше на Голгота, Той пак пях с учениците си. Той пееше хубаво! Един човек, който при най-големите мъчности може да се моли, той пее! А не да се обезсърчава. Когато ви дойдат най-големите мъчности ще се молите и ще пеете вътре в душата си.

Когато вие скърбите, небето се радва на вашите стра-

дания. Защото в дадения случай, когато вие страдате, то вашето страдание е почва, на която се сеят Божествените семена, за да израстнат. И ако вие не сте почва, тогава друг някой трябва да стане почва и да страда.

Ако вие не страдате, друг някой трябва да страда. И все таки някой трябва да се радва. И ако страдате, не мислете, че завинаги е това. До време е. И вие, които се радвате сега, ще страдате. А вие, които страдате, ще се радвате. Това колело върви. Та сега да добиете онова качество на разумни деца. Като сте стари, да усещате в себе, че сте едно дете, което се учи.

Мен не ме радва миналото. Мен ме радва сегашното, което днес се разкрива. Мен ме радват новите неща, които не са дошли още до съзнанието. И човек е дошъл до съзнанието с единствената цел, за да има новите неща, Божествените неща. Ако беше на небето, тези, Новите Божествени неща не могат да се изявят. Само на земята може да ни се изяви тази Божествена любов. Ако бяхте на небето, други неща щяхте да научите. А пък на земята е друго. Христос дойде на земята, за да може да научи неща, които не ги знаеше и Той. За да може да изяви новото! За да може и в страданията да се научиш, да можеш и при страданията да пееш!

Сега да остане за следущия път. И в музиката има опасност от пресищане. Някои сега мислят, понеже знаят Новото, то старото не им трябва. Не, старото си е на място. А пък Новото да се приеме. Да знаете, че минавате от Християнската епоха в Новата епоха, която е епоха на Закона на братството и сестринството. Или, да знаеш как да обичаш баща си и майка си. Или да знаеш как да служиш на Бога и на ближните си. И да знаеш какви трябва да бъдат вашите отношения.

Епоха на братство и сестринство е Новата епоха!

*Отче наш
6 и 12 часа сутринта*

(Вън, на поляната, направихме паневритмичните уп-

ражнениа.)

36 школна лекция
14 юни 1939 година,
София, Изгрев

НАГОРЕ И НАПРЕД

*(Небето чисто. Времето тихо и топло.)
сряда, 5 часа сутринта.,*

Отче наш

Много мъчно е хората да се приспособят в един нов порядък на нещата. Това, на което сега сте се приспособили, то е патентовано. Следователно, вие всички сте патентовани. Жената е патентована като жена, мъжът като мъж, слугата като слуга, господарят като господар. От хиляди години е този порядък. Ние си имаме една философия. В Божествения порядък на нещата всичко върви нанагоре или напред. Злото в този смисъл не съществува. Ти казваш: „Аз останах назад.“ Но в Божествения порядък няма да отиваш надолу, няма да останах назад! Нагоре или напред! Някой и като охлюв да пъпли, но напред да върви. А пък, който върви напред, той едновременно се движи и нагоре. Нали виждате аеропланите, когато се издигат, не се вдигат нагоре в началото, а вървят напред с голяма бързина. Бързината е, която повдига. Ако вие не може да повдигнете вашите трептения в дадения случай, вие не може да се повдигнете нагоре.

Трябва да разбирате строежа на нещата. Трябва да знаете как сте построени. Тази фигура:

Б.

Д.

Ф.

представлява Божествения строеж. Той е основан на числото три. „Ф“ представлява физическия свят, „Д“ - духовния, а „Б“ - Божествения свят. Сега трябва да имате доста голямо

въображение. В музиката тоновете се поставят в пет линии. Разбирате ли вие петте или не, това са петте сетива. И всяко сетиво в човека си има свой особен тон, осезанието, вкусът, обонянието, слухът и зрението. Вие сега не знаете кой е основният тон на тези сетива. Има неща, които не ми е позволено да ви говоря. Не се позволява, понеже се профанира. Някой път вие например, профанирате Любовта. Искате да знаете, какво нещо е Любовта. Не се ровете какво нещо е Любовта. Който рови да знае, какво нещо е Любовта, той умира. Умира, какво значи? Изгубва своето съзнание. Ти в Любовта като влезеш, вътре, няма да намериш никого. Като влезеш в Любовта ще намериш само Бога. И хиляди години да седиш, никого няма да видиш. И като излезеш от Любовта, ще намериш хората. Казаното изглежда като парадокс. Бог е Любов. Като влезеш в Любовта, ти ще имаш един вечен мир! Хората ще бъдат в тебе и ти в тях. В този свят вие не виждате самия себе си. Своето лице, например, виждали ли сте веждите си? Правили ли сте такива опити? Аз виждам своите вежди. Аз правя такива опити. Правете опити. Направете опит да може да видите ухото си.

Сега ние се занимаваме с музиката. Ще кажете: „Нас не ни трябва официална музика.“ Не е така. Толкоз години са работили хората върху музиката. Нашите почитания към тях. Те са правили усилия. И колкото са могли да снемат отгоре, те са снемали. Не е лесно да снемеш Божественото. То е много мъчна работа. Апостол Павел, като се качи на третото небе, чу песни и свирене и каза: „Невъзможно е да опиша това. Чух и видях неща, които не е позволено да разправиш.“ И да искаш и да ти е позволено, не можеш. Как ще го разправиш!

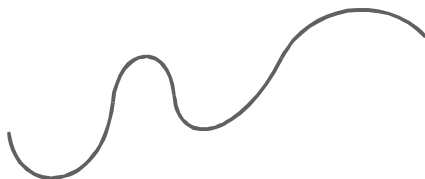
Каквото имате сега, искате да го патентовате. Аз не искам да засягам вашата собственост. Аз гледам някой път, като намерите някой косъм от мене, туряте го в джоба си. Нямам нищо против това. Но най-първо попитайте косъма: „Позволявате ли да Ви взема?“ А пък вие го вземате и го туряте в джоба си. Или да кажем, че вземате някоя музикална книга, например „Симфонията на Бетховен“. Ще я разберете ли? Вие

трябва да сте на степената на Бетховен, с неговите схващания, с неговия ум, за да го разберете. А пък иначе само ще гледате и слушате, само ония ноти поставени. Тия ноти са символи. Та казвам, най-първо в музиката трябва да се научите да се самовладате. Ти кипваш, не вземаш правилно тона. Той не е хубав. Ти кипваш. Защо? Защото нещо не става тъй както ти искаш. Отзад на темето има едно рогче, което прави всичките бели на хората. Ако този рог израстне отпред, над челото, то е благословение. Този рог, ако израстне отзад на темето, мушка. И когото мушне, ще изреве. Сега вие имате едно понятие, мислите че сте добри. Че сте добри, добри сте. Ако ви сравня с млекопитающите, всеки един човек е по-добър от всички животни. Няма животно, което да е толкова добро, колкото човека. Например, вие виждате овцата, но тя се преструва някой път. Тя се взема за символ на кротост. Но не са толкова кротки овците, както вие мислите. Виждали ли сте вие кочовете как се бият? Като се отдалечат един от друг, както е далеч онзи стълб, и после си сблъскат главите. Защо се бият? Вие не разрешавате този въпрос. Те разрешават един въпрос за собственост. Щом дойде за собствеността, бият се.

Та казвам вие виждате някой път че хората се състезават. Сега ще оставим състезанието. Тях ги има в който и да е свят. И в ангелския свят има състезание, недоразумение. Но недоразуменията там са такива, там са отлъчени, както светлината е отлъчена от тъмнината. Едните са в ляво, а другите в дясно. Имат само допирни точки. Във физическия свят има противоречия, те са преплитания. Над ухото е центърът на голямото противоречие. От там излизат всички противоречия в света. Този рог убива, смачква, прави на сол. А пък малко по-назад от този център има един рог, дето хората опитват пехливанлъка си. Пехливаните имат два рога там. Ако се възбудят тези центрове, в човека се явява желание да се състезава. Може да се състезава на физическото поле като пехливанин. Може да се състезава в полето на речта. Двама оратори се състезават, борят се. Единият говори и другият говори. Двама певци и те могат да се състезават. Единият пее и след него другият пее. И

публиката ще разрешава, кой пее по-хубаво. И който пее по-хубаво е по-силен, по-добър певец. Следователно, вие ще гледате да повишите вашите трептения в музиката. Някой казва: „Аз имам понятие за музиката.“ Ако е за понятие и аз имам понятие и всички имат понятие.

Та гледайте най-първо да се разрешат онези големите противоречия, които съществуват. Има нещо, което ви мъчи. Например, ти не можеш да пееш. Ти искаш да пееш, но те е страх. Страхът не е на място. Ти искаш да пееш, но имаш един критически ум, ти критикуваш. С това ти пак се препятствуваш. Ти искаш да пееш, но имаш слаба вяра. И това е препятствие на пението. Ти искаш да пееш, но имаш слаба надежда. Слабата надежда седи в това:

Значи, тук дълго време трябва да събираш. Малко коритце имаш. Трябва дълго време да се събира вода, да тече водата. Научете се да се уважавате един друг. Всички сте проводници на Божието благословение. И ако не зачитате някого, вие се лишавате от Божието благословение. До колкото обичате хората, вие се ползвате от благото на хората. Който и човек да обичаш, ти се ползуваш. Минава един човек и ти се харесва. „Допада ми в сърцето“, казваш. Тогава ти се ползуваш. Видиш едно дърво и го харесаш. И ти се ползуваш. Видиш една птичка, видиш едно цвете и ги харесваш. Тогава се ползуваш. От всичко това, което обичаш, ти се ползуваш. И който не познава закона, той си създава своето нещастие. Така той затваря Божието благословение.

Та казвам сега: Сега ще се самовъзпитавате. Не се трудете да възпитавате другите. Някой път вие казвате: „Да има някой да ме бодне, да ми каже нещо“. Че как ще ти каже? Гледам, някой млад казва: „Този брат е остарял, той не разбира вече“.

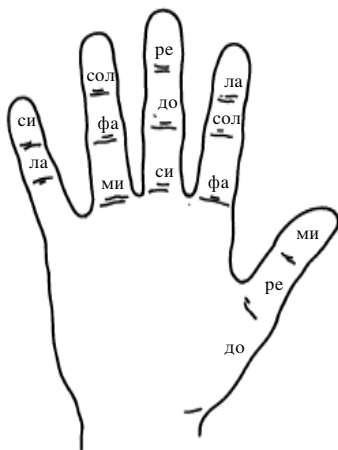
Че утре и ти ще остарееш. Ти казваш: „Този брат не разбира нищо“. Хубаво, в сравнение с по-горните стъпала в стълбата на развитието, ти какво знаеш? Ти си свършил един факултет, а пък има други, които са свършили четири факултета. А пък има същества, които са свършили и осем факултета, дванадесет факултета, четиринадесет факултета. Някои от вас сте млади. Някои от вас не сте живели още много, нямате още опитност. Малко сте живели. Скоро сте излезли. Например, някои от вас имате 18 милиона години откак сте излезли. Осемнадесет милиона години откак Бог ви е създал, а пък някои от вас има на 20 милиона години, на 30 милиона години, на 15 милиона години, на 100,200 милиона години. Но така ще се забърка вашия ум. Ще кажете: „Защо не го помня това нещо?“ Хубаво, тия всичките имена на клетките, знаеш ли ги? Има три билиона и 600 милиона клетки в главата. Знаеш ли имената им? Даже и органите на главата не знаеш. Например, колцина от вас знаят къде е пинеалната жлеза - пинеалния възел, дето се счита, че е седалище на душата. Душата има две седалища: едното в слънчевия възел, под лъжичката, а пък другото в центъра на мозъка. И когато Господ казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“, разбира се това място долу, то е мястото на Бога. И понеже хората са изгубили Бога, затова са се покварили. Защото няма кой да ги обича. Докато Господ беше в сърцето, имаше кой да се грижи за човека, а пък като изпъдиха Бога от сърцето, то заприлича на кираджийска кола. Нали сте виждали кухнята, дето готвят.

Та казвам, светът е създаден музикално. Най-нисши трептения на музиката се намират във физическия свят. Затова работите на физическото поле стават много трудни, понеже са слаби тия трептения. Сега Божественият свят е слязъл до дълбините, за да повдигне нисшия свят, да повдигне най-нисшите трептения. И този нисш свят се повдига. Трептенията на този, материалния свят постепенно ще се повдигнат. И тогаз веднага ще се измени вашето състояние. Щом вие сте тъжни, във вас са се понижили трептенията. Значи понижила се е Надеждата, Вярата, Любовта. Остава тогаз да повишите Любовта си, да

повишите трептения на Вярата си. Музиката е един начин за повишение на тези трептения. Да допуснем, че вие сте неразположен. Гледаш песимистично на нещата. Как ще пееш тогава? Я ми изпейте тези думи: „Мрачно аз гледам на живота.“ С кой тон ще започнете тия думи (*Учителят пее:*) - „Мрачно аз гледам на живота.“ (*Два пъти*) „Моето слънце още не е изгряло, но като изгрее моето слънце, аз ще гледам светло на живота.“ Че слънцето иде сега. А пък вие казвате: „Мрачно аз гледам на живота.“ *Мрачно гледаш, щом нямаш идея. Това е безидейност. Ще пеете, ще съзнавате, че ще гледате светло на живота, като изгрее слънцето ви. Тогаз въпросът е вече разрешен. Ти казваш: „Аз изгубих вече вярата си в Бога.“ Какво значи да изгубиш вярата си в Бога? В Бога ти не си изгубил вярата си, но си изгубил вярата си в някой човек. Баштата, когато изгуби любовта си към синовете си, той изгубва любовта си към Бога. И синовете, като изгубят вярата си в баща си и те се обезверяват в Бога. Че Бог е в баща им. Че ако синовете не вярват в любовта, която е в баща им, де ще намерят Божията любов? Нали е казано, че Бог създава човека по свой образ и подобие? Всички сега казвате: „Този е лош, онзи не е добър.“ Какво значи лош човек? Лош - де му е лошото на този човек? Лошото в човека седи в това, че той обича да лъже. В „Ш“ седи това. А пък тази буква „Ш“, в еврейската азбука, е имала този вид: **Ш**. Мога да ви обясня от къде излиза лошавината на тази буква. Аз зная от къде излиза, но ако ви кажа, ще излезете от салона. Значи, лош човек е всеки един, който в даден случай не говори истината. Добър човек е всеки, който говори истината. Или казано друго яче, в лошия човек има тъмнина. А в добрия човек има светлина. По това се отличават. Сега някой път вие не мислите и казвате, че лошият човек не е способен. Лошите хора са способни, но имат една слабост. Слабостта на пияницата къде е? Когато той е трезвен, гледаш го, че е добър. На пияницата във винцето е лошото. Щом се напие, не мисли вече, отвори си устата и говори каквото трябва и каквото не трябва. Да кажем, че вие говорите всичко, каквото си искате. Тогаз трезвен ли сте?*

Сега да дойдем до музиката. Има някои работи сега, които трябва да учите. Вие ще учите тази музика сега, както е сега. А пък онова, което ще ви уча аз, не искам да го патентовате. Аз превеждам само някои примери. Аз бих пял така: *(Учителят изпя основната октава от долно „до“, до горно „до“)*. Вие имате в ръцете си две октави. *(Учителят показва пръстите си)* Да кажем, че те боли основата на палеца. Да кажем, че там се е понижила температурата. Човек е изгубил своите музикални трептения. Когато човек изгуби своите музикални трептения, той страда.

Когато човек не иска да чувствава и да мисли, той гледа да избягва хората. Щом почне да мисли, той ще пее. Първото нещо е - трябва да възстановим хармонията във всичките ни удове. Аз ще взема „до“. *(Учителят пее „до“)*. В кое поле е това „до“? В Духовния свят как ще бъде? Как ще вложиш в „до“ съдържание? Ще повишиш трептенията му. Тогаз трябва да вложиш известно съдържание в своите чувства. Да кажем, че се намиращ в известни мъчнотии. Ти като вземеш правилно „до“, органически и психически, тези мъчнотии веднага ще се премахнат и ти ще почувствуваш в себе си едно облекчение. *(Учителят пее „до“)* Правилен ли е този тон, според строежа, който имате? Има строежи виенски, парижки и пр. Пианото ни е парижки строеж. Пък органа ни е виенски строеж. *(Учителят, с всички ни, пее „до“)*. Ти искаш да вземеш „до“ правилно. Да кажем, че ти обичаш някого. Тогаз изпей с тона „до“ слога „лю“ на думата Любов. *(Учителят пее слога „лю“ с тона „до“)* Но у българина има една друга мъчнотия. „Лю“ е учудване. Той казва: „Лю!“ *(Учителят с всички заедно изпя тона „до“)* „Ре“ е „ра“. Това значи, че слънцето е изгряло. *(След това Учителят с всички заедно изпя „ми“)*. *Учителят изпя тоновете от долно „до“, до „ми“ на втора октава, като чукаше с пръстите на дясната ръка ставите на лявата по следния ред: виж фигурата)*. „До“ е в основата на палеца. „ре“ е следующата по-горна става на палеца и т.н. Това не го казвайте на другите. Утре може да се измени. Това е отчасти сега. Като станете сутрин изпейте си гамата по този начин и

ще видите какво ще добиете. Във втората октава се качвате до „ми“. Вие не можете да влезете в красотата само в първата октава. За да имате един изящен характер, вземете изящно, ще минете във втората октава. Палецът е свързан с лицето. Той представлява Божественото в човека. Средния пръст във всичко вижда доброто и лошото. Показалецът е на благородството. А пък ако искате изящество в живота, това е свързано със слънчевия пръст.

Някой ще каже: „Искам да зная какъв е Божествения свят!“ Този Божествен свят е неразбран. Божественият свят казва: „Да обичаме всички!“ Ти казваш: „Не можем да обичаме всички.“ Че баща ти обича някого, ти не трябва ли да го обичаш? Че в света всички, които обичат някого, то е заради Бога, Който ни обича. Ако престане Бог да ни обича, никой няма да ни обича. Това е една абсолютна истина. Баща ни и майка ни ни обичат по единствената причина, че Бог ни обича. И когато Бог влезе в сърцето на кокошката, как тя ходи и взема хляб и дава на пиленцата. А пък като я напусне Господ, тя почва да кълве пиленцата. Докато Господ е в нея, тя вика пилетата и ги храни. А щом си замине Господ, тя ги кълве и ги гони. И когато вие сте нещастни, тогаз вие сте напуснати. Щом дойде Господ, веднага иде радостта. Винаги Божието присъствие се отличава със светлина, с музика, с милосърдие, със справедливост, с добра обхода. Когато Бог присъства в нас, ние имаме най-добри черти. Не можем да бъдем добри вън от Бога. Когато Бог влезе в нас и живее в нас, всичко ще стане. А пък когато влезем ние да живеем в Бога, ние всичко ще направим. След като направим, Бог ще ни погледне от вън какви сме. (Учителят нее следните думи:) „Любов ни трябва на живота“ (два пъти). Щом се изменят нашите мисли ще има дру-

го настроение, гамата ще се измени. Всеки ден ще се измени вашата гама. И ще знаете, дали в понижение или в повишение. Някой път ще имате повишение, някой път понижение.

По някой път вие искате пари, парици ви трябват. Хайде да изпеем песента на парите! (*Учителят нее следните думи:*) „Парички, парички, парички ни трябват. С тях дрешки да си купим.“ Как ще дойдат сега парите? Вие сте чудни. Ето как ще дойдат, тръгнете подир някой богат човек, изучавайте неговия характер. Или някоя богата сестра милионерка, изучавайте характера ѝ. И някой път тя като си изтърве кърпичката, вземете я и ѝ я дайте. Като дадеш на тая сестра три пъти кърпичката, ще ѝ се отвори сърцето. А пък можеш да видиш кърпичката и да кажеш: „Да си я повдигне, колко е небрежна!“ Че тя си изгуби кърпичката, за да се поправят работите ти. Ще ѝ кажеш така: „Моля!“ И ще подадеш кърпичката.

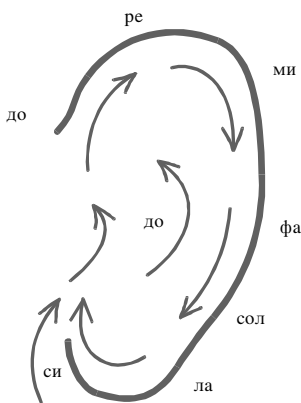
Някой път искате да се скарате. Че скарайте се на свят. Някой път гледам, че не се карате музикално. (*Учителят нее следните думи, като се навежда и се вдига:*) „Знаеш ли какво имам да ти кажа? Само да ме послушаш.“ Най-първо ще се освободите от стария живот. От мисълта, че сте вече на 50, 60 години. На 50 години, като станеш, ти си вече човек, можеш да мислиш. На 60 години знаеш илюзиите на света и ставаш умен. А пък на 70 години, почваш вече поезия да пишеш. На 80 години вече се занимаваш с обществените работи. На 80 години ти си станал философ. На 90 години учиш богословие. На 100 години държиш първите лекции по богословие. На 110 години говориш за онзи свят, а пък на 120 години си купуваш билет и тръгваш за онзи свят.

Та казвам сега, как бихме изпели „Махар Бену“ с първи сопранов глас и с бас.

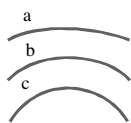

На този чертеж, ако долните точки отговарят на басовите ноти, то какви ноти от първи глас ще им съответствуват? В баса нещата се събират, акумулират. В баса вложете чувство, а пък в сопрано

ще вложиш интензивност. Гласът ви в сопрано трябва да е много звънлив. Колцина можете да вземете долно „сол“? (*Няколко души пеят долно „сол“*). Вие трябва да се учите да вземете и доста високи ноти, та да засягате три октави. Да влезат няколко тона и от третата октава. Щом имате тонове от трите октави, вие вече [може] да функционирате в трите свята.

Трябва да знаете как да пеете на ухото. Когато пееш можеш музикално да погладиш и ухото си. Отдесно ще започнеш? Как ще гладиш ухото си? (*Учителят изпява октавата, на ушния ръб на лявото ухо с пръстите на лявата ръка.*) Почва се от горния край на ушния ръб и се върви надолу, като се стигне до долния ръб на ухото и после се извива нагоре до средната вътрешна издатина, там е горно „до“. Сега да направим упражнението с вас. Изпейте октавата или стълбицата като движите пръстите си по показания начин.

Сега можете, ако искате, да оправите и веждите си. Къде се намират тоновете по веждите? Те се намират в разни места, според състоянието. Най-първо веждите вървят по тая линия - „А“. Щом станете спрехави, то веждите вървят по линия „В“ или „С“.

Ние сме дошли на земята и се приготвяваме за невидимия свят. В невидимия свят хората се отличават с изящна музика. Там всички пеят. Като ти говорят, слушаш музика. Те имат съвършенство. Имат милосърдие. И вяра имат. На границата, като те срещнат, ще те облекат. Като отидеш в оня свят всичко, каквото имаш тук, ще го оставиш. Там ще отидеш само с душата си и ще ти дадат дрехи. И като слизаш от небето до земята, на границата пак ще ти снемат всичко и ще те облекат като войник, като редник със своите дрехи на земята. Всички сте имали това състояние. Казваш: „Какво ангелско

състояние имах!“ Чувствуващ го. Това е едно състояние, което струва милиони. И после го изгубваш. Не си го изгубил, но пак трябва да се качиш в невидимия свят. И като се качваш в невидимия свят, се подмладяваш. А като почнеш да не се качваш, остаряваш. Та в годината поне веднъж да отидете в невидимия свят. И като станете на 80 години, 80 пъти да сте отишли в невидимия свят.

Всички трябва да се молите един за други или да си мислите добро един за друг. Като срещнете някого, пожелай му добро. За да му пожелаеш доброто, трябва да знаеш с кой тон да започнеш. Ако той се намира в затруднение, в мъчнотии, започни с тона „до“ и веднага той ще се изправи. Ако има спънки в живота и не може да намери пътя, ще му изпеем „до“ и „ре“. Ако не знае каква линия и поведение да вземе, ще му изпеем „ми“. Ако е загазил и няма парици, ще му изпеем „фа“. Ако не знае как да се обхожда с хората, ще му изпеем „сол“. Пък ако не е узрял в поведението си, ще му изпеем „ла“. Ако не знае как да мисли, ще му изпеем „си“. Това ще бъде моето благопожелание. И аз, сутринта, като не мога добре да мисля, започвам веднага със „си“. Я ми дайте „си“! (*Всички изпяват „си“.*) Няма по-хубаво нещо от това, да владее човек своите способности. Станеш сутринта, ще попееш на веждите си. Тук, при веждите са ред способности. На долния край на челото са способностите, които се отнасят до физическия свят. Малко по-горе по челото има способности, които са във връзка с духовния свят. А на горния край на челото са [способностите, свързани с] Божествения свят. Например някои не разсъждават. Не може да намери връзка между причина и следствие. Искаш, да кажеш нещо и казваш: „Трябва да го кажа правилно.“ За да кажеш правилно, трябва да спазваш известни условия. Ако иска някой да каже някоя дума на английски или френски, трябва да намери някой англичанин или французин, за да чуе правилно произношение. И когато кажеш една дума тя трябва да има определена форма, определено съдържание и определен смисъл. Една дума трябва да има три качества. Ти вземаш един тон и там е същият закон. Той трябва да има опре-

делена форма, съдържание и смисъл. Смисъла зависи от броя на трептенията. От тези фини трептения, с които се постигат нещата. Една мисъл, за да бъде Божествена, трябва да има Божествени трептения. Има трептения Божествени, ангелски и човешки. Когато дружиш с хората, ще възприемеш техните трептения. Но щом пееш за духовния свят трябва да имаш трептенията на духовния свят. А пък щом пееш за Божествения свят, трябва да имаш трептенията на Божествения свят. Сърцето върви по един музикален ритъм. В природата има един музикален ритъм. Като си туриш ръката на сърцето, виж има ли сърцето този музикален ритъм. Някой път сърцето бие неправилно. Например, когато се уплаши човек, сърцето бие бързо. То бие бързо, понеже не се контролира. Има един нерв, който излиза от главата и контролира сърцето. И когато този нерв го контролира, то сърцето бие правилно, 72 пъти в минута. А пък щом не го контролира, то може да удари 180 и даже 200 пъти. И някои казват тогаз: „Ще ми се пръсне сърцето.“ При сегашните музикални условия сърцето бие 72 пъти. Седем е мъжки принцип, а пък две е женски принцип. Двете показва мекия елемент. Най-първо в биенето на сърцето още преобладава мъжкия принцип. А пък един ден може сърцето ни да се измени и да бие друго яче. А пък ако сърцето бие 80 пъти, то това не е нормално. Осем е женски принцип, който събира нещата. Щом сърцето ти бие 80 пъти, то ти вземаш повече и даваш по-малко. А пък при 72 вземаш по-малко и даваш повече. Здравословно състояние е, когато даваш повече и вземаш по-малко. Да направим сравнение с шишето, с един извор и едно шише. Ако ти имаш вода в едно шише и даваш повече, то ще остане празно. Но ако имаш извор и даваш изобилно, то е Божествено. Дава извора повече, за да тече повече.

Никога не казвай тази дума - „Аз не мога да пея“. Но кажи: „Не съм се упражнявал да пея. Не, мога!“ Не казвай: „Аз не мога да мисля.“ Но тури една запетая и кажи: „Не, мога да мисля!“ Докато всички не станете музикални, вие мъчно може да се справите със себе си. Някой път е нарушено храносмилането ви. Тогаз не сте музикални. Не преяждай! Вие четете ли

хапките си? Знаете ли какво е разположението ви в първата хапка? Веднъж се найте музикално. Направете един опит. Това да остане тук между вас. Това е потребно за здравето ви! Така то ще се подобри. Вземи една хапка и изпей ѝ мислено „до“. Вземи друга хапка и изпей ѝ мислено „ре“. После „ми“ и т.н., 20 хапки - 20 тона. Но мислено, а не да те слушат хората. Вътрешно ще пееш. Вземеш хапката, веднага изпей и глътни, изпей и глътни. Поне за една седмица направете този опит, поне веднъж. Много мъчно е да се направи този опит. Той е много скучен. Ще кажеш: „Гладен ще остана докато намеря тона и глътна хапката.“ Но ако така ядете и вземате тоновете при хапките, скоро ще станете певци. Още като видиш хапката, ще намериш тона.

Та казвам сега, с това ще подобрите дишането си. Главно чрез пението, чрез свободното пение се подобряват дробовете и дишането. А пък щом се подобри дишането, човек е вече здрав. Та трябва да се поддържа пението вътре. И поддържайте идеята за пението. Където и да ходиш, поддържай в себе си идеята за пението. Пей за слънцето, за небето, за буболечките, за цветята, за карамфила, за розата. Навсякъде пей! Видиш нещо, мине нещо, ти кажи: „Чакай да му попея.“ После видиш друго нещо, попей и на него. Видиш някое дръвче, попей му на това дръвче. И веднага ще се усмихне живота ти. Пей за цялата природа. И от невидимия свят онези, мощните, като дойдат, ще видят, че вие сте от способните ученици. И ще ви дадат нови дрехи. Пък сега седите със стария живот и казвате: „Не можах да си доям. Малко прегоряло беше яденето.“ Някой казва: „Много сол имаше в яденето.“ Друг казва: „Малко сол имаше. Лукът не е турен добре, бобът не е уврял, доматите не са узрели“ и т.н. Вие вземате доматите и ако може да им изпеете правилно гамата без погрешка, яжте ги. Ако ли не, турете ги настрани. Вземете друг домати и нему пейте. Аз бих лекувал когото и да е от вас, ще му кажа: „Няма да ядеш без да пееш!“ Когато се разболеете някой, да пее гамата. Ти ще започнеш с палеца. Тук е волята. Тези три тона на палеца ще създадат волята. Следующите три тона на показалеца ще събудят в

тебе благородството. Трите тона на средния пръст ще събудят в тебе справедливостта. После ще почнеш втората октава и ще караш края на малкия пръст. И после пак ще се повърнете назад. Това е упражнението.

Използвайте благата, които Бог ви е дал. Това е новият начин. Направете това упражнение, тези от вас, които са разположени, направете го по свобода. Аз не искам това да го вършите чрез никакви задължения. Ако имате разположение и любов, направете го. Ако не, оставете го настрана.

37 школна лекция
21 юни 1939 година,
София, Изгрев

(На поляната направихме упражненията си.)

НАЙ-ЛЕСНОТО ИЗКУСТВО

сряда, 5 часа сутринта

*Отче наш
„Давай, давай“*

Имате ли зададена тема? (-Не.)

Пишете върху темата: „Какво е разбирал Христос като е казал: „Аз съм Пътят.“ Какво е разбирал под думата „Път“?

Сега вие имате една ясна представа какво нещо е музика, хармония. Не е лесно човек да е музикален. То е високо състояние. Човек трябва да е високо издигнат умствено. Хората, които се занимават с музика са хора, които трябва да градят, да строят музикално. Човек трябва да знае как трябва да живее и как трябва да иждивява силите които има. Сега сте наредени по тонове. Някои са „ре“, някои - „до“ и т.н. Някои от вас са взели „до“, понеже имате мъчнотии. Вие се намирате в едно яйце. Не сте измътен още. Вие не сте „до“. Яйцето, докато е затворено, не е измънено. Мълчаливо е, пауза има. Като се измъти казва: „Чик, чик, чик.“ Какво значи „чик“? „Чик“ на турски значи: излез, излез, излез. Сега слушам ви, казвате: „Ти кой тон си?“ Че някои не сте излязли из „до“-то. Някои от вас не сте тръгнали, нямате някаква идея. Човек, който не е излязъл из мъчнотиите на живота не може да пее „до“. Сега нямате вече идеята, какво трябва да поддържате, какво трябва да работите. Да се усили животът, какво трябва да работите? Целта на живота е да тръгнеш в един път. То е вече „ре“. Дойдеш до постижението на тази цел - как да постигнеш целта? Да кажем, че вие обичате някого. Как се постига? За да дойдете до един човек, за да не го изгубите, какво трябва да правите? Имате хубаво цвете, тропическо, изваждате го от умерените пояси. Ако сте невнимателен много лесно може да го изгубите, може

да измръзне, да изсъхне, трябва да го поливате, трябва да разбирате неговите нужди. Един човек, който няма обхода, не знае да се обхожда, не може да вземе „ми“. Всичката дипломация на човека, неговата същинска мисъл, трябва да знае в дадения случай какво да каже, как да мисли, как да се нареди. То е закон на „ми“. Друг закон е. Един тон, той в себе си съдържа правилата как човек трябва да постъпва. Вие, ако не може да задържите онова, което имате, ако не разбирате земния живот, ти си вече „фа“. „Фа“-то е крайният предел на физическия живот. Значи онези добродетели, които са вътре в тебе, ако ти не знаеш как да ги употребиш в себе си и да работиш с тях и се оплакваш на всяка стъпка от нещастieto на живота, ти от „до“-то не може да го подобриш. Щом дойдеш до „сол“ вече в друг свят принадлежи, в четвъртото измерение, влизаш в духовния свят. Вие искате вашето щастие. Законът на сол, то е постигане на онази, възприета идея, когато човек има нещо велико. В музиката има един тон, който доминира, основата е. Казвам, музиката на човешката душа и на човешкия дух.

Казвам, в новия живот трябва да се научите как да мислите. Някои мислят как да се сдобият, да имат хубави обуца, хубави дрехи, да се облече с коприна, да има връзка, цилиндър. Хубава е тази култура, произлязла от пашкулите на пеперудите. Но пеперудите станаха жертва. Той иска да се облече, но няма го. Той трябва да бъде пеперуда, сам да изпреде и да направи една дреха. А тъй, да измори няколко хиляди пашкули, да измори пеперудите и да ходи да разправя, че носи копринена дреха, благодарим. Или вземете чуждото знание, взели сте някоя книга, мислите, че знаете нещо. Или сте чули, че някой пее някоя песен. Пеете песента „Давай, давай“. Какво ще даваш? Какво имаш, че какво ще даваш? „Давай, давай“ - какво ще даваш? С този ще се скараш, с онзи ще се скараш, това не е музика, това е цапане, чукане на пясък, разбъркване [на] кал. Аз това считам караницата. Много материалистическо изкуство е това правенето на цимента. Караницата, то е занаят. Да знаеш, то е цимент. Ще вземеш цимент, ще вземеш после малко вода, ще го объркаш с пясък, ако искаш да е по-силен,

цимент ще туриш повече, ако искаш да е по-слаб ще туриш по-малко. Направиш по разни степени разреждането. Вие имали ли сте някоя циментена каша. Колко е опасна тя! Има такива любовни каши, които са направени от цимент. Страданията ви от тях произтичат. Казвате: „Какво мислех, колко го обичах, колко се обичахме, сега не можем да се търпим.“ Хубаво, обичате се. Един направил една каша от цимент и казва: „Я си тури краката в циментената каша.“ Турят двамата краката, обичат се целуват се, прегръщат се. Минават се няколко часа, краката стоят в цимента и двамата стоят на едно място, не се движат. Казват: „Едно време се обичахме.“ Вие, че се обичахте, се обичахте, но с вашата любов образувахте една циментена каша. Не правете каша, която се втвърдява. Една мисъл, която изважда човека из нормалният път на неговия живот, то е циментена каша.

Може да попитате, сега как трябва да се живее? Ще живеете! Трябва да се научите да обичате Бога. Един човек, който не може да обича Бога, той никога не може да разбере смисъла на живота. „Как да Го обичам?“ Ако ти Бога не може да Го обичаш, за светлината, която приемаш! Ако ти Бога не може да обичаш за въздуха, който приемаш! Ако ти Бога не може да обичаш за храната, която приемаш, за водата, която приемаш и най-последно, ако ти не може да обичаш Бога, че седиш на земята, че ти дал свободен билет, да ходиш из пространството, да се разхождаш с този параход! И ти търсиш Бога, казваш: „Къде е? Ще ида ли при Бога?“ Че ти вълн от Него никога не си излязъл, в Него си! Казваш: „Кога ще ида при него?“ Значи на глухия да кажем кога да проговори. Слепият казва: „Кога ще видя?“ Докато нямаш очи, не може да видиш. Онзи, който не може да яде, казва: „Кога ще го вкуся?“ Ако твоите очи са затворени, ако твоите уши са затворени, ако твоите уста са затворени, значи не мислиш. Вие седите и мислите сега. Казвате: „Че ние сме хора, които вече повярвахме.“ В какво повярвахте? Вярвам в това, което мога в даден случай да направя. В него може да вярвам. Защото вярата е закон на най-малкият опит. Туй, което в даден случай можеш да направиш. Един бо-

лен, който е в едно аномално състояние, понеже той изгубил своето здраве, той изгубил нормалните трептения на своята симпатична нервна система и на своята мозъчна система и вследствие на това се ражда един дисонанс в неговия организъм. Този дисонанс може да се роди като болест в стомаха, като болест в главата и така може да се родят разни болести по разните органи. Органите, това са разумни души, които са свързани във вашия организъм да ви помагат. Всяка болест показва, че тия души, които живеят във вас, всички са в едно разстройство. Онова, което те искат, го нямат. Най-първо тия души, които живеят във вас, имат малко нужда от храна, от чиста кръв. Вие тази кръв я нямате. Имат нужда от чисти мисли. Тия мисли ги нямате. Имат нужда от чисти чувства, вие и тях нямате. Казвате: „Най-първо да обичаме Бога!“ Бог живее във всичко. И в най-малките същества присъствува Неговия Дух. Ако тия, малките същества в тебе, ти не може да ги обичаш, кого ще обичаш? Вие казвате, че имате някакъв възлюблен. Може ли да ми опишете вашия възлюблен. Възлюбленият носи една форма, която не се изменя. С милиони години да го носиш, не се изменя. Срещнеш го, питаеш дали е той или не е. Тогава вие мязате на онзи анекдот. Отишъл един мъж и влязъл в една война. След 25 години, (като се е окъпал на млади години), сега отива. Тогава мустаци имал, млад бил. Като се върнал вече брадясал. След 25 години, пита: „Море жени, вашите мъже имали ли са бради?“ - „Нямаха.“ - „Ние, казват, тогава не сме ваши мъже. Мъжете имаха ли бради?“ - „Нямаха“ - „Ние имаме бради, тогава не сме ваши мъже.“ Това е вече неразбиране на живота. Значи човек е остарял, изменил се е и той е изгубил смисъла на живота. Казва: „Мене вече живота не ме интересува.“ Докато си млад имаш стремеж, като остарееш, казваш: „Животът няма смисъл заради мене.“ Вярванията нямат смисъл за живота. Сега остава във вас идеята: Какво трябва да правим? Дойдете до общата идея - Любов към Бога, която ще внесе мир във вашите души. Всички трябва да добиете онзи основен тон, да почувствувате присъствието, най-малкото присъствие на Бога. Да го чувствувате, да се роди във вас

съзнанието. За туй присъствие на Бога трябва да бъдете в състояние всичко да направите. Когато един човек чувствава, че трябва да направи една жертва в света, без жертва в света не може да се живее. Ако ние живеем, то е благодарение на онези жертви, които Той направил заради нас. Светът е направен заради вас. За да може ние да намерим смисъла на живота. Предметно учение е животът за нас. Светлината е едно предметно учение. Въздухът, който дишаме, храната, която приемаме, това е предметно учение. Да ходим по земята, това е предметно учение. Цяло изкуство е да се научиш да ходиш. Най-първо всички същества са се учили да ходят и едва човек е в правата посока - човек дошъл до правия път на ходенето. Сега се учим как да гледаме. Сега вие гледате напред, пред вас, какво става отзад, не знаете. Какво става отгоре и отдолу не знаете. Сега, тъй както ви говоря, вие сте се обезсърчили. На едно малко дете няма какво да му разправам. Ако започна да му разправам, ако ме разбира, [че] един ден ще израстне, ще възмъжее, ще стане богат, къща ще има, ниви ще има, ще се ожени, деца ще има, ще остарее, ще умре. Да му разправам тия работи, питам туй дете може ли да бъде щастливо? Че е остарял човек, мислите ли, че това нещо е съществено? Какво нещо е остаряването? Да остарееш и да поумнееш, разбирам. Старият човек трябва да бъде умен, силен човек трябва да стане. Казвате: „Младите!“ Ако младият не може да намери любовта, питам какъв смисъл има животът? Имам една пръскалка, която се беше загубила от две години и вчера, като дойдоха да ремонтират, намери се тази пръскалка. Знаете какво нещо е пръскалка, да се наpomпа с въздух и да изхвърля водата навън. Като натиснах няколко пъти, пукна се. Започна да излиза въздух. Дадох да я заварят. Казвам, ако някой път вие много се напъвате, се пукате. Като се напъвате, ще се пукате, работата не върви. Туй което се пука, то не е животът. Цъфването е живот, пукването - не. Та тук се явява пътят на новия живот. „Сол“ е, в дадения случай, идеята за новия живот. Ти не може да пеш „сол“, в този смисъл, ако не си влязъл в духовния живот. То е реализиране на Любовта, цъфването. Ако разбираме „сол“,

така е. Ти си сиромах, нямаш нито пет пари в джоба. Може да си болен, дрехи нямаш, къща. Докато кажеш „сол“ ти изведнаж ще бъдеш облечен, хляб ще имаш, всичко ще имаш. Ще бъдеш като цар. Всички мъчнотии ще изчезнат. Автомобил ще имаш, апартамент, всичко ще имаш. Как може да бъде това? При сегашното положение, както си, не може да бъде. Може да пееш „сол“ колкото искаш, ще имаш сол, с чували сол ще имаш. Колко се продава солта? - Пет лева. Сто кила - петстотин. Знаете ли сто кила за колко години да я образувате? Да извадите сто кила из морето, колко време трябва да чакате да се изпари водата, да я пречистите и да я продавате? Ще видите, че не е лесна работа.

Всичките хора страдат, понеже нямат сол. Под думата сол, разбирам да отвориш пътя на твоето щастие, по пътя на сол иде щастieto. И вярата е там и надеждата, любовта, мъдростта, истината. То е пътят. То е пътят, по който идат тия блага. Щом дойдеш до „ла“, то е реализирането вече на този път. „Си“ - ти ставаш господар, ти слизаш да ядеш. Защо трябва да благодариш на Бога? Да ядем доказва, че ти си господар, че може да се ползуваш от благата, които Бог ти е дал. Ако ти не може да се ползуваш от своята мисъл, ако ти не може да се ползуваш от своите чувства, ако ти не може да се ползуваш от своята воля, ако ти не може да разбираш светът, в който живееш, ти не разбираш какво нещо е „си“. Ти не може да го пееш никога. Тъй щото „си“ е постижение. Ти ще дойдеш вече да знаеш как да служиш на Бога. Да пееш „си“, значи да станеш ангел, да служиш на Бога. Тази е философска мисъл. Вие сега започвате. В този смисъл кой е от вас певец? Ще кажете: „Тогава кой може да бъде певец?“ Има певци. Светът е пълен с такива певци. Тия растения, които растат. Певците, като пеят, карат ги да растат. Като дойде пролетта, всичко според тяхното пеене расте.

Тази вечер дойде голяма буря. Нали беше много топло, защо дойде тази буря сега? Показва, че ако не знаете да пеете, така ще се заоблачи вашето небе. Предметно учение е. Ако не знаете да пеете или да превода тази мисъл: ако не знаеш да

мислиш, ако не знаеш да чувствуваш, ако не знаеш да любиш, ако не знаеш да се обхождаш, какъв човек си в света? Не мислете, че някой, като обича, казвате: „Че аз го обичам!“ Ако обичаш, ползата е за тебе. Не е за онзи, когото обичаш. Ако той те обича, то е заради него. Той не може да се подигне, ако не обича. Вие мислите, че като обичате някого, той се ползува. Че когото обичате той се ползува. Който обича, той се ползува. Затова ние трябва да обичаме. Като говорим за Бога, да го обичаме, трябва да се ползуваме. Без любов към Бога ти не може да се ползуваш. Тогава направете един опит. Помъчете се да обичате Бога, че да вземете първия тон „до“. Този тон ще дойде естествено у тебе. Ти ще го чуеш вътре. Тоновете, докато не ги чуеш отвътре, не може да ги вземеш. Като се събудиш сутрин, този тон трябва да го чуеш. Ще чуеш тия музиканти. Най-първо един ангел, който ще изпее до. Той ще каже: „От днес нататък ти си свободен. Излез из мъчнотиите, в които досега си бил. Излез из мъчнотиите навън.“ Не може да се примириш с някого, скарал си се, като че с целия свят. Казваш този е виноват, онзи е виноват, това нямаш, онова нямаш, то е заблуждение. Ние живеем в Бога, Който има всичките блага. Движим се и съществуваме в Бога. В Бога живеем и сме нещастни. Защо сме нещастни, кажете ми? В Бога живеете и не може да пеете! В Бога живеете и не знаете как да постъпвате. В Бога живеете и не знаете как да мислите. Ще мислите, както Господ мисли. Как мисли Той? Сега вие ще кажете: „Така не се учи.“ Как ви учиха? Отива един млад момък,иска да се жени за една мома, но тя не иска да се жени заради него. Той казва: „Може ли да ми станеш другарка?“ Тя казва: „Ако може да ми снемеш месечината, да я раздам, да хапнем от млякото на месечината, само тогава ще те взема.“ Питам, ако вие обичате някого и ако ви каже да раздадете месечината и да раздадете млякото, питам сега, как ще реализирате вашата любов? Няма по-взискателно нещо в света от любовта. Не се лъжете. Онези, които живеят в любовта, няма по-взискателни хора [от тях]. И мъже и жени и деца и слуги и господари. Любовта, най-голямото благо носи, но и най-голямото нещастие носи. Вие се-

га се плашите от най-голямото нещастие. Най-голямото нещастие в света. И най-голямото щастие, което не може да се употреби, както трябва, става най-голямо нещастие. Ако вие сте гладен и вземете онази храна и във вас тази храна не може да се смели и стане отрова. Няма ли тази хубавата храна във вас да ви причини най-голямата болка? Имате една идея във вашия ум и ако тази идея не може да се реализира? Всяка една идея, която не може да се реализира, това е смилането на една идея. Значи тя се разлива в човешкия умствен свят и става за постижение. Ако тази идея вие не можете да я постигнете, не става ли за вас едно страдание? Представете си, че вие сте работили 30 години на един господар и той казва: „След 30 години ще бъдете богат и свободен.“ Представете си, че след като сте работили 30 години на онзи, че нищо не сте спечелили. Имате още да давате 50-60 хиляди лева. Питам: какво ще ви ползува? Тридесет години сте работили, да бъдете свободен, след 30 години. Освен, че нямате никаква свобода, но имате още да плащате. Тази идея, аз съм предвидил в една от беседите си. Вие не знаете какво е приложението. Един турчин в провадийско взел от един българин 8 крини жито. Осем години му плащал житото и имал да му дава още 80 крини. След 8 години имал да му дава 80 крини. Какъв извод ще извадите? Този българин е много умен, който имал да взема. Турчинът, който взел 8 крини, какъв е? Трябва да ви приведа примера. Ако този българин представя лукавия дух в света, от когото си взел 8 крини жито. След като сте работили цял живот все сте му плащали, имате още да му плащате 80 крини. След като работиш, живееш добър живот, чист живот, в края на краищата си остарял, с брада си, чувствуваш се голям грешник. Какво означава грешник? Който има да дава. Грешникът е един длъжник. Ще дойде, че това не си направил, онова не си направил. Ред неща, които не си направил, се считат за [да си] голям грешник. В какво седи греха? - Че откраднал 100 овце. В какво седи греха? -Че откраднал 100 кила ябълки. В какво седи греха? -Че обсебил 20 декара земя. В какво седи греха? -Че откраднал 100-тина тома от някого. Сега във Франция [е] задигната една кар-

тина от Лувър. Грехът в какво седи? Задигната е една хубава цигулка на Страдивариус. Или някое пиано е задигнато от някъде. Че един човек е задигнал пианото, де е грехът? Пианото не е изядено. Свири се някъде. Да кажем моето пиано го няма. Задигнал го някой. Той свири, аз не може да свирия. Де е престъплението сега? Работата другояче седи. В дадения случай, ако аз имам едно пиано, никой не може да го открадне. Щом го открадне, като свири един час на пианото, то ще дойде в моята къща. На където ходя, моето пиано с мен ще дойде. Казвам: Може да го вземете за един час, за два часа, но след 2 часа пианото ще дойде при мене. Който и да ми вземе пианото, ти ще кажеш тъй на пианото: Може ли за половин час да ми направите услуга? - Тогава пианото ще каже: „Мога.“ След половин час трябва да се върне, защото имам друга работа.

Сега в ума ви остава мисълта. Казвате: „Туй, което говорите реално ли е?“ Аз ще ви попитам друг въпрос: Туй, което сега мислите, реално ли е? Моята мисъл е толкоз реална, колкото и вашата е реална. Вие казвате, след като умрете ще идете в оня свят. Сто и едно на стоте уверени ли сте? Отивате за Англия, имате паспорт, трябва да го извадите от България, трябва да го визирате в английското посолство, да имате разрешение. Вие се готвите за оня свят, де е паспорта? Имате ли паспорт? В оня свят мислите, че ще влезете, но вие само предполагате. Като идем само, ако ни приемат, то е пътешествие. Ако не обичаш, кракът ти в оня свят не може да стъпи. Ако не обичаш, кракът ти няма да стъпи. То няма да бъде оня свят на щастие, няма да бъде Божествения свят. Двама души, за да бъдат щастливи, те трябва да бъдат в оня свят. Тоя свят тук, (*показва главата*) Божествения, гърдите са човешкия свят, а под пъпа надолу е животинския свят. Казвате: „Да идем в оня свят!“ Като умреш, всичките хора по тебе ще вървят. Като те тъпчат няколко хиляди години. Туй трябва да се преведе. Тълкането е ограничение. Ти не си свободен, нямаш никакви права. Земята отдолу няма никакво право да се оплаче. Всичкото, каквото тя събрала, всичкото богатство ѝ го вземаг. После на тази земя хвърлят всичките нечистотии. Нямаш право да се

оплачеш, затуй. Като вземат и като дават, ще мълчиш. Та аз ви говоря сега, вие искате да бъдете свободни. Вчера дойде една сестра, която пита: „Напреднала ли съм в живота си?“ Казвам ѝ: „Много си страхлива.“ Казва: „Не съм страхлива, аз съм много смела!“ - „Тебе те е страх от най-малката болест. Тебе те е страх от болестта. Страх те е да няма рак в стомаха ти. Страх те е, че сърдцето не бие редовно. Страх те е, че нямаш достатъчно пари да си поправиш къщата.“ Дребни работи са. Идете при един кошер. Кой е онзи закон, който е привързал 30 хиляди работници в кошера, вътре и 400 - 500 бръмбара около една царица? Всички са привързани и каквато заповед дава, всички излизат, ходят да работят. Кой каквото намери, събира. Носи го в кошера вътре. Питам: Кой ги е научил на този вътрешен закон? В един кошер, ако има една царица, работата добре върви, но ако в кошера няма царица, всичките пчели се изхвърлят. Тази царица показва любовта. Ако царицата не е в кошера, никой не може да работи. То е закона вътре. Когато любовта дойде ти имаш царица. Около която всички работници и бръмбари се събират и работят. Вие много лошо мнение имате за бръмбарите. „Бръм“, „бръм“. Вие не знаете какво значи „бръм“. В историята какво значи „брам“ - Бог, брамини. Тези брамини са 400. Боговете вътре, които уреждат работата. Вие казвате: „Бръмбари! Пчелите ги хващат.“ Казвате: „Много бръмбари имало.“ Страх го от бръмбарите. Не го казва[й] „бръм“, но „брам“. То не е „бръ“.

Сега една мисъл изпъква в моя ум. Един слушал един проповедник. Проповядвал той хубаво за любовта. Казва му: „Много хубаво проповядва. Такава проповед, като твоята, не съм слушал. Толкоз проповеди, но тази, като мед ми падна на сърдцето, казва, два дена не съм ял!“ Проповедникът казва: „Искаш ли сам да идеш да ядеш някъде или искаш да ми дойдеш на гости?“ Казва: „Бих желал да дойда, но понеже имам другарка, ще плаче.“ Този проповедник бил англичанин, изважда, че му дава една стерлинга за любовта. Казва: „Ти и твоята другарка днес да имате хубав обед.“ Казва: „Идната седмица, ще проповядваш ли? Пак ще дойдем и моята другарка ще дой-

де.“ Каква е идеята, която седи в него? Че и неговата другарка и тя ще има една английска [лира]. Той казва: „Осигурих се!“ Питам: Няма ли да бъдете редовен, ако всяка седмица има по една английска [лира]? И жената и децата да дойдат да научат този закон на любовта - по една английска ще има. Аз ви проповядвам една истина. Станеш сутрин, проповядваш, веднага любовта вече имаш. Светлината, която влиза в твоите очи, въздухът влиза в дробовете ти. Любовта ви я предавам чрез въздуха. И на обед ще дойдете да ядете. Бог е в любовта. Най-после, вечерно време, ще починете. Какво може сега да направите за любовта? Най-малкото, което може да направите за любовта? Кажете ми кое е малкото в света, което човек може да направи? На вас съм ви превеждал онзи пример за един българин, богат чорбаджия, който се пренесъл в оня свят, но след три дена се връща. Като се връща вика сина си и казва: „Синко, тъй както съм живял досега не може да живея! Така не се живее! Ходих в оня свят и видях как живеят хората. Донесете ми тефтерите.“ Донесли му тефтерите, казва: „С длъжници не се живее.“ Туря ги всичките в огъня. Казва: „Синко, разбрах, така не се живее! Тия тефтери трябва да изгорят.“ Ако вашите тефтери, в които сте написали какво имате да вземате от този, от онзи, ако не ги изгорите? Някой те погледнал, някой те обидил, казал ти нещо, няма някаква обхода. Ако всичките тия тефтери вие не можете да ги изгорите в огъня! Този българин казва: „Синко, не се живее така.“ След туй казва: „Донеси сега един нов тефтер.“ Нищо не беше писано, започва да пише: „На еди кого си ще дадете! На еди кого си еди какво си ще дадете.“ И така напълва целия тефтер. Казва: „Тъй, синко, ако ме обичате всички тия работи, може ли да ги направите за мене? Аз, като замина за другия свят, ако вие не може да направите, аз ще остана на земята. И всичко туй, което съм написал, да го направя, да се не връщам втори път от онзи свят.“ Не само старите тефтери трябва да изгорите, ами нови тефтери трябва да напишете. И ще оставите синът си да го изпълни. Ако има кой да ви обича, той да изпълни вашите идеи. Като идете на оня свят, вие сте кандидат да се връщате пак от невидимия

свят на земята. Да изпълните написаното в новия тефтер. Това е новата музика в света. Тогава ще възпримем Бога [като] Любоб. Старата любов си замина, в огъня отиде. Всичките длъжници, каквото дължаха, всичко туй изгаря. Няма да пеem тази песен. Ще пеem, че тефтерите изгоряха. Нов тефтер е написан. Как ще пеете сега? Две мелодии има. Минорна мелодия. Всичките тефтери трябва да се изгорят. Старите тефтери трябва да си идат, нов тефтер, написан има. Как ще пеете сега новата песен в другия свят? Коя е тази новата песен? Новия тефтер, основния тон на вашето сърдце, вземете. Вземете основния тон на вашия ум. Основният тон, това е любовта на човешката душа; основният тон на вашия дух, това е мъдростта; основния тон на самите вас, то е основния тон на свободата. Търсете истината! Човек е човек, който служи на Истината. Човек може да стане ангел, само когато служи на Мъдростта. Човек може да стане Син Божи, само когато служи на Любовта. За да станем синове Божии, непременно трябва да служим на Любовта. За да станем ангели, непременно трябва да служим на Мъдростта, за да бъдем хора, трябва да служим на Истината. Това са постижения за в бъдеще, които трябва да ги постигнете. Че ти, ако в любовта не може да почувствуваш битието, тъй както Бог почувствува? Бог, като създаде света, видя, че всичко е добро. Казва: „И да се весели Господ в своите дела, а ние да се радваме на Божиите дела.“ Ако ние не може да се радваме на Божиите дела, в които Бог се весели? Любовта мене ме радва, Божията Любов. Аз заставам там, да се радвам на онова, което Бог е създал. Сега вие задавате въпроса: „Какво може да имам? Аз се молих на Господа, Той не ме слуша?“ Как се молите вие? Чудни са някои хора, казват: „Молим се!“ Ако аз имам скъпоценен камък, отивам при някой banker, залагам моя камък, той веднага ще ме посрещне. Ако аз съм беден човек, имам само един камък, ще изкарам целия живот с този камък, аз ще ходя да го залагам. Казвам: „Колко може да ми дадеш?“ - „Петдесет, шестдесет хиляди лева може да ти дам.“ - „Той струва милиони!“ - „Казвам, дайте ми го.“ Той се зарадва, че съм излъган. Той не знае, той ли ме лъже или аз,

като дам камъка. Ида на друго място, камъкът дойде пак при мене. Ида на друго място, пак взема 50 хиляди, камъкът пак избягва от там. Цял живот ходя, залагам го и все взимам по 50 хиляди лева. На ваш език говоря. Казвате: „Трябва ли такава лъжа?“ Аз бих желал да ме лъжете по този начин, пък и аз да ги лъжа. Той ако беше умен, аз ако заложа моя камък, за него 50 хиляди ще взема. Той ще вземе да го заложи при друг, 100 хиляди ще вземе. Най-малко 20 - 30 души могат така да минат. Те искат да го задържат при себе си. Туй прави земледелецът. Желайте да сеете житото в земята! Ще даде плод. Не дръжте вашите мисли скрити. Казвате: „Какво да проповядваме на хората?“ Кажи му: Без любов към Бога, животът няма смисъл. Дойде някой болен, кажи: Без любов към Бога, човек здрав не може да бъде. Дойдеш до някой невежа, кажи: Без Бога учен човек не може да бъде. Дойдеш при някой фалирал търговец, кажи: Без любов към Бога, търговията не върви. Кажете: Без любов към Бога, животът не се разбира. Казвам, навсякъде еднакво не се проповядва. Отивам в парахода, кажи: Без любов океана не може да се мине. Ако имаш любов, качи се на парахода. Правиш апартамент. Ако имаш любов, започни го. Ако нямаш любов, не го започвай. На изпит отиваш. Без любов ще те скъсат.

Сега, основната идея във вас, турците казват „олмаджа“. Вие сте на две партии. Едните, богати хора, а другите бедни, нямат нищо в джоба си, а на другите кесиите са пълни. Казват: „Да живеем по братски!“ Богатите казват: „Не може.“ Сиромасите казват: „Може, може!“ Защо може? По братски богатите ще отворят кесиите си, ще дадат нещо. А пък богатите виждат празните кесии, да ги напълнят, техните ще се изпразнят и казват: „Не може.“ А другите казват: „Може.“ Всеки един от вас, на когото Бог е дал един красив ум, е богат. Всеки един от вас, на когото Бог е дал едно отлично сърдце, е богат. Всеки един от вас, на когото Бог е дал воля, богат е. Богати сте сега. То е по закона на свободата. Всеки един да си каже: Искам да живея и ще живея, тъй както Бог иска. Какво разбирате под думите: Както Бог иска? Аз гнилите плодове, може да ги нап-

равя хубави. Говоря ви алегорично. Ако ни дадете един гнил плод, една гнила ябълка, след една година, ако дойдете при мене, ще имате най-хубавите плодове. Даде ми гнила ябълка, тази гнилата, тази ябълка е посадена в земята. След една година тази ябълка ще даде 10 хубави. След една година от онази гнилата ябълка ще имате най-хубавите ябълки. Който има любов, така става. Който няма любов, ябълката отива. Всичко отива и остава неприятно чувство. Казвам, представи си, отидоха. Той ми даде една гнила ябълка. Ако една обидна дума, не може да я турите в земята и да излезе плод, вие не сте разбрали Божествения Закон. В света всичко е предметно учение. Всички обиди, всичко каквото става, това са задачи, които трябва да решите. [За] който, обича са задачи. За умния са задачи, пък за невежия е товар. Понеже доста товар имате, цяла седмица мислете върху идеята: „Може ли да обичаме Бога и как да Го обичаме?“ Като станеш сутрин да ти стане приятно, че може да мислиш, да се зарадваш. Като дишаш, да си кажеш в себе си, че въздухът постоянно влиза и излиза. Двадесет обеди имаш на минута, да започнеш да мислиш. За една седмица мислете върху светлината и за въздуха, чрез които Бог се изявява и вижте какво може да направите. Ако в една седмица може да се подмладите с 5 години, да станете по-млади от колкото сте сега, някой, ако е на 45 години, да стане на 40. Който е на 35 години, да стане на 30. Който е на 25 години, да стане на 20. По 5 години да се подмладите. Вие сте започнали да разбирате. Тази идея на подмладяването трябва да [я] има в живота.

Та казвам, тази вечер, като станах, цялото небе иде отгоре. Казвам, за Рила се готвят. Ако идем на Рила без любов, така ще бъде. А ако идем с любов, времето ще бъде хубаво. Сега колцина от вас сте готови да идете с любов? Досега сте ходили с любов. Тази година колко души има, които с любов искат да идат? Особена година е тази. Ако тази година идете на Рила без любов, тогава ще чакате за 1999 година. Колко души има, които биха дошли с любов? Тази година, който ще иде на курорт някъде, не трябва да мисли за себе си. Тази година ще идем да послужим на Езерата, на бръмбарите, на цве-

тята, навсякъде ще служим, на малките камъчета ще служим, дето идем ще служим. Някой казва: „Как ще идем, нямаме пари?“ Да идеш на Рила пари ли се изискват? - „Пари нямам за автомобил.“ - Пеш ще идеш. Ако нямаш пари, ще идеш пеш. За 17 часа и половина ходих и се върнах. Ще се намери все един автомобил, който да ни послужи. Казвате: „До Рила не може да има.“ Казвам, там дето вие не можете, аз мога. Казвам, до там, дето може да ви закарат, вие ще идете. Ще дойде мястото, дето не може да идете с автомобил, вие сами ще идете. Аз разбирам Рила, дето нито автомобил, нищо не минава, пеш, сам ще вървите. До подножието на Рила, аз може да ви заведа с моя автомобил. От подножието нагоре, ще влезете във вашия автомобил. Колко души сега има? Тази година, които биха отишли на Рила, да си вземете всичкото богатство, да си носите този скъпоценен камък, ще го залагате. Съжалявам, че не сте разбрали истината. Не бъдете толкоз несръчни. Има един анекдот, който колко е верен, не зная. Един сял череша в своята градина и изкарал много хубави череша. Искал да занесе на царя да му покаже колко са хубави. Турил таблата на главата, после, като [му пригладняло]..., ял. Като дошъл при царя, само три череша имало. Царят казва: „Как се яде?“ Той ги взел, изял ги, показал на царя. Той е знаел. Но царят макар и да знаел, останал да не знае как се ядат черешите. Вие, като ви донесат три череша, не питайте как се ядат. Вземете и вие направете опита. Трябва да правите опит. Без опит в света няма постижение.

Най-лесното изкуство е любов към Бога. По-лесно изкуство от него няма. Да обичаме Онзи, Който е причина за всичкото благо, което съществува в света. То е Бог. Да обичаме туй, Вечното благо. Само тогава ще се научите да пеете. Аз разбирам новата музика. Вие не можете да разберете новата музика, хармонията в света, без любов. Светът ще бъде такъв. Ще пеем и като излязат хората по същият начин да пеят, постепенно човек от слава в слава трябва да върви. И тогава, като запее тук, ще имаме най-хубавите гласове и най-добрите сърца ще имаме, най-здравите хора, най-добрите хора, всичко ще

тръгне напред. Сиромашия няма да има. Изгрева ще го постелем, ще се превърне. Всинца ще имате по една стаичка, по една кухничка, по едно автомобилче. Ще имате по един аероплан. И пари ще имате, всичко ще имате на разположение, тогава ще хвъркате. Като казвам всеки си има свой аероплан и автомобил, ще кажете: „Всичко ще става лесно.“

Та казвам, най-първо трябва да се внесе новата мисъл, която ви се вижда непостижима. Непостижима е като видите малките семена. Но то ще стане дърво. Само опитайте! Като посеем тази семка, тогава ще видите силата, която е скрита. Една идея седи във вашия ум, защото непосятите неща, те остават еднички. Всяка идея, ако се посее, тя е в сила, както ябълчното дърво, в земята посято, ще даде своите плодове. Така и една идея, посята в човешкия ум, всякога, ще даде своите плодове. Казвам, посейте вашите идеи във вашия ум и не ги барайте. Всички ще израстат и плод ще дадат. От този плод, вие може да се ползвате.

Отче наш

38 школна лекция
28 юни 1939 година,
София, Изгрев

ДРЕХАТА НА ЛЮБОВТА

сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„В Начало бе Словото“

„Аз мога да кажа“

Зададената тема - „Пътят на Христа“. Казва Христос: „Аз съм пътят.“

Три неща казва Христос: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“

В български имате „безпътица“, без път. Пътят представлява една определена посока в живота. В съзнателния живот, път има в подсъзнанието, път има в съзнанието, път има и в самосъзнанието, път има и в свръхсъзнанието. Писанието казва: „Моите пътища не са като вашите пътища.“ Значи има разлика между пътя на Бога и нашия път. Някой път нашите пътища се съгласуват с Божествения път, пък някой път са в разрез, те се отдалечават. Пътят, това е онзи велик закон, който ръководи хората да реализират онова, което желаят. Човек не е постигнал онова, което той иска, ако и днес да е на такава степен на култура. Когато казваме, че човек трябва да има път, смисъла на съвременния живот хората го турят във физическия си живот. Но животът има две страни, има един живот на страдания, има и един живот на радости. Индусите за стария живот, на страданията, са турили едно Божество - Сива. Значи туй Божество създава само страдания на хората и друго Божество, което създава тяхните радости. Това е тяхно разбиране. Но този въпрос има две страни. От какво произтичат най-първо страданията? Страданията произтичат само от това, което си изгубил. Когато човек изгуби своето зрение, има страдание. Когато човек изгуби своя слух, има страдание. Когато човек

изгуби своето здраве, има страдание. Когато изгуби благо, което има, той страда. Страданията са отрицателна страна на онова, което сме изгубили. Или пък страданието е - онова да придобием, което сме изгубили. Някой казва: „Той има идеал. Стреми се към нещо.“ Човек не може да има нещо, което не е изгубил. Човек щом се отдели от Бога, страда. Сега казваме, че ние живеем в Бога. Отделянето от Бога всякога произвежда страдание. Сега ние всинца сме отделени от Бога, макар и да говорим за Бога, всеки е отделен. Колко хора ще се намерят да жертвуват живота си Бога? Някой път вие се чудите защо е така. Вие може да имате хиляди овце, вие може да имате хиляди кокошки, но коя кокошка е готова доброволно да се жертвува за тебе? Нито една. Която и кокошка да хванеш, все ще покречи. Никоя не иска да се жертвува. Ние имаме криво разбиране за жертвата. Казвате: „Не искам да се жертвувам.“ Но живот без жертви няма. Старите евреи са принасяли жертвоприношения. Ако не правиш жертви, ти в живота не може да прогресираш. Бог, за да се изяви на хората, Той е направил една велика жертва. Той трябвало да се ограничи в Себе си, да даде нещо от Себе си. Бог изисква от нас това, което ни е дал. Той не изисква нашето. Той изисква това, което ни е дал. Тогава се задава въпроса: „Какво сме ние извън това, което Бог ни е дал?“ Извън Бога ние сме празно шише, което няма вода в себе си. Извън Бога ние сме едно здание без осветление, без отопление, без храна. Едно голо здание, в което живеем. В какво седи животът? Вие изключвате Любовта из живота. В какво седи този живот? Искате да живеете на земята. В какво седи животът? Най-първо всеки от вас изисква или да обича или да го обичат. Как може да [ви] обичат хората и как може да обичате другите хора. Един език може да го знаеш без да си грамотен. Но колко ще знаеш от този език? Под думата „грамотен човек“ ние разбираме един човек, който знае добре да говори и да говори всяка една дума на място. Да говориш, значи да използваш въздуха. Четири неща Бог [е дал] в света на човека: светлината, за да не се спъва; въздуха, за да се научи добре да говори, че от този говор зависи неговото щастие; водата,

за да бъде той чист и земята, на която да има една основа да живее. Сега ние мислим, че въздухът не е за друго, освен за дишане. Но след като издишаш, ти да го превърнеш на разумна сила, да вложиш вътре във въздуха и като издишаш ти може да кажеш една дума, толкоз обидна, че да ти коштува живота. Един посланик, на която и да е държава, може да каже едно изречение такова неприлично, че да се дигне цяла една война. Ще каже, че един народ е обиден. Един народ може да обиди друг народ. Едно семейство може да обиди друго семейство. Един човек може да обиди друг човек. От какво произтича обидата? От незнанието как да разполага човек с въздуха, който Бог му е дал. И този въздух, който сега приемаме не е толкоз чист. Трябва да се филтрира. Ако човек няма светлината, ако няма знанието като приеме въздуха той ще се поквари. Следователно, аз казвам: човек, който диша, трябва да диша с любов. Бог е Любов! Да дишаш, значи да е пробудено твоето съзнание, че всички твои постъпки да са ясни за самия тебе, защото от всяка твоя постъпка зависи или твоето щастие или твоето нещастие. Сега, понякоя път, ние мислим, че може да накараме Божествения свят, може да накараме Бога да постъпи тъй, както ние искаме. Ние се лъжем. Ако ние мислим тъй, както Той мисли, ако изпълняваме закона Му, тогава Той за нас всичко може да направи. Ние извън Бога не може да направим нищо. Ние мислим някой път, че ние правим работите, че нашето проявление е проявление на Бога. Бог желае да живеем, понеже в нашия живот е вложен Неговият живот. Следователно, като живеем заради него, ние ще живеем заради себе си. Може да кажем, че Бог, като е в нас, Той иска да се изяви, Той иска да живее. Вие казвате, че Бог е жив. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Аз съм за себе си Сам закон. Значи Аз съм Път, Истина. Истината подразбира човек, който е свободен. Да бъдеш свободен в своята мисъл, да бъдеш свободен в своите чувства, да бъдеш свободен в своите постъпки, в пълния смисъл свободен. Сега свободата в света не може да дойде в света сама по себе си. В началото на всяка свобода е Бог. Бог, Сам по Себе си е непознат. Думата Бог, то

е едно Същество отвлечено. Толкоз отвлечено, че не може да го познаем. Ние Бога Го познаваме само в Любовта, в която се проявява. Любов подразбира, че Бог като вижда всичките наши недъзи и недостатъци, които имаме, Той ги прощава. Бог се отличава с това. И Апостол Павел казва, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си като не им вменяваше греховете. Ако Бог не беше в света никой не може да бъде спасен. Спасението в какво седи? Ние искаме Бог да ни прощава, да не вменява нашите прегрешения, да ни даде всичкото щастие в света и ние да живеем тъй както искаме. Съвременните хора живеем както искаме и от това произтича нашето зло. Англичаните живеят като англичани, германците живеят като германци, французите живеят като французи, русите живеят като руси, турците живеят като турци, африканците живеят като африканци. Животните и те си живеят и те са свободни. Вълкът си живее като вълк, прави си каквото иска. Овцата и тя си живее както си иска. Ние сега, по някой път мислим, че вълкът не е свободен, не е толкоз умен. Доста умен е той. И овцата и тя е доста умна. Сега няма да се спорим, може да ви покажа, че са доста умни. Даже растенията са доста умни. Ако вие вземете боб и го посадите в една градина и турите на един метър една суха пръчка, бобът ще се увие около тази пръчка. Вие може да мислите, че растенията нямат съзнание. Но, ако още на две педи посадите една фиданка, бобът ще мине покрай сухото дърво и ще се увие за фиданката. Има си избор. Ако няма жива фиданка, ще се увие около сухата пръчка. Ако няма жива пръчка, ще се увие около сухата пръчка. Но ако има жива пръчка, той ще се увие около нея, защото неговия живот и този на фиданката се различават. Някой път ние, хората се увиваме около сухи пръчки. Една суха пръчка, тя не е толкоз стабилна. Ти уповаваш на един човек, не е ли това суха пръчка. До колко време един човек може да бъде сигурен? Докато живее, 50, 60, 120 години. Едно общество може да даде сигурност, докога? Може 100, 200, 500 години, имаме ли ние една държава, която да е съществувала 8000 години? Няма. Или де са старите държави? Къде е Вавилон? Къде е старият Египет, които бяха знат-

ни? Хората ходиха да придобиват своите знания в Египет. Един гръцки философ 20 години седя при портите на египетските мъдречи, за да придобие знанието на живота, как да живее. Той беше Питагор. Двадесет години е седял. Египтяните са имали толкова голямо недоверие в гръците, че 20 години са го изпитвали. Сегашните хора, които имат разни верујота, аз наричам верујота, това са паспорти, с които искат да минат от една държава в друга. Щом се дойде до невидимия свят, всички паспорти падат. Най-първо, като идеш в другия свят, ще ти дадат една дребна книга, да я четеш. Ако може да четеш, добре, след туй ще ти дадат да изпееш една песен. Ако може да я изпееш, добре. После ще ти дадат една реч и ако не може да кажеш речта, ще ти подпишат и ще ти кажат: „Тук може да седите само ден, вторият ден ще се върнете.“ Къде ще се върнете? Във вашето старо отечество, място на страдания, място на изпитания.

Сега може да се зададе въпроса, защо са тия работи по този начин. И аз бих желал да знам защо вие сте наредили вашия живот по този начин? Защо всички не сте облечени с една и съща дреха? Всеки турил каквато дреха иска, после прическа. Ако идете в Англия, англичаните, американците, германците всяка сутрин, като станат, американците си хвърлят брадата. Източните народи считат за голямо благородство да имат голяма брада. Българите имат един обичай, като станат на 45 години, като престане да прави глупости, като поумнее, оставя си вече брада, че е поумнял, че няма да прави глупости. На млади години е без брада. Ами тогава жените, които са без бради, както е тази философия, умни ли са без бради? И мъжете с бради, умни ли са те? Има едно неразбиране. Брадата при известни условия е благословение при известни условия е нещастие за човека, защото ако те бият някъде, ще те хванат за брадата. После дългите коси и те не са голямо щастие, защото щом дойде до бой, веднага за главата ще те хванат. Питам сега, защо се създадоха косите на главата? Те са една необходимост в дадения случай. Ако при сегашните условия главата би оголяла, неговата мисъл няма да бъде толкоз трезва. Мис-

лят, хората с голите глави са по-умни отколкото онези, които имат коси на главата си. Ако цялата глава е обрасла, и челото с косми, има една част, която не трябва да бъде обрасла. Ако челото е обрасло, е лош признак. Ако лицето е обрасло, е лош признак. Но ако и главата е съвсем оголяла и то [е] друг лош признак. Горите са потребни. Космите са като горите, които са потребни за благата на човека. Космите дават опората, възможност за облагородяване на чувствата. Но ако тия косми не се облагородяват, те внасят една грубост в човешкия живот. Създават повече енергия. Грубостта произтича, че чувствата стават чрезмерни, те заповядват в живота на човешката мисъл. Трябва да има едно съчетание между мислите, между чувствата и между постъпките. Човешката мисъл трябва да бъде под контрола на Божествената любов. Ако мисълта не е под контрола на Любовта, не говоря за обикновената любов, тази любов не може да контролира мислите. Мисълта се ражда от Любовта. Всяка една мисъл, която е родена от любов, тогава мисълта ражда едно благородно чувство. Всяко едно чувство, което е родено от мисълта ражда благородни постъпки, така вървят. Любовта ражда мисъл, мисълта - чувството, чувството - постъпката. Постъпките на човека вече създават човешкия характер.

Та казвам, ние казваме: „Бог е любов“, но в дадения случай, може ли да чувствувате, като кажете „Бог е Любов“, че цялата природа, туй което казвате може ли да го чувствувате навсякъде. Ние, съвременните хора, в Любовта сме много слаби. Любовта носи най-силните трептения. Ако вие имате любов в себе си, вие ще бъдете в състояние да си проправите път навсякъде. Ако хората биха живяли според закона на Любовта, ако имаха туй съзнание, мъчнотии щеше да има, но всичките мъчнотии щяха лесно да ги разрешават. Те ще ги разрешават тъй лесно, както А-В-С. Какво означава две букви? Буквата А, значи човек натоварен, в съзнанието с един мъчен въпрос. Животът е буквата А. Трябва да живееш. Трябва да се разбираш. Този живот е свързан с човека и с Бога. Резултатът е С. Животът, който имаш, както и да живееш, каквото и да придо-

биеш, С-то е придобивката. А-то вземам за почва, на земята. В, за семето, а С-то е резултат. Щом семето е изникнало, имаме резултат. Може да имаме много обяснения. Но когато ти казваш „аз“, англичанинът казва „ай“, турчинът казва „бен“, французинът казва „моа“. Но „Моа“, съвсем няма значението на „ай“. И „ай“ няма същото значение, както „аз“. И „аз“ няма същото значение както „бен“. „Моа“ на французина показва: всякога е отстъпчив. Във всичките постъпки той е отстъпчив. Англичанинът е самостоятелен. Англичаните сега започват да учат французкия метод. Българинът и той мяза на англичанина и той турил две букви, които са много неблагоприятни за българина - „з“ и „б“ са създали всичкото нещастие в неговия живот. Англичанинът казва „ай“, две гласни има, „а“ и „й“. Че иска да носиш товара мъжки, да бъдеш герой. „Моа“ значи да имаш разумна посока на своето движение. Англичанинът, в неговия характер, като казва „ай“, той иска товара, който носи да има посока. Англичаните минават [за] много умни, че знаят в политиката как да постъпват. Когато казваме „аз“, всичката мъчнотия е в „з“-то. „З“-то, това е един бент. Ти казваш „аз“, човекът иска да направи едно добро, но почваш да разсъждаваш. Ако раздам всичко, което имам как ще живея - туриш един бент. Ти не може да живееш по Бога един отличен живот, ако си едно шише и имаш едно кило вода и с нея не може да бъдеш полезен на другите. Никакво добро не правиш, изпий водата, напълни шишето! За да бъдеш добър човек, трябва да бъдеш един извор. Аз ви говоря не за онзи статистически живот, който баща ви е дал и утре ще го изгубите. Един ден вие ще умрете, туй умираше не е нищо друго освен, че животът, който баща ви и майка ви са вложили, като наливате на този и на онзи, един ден ще трябва да умрете и ще идете наново до някакъв извор да ви наляят шишето. Пак ще дойдете да се преродите. Някой път казват, че има прераждане. Прераждането не е нищо друго, освен отиване при Бога, бащата ни и майка ни да ни дадат нещо в шишето. Туй не разрешава въпроса. Да се раждате, значи да се съединим с Бога, да станем едно в съзнанието с Него и да Му служим. Христос казва: „Не дойдох

да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.“ Всеки един от вас е дошъл на земята, вие не знаете защо сте дошли. Вие съзнавате, че трябва да обичате себе си. Аз ви казвам, човек е съгрешил, понеже не знае как да обича, не знае как да обича Бога, не знае как да обича ближните си. Понеже не знае как да обича Бога, човек е съгрешил, защото обича себе си повече отколкото Бога и ближните. Човек не е знаел как да обича Бога и ближните и е възлюбил себе си повече, отколкото трябва. Всичките нещастия сега стават от голямата любов, която имаме към себе си и от безлюбието, което имаме към ближните. Казваме: „Той не е като мене.“ Сега аз не искам да ви говоря за миналото, аз искам да ви говоря за онези възможности, които са скрити във вас. Във вас имате един Бог, на когото не сте дали свобода да се прояви. Вие сте го ограничили. Бог с хиляди години седи във вас и ви гледа умовете, какво ще направите заради Него.

Аз съм привеждал онзи пример и пак ще го приведа. Един цар напуснал своето царство и повикал своите 10 министри, оставил им разните департаменти, добре да управляват. На всеки министър дал по една длъжност и си заминал. Като заминал искал да опита колко справедливо ще управляват. Престорил се на бедняк и посетил всичките си министри, да види кой какво ще му даде. Един му дал съдрани обуца, друг му дал съдрани гащи, друг му дал съдрана дреха, някой му дал сух хляб. Всеки, каквото му дал, го събирал и след 10 години вече той се връща в държавата. Като се върнал, направил голямо угощение и повикал първите министри на угощението. Носил на всичките подаръци. Под един голям похлупак на всеки турил подаръка, който те му са дали. Един ден и вие като този цар и вие, като заминете ще намерите точно онзи подарък, който вие сте дали. Ако кажете, че ще ви дадат нещо другите, ще видите, че като влезете в невидимия свят ще намерите своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Мислите в другия свят се виждат и чувствата и постъпките се виждат. Ние ги виждаме, Всичко ще бъде видно. Един ден, забуленият свят, в който сега живеете, ще стане явен. Аз съм ви привеждал един

пример за една българка. Аз я наричам най-учтивата българка, дипломатка. Тя живееше във Варна. Като дойде на гости някой, тя ще го посрещне, ще го целуне. Казва: „Много се радвам, че сте дошли в дома ми.“ Ще разточи баница, ще наточи винце, кокошка ще заколи. Казва заповядайте, похапнете. А като те изпрати, казва: „Чума такава, сега му дошло време да му правя баница, като че го канил някой!“ Питам сега, защо постъпва така? Външната дипломация на живота е така. Вие ще направите едно добро и след туй, като замине човека, ще кажете: „Дали е християнин, дали заслужава това? Може би той се преструва. Той дойде току така.“ Та казвам, де е вашето съзнание да чувствувате? Ако дойде един французин, ще кажете: „Той е французин, не е българин.“ По какво се отличава българинът от французина? Един англичанин и един французин си имат особен характер. Англичанинът се отличава много пъти със своето търпение. Срещат се един руски княз и един английски лорд в Лондон, в една тясна улица. Туй в старо време било, не в новите времена. Руският княз бил с един файтон и англичанинът бил с един файтон, няма къде да се разминат. Русинът се спира, изважда в „Таймс“ и започва да чете. Англичанинът, след като го гледал казва на слугата си: „Идете и кажете на княза, че като прочете вестника, нека ми го даде и аз да го прочета.“ А „Таймс“ е голям вестник. След като го прочитат, започват да мислят. Русинът казва: „Братко, да си разменим файтоните. Ти с твоя [моя] файтон и аз с твоя, назад да се върнеш.“ И вие в живота все ще се срещнете така. Трябва да направите една отстъпка. Аз сега уподобявам този русин и англичанин, те имат тесни възгледи, че не може да се разминат. Русинът ще каже: „Той е англичанин, друг интерес има.“ Англичанинът ще каже: „Той е русин, друг интерес има.“ Значи не може да се разминат. Те имат търпение, може да чакат. Казвам, ако ние, някой път, се спрем, да се спрем да мислим, хубаво. Ако се спреш докато прочетеш вестник „Таймс“, мислите ли, че всичко съдържа. Тук-там ще видиш някои работи, които съвременния вестник ще ти даде - един подтик да разбереш кое е правото в света? Аз наричам човек онзи, който след като

говори, слушаш той да ти даде един подарък. Няма по-голям подарък от този да срещнеш един човек, който да те обича. Няма по-голям подарък от това да срещнеш един човек, когото може да го обичаш, големи подаръци. Да знаеш да въприемеш хубавия подарък, който ще ти дадат с любов и да знаеш как да дадеш този подарък, който Бог ти е дал. Ние в любовта изявяваме, онова което Бог изисква. Бог изисква ние да се обичаме. Всичките хора в света трябва да учат този закон на Любовта. Трябва училище, трябва бащи и майки, трябва проповедници, учители, добри слуги, пример трябва навсякъде, за да можем да научим този велик закон на Любовта. В светлината човек ще има онази, ясната мисъл за живота. Във въздуха човек трябва да вложи любовта. Казвате: „Много сладко говори.“ Всяка една дума, която е просмукана с любовта, тя е царска дума. Царят само като каже една дума: „Да се помогне на този човек!“ И веднага неговата дума се изпълнява. Ако ние бихме живяли според закона на Любовта, като кажем една дума, тя ще се изпълни така, като царската, веднага ще се изпълни. Сега, понеже не сме царе, каквото и да кажем, няма кой да изпълни думата.

Та казвам, ако обичаме Бога, Бог ще изпълни всяка една наша мисъл, всяко едно наше желание и всяка една наша постъпка, затуй казваме - трябва да учим закона на Любовта, не да се плашим, но да кажем в съзнанието си: „Господи, научи ме да живея тъй, както ти искаш.“ Тогава трябва да се отворят очите ви и като се отворят очите ви, ще видите. Веднъж ако видите Бога вие втори път няма какво да Го виждате. Мойсей искаше да види Бога в Неговата слава. Казва му Бог: „Може да ме видиш, но само ще видиш много малко.“ Тогава провъзгласи, че Бог е благоутробен и милостив. Казва: „Много малка част видях от Неговата дреха.“ Ние в Любовта ще видим само дрехата на Бога, с която Той е облечен. Който се докосне до тази дреха на Любовта, той оживява. Който се докосне до тази дреха на Любовта, поумнява. Който се докосне до тази дреха на Любовта, възкръсва. Който се докосне до тази дреха на Любовта, той се примирява с всички. Който се докосне до тази

дреха на Любовта, той получава вечния живот. Писанието казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единаго, Истинаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Това е живот Вечен да се докоснеш до Любовта, която носи всичките блага за сегашния наш живот. И ви казвам, стремете се тъй, както онази вдовица, да се приближите до дрехата на Любовта, тогава всичките други неща в света сами по себе си ще ви станат ясни. Затова се изисква: в усилията мисъл се изисква; благородно сърце се изисква; една силна воля се изисква, да постигнем онова, за което всички ние се стремим.

Отче Наш.

39 школна лекция
5 юли 1939 година,
София, Изгрев

БОГ ИСКА ТОВА

*(Небето чисто, с малки облаци. Времето тихо и
топло.)*

сряда, 5 ч. сутринта

*Добрата молитва
„В начало бе Словото“*

Имате ли зададена тема? (- Не.)

За следующия път пишете върху: „Постиженията на вярата.“ Как бихте развили тази тема?

Нали сте забелязали, че ако изучавате един език, например английски и отидете сред английския народ и им говорите, отначало не ви разбират англичаните. Както един американски професор, който е преподавал френски език и минавал за знаменит езиковедец по френски. Като отишъл във Франция, в Париж отива в хотел и казал нещо. Но келнерът не разбрал. Като му казал най-после на английски: „Do you speak English?“, келнерът го разбрал. По някой път вие, като говорите и мислите, от невидимия свят не ви разбират. Знаете ли колко са изопачени човешките мисли? Разнообразието на човешките лица зависи от техните мисли и чувства. Колко са изопачени човешките лица! Веждите им не са на място, носът им не е на място. Той не е точно на перпендикуляра. После, лицето не е симетрично, очите не са на място. Някои са по-близо, а някои са по-далеч. Също ръцете и ушите не са на място. Много малко ще видиш у хората нормални ръце. Всичко това зависи от неправилните мисли и неправилните чувства. А пък тогава човек не може да бъде свободен. Някой път вземете да пишете, за да видите, доколко сте свободни. Ще видите, че писмото ви не е под контрола на вашата мисъл. Енергията не е под контролата на вашата мисъл. Може да изследвате характера в това

отношение. Например напишете следното:

За да си създаде характер в себе си, човек трябва да се упражнява да подчинява ръката си. Можете ли да направите тези дъги както с пергел? Вземете един съвременен стрелец.

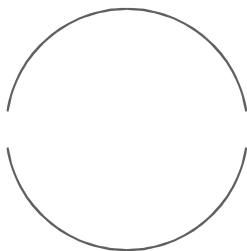

Той, като вдигне пушката удря точно на местото. Упражнявал се е. А пък някой друг цъкне и удря един метър по-нагоре. А друг удря от ляво или от дясно. Не удря на място. Вие имате някоя мисъл. Някой път мисълта ви не достига своята цел. Тъгъла, който може да дадете на трептенията на своята мисъл, може да се отклонява и да не достигне целта. Вие сте

беден човек и отивате при някой банкир и почвате да му говорите изведнъж в името на Бога. Този банкир не се интересува от вашето верую в Бога, понеже вашето верую не е ни най-малко негово. Това, в което вярвате, в това той не вярва. Вие му искате пари в заем. Той казва: „Двадесет процента.“ Отива друг и той взема пари с 15 процента. Трети взима с 10 на сто, четвърти - с 5 на сто, а един взима без лихва. Вие казвате, че той за вас е един кождер. А пък за онзи, комуто дава без лихва, какъв е? В дадения случай вие сами сте кождер на себе си. Вие, като не знаете, какво да говорите, той ви налага лихва 20 или 25 процента. Отива онзи, който говори по-добре и му налага 15 процента, а пък на онзи, който говори [най-] добре, той му дава без лихва. Вие се оплаквате, че животът е много лош. Вие не знаете как да мислите, как да чувствувате и да постъпвате и провидението ви налага глоба, понеже и природата се управлява от известен господар. Вие мислите, че сте господар на себе си. Но почнете да мислите и ще видите, че не сте господар. Речете да направите нещо и цяло заседание ще стане във вас. Речете да ходите някъде и отвътре ще ви кажат: „Не отивай!“ Решиш, отлагаш. Решиш, отлагаш, отлагаш. Кое е вътре в тебе, което решава и което отлага? Цяла камара има вътре. Ще ти поднесат едно решение и ти трябва да подпишеш

това. Казват: „Всичко в света е закономерно.“ Закономерно е за онзи, който разбира законите на закономерността. Дойде някой при тебе и ти не можеш да го търпиш. Дразни те. Дойде друг и ти говори и теб ти е приятно. На какво се дължи различието? Човек може да е много учен и пак да не владее себе си. Много учени хора излагат неща, които не са верни, не са прави. Много оратори също. И много от нашите постъпки не са прави. Всяко нещо, което ти говориш и което мислиш, то влиза в строежа на твоето бъдещо развитие. Каквото мислиш, един ден то ще се тури на лицето ти отгоре.

Но сега да дойдем до научните работи. Аз вземам числото 12. Какво означава числото 12? То означава много работи. В същност то означава бащата и майката. Единицата е бащата, а пък 2-те е майката. И турени заедно правят 12. Дванадесет показва пътя, по който вървят бащата и майката. Но не

вървят успоредно, но точно противоположно. Майката върви от едната страна и бащата от другата страна. Положителното отгоре, отрицателното отдолу. Така и вашето сърдце и вашият ум вървят в две противоположни посоки. Но това не е противоречие. Движението на сърдцето е вдлъбнато, а пък движението на ума е

изпъкнало. Следователно, ако ти искаш да заставиш сърдцето си да върви по пътя на ума, ти ще го поставиш в едно неловко положение. Същото е ако заставиш умът да върви по пътя на сърдцето. Пътят на сърдцето е едно, а пътят на ума е друг. Казват: „Човек трябва да ходи.“ Птиците хвъркат, рибите плуват. Каква е разликата? Рибите, които живеят във водата са студенокръвни. Птиците, които хвъркат във въздуха, са топлокръвни. И млекопитающите, които ходят по земята, са топлокръвни. В човека има повече топлина, отколкото в млекопитающите. У птиците има повече мисъл отколкото у рибите. У млекопитающите има повече мисъл, отколкото у птиците. В човека има повече мисъл, отколкото у млекопитающите. И всичко туй се обуславя от строежа, от формата на главата, ко-

ято човек има. Като разглеждате главите на рибите, птиците, млекопитающите и човека, ще видите една грамадна разлика в строежа. Не само [в] строежа, във формата на тяхната глава, но и в строежа на техния мозък. Има един закон за самовъзпитанието: Често естествениците, които изучават животните, заприличват на тях. Има хора, които, като изучават мравките, заприличват на мравки. Цял един живот посветяват за изучаването на мравките. Какво ще придобиеш, какво ще изучиш в живота на мравката? Доста съчинения има за мравките. Разпраща един турчин. Той отишъл да слуша един европейски проповедник. Три пъти ходил, онзи все за мравките проповядвал. След 10 години видял един член на тая църква и му казал: „Вашият проповедник още за мравките ли проповядва?“ Какво е проповядвал? - По какво се отличават мравките. Мравките имат много повече електричество и са много хладнокръвни. Аз веднъж наблюдавах във Варна следното: Седя и разглеждам морето. По едно време наблюдавам 4, 5, 6 мравки, едни дребнички, други по-големи, трети още по-големи, а други още по-едри. Малките вървят полека. Голямата мравка, като дойде до малката, подскочи и бяга от малката. Наблюдавам ги. Гледам, че една от малките мравки, хвана крачето на голямата мравка и се сви на топка. Голямата мравка се мятеше насам нататък. Малката гризе, гризе и подгриза крачето на голямата. Та тези, големите мравки се плашат от малките. Големите се осакатяват от малките. Страх ги е вече. Турска поговорка има, която казва: „Късото е бяля.“ Но някой път вие имате такива малки мисли, но такава една мисъл, като се хване за някоя голяма мисъл, откъсне едно парче от голямата днес, утре - друго краче. Та бяля са малките мисли! Малките мравки са много бързи. И като хване крачето, не пуска. Голямата мравка, като рече да хапе, малката се свива и стане на топка. Вие имате някоя малка мисъл, която ви измъчва. Някой път имате едно неразположение на духа. Често жените бягат от мъжете. Като се ожени, бяга от мъжа си. Аз ви привеждам това като факт. Но не за вас, които сте тук. Вие сте изключение. Аз говоря за това, което е в природата. Жената бяга, бяга в някои семейства. Защо бяга?

Бяга по единствената причина, че между нея и другаря [й] силите са противоположни и в следствие на това, противоположните сили се отблъскват. Плюс и плюс се отблъскват, а плюс и минус се привличат. Значи разстоянието между плюс и минус става по-малко, сближават се, а пък разстоянието между плюс и плюс се увеличава и те се отдалечават. Следователно, когато [на] двама [души] хора, енергиите им станат положителни, те почват да се раздалечават един от други. И тогаз не могат да се сговорят. Как ще се сговорят, когато са на един километър разстояние един от друг? За да се сговорят, трябва да са близо и да обмислят някои работи. Вие тогаз сте взели два противоположни трена, с противоположни посоки. Ако ти имаш работа с положителни сили, то за да влезеш в съприкосновение с нея, трябва да вземеш трена на една отрицателна сила. Ако вземеш трена пак с положителна сила, ти ще се отдалечиш от нея. Онези астрономи, които изучават небето и звездите, знаят следното: Ако някои звезди на небето се сближават, ако разстоянието между тях се намалява, това показва, че земята се отдалечава от тях. А пък тези звезди, към които земята се приближава, разстоянието между тях става по-голямо. Значи, от далеч хората се виждат, че са наблизко един до други, но има една привидна близост, която е относителна. А има една близост, която е разумна. За да бъдат хората разумни едни към други, единият трябва да бъде положителен, а пък другия отрицателен. Някой път даже и вие сте в борба със себе си. Когато и двете части в тялото станат положителни, знаете ли каква борба започва в човека? Когато в дясната и в лявата половина на тялото електричеството стане положително, когато и магнетизма в лявата и дясната страна стане положителен, тогава имаме двойна борба. Тогава имате безпокойствие в ума и в сърдцето. Тогава какво трябва да правите? Там е сега законът: Щом сърдцето стане безпокойно, ще внесеш Любовта! Любовта е, която ще внесе нещо ново, положителна сила. Хармонията може да се внесе по три начина: Чрез закона на Любовта, в Божествения свят; чрез закона на Мъдростта и чрез закона на Истината. Любовта е закон, който регулира проти-

воречията в сърдцето; Мъдростта - регулира противоречията на ума, а Истината - противоречията на човешката воля. Ти не можеш да изправиш своята воля, твоите постъпки, ако закона на Истината не действа в тебе. Често хората търсят правото в света. Правото е нещо външно. Чувствата и постъпките са важни. Правото ще го намериш всякога. Правото е право само в тебе. Отвън, в света, никакво право няма. Погледнете в природата. Казват: „Красива природа!“ В нея има вечна борба вътре. Аз съм забелязал: мравките се борят, растенията се борят, всичко се бори. Като погледна тревата, цветята, които цвятят, някой паяк ходи и една мухичка се хванала в паяжината. Някои цветя има, мухоловки, те затварят малкото животно, повечето случаи насекомо и го изяждат. Правото, което търсим, не се намира вън. Всичкото противоречие в света е вън, а пък хармонията е вътре. Бог е, Който хармонизира външния свят, понеже знае законите. Ние трябва да оставим външния свят Бог да го подобри. Само Той може да го подобри. Или вземете сега цяла Европа, нали са културни? Ние казахме едно време: „Културни хора!“ Ето, тези хора не могат да се спогодят. Мислите ли, че англичаните, германците, французите, италианците, американците, русите не са културни? Всички тези хора са културни и при всичката култура не могат да се спогодят. Защо? Защото във всичките са дошли положителни сили. И англичанинът и германецът и французинът и италианецът и русинът са положителни. Всеки иска своето си. Когато всеки иска своето си, не могат да се спогодят. Ти искаш да станеш богат, но за да станеш богат ти, трябва да острижеш вълната на овцете, трябва да одереш кожата на животните, трябва да събереш и продадеш житото, което се ражда. Някой път не се спираме върху въпроса, какво нещо е богатството. Богатството колко нещастие може да донесе!

Някой ми казва: „Ти кой си?“ А пък аз му казвам: „Ти кой си?“ Смешно е, той себе си не знае, а пък иска да знае, аз кой съм! За да знае аз кой съм, той трябва да знае, той кой е. И щом аз зная, аз кой съм, ще зная и другите кои са. И кой е той? Той ми казва: „Аз разбирам тези работи.“ Казвам му: „Как ги

разбираш?“ Разбирането е много лесно. За разбирането не се изисква голяма мъчнотия. Щом ми дадат една круша, една ябълка, няма защо да съм свършил някой университет. И да е свършил и да не е свършил университет има едно чувство в човека, с което определя дали е хубав плода или не. Ти можеш да знаеш дали тази форма е добра или не. Същият закон има и за вътрешния живот. Защото в човека има едно чувство, което проверява човешките мисли, дали са прави или не. В човека има една способност, която проверява, дали са прави човешките чувства или не. Чувствата проверяват дали са прави мислите или не, а пък способностите проверяват дали са прави чувствата или не. Ако ти, с твоите чувства, не можеш да проверяваш мислите си, ти не познаваш себе си. Една мисъл създава формата на едно чувство, в която това чувство трябва да се изрази. А пък едно чувство създава формата на една мисъл, в която мисълта може да се прояви. Следователно, сърдцето създава формата, материалите за човешката мисъл. При сегашните условия сърдцето ти трябва да функционира правилно, за да имате достатъчно материал, с който вашия ум да се прояви. И ако вие нямате това, ако сърдцето ви не функционира правилно, тогава вашата мисъл няма да се прояви. Като обичате, някой път, вие казвате: „Както аз мисля.“ Не, както чувствуваш. Като не си разположен добре, като не чувствуваш добре не мислиш добре. Добрата мисъл зависи от разположението, което имате. На един американски проповедник се е разстроил черния му дроб и вижда все грешници в света. И на всички е проповядвал огън и пламък, казва им да се покаят. Дотегнало на тези хора това, изплашили се. Проповедникът им казал: „В пъкълта ще идете! Никакво бъдеще нямате!“ Най-после те го пращат в една болница, на лекуване. Лекарят, за три - четири месеца промива стомаха му от набралите киселини и като се върнал проповедникът почнал да говори вече за Царството Божие, за Любовта.

Не яжте храни, които образуват много киселини във вас. Киселините са потребни. И в живота са потребни. Киселините дават повече активност. А сладките храни повече ме-

кота. Но когато сладките храни се повече, образува се една каша. И човек става много отстъпчив. А пък киселините, като преодоляват, човек става толкова рязък, че всякога реже. Който дойде, реже го на общо основание. Когато режеш, ще премериш, с мярка ще режеш. Ще премериш и ще режеш. Никога не режи, без да мериш! Защото както режеш, така ще те режат. Някой човек не е в съгласие с мене. Защо да не го търпя? Господ го търпи. Защо да не го търпя? Той е на друго мнение, този човек. Радвам се, че е на друго мнение. Дойде един вол при вас и ви казва: „Аз съм на друго мнение.“ Радвам се, че е на друго мнение. Дойде едно растение при вас и ви казва: „Аз съм на друго мнение.“ Радвам се, че е на друго мнение. Казвам му: „Идушката година ще дойда, когато узреят плодовете ти и [ще] те видя, по какво се отличава твоето мнение от моето.“ Казвам му: „Радвам се, че различно е мнението ти. Ти никога не би направил тези плодове, ако беше като мене. Ако беше като мене, щеше да седиш в една библиотека и щеше да четеш книги.“ Ние трябва да благодарим, че растенията и животните са различни от нас. Защото те така създават неща, които са полезни за нас. Та различията, които съществуват в природата, са за благо на хората. И най-лошите различия, които съществуват са полезни.

Ще ви кажа нещо, което не всеки може да разбере: Всичко е от Бога! Яденето, което ядете и от което те хваща болест, това ядене е от Бога, но къде е злото? Злото не е в храната, а в това, че ядеш повече отколкото трябва. Лошото не е, че ядеш, но че преяждаш и страдаш. Даваш на стомаха си повече работа отколкото трябва. Яж умерено! Вие виждате погрешките на хората. Вие казвате за някого, че не е добър, че е много бърборко. Но воденицата, която бърбори, не е ли хубава? Чакълдакът* бърбори, бърбори и свършва работа. Чрез този бърборко воденицата върши работата, за която я е впрегнал човек, именно мелене на брашното. Някой има един цирей и когото срещне все за цирея говори. Де е злото? Този цирей е произлязал в нас от нашата неестествена храна. Значи, храносмилане-

* чакълдак - воденично кречетало

то в него не е било правилно и се набрали нечистотии. И тези нечистотии не излизат чрез обикновените канали, които природата е турила, но чрез абцес.

Като станете религиозни има една опасност. Религиозните хора си турят като на конете капаци и стават еднообразни. Вие казвате: „Да се молим!“ Молитвата е дихание в Божествения свят. Ако ти, в молитвата, не разбираш да се съединиш с Божествения свят, ти не можеш да се молиш. Молитвата не е само, за да се създаде едно приятно настроение. Но тя е начин да се свържеш с Бога. И като се свържеш с Бога, тогава Бог в тебе може да създаде в тебе нещо, което ти не можеш да създадеш за себе си. А пък мислите ни ще ни свържат с ангелите. И нашите чувства ще ни свържат с хората. Ти, като чувствуваш, трябва да направиш една правилна връзка с хората. Като мислиш, трябва да направиш една правилна връзка с ангелите. И като се молиш, трябва да направиш една правилна връзка с Бога. Моленето без никаква връзка, без правене на никаква връзка, няма никакъв смисъл. Един автор разправя за това, което е наблюдавал в едно заведение на умопобъркани хора. В една голяма стая имало 12 души. Един от тях събирал сламки на едно място на купчина и после местил тези сламки на друго място и образувал друга купчина. До вечерта все повтарял това. На другия ден пак започвал същото. Какъв смисъл може да има в тези купчинки? Този умопобъркан човек пренася сламките от една купчина в друга и мисли, че е свършил една работа. Той върши тази работа, но едно противоречие има в неговия ум. Това противоречие е както у един българин във варненско, който си напълнил колата със слама. Среща го един и го пита: „Къде отиваш?“ - „Отивам със слама за Варна.“ - „Аз имам работа. Тури сламата тук на земята и ме заведи, ще ти платя.“ - „Ами сламата?“ - „Сламата колко струва?“ - „Сто и петдесет лева.“ - „Ще ти платя 200 лева.“ - „Ами сламата?“ Той не може да разбере сега, иска едновременно със 150-те лева и сламата. Ти остави сламата и ме заведи до село и после се върни и натовари сламата и я продай. -Но ако я вземат? - Ако я вземат, ще я вземат. Нищо няма да изгубиш. Ние

сега, след като ни платят нещата, искаме да не изгубим нищо. Човек, който не губи, не може да печели. Човек, който не страда, не може да се радва. Страданията на живота са корените на самия живот, понеже минават през по-гъста материя. А пък радостите са в една по-рядка среда. Има известни страдания, които са Божествени, а пък има известни страдания, които са човешки и от тях всеки един от вас трябва да се пази. Сега някой от вас може да мисли: „Кого има Учителят пред вид?“ -Никого нямам пред вид. Когато турим на дъската знака плюс и събирам, кого имам пред вид? Ако събереш две числа с плюс, какво става с тях? Ако събереш две числа отрицателни, пак се увеличава, но каква е разликата? Пет плюс пет равно на десет. Минус 5 плюс минус 5 равно на минус 10. Имаш събрани дълговете на двама души, които имат да ти дават. Или пък имаш да даваш 5 и 5. И в двата случая събираш. И при отрицателната мисъл ние мислим; и при положителната мисъл, мислим. Но при отрицателната мисъл заминава нещо от нас. Ние мислим, че сме свободни. Никой от нас не е свободен. Бог ни е ограничил. И трябва да свършим работата, която трябва да свършим. Бог иска да свърши нещо чрез нас. И ако не свършим тази работа, ще си създадем страдание на себе си. В Бога няма обратна реакция. Това, което Бог е намислил, трябва да се свърши.

Ти обичаш някого, но имаш известна користолюбива мисъл. Майката, която обича детето, колкото и да е свършена любовта ѝ, пак има известно малко користолюбие. Във всичките области на живота, колкото и да е човек безкористен, все има някое користолюбие. Някой проповядва, но иска хората добре да мислят за него. Най-първо аз разглеждам от Божествено гледище, аз не искам най-първо хората да имат добро мнение за мене и тогаз съм на правия път. А пък ако искам хората най-първо да имат добро мнение за мене, аз съм на крив път. Докато мисля, че хората мислят криво за мене, аз съм на крив път. А пък като гледам моята мисъл какво допринася за другите, тогава съм на правия път. Нали сте имали някой път едно брожение в духа си? Били сте в една въгрешна

борба, в едно вътрешно страдание. При едно голямо бушуване ще видите, че сте изгубили няколко кила от своята тежест. Даже има медиуми, у които е наблюдавано такова нещо при сеанс. Един англичанин, който е правил опити с медиуми, казва, че в един сеанс един медиум, след сеанса, изгубил няколко килограма. Тази материя е отишла да се вплотят известни духове от онзи свят. Всякога, за да създадем известни мисли, известни чувства в нас, ние трябва да похарчим нещо, само че това, което ще похарчим не трябва да отиде безразборно, но трябва да влезе в работа. Като сеете житото, то трябва да даде плод. Казвам, наблюдавайте себе си. Наблюдавайте най-първо очите си. Зачервяването на очите е един лош признак. Стават мъгни очите ви, някой път. Това е лош признак. Или очите ви се кривят бързо, бързо. Това е пак лош признак. Очите ви трябва да имат хармонично движение. Те трябва да имат движение. Те не трябва да бъдат статически, като статуи. После, очите ви не трябва да бъдат така сухи, но всякога влажни. И после като седите, вземете едно огледало и се наблюдавайте по една минута. Не трябва да се гледате доста време в огледалото, понеже може да се самохипнотизирате. Наблюдавайте в огледалото какъв е погледа ви. Или седите и много пъти имате неправилни движения. Например движите краката си в разни посоки. Всяко едно движение трябва да бъде разумно. Или някой се чеше за главата. Всички вие трябва да се дисциплинирате. Мнозина за нищо и никакво, за пет пари прави скандал. Българинът за един лев разваля пазарлъка. Един лев, два лева, 20 лева, 40 лева, няма нищо! Нека да има обръщение. Вие мислите, че сте съвършени. Самоизмамвате се. Това се дължи на вашите прадеди. Аз често наблюдавам, когато отида при някои хора, когато те са на работа, аз съм внимателен. Когато почнат да им се мърдат краката, аз си заминавам. Когато той е неспокоен, когато почнат да се въртят очите му, ръцете му, аз си отивам. Той се намира в неспокойно състояние. Той взема рициново масло, ти го спираш на пътя. Остави го! На човека му е притупало, а пък ти му казваш: „Чакай, чакай!“ Той казва: „Моля, моля.“ Та казвам, че [за] новата култура се изис-

кват хора, които като се срещнат, да се познават. И отдавайте си почитание един друг! Зачитайте се един друг. Първото нещо е това! Почитайте се един друг! Защото, като не почитате, няма да ви почитат. Бог иска това! Той иска да се обичаме. Той иска да се обичаме. Всеки, който иска да измени Божия закон, идва за него страдание. Страданията са една реакция, за да ни турят в правия път. Не от хората да се боим, но от Бога. Като дойде безпокойствието, аз намеря причината, и като я намеря отмахна я и изправя безпокойствието. Например, събуди се у вас едно чувство на страх. Защо е дошъл този страх? Казаха сте някому обидна дума и той е по-силен и ви казал: „Аз ще ви дам да разберете!“ И вас ви е страх. Поправете погрешката си. Ти, като се приближаваш при една змия, страх те е, защото тя има отрова. Тя казва: „Аз съм добра, но имам отрова.“ Значи, не настъпвай никого. Нито с мисъл, нито с чувство, нито с постъпка. Моят мир струва повече отколкото онова, което моите мисли и чувства могат да изискват. Някой казал нещо заради мене. Ако му кажа нещо, ще си наруша моя мир. Моят мир струва повече от онова, което той е казал. Това, което той е казал, е за негова сметка. Ако е казал нещо добро или лошо, то е заради него. Ако той мисли лошо за мене и аз съм добър, лошото е за него. Ако той мисли добре, то е заради него. Лошото, което мисля, е лошо заради мене. Създавайте си правилни мисли за хората, за да не спрете вашата еволюция. Мисли за хората така, както Бог мисли за тях! Съдействуй за онова, което Бог е предначертал. Съдействуй за тяхното повдигане. Така ти повдигаш себе си. Ако всички така живеете, ще се повдигнете. По този начин, както сега разрешавате въпросите, никой не ги е разрешил. Ако един баща мисли да поправи сина си, той се лъже. Ако майката мисли да поправи дъщеря си, тя се лъже. Синът прилича на баща си. И ако един учител мисли да поправи ученика, той се лъже. Всеки един ученик, всяка една дъщеря, всеки един син е създаден както си е. Ще оставиш Бога сам да корегира своите работи. И не се месете, да корегирате работите в Божия път, нито в себе си, нито в другите. Ако ти видиш една погрешка в другите, ползувай се.

И ако видиш някоя погрешка в себе си, пак се ползувай. Когато каже[ш] една лоша дума, благодари на Бога, че Бог те е запазил да не кажеш две лоши думи. Един наш приятел минава през София и плюел. Стражарът му казал: „Десет лева ще платиш! За всяко плюене - 10 лева!“ Десет пъти, като плюеш днес, сто лева глоба. И три, четири дена по сто лева, колко правят? Та вие сега плюете, но един ден ще дойде стражарят и ще каже: „Пет лева!“

Уравновесете сега енергиите в себе си. Законът е: Лявата ви страна да бъде отрицателна, а дясната ви страна - положителна. А лявата страна на мозъка, да бъде положителна, а пък дясната - отрицателна. И [за] сърдцето ви, същия закон. В сърдцето има 4 клапи. Има положителна и отрицателна страна на сърдцето. Това е в действителност. Лявата страна е женския елемент в човека, а дясната страна - мъжкия елемент. Щом имате едно разногласие в себе си, двете страни не са в хармония. Отправете ума си към Бога и щом отправете ума си към Бога, ще се възстанови вашия мир. И ако сами не можете, мислете за някой добър човек или в Америка или в Русия или в Англия и прочее. Ако знаете някой добър човек и ако отправете ума си към него, ще почувствувате една реакция в себе си. И като си помислите за Христа, веднага ще се хармонизират вашите мисли и чувства. И ако мислиш за ангелите, пак същото. И ако мислиш за Бога, пак същото.

Когато направиш една погрешка, кажи: „То си е Божия работа!“ Като направиш погрешка, благодари на Бога! Като направиш едно добро, благодари Му два пъти! Доброто е всякога добро. Като направиш погрешка, Бог всякога ще те спре на половината, за да не направиш зло до край, защото тогава е непоправимо. Защото, ако направиш две злини, то е непоправимо. Една погрешка се прощава. А две погрешки едновременно, не се прощават. Та спазвайте закона: Благодарете на Бога за погрешките, които правите. Благодарете два пъти на Бога, за доброто, което правите, за да ви благослови Господ.

Отче наш
6 часа сутринта

40 школна лекция
30 август 1939 година,
София, Изгрев

(На поляната - упражненията.)

ОРГАНИЗИРАНА ВЯРА

*(Времето тихо и топло. Небето чисто, звездно.)
сряда, 5 часа сутринта*

*Отче наш
„Духът Божий“*

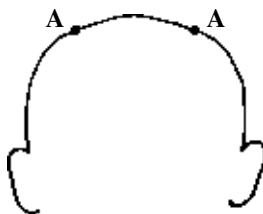
(Четоха се темите: „Постиженията на вярата“.)

Някои изучават вярата теоретически, а други практически. По теория нещата не се знаят. А по опит се знаят. Вие се приближавате, да кажем, при някоя мечка. Вас ви обхваща страх. Коя е причината? От къде иде страхът? Например приближавате се до някоя чешма, която тече малко - не ви е страх. Но ако е голяма водата, вас ви е страх. Като че ли от водата ще излезе нещо. Питам, на какво се дължи този страх? Страхът си има своето произхождение. То е една отрицателна сила, която е добита от после, чрез опитност. Страхът се е развил у човека, когато той е бил в състоянието на заяк, с неговата слабост и всички са го гонили. Има един анекдот, че един ден заякът се отчаял и казал: „Няма по-страхливо същество от мене. Защо Господ ме създаде! Няма никакъв смисъл.“ И отишъл да се дави. Той си казал: „От всичко ме е страх. Трябва да отида да се удавя.“ Като наближил до водата и вече се приготвил да се хвърля, жабите се уплашили и се нахвърляли във водата. И той казал: „Има от мене по-страхливи.“ И се върнал. От тогаз на сетне краката му станали по-дълги и казал: „Аз съм станал герой. И от мене се плашат.“ Този страх се явява у човека, когато той усетил своята слабост. А пък има известни сили, които са положителни. Например приближавате се при някой човек, гледате го и имате доверие към него. Като че ли светлината, която излиза от него ви вдъхва доверие. Има и нещо в дви-

женията му, което ви привлича. Имате доверие в него. Това е положителна сила. А пък има някои хора, които като ги видите, още от пръв поглед нямате доверие в тях. Но този закон на доверието не е еднакъв. Към един човек вие може да имате доверие, а друг при същите условия да има съвсем друго отношение към него. Законът е: Всички хора, които са еднообразни с нас, които вървят по закона на еднообразието с нас, ние имаме недоверие към тях. Сега това няма кой да го вярва. Не може да се проверява. Всички онези, които се различават от нас, в каквото и да е направление, ние имаме вяра в тях. Например ти имаш вяра в хляба. Защо? Това не е вярване, но понеже ти си опитал в хиляди случаи хляба и той всякога ти е услужвал, то като видиш хляба, дето и да го видиш, в каквото и да е форма, ти имаш вече доверие към него. Защото имаш вече твоя лична опитност и опитността на хиляди други поколения преди тебе. А може би и хиляди поколения, които ни са предавали чувство на страх пред известни опасности, събуждат това чувство в нас. Например, качваш се на някоя къща и страх те е да не се събори. Качиш се на трена и страх те е да не излезе от релсите. У всички хора страхът не е еднакво развит. Някои са по-страхливи, а някои по-безстрашни. У някои, към темето отстрани, центърът на страха е по-силно развит. Има известни работи, които поддържат страха. Понеже света има доста опасности, това е едно чувство, което предпазва човека от тях. Чувството на осторожност и предпазливост, съединени с човешкия разум, образуват благоразумие. Страхът е едно отрицателно чувство, отрицателно в този смисъл, че има предвид интереса на човека. Всякога той му казва: „Пази се да не би да се изложат твоите интереси на голяма опасност. Например, казва ти: „Пази се, този човек да не те излъже!“ И в животните има това чувство. Някое животно, като те погледне или ще вярва в тебе или няма да вярва или ще има доверие или няма да има доверие.

Та казвам, сега ще ви кажа нещо за практическата страна на вярата. Вие щом се доближите до един човек, у когото вярата е силно развита, той ти вдъхва вяра. Центърът на вярата

та е точката А на главата.

У хората на силната вяра, очите им са подвигнати, погледът им е повдигнат над хоризонталната плоскост. Той, като те погледне, не гледа към земята, но малко нагоре, с ъгъл 45 градуса. А пък щом се приближаваш до някой човек, у когото вярата е слабо развита, той ти предаде безверие или не може да събуди в тебе интерес. Дружете с хора, които имат този център силно развит. Сега не вземайте понятието вяра в смисъл на съображение. Някои хора вярват и като погледнат някого имат съвсем други съображения. Например ти виждаш един богат човек и вярваш в него, защото ще ти даде пари и прочее. Но това не е вяра. Това са съображения. Или можеш да вярваш в силния. Това е пак съображение. Вярата е едно чувство, което принадлежи на Божествения свят. Тя е чисто Божествено чувство. Ти при вярата нямаш никакво користолюбие. Ти вярваш за самата вяра. И онова, в което вярваш, никога не може да те излъже. Ти не можеш да бъдеш излъган от вярата си в Бога! И ако някой път ти се излъжеш, то погрешката е в тебе. Ти може би искаш от Бога повече отколкото трябва и Той, като не ти го дава, можеш да се обезвериш. Но погрешката е твоя. Но ти, като искаш от Бога това, което в дадения случай ти трябва, Бог никога не отказва. Разказваше ми един млад момък, който ходи във Франция и се върна. Той каза: „Когато изучавах християнството, родителите ми бяха бедни и не ми прашаха пари. За два - три месеца не ми пратиха пари. Малко бях честолюбив, не обичах да поискам от приятелите си, да им кажа, че три дена не съм ял. Нещо ме глождеше в стомаха. Един ден минавам покрай една гостилница, видях 25 тенджери. Ухание излизаше от тях. Прияде ми се и казах: Гос-

поди, на мене ли се падна? Нещо ми казва: Гледай на земята. Гледам - половин лев. Нещо ми каза: Вземи, яж и не въздишай!“ Друг пример с един българин, който е учил в Америка. И той изпаднал, свършили му се парите. И той нямало от къде да вземе. И гладувал три дена. Това станало в града Бостон. След като се молил и молил, една вечер излезнал на улицата. И той разказва така: „Като вървах замислен, удари ме нещо в крака. Улиците гладки! Това беше една кесия. Виждам вътре един сноп банкноти, долари. Заинтересувах се на кого е. Намерих, че лицето следва в университета в Бостон. Кесията била на един от студентите. В мене се яви едно чувство да взема ли парите или не. Мислех, че студентът все ще ми даде нещо. Дадох му кесията. Той ми каза: Благодаря! И нищо не ми даде. Още два дена минаха така. Един ден, в мъката си отивам в битпазара на Бостон. Влизам между хората и гледам, че нямам нищо в джоба си. По едно време ми казват от вътре: Виж надолу! Виждам, че един долар го тъпчат. И нещо ми казва: Не му търси стопанина! Благодарение на този долар, като го намерих, от там насетне ми тръгна. Но във време на опитността ми, какви ли не мисли ми минаха - и безверие и че Господ няма и че Той не се грижи за мене, че Той си гледа работата и прочее, философствувам.“ И казва той: „И най-после аз почнах да изучавам вярата.“

Вярата се предава, то е нещо разумно в света. То е най-възвишеното чувство, което има в човека. И когато срещнеш един човек с вяра, ти веднага влизаш в положението на другите хора, чувствуваш техните нужди и другите чувствуват твоите. И ти щом вървиш по закона на вярата и у другите има разположение да ти помагат. Но затуй човек трябва да има вяра. Как може един човек да ти помага повече: когато го мразиш или когато го обичаш? Ако го мразиш или ако някой те мрази и е силен и може да те измъчва. Ако е по-силен от тебе, ти ще имаш една вяра отрицателна, ще вярваш, че той може да ти направи много пакости. Но това не е вяра. Сега ние вярваме, че мечките са опасни, че змиите са опасни, че в дълбоката вода корабите потъват и хората се давят. Че в огъня човек изга-

ря. Но тази вяра нищо не ни допринася. Божественото чувство на вярата седи в това всеки един човек, в когото вярваш, той ти помага. И ти, като вярваш в Бога, Той ти помага. Не може Бог да не ти помага, като вярваш в Него. И казва Писанието: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ Понеже няма друг път, по който Бог може да ни помогне. Казваш: „Защо е така?“ Ако един човек има чувство на глад, но няма уста, устата му е затворена, как ще му помогнеш? Но ако има уста, може да го нахраниш. Питам, ако един човек иска да работи, но няма ръце, как ще работи? Ако има крака, може да ходи, ако има очи може да гледа. Когато казваме, че човек трябва да вярва, подразбирам, че ние имаме тези органи, тези способности, тези чувства, тези сили. Следователно, вярата подразбира положителната страна, която Бог е дал на наше разположение. И колкото и малко да му е дал Бог, човек трябва да го използва. Той трябва да използва малкото благословение, което Бог му е дал. И що са години за напред, те са заради нас. Вие не се обезсърдявайте, че не сте толкова богати или толкова учени. Нищо не значи това. В Божествения свят има възможности за всинца ви, но се иска време. Едно малко дете на една година ще извърши нещо, на втората година ще извърши друго, кога стане на сто години - друго. Ако вие бихте живяли 1000 години, ако имяхте съзнание за 1000 години! Вие сега имате съзнание за 20 - 30 години. А някои от вас имат съзнание за 80 - 90 години. Не само да вярваш, че си стар, но да имаш съзнанието на един стар човек.

Сега да кажем, че някой от вас иска да развие търпението. Искате да станете певци. Ти не можеш да станеш певец, докато не дружиш с певци. Защото всички хора, които са певци, от тях излиза една сила, която подхранва твоето чувство. То ще те храни и стимулира. Ти, като се приближаваш до един човек, който обича да пее, у тебе ще се прояви подтик да пееш. А пък като се приближиш до други, които не обичат да пеят, ти ще мълчиш. У едни хора има чувството да мълчат. И това не е лошо. Изобщо музиката и тя спомага на вярата, понеже музиката спада към духовния свят, един свят който има повече

възможности за постижения. Сега, някой път, вие срещате мъчнотии, които се дължат на вашите минали съществувания. Не сте работили върху някое ваше чувство. Например върху вярата. Не само да вярваш, но от силната вяра произтича ясновидството. Ти, ако имаш силна вяра, можеш да проникнеш в бъдещето, ще знаеш какво ще ти случи. Ти, ако имаш силна вяра, като тръгнеш на път, ще видиш дали пътят ти е отворен или не. Ти, ако имаш силна вяра и влизаш в училище, ще знаеш дали ще свършиш или не. Лягаш, ще знаеш дали ще прекараш добре или не. Но ако вярата не е толкова силна, то е само като чувство, както като че ли в духовния свят само набарваш нещата, а не можеш да ги видиш. Сега може да направите следуюния опит: да познаеш дали това, което мислиш е право или не. Да ви дам едно малко упражнение. Искате да развиете вашата вяра и искате да знаете дали вашата вяра е положителна или не. Да кажем, че онези, които имате часовник на ръката си искате да знаете кое е времето според закона на вярата. Турете си ръката отгоре върху часовника и седете тих и спокоен още 1, 2, 3 минути и се позапитайте колко е часа. Някой път, ако се запиташ, ще се явят две мисли. Един глас ще ви каже: 10, а друг глас ще ви каже: 11. Ще оттеглиш ръката си. И ще видиш, че не е нито 11, нито 10. Това да не ви обезсърдчи. Отбележи това, виж разликата. Продължи опита. Мине се един час, направи същия опит и виж колко е разликата. Виж истинския час, дали беше по-близо до 10 или до 11. Някой път ще видиш, че часът минава 10 и половина и ти си казал 10. А другия глас ти каза 11. Единият глас ти каза 10, другия ти каза 11, а пък то минава 10 и половина. Тогаз 11 е по-близо до вярното. Отбележи всяко това. След един - два часа повтори същия опит. Единия глас ти казва 2, а пък другия ти казва, че е 3. Виж каква е разликата. Сега във вас ще остане мисълта: Къде ще му отиде края на това? Но ако вие правите този опит една година, у вас това чувство на пресмятане на времето ще се усили. И вярата ще се усили. Значи у вас чувството за времето е слабо развито. Освен че вярата не е толкова силна, но чувството за време е слабо развито у вас. Човек, у когото времето е силно развито,

той ще каже времето. У човека вътре има един часовник. Някой даже определя времето много по-точно отколкото часовника. Може да правите и следующия опит. Чрез опита с часовника може да се научите точно да определяте времето. Даже някои наши приятели не носят часовника и познават времето с погрешка 5 минути, разликата между тяхния вътрешен часовник и външния. И техния вътрешен часовник е по-верен отколкото механическият часовник. Защото в механическият часовник има една разлика от 8 минути. Например един лъч, който иде от слънцето, е дошъл тук за 8 минути. Вие виждате слънцето, но не го виждате на местото му. В 8 минути земята не е вече на същото място. Тя изминава по 29 километра в секунда и за 8 минути какво пространство, колко километра ще изходи земята? Другият опит, който може да направите е следующия: искате да знаете, дали вашият приятел е у дома си? Насочете ума си и се питайте, дали е в къщи приятеля ви или не? Някой път ще имате отговор, че приятеля ви е там. Идете и вижте дали е там. Някои, като помислят за приятеля си, почва да играе лявата им вежда. Лявата вежда показва, че приятеля му не е в дома. А пък ако играе дясната му вежда, той е в дома си. Или като помислите за приятеля си, почва да играе лявото око. Тогаз не е в къщи. Ако ви играе дясното око е в къщи. У някои хора е обратно, но у повечето хора лявото показва, че не е в къщи. Или ти си чиновник и помислиш кога ще ти дадат пари? Като помислиш, дясната ти вежда играе, това показва, че са решили да дават пари на чиновниците. Или дясното ти око играе - това показва, че ще ти дадат пари. Или някой път имате трепети - игране на дясната ти ръка, на дясния ти крак и пр. Това е наука за трепетниците, които показват, какво има да ти се случи. Но трябва да имате дълго наблюдение и да си отбелязвате всякога правилно наблюденията: какво е времето отвън, дали е ясно, ветровито ли е и прочее. Защото в хубавото време впечатленията са по-правилни. Когато времето не е хубаво, впечатленията не са толкова верни. Та казвам, у онези, които си служат с вярата има един език, който се нарича езика на етера, щом помислиш за приятеля си, у него си има радио и

той ти изпраща вълни. Ти казваш: „Тук ли си?“ Той казва: „Тук съм.“ И от неговата глава излизат вълни, с които ти праща мисълта си: Тук съм или не. Или той не е разположен и ти казва: „Не съм разположен. Днес не идвай, защото няма да мога да ти услужа в работата.“ Ти имаш за вярата едно понятие като един изработен процес. Ти казваш: „Аз имам вяра!“ Например някой идва и аз казвам: „Аз имам вяра, че този, тази година, ще влезе в училището.“ Дойде годината, но той не може да влезе в училището. А пък някой път има и следното казвам: „Аз не вярвам, че тази година, той ще постъпи в училището.“ А пък постъпва. Как ще обясните това? Вярата има два полюса. Някой път ти, като вярваш, ще се образуват в тебе две положения. Едното положение е, че не вярваш, а другото положение е, че вярваш. Някой път е вярно, че отрицателната страна става вяра. Това, в което не вярваш, става. Ти не вярваш, но вътре в тебе има нещо, което ти казва, че ще стане. Ти, като разсъждаваш, казваш, че не е възможно да го приемат в училището. С ума си казваш това, а пък същинската вяра ти казва: „Възможно е.“ Имаше една сестра, която скоро идва при мен и ми казва: „Аз ще имам един милион. Имам вяра сто на сто.“ Връща се. Казвам ѝ: „Как е вярата ти?“ Тя казва: „Нито 5 пари не се паднаха от лотарията. Изгубих вече вяра!“ Погрешката не е че е вземала билет, но когато вземаше билета, трябваше да се спре и да си помисли дали ще вземе пари или не? Да опита това чувство. Ако ѝ се падат, нещо ще ѝ каже: „Вземи билета!“ А пък ако няма да ѝ се паднат, нещо ще ѝ каже: „Не взимай билет!“ А пък тя, след като е вземала билета, след това, иска да се наложи на невидимия свят, че ще вземе пари. Това не става. Да ви обясня закона как стои: Представете си, че вие идвате за работа при мене двама души. Един от вас е здрав, силен, снажен, а пък другият е хилав и слаб. Кого от вас ще хвана, за да носи куфара? Ще хвана силния. Това не е произволно. В тебе има сила и аз разчитам на силата ти. А пък другия е слаб и не мога да го ангажирам. Вие вярвате в един добър певец, защото има в какво да го ангажирате. Ако сте един търговец ще ангажирате не този, който обича да пипа парите.

Търговците са специалисти, като те види, у тях е развито чувството. Ти отиваш да купуваш нещо. Веднъж аз писах в Англия. Англичаните, като им изпратиш пари, тогава изпращат книгите. Ако даже един лев не достига, не изпращат. Сега има едно изключение. От един англичанин толкова години купувах книги и му казах веднъж: „Не можем да изпратим за сега пари.“ Той каза: „На вас ще направим едно изключение.“ От де знае този англичанин и прави изключение? Той е уверен сто и едно на сто и изпрати книгата. Аз след 4 - 5 дена му изпратих парите. Аз му казах: „Ако обичате, ако имате доверие, изпратете книгите, а пък ако нямате доверие след 4 - 5 дена ще ви изпратя сумата.“ Той ми пише: „Ще направя едно изключение.“ И после са точни. Един англичанин оставаше да ми дава един шилинг, той беше от Лондон. [След] 5 - 6 години той, като преглеждаше сметките, ми пише: „Ти имаш един шилинг при мене.“ Писа ми 1, 2, 3, 4, години. Дойде всеобща война и от там насетне престана да ми пише вече. Той е писал толкоз писма, колкото струва шилинга и повече не иска да пише. Има право човекът. Може да развивате чувствата на вярата и със следния опит: Станете сутринта, да познаете дали времето ще бъде хубаво или не. Пазете едно правило: Ако няма раздвояване в ума ви и в сърцето ви, нещата излизат всякога верни. Щом има раздвояване в ума ви, колкото и да е малко, има вече една градация - нещата не са верни. Та казвам сега: аз говоря за една вяра, при която човек да е сигурен 101 процента. Вярата е закон. Сто и един процента е верен. Десет души от вас направете един опит. Вземате един лотариен билет, една четвъртинка. Но спрете се върху същия закон. Ако нещо ви каже да вземете билета, вземете го. Вземете по една четвъртинка, 10 души. Да видим колко ще ви се падне. На тези, на които вярата е много слаба, те нищо няма да вземат. На тези, на които вярата е 25 на сто, нищо няма да вземете. На тези, на които вярата е 50 на сто силна, сумата, която ще вземете, ще бъде близо до стойността на билета. А пък тези, на които вярата е в нормално положение, ще си вземат парите. Ти си дал 25 лева, ще си вземеш парите. Ако вярата ти е малко повече от нормалния би-

лет, ти ще спечелиш 200, 300, 500 лева. Ако имаш вяра 5 градуса, ще вземеш хиляда или 2 хиляди лева. Ако вярата ти е 10 градуса, ще вземеш повече. Като вземеш един билет и останеш индиферентен, тогава ще ти се паднат сто хиляди лева. Тази сестра, за която говоря, тя толкова време, като взема само на един билет спечели 400 лева. Значи вярата ѝ беше няколко градуса. А пък от там насетне вярата ѝ беше слаба. Тя, като вземала билета, се съмнявала. Някой път вземаш билет. Цели 4 билета струват 400 лева. Десет души ще направите такъв опит. Като отиваш и не си разположен, не вземай билет. Втори ден, пак иди и като не си разположен, пак не вземай. Когато си разположен, тогава вземи. Това за опит. Та се опитвайте, дали ще спечелите или не? А сега вие не се питате дали ще спечелите или не, но вземете билета и кажете: „Ние жертваме 25 лева за опит.“ Вижте посоката на гишето от дето ще вземете билета, на къде е обърнато гишето. Дали е обърнато към изток, юг, запад или север. Направете един опит. Върху това, което ви казвам от чисто религиозно гледище може да кажете: „То е грешно да го направиш.“ Много работи има грешни. Всяко нещо, което не разбираш е грешно, а пък което разбираш и го направиш не е грешно. Ако знаеш как да опечеш хляба, не е грешно, но ако не знаеш как да го опечеш и го изгориш, грешно е. Ако знаеш как да ушиеш дрехи, не е грешно. Но ако не знаеш как да ги ушиеш, грешно е.

Та у човека вярата трябва да се усилва. Някой път когато говорите за вярата, във вас тя не се събужда. Вие турите вярата, но се събуждат други чувства. Вие се самозаблуждавате. Вие трябва да знаете, кога действа вярата във вас. Някой път искате да се храните. Тогаз гладът е, който стимулира яденето ви. То не е вяра. Или искате да имате знание, това не е вяра. Вярата трябва да действа самостоятелно от всички тия желания. Тя е едно възвишено, Божествено чувство, което действа самостоятелно. На Христос казали: „Придай ни вяра!“ Христос казал: „Ако имате вяра като синапово зърно и ако кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести.“ Вземете един математик. Той колко лесно може да смята, а

пък друг човек трябва да го чакаш. На един човек [математик], като му кажеш да сметне, ще сметне веднага.

Вярата е потребна. Навсякъде може да я употребите. Тя е потребна при пазене на здравето. Ако вярваш, ще бъдеш здрав. Ако не вярваш няма да бъдеш здрав. И болестите идат от отслабване на вярата. Щом отслабне вярата, отслабне и надеждата, щом отслабне надеждата, отслабне и здравето. Надеждата е свързана с организъма. Тя е като дреха, която обвива организма, а вярата е онова Божествено чувство, което подпомага човешките чувства и способности. От там идат всички Божествени дарования. А пък вярата е вече път на любовта. И като дойде Любовта, тогава идат всички възможности. Ти не можеш да имаш вяра, докато не си упражнявал закона на надеждата. Надеждата е път за вярата. Вярата е път за Любовта, а пък Любовта е път за Божествения Дух. И щом имаш Духа, ти ще бъдеш силен и ще знаеш как да направиш нещата. При сегашните условия знаете ли колко е мъчно това? Хората искат Бог да им дава всичко във вярата. То е все таки следното: Ако онзи неспособния ученик, у когото способността за музиката не е развита, отиде при учителя по музика, то последният не е разположен да му преподава. Учителят по музика като види един ученик със силно музикално чувство, то у него се създава силен интерес и е готов да му преподава без пари. Щом един учител ти взема висока такса по музика, ти не си способен. А пък щом си способен, той ти преподава без пари или с малка такса. На един даровит ученик, учителят не трябва да му разправя много. Много малко му разправя. Когато вярата е много развита, няма много да ви говори. Казваш: „Как става тази работа?“ Веднъж казвам на един лекар, че може да позная здравето по носа. Той каза: „По носа ли? Как така? Толкоз години ги пипам по ръцете и прочее.“ Казвам: „Това е новото! Това е наука.“ И почвам да му разправям: „Нали човек трябва да диша през носа? Като диша през носа, тези крила на носа стават по широки, когато носят е по-широк и дупките са повече отворени, този човек е по-здрав.“ И като измериш широчината на носа, ще видиш дали този човек хубаво диша. Ако ши-

рочината е голяма, той диша хубаво и тогава не боледува. Той казва: „Това е близо до ума.“ После, онези, които изучават окото, знаят, че щом окото е мътно това показва, че стомаха не е добре. Храносмилането, като не става правилно, то окото е мътно. А пък щом дишането не е правилно, то има една натегнатост, сухота в очите. Очите не са влажни, но сухи. Една остра светлина излиза от тях. Когато храносмилането е правилно, очите имат влага и погледът е чист и мек. А пък щом дишането не е правилно, то погледът е остър и очите са сухи. Сега, чрез закона на вярата, всичко това може да се поправи. Като имаш вяра, ще вярваш в стомаха си. Ще вярваш, че като ядеш, храната ще се смели хубаво. Ще вярваш и ще внушиш това на стомаха. А пък ти не вярваш в стомаха и стомаха страда от нашето безверие. У светските хора вярата в стомаха е много силна. Той казва: „Моя стомах камъни мели!“ Той има силна вяра. Някой човек вярва, че дробовете му са здрави. Те са здрави, защото вярва в това. Това, в което вярваш, стимулира чувствата, мисълта ти, волята ти. Вярата стимулира сърдцето и ума. Вярата е необходима за развитието на човешкия ум, сърдце и воля. Без вяра волята не може да се усили. Без вяра сърдцето не може да се облагороди. И без вяра умът не може да се развива. Вярата е една способност, която играе една много важна роля. И ако през целия си живот човек може да развие своята вяра, той ще помогне на всички свои чувства и способности, ще помогне на своето сърдце. И на своята душа в пътя на нейното развитие.

Добрата молитва

Да ви кажа по-ясно: Има една вяра, която не е организирана. Има една вяра, която е организирана. Та, неорганизираната вяра се намира в отрицателния полюс, а пък организираната, силната вяра, се намира в положителния полюс. Неорганизираната вяра се стимулира от организираната. Та, чрез ва-

шата организирана вяра, стимулирайте вашата неорганизирана вяра!

41 школна лекция
13 септември 1939 година,
София, Изгрев

БЪДЕТЕ СЛУЖИТЕЛИ

сряда, 5 ч. сутринта

*Отче наш
„Духът Божий“*

Пишете върху темата: „От какво зависи успехът?“

Казвам, от какво зависи красотата на човека? - От облеклото? Донякъде е право. С човешките мисли и човешките чувства и човешките постъпки човек може да се облече, но ако се разбира обикновеното облекло, то е друг въпрос. Ще прочета само няколко стиха от 15 глава от Евангелието на Матей, нататък.

Някои неща се заучават. Добрите и лошите работи се заучават и стават навик. Например, навик остава на човека да се почесва по главата. Като го запиташ за нещо, веднага ще се почеше някъде и той не знае защо. Или навик е, някои хора, като седят, някои държат главата на дясно, други на ляво, някои нагоре, а други надолу. Изобщо, повечето хора се навеждат надолу. Всяко нещо си има своите причини. Някой път ти обясняваш нещата не със същинските тяхни причини. Казва някой, че той е болен, сиромаш е, няма какво да яде. То е въпрос. Някой път човек става болен, защото е сиромаш, но болестта не произтича от сиромашията. Сиромашите хора са по-здрави от богатите. Или казват, че той е добър човек. Казва: „Уреди си работата, къща има, деца има“, но добрината му не седи в неговата къща, изявява се в къщата. В по-добрата къща, човек е по-добър, в лошата къща е по-лош. Ако посрещнеш един човек със сладки думи е по-добре. Ако го посрещнеш с лоши думи ще забележиш, че става промяна в неговото лице. Казвате: „Вятър е всичко в света.“ Но вятърът е именно, който създава всичките злини. Светлината е, която създава всичките

злини в света.

Първият човек, като погледнал ябълката и тя го съблзанила. Погледнала тя онзи, този плод и съблзанила се тя от плода. Какво лошо има? Този плод показва, че в плода има нещо. Ако хапнеш, ще стане нещо от него. Тъй е, някой казва: „Какъв е този плод?“ Щом се яви в тебе една мисъл, пожелание, то е плодът вече. Има желание да го вкусиш и туй желание ще създаде в тебе неприятност. Имаш пожеланието, в чашата има винце. Един човек е трезвен, учи се да пие вода. Някой път, в една чаша червено вино, приятна е краската на червеното вино, казвате: „Да го вкусим, да го близнем.“ Но едното близване може да развали целия живот, не изведнаж. Днес близнеш, утре близнеш повече, на другия ден близнеш още повече и най-после стане навик. Казвате: „Без винце не може. Като пие човек, кураж добива.“

Сега в света има една наука, чрез въздуха може да се предадат най-големите отрови. „Лош“ - какво означава тази дума? Какво означава думата лош? В какво седи лошевината? Казвате: „Лош човек е.“ Лош е в своите мисли, не мисли както трябва? Лош е в своите чувства, не чувствава както трябва? Лош е в своите постъпки, не постъпва както трябва? Какво значи лош? Може да измениш: „площ“. Къде турихте лошевината. Като туриш едно „П“, на тази дума „лош“, изменя се нещо. В какво ги изменя? Аз може да ви обясня, как се изменя „Ш“-то в „Т“. И може да ви обясня как „Т“-то се изменя в „Ш“. „Т“-то, този знак означава борба, нищо повече. Ти си в едно усилено състояние да придобиеш нещо. Щом тази победа стане отгоре, тогава се превръща на „Ш“. На „Ш“-то, като туриш опашак, то е вила да може да гребеш. „Щ“-то значи да може много добре да свършиш работата. В думата „площ“ по-добре ще свършиш работата. В плоскостта вече може да свършиш по-лесно работите, значи има си своите причини. Казвате: „От где го намери това?“ Аз ще ви попитам: Като вземете цигулката и казвате „сол“, от къде намерихте „сол“? На цигулката на първата струна е „сол“. „Сол“ има двояк смисъл. „Сол“ дето соли [и] имате тонът „сол“. По какво се отличава тонът

„сол“? Особени трептения има сол. Всичките хубави неща в света, в облеклото, в погледите, в сърдцето, в постъпките се дължат на тона „сол“. Тия трептения, ако не дойдат в човека, той не може да бъде красив. Човек, който иска да бъде красив в света, трябва да вземе верен тон „сол“. Тия трептения дават красота, защото музиката в света, в този смисъл, са тонове, които хармонизират всичките движения, мисли и постъпки и чувства в хората. Не само тази музика, като се пее. Вие пяхте тази сутрин „Фир-фюр-фен“, започнахте от „ре“. Но ако изпееш „Фир-фюр-фен“ от „сол“ съвсем друг смисъл има. Казват: „Малко да е по-високо.“ Не е работата в по-високото. Може да вземеш „ре“-то по-ниско. Но от „сол“ ако се изпее „Фир-фюр-фен“, означава красота, а от „ре“ показва движение, може да е силно. Една мисъл, която започва от „ре“, е силна. Една песен, когато искаш да бъдеш мощен в нея, трябва да започнеш от „ре“. Една мисъл, която започва с „ре“, е силна. Една мисъл, която започва със „сол“, е красива. Едно чувство, което започва със „сол“, е красиво. Едно чувство, което започва с „ре“, е красиво [силно]. Има постъпки на красотата. Има една красота, която е остра, съблазнителна красота има. Но има една красота на добротата. Като видиш този човек, веднага в тебе става една промяна. Срещнете един човек, не искате да се спирате. Искате да избегнете всичките отрицателни страни на човека. Срещате един човек и веднага, той във вас произвежда известно чувство. Като срещнете един човек и като ви проговори вие настръхвате. Или срещнете един човек, вие сте го извикали, вие заблуждавате, че сте го извикали. Вие казвате, че обичате нещо. Не се минава три месеца и казвате, че не го обичате. Той ви обича и у вас любовта е била отражение. Той замине и вашата любов изчезне. Много малко хора в света ще се намерят, които обичат. Всичките хора обичат по индукция, отглас е тяхната любов на някаква любов. Може би двама души в Америка се обичат и вие, понеже сте нагласени на същия тон, по закона на отражението, в даден момент, вие чувствувате любовта, но тази любов е на двамата американци, не е ваша. Когато те заминат, не въздействуват

вече, вие казвате: „Нещо празно ми е на душата.“ Вие сте пред прозорците, дето слънцето изгрява, приятно ви е. Когато слънцето ви праща тази светлина, вас ви е приятно, но като си замине слънцето не ви е приятно. Приятността от вас ли излиза или от слънцето? Тогава какво трябва да се прави? Слънцето се върти, прозорецът не може да се върти. Тогава, ако имаме една къща, направена на един лост, да се движи със слънцето заедно, като седнеш на прозореца, като се върти слънцето и ти ще се въртиш с него. Както астрономите в обсерваториите, цялата площ се движи. Като седне при своите уреди, при своите телескопи, както се движи земята и той се движи. Светлината винаги е в полето на неговото зрение. Тук турям моя телескоп и постоянно трябва да го местя. Като се мине даже половин минута, предметът изчезва от полето на зрението. Казвам, понеже всичките ваши наблюдения, които имате, не се движат, затуй нещата не са верни, изгубвате предмета. Знаеш колко мъчно се намира една звезда. Ако вие сте в обсерваторията, с телескопа много мъчно може да намерите някоя звезда. Едно малко телескопче ще го докараш във фокуса и след малко го изгубиш.

Сега какъв е предметът? Кое е важното? Ти, като изговаряш лошо, веднага вече си оцапал езика си, нищо повече. Казваш: „Лош.“ Оцапал си езика си. Казваш: „Мерзавец!“ И сърдцето си си оцапал. - „Той е подлец!“ - ти си се оцапал и целият ден вие, като говорите, цапате себе си. Оставете хората да правят греховете си, пък ти пази себе си, мълчи! Казва: „Оцапал се е този човек.“ Тури го в по-мек смисъл: „Ходил е тук, там пък се е поокалял.“ Казваш: „Какъв е подлец той!“ Какво си направил с туй? Няма да се минат 4 - 5 деня и подлецът ще влезе в тебе. Защото подлецът в човека е дяволът. Като те чуе дяволът, той казва: „Тъй ли, подлец, аз ще ти кажа тебе!“ И той те направи един подлец. Ти си женен. Погледнеш, той влязъл в жена ти. С жените по-добре се разбира дяволът. Той казва, той ще влезе и ще каже: „Искам да поговоря малко с мъжа ти. Може ли да бъдеш тъй любезна да ме запознаеш?“ Тя ще отвори вратата, с каква дума ще го изпрати? Хайде, да кажем,

името му е Иван. Ивановци има хиляди. Казва: „Хайде Иванчо, хайде да те почерпя с малко винце.“ Но дяволът е във винцето вътре. Той влезе в мъжа. И от него ден Иван в къщи не седи, започва да търси кръчмите, започва да се запознава с кръчмарите и като се върне, има особен тертип. Дяволът казва: „Едно време какво ми казваше? Подлец, а?“ Не говорете лоши думи. Казвате: „Трябва да се казва истината.“ Истината никога не показва слабостите на хората. Истината се занимава с хубавите, с красивите неща, показва на човека красотата, не му показва грозотата. Да допуснем, че вас ви турнат грозна маска, маймунска маска. Вътре сте красив, но дяволът ви турнал маймунска маска. Казват: „Каква грозота! Маймун сурат!“ Често слушам да казват: „Ще ти кажа истината.“ Тази истина е дяволът. Това е лъжа. Всяка истина, която не освобождава човека, всяка истина, която покваря човека, всяка истина, при която изгубваш мирът, не е истина. Истината най-първо носи мир, тя носи свобода. Истината носи мощ в човека. Истината носи добри чувства, добри мисли. Казвате: „Човек трябва да бъде малко строг.“ Какво значи строгост? За да бъдеш строг, езикът ти трябва да бъде чист. Аз, когато произнасям думата „лош“, всякога, преди да произнеса думата „лош“, произнасям думата бавно, сричам думите. Казвам, помнете: Всякога, когато искате да говорите, спрете се! Понеже, като размърдате въздуха, ще изпратите кал и тази кал после ще се върне при вас. Понеже в умствения свят и в психическия свят и [във] физическия свят има огънати плоскости. Злото винаги се събира в огънатите плоскости, иде от изпъкналите плоскости и се събира в огънатите. Следователно, при всяка една вдлъбната плоскост, туй означава човек на вечността.

Съвременният човек, (който) не разбира този закон, как се зараждат хубавите мисли и как се зараждат лошите мисли и как се използват. Ако не разбираш този закон или доброто

ще създадеш в себе си или злото. Ти срещаш един човек и го критикуваш. Трябва да знаеш сега как да критикуваш. Ако този човек е Божествено творение, още е в началото. Да кажем, че тук имате една малка семка.

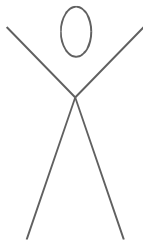

„Семката, казваш, няма никакъв смисъл.“ Смисълът е вътре, в тази семка. Тази семка е външна. Тя няма никакъв смисъл. След време, ще се явят две линии вътре в кората. Който не разбира, че слънцето е в пространството. Не е ли слънцето, което се движи? Не е ли от едната и от другата страна? От слънцето, като излязат тия линии, хоризонтали във всяка една посока. Ние казваме, че някои лъчи слизат към нас, а някои отиват нагоре. Ние мислим, че слънцето е над нас, някой път е под нас. Кое е вярно? Никога слънцето не може да бъде под нас. Под нас е само отражение. Във водата то е под нас. Но в своята реалност, слънцето е над нас. Туй слънце е емблема на Бога. Когато искат да представят Бога в най-хубавата форма, Той е слънцето на живота. Значи Бог е над нас, Който със своята светлина ни озарява. Тази светлина трябва да знаем как да я възприемем. Ако ти не знаеш как да възприемеш Божествената светлина, ти може с нея да се повариш. Ако някой от вас е беден и аз му туря една паница със злато, звонкови, френски, турски или английски лири и вие минавате покрай паницата и какво ще направите? Нали ще близнете малко. След туй, като вземете този плод, нещо ви казва: „Остави го!“ Искате да го турите в джоба, опасно е да е в джоба, той е огън, ще се запали човешкия джоб. От тези пари, които вземаш, може да се разруши целия дом. Тази мисъл, която вземаш, ти си женен човек. С тази мисъл ще се зачене едно дете и своята мисъл ти влагаш в детето, което ще се роди с една престъпна склонност, да върши престъпления. Казвате: „Няма нищо.“ Господ за тебе ги оставил тия неща. Когато Господ остави нещо за тебе, този богатият ще дойде и казва: „Братко от любов може ли да приемеш? Аз съм работил, днес те обичам!“ Той когато ги остави в паницата, дяволът е в паницата. И ти, като влезеш, дяволът

ще влезе в джоба. Той ще влезе в детето и през целият живот туй дете ще те мъчи. Онова, което ти си вложил, ще те мъчи. Вие казвате понякоя път: „Защо Господ създаде света?“ Вие сами в себе си създавате, в себе си, един свят, който Господ не е създал. Ти не вземаш вярно един тон. Казваш: „Не е писано в книгата.“ Една цигулка не е добре нагласена, не вземаш вярно тона или казваш: „Струната не е хубава.“ Вълча струна, от ципата на вълка, направили една струна. Ти никога не вземаш красиво „сол“. Ако турите две струни, едната вълча и другата овча, на една и съща цигулка, винаги вълкът ще скъса струната на овцата. Понякоя път се късат струните. И някоя път, като се скъсат моите струни, казвам: Вълкът е влязъл, къса се. Имам три цигулки и понякоя път гледам и на трите се е скъсала известна струна. Някъде постоянно се къса „ла“. Някъде постоянно се къса „ре“. Защо? Щом се къса „ре“, значи че вашите постъпки не са такива каквито трябва. Движенията не вървят. Щом се къса „ла“, в своето разположение, хората не са така изправни, както трябва. Като дойде някой човек, който не е разположен, къса се „ла“. Като дойде някой активен, къса се „ре“. „Сол“ рядко се къса. Къса се и „ми“. Този човек няма обхода. Ти за да пееш „ми“, то е обхода в тебе. Човек, който не може да пее „ми“, никога не може да има хубава обхода. Ще седнеш да пееш, да чуеш „ми“. Сега както е във „Фир-фюр-фен“, както е „ре“-то, на този тон „ре“ му липсва половин тон. Той веднага ще бъде верен. (*Учителят пее „Фир-фюр-фен“ от „сол“.*) Човек, като пее, трябва да има красота на тона. „Сол“ дава красота. Нали, когато вие искате да се харесате някому искате да бъдете красив, да бъдете хубаво облечен. „Сол“ като пеете, трябва да имате желание да се харесате някому. Добрите хора, умните хора, да имате желание да ви обичат. Ако имаш такова желание, ще може да пееш добре. Ако имаш неурегулирани желаниа, вътре в тебе, ще мислиш за красотата.

Та казвам, аз ви навеждам на вас закона. Мене закона ми трябва, а зад закона седи един принцип. Зад принципите седи любовта. Зад любовта седи Божественият дух. Ти не мо-

же да разбереш Духа без Любовта. Ти не може да разбереш живота без Любовта. Ти не може да разбереш живота без постъпките. Не може да разбереш живота, ако не мислиш правилно. Не може да разбереш живота, ако не чувствуваш правилно. Не може да разбереш живота, ако не постъпваш правилно. Следователно, за да се разбере живота, той трябва да се разбира. За да мислиш правилно, трябва най-първо да слушаш. Сега вземете: едно положително чувство ли е слушането или отрицателно? Устата е мъжка, ухото е женско. Ухото само възприема. Устата възприема и заповядва. Езикът е инспектор вътре, той урежда всичките работи. И в стомаха праща нещо. Когато дишаш взема участие. Когато говориш и в яденето взема участие. Най-хубавите работи взема. Като ядеш, той обръща яденето, той взема каймака, а другото го оставя, праща го в стомаха. Казва: „Долу, за тебе може без каймак. Той е за мене.“ И въздуха, като приемеш някой път, и там иска. Затуй не се позволява да дишаш през устата. Ако дишаш през устата, езикът ще извади каймака. Ще дишаш през носа, понеже носът няма да вземе каймака, а ще го изпрати на дробовете. После, като изпраща въздуха навън, изпрати го през устата и като изпрати въздуха, той от този въздух може да направи чудеса. Езикът е дипломат, като започне да увива. Нали сте слушали езика как ви посреща някой път: „Колко сте красив, гениален сте, пък какъв талант имате, пък красотата, пък очите, веждите, лицето, ръцете, Божествени са. То като вас същество не съм срещал. Голяма чест ми представя.“ И на вас мед ви пада на сърцето, като ви говори така. Хубаво говори. Казвам, кое е похубаво да кажете: лош или площ? Как може да измените думата?

Някой път аз изменям тази дума, може да я произнеса, да я изменя така. Тук вече силите се уравниават. Буквата „Л“, тя вече е предохранителна. Щом произнесеш „Л“, този звук омекотява ония сили, които излизат от думите. Като кажа „площ“, от тази дума ще се образува едно състояние. Щом кажеш „лош“, изменя се състоянието ти и вече ти нямаш едно приятно чувство.

Понякоя път иде в ума ти, ти започваш да мислиш, че и Господ не е направил света както трябва. Че ти си създаваш цяло нещастие в себе си. Никога не мисли, че онова съвършено същество Бог, Който е обмислил, е създал нещо несъвършено. Бог, за да създаде вселената, знаеш [ли] колко време е мислил, докато създаде сегашния свят. Той е мислил толкоз време - единица и петнайсет нули отзад. Знаете ли колко е? Толкоз време е мислил, че като намислил планирал света и след туй създал сегашния свят. Ти който не си мислил един час имаш смелостта да кажеш, че тази работа не е така обмислена. То е безумие, то е глупост, нищо не значи. Значи нещо без ум става. Всички неща, които са пуснати в света, Бог ги е обмислил в крайните резултати, които ще има и в началото какви трябва да бъдат? Вие вземете кой да е художник, който започва някоя картина. Тя е грозна, чакайте крайният резултат. Тогава ще видите [че] картината на някой велик художник е отлична. И човек е в началото. Сега ние сме още грозни, защото сме още в началото. Бог работи върху нас. Неговата четка работи. Всичките му възпитателни средства, ангелите работят, архангелите от най-висшите същества всички, кой ли не работи. Всеки един поставя по нещо хубаво. Един ден, когато станеш съвършен, както казва Христос: „Бъдете съвършени, както е ваш Отец.“ Като станеш съвършен, тогава ще познаеш Божиите пътища. Та сега именно, когато ти дойде някое нещастие и страдание, кажи: „За добро е.“ Щом се приближите при Бога, мислете: „Всичко онова, което е вътре е за добро.“ Ако мислиш, че Бог мисли неща, които не са по-хубави, значи има някой друг, който е по-голям. Понеже няма по-голям от Него, няма кой да Го застави и ти понеже влизаш в Неговият организъм, Той няма никъкъв интерес ти да бъдеш лош. Той има интерес ти да усещаш Неговите блага и да се ползуваш от благата, които Той създава.

Та казвам сега, като пеете сега, мнозина от вас не обичате да пеете, защото казвате: „Остаряхме вече.“ Казвам, който остарява и не се подмладява, той не разбира живота. И който се подмладява и не остарява и той не разбира живота. Който

остарява и се подмладява, той е в правия път. А който се подмладява и не остарява, какъв е тогава? То е все същото. Младият, ако не стане стар, той няма възможност да се подмлади, защото подмладяването подразбира младост. Има безбройни форми, през които трябва да мине човек. Да кажем вие сте на 80 години и вие мислите, че сте стар. Тогава каква е вашата старост? Едно дете на слънцето, на 1 година има 20 милиона ваши години. Питам, тогава вашите 80 години на земята каква част съставят от една година на детето на слънцето? Даже не е една минута. Ако вие сте на 80 години каква част е от годината на едно слънчево дете? Едно дете, да кажем на 5 години, две по пет е десет, на колко милиона години ще бъде то? - На сто милиона години. Петгодишното дете на слънцето ще бъде на 100 милиона земни години. Вие казвате сега, че сте стар - ни най-малко. Вие сте едно много малко дете. Още нищо не сте опитали. Не разбирате характера на вашата майка, която ви е къпала в коритото. И вие протестирате. Майка ви казва: „От водата си излязъл и с вода ще те мия.“ Вие, като сте излязли из водата, ако майка ти не те къпе с вода, ти нищо няма да научиш. След като те е къпала майка ти, до колко години ги къпете вашите деца всеки ден? До 1 година всеки ден ги къпете. До две години 3 пъти на седмица, а като станат на 10 години, по веднъж. Майката къпе детето, понеже [то] не знае да говори. Тури го във водата и водата му говори. Когато детето излезе из водата, започне майка му да говори. Говоренето е вече закон на въздуха. Аз ви говоря сега на вас, за да ме разбирате, да разбирате въздуха. Щом трябва да ви турим в коритото, може да ви се причини приятност. Туй е водата. Тя ще ви омие. Та когато майката къпе детето, какво казва тя? Тя налива топла вода в коритото и понеже е завряла, налее и студена вода и тури ръката да види и ако е гореща, налива още студена вода и тури ръката си да види, поразбърка водата в коритото с ръка. Види, че още [е] горещо, пак налее и като тури детето в коритото, то се разполага и казва: „Тази майка разбира!“ Някой път майката вижда, че водата е много топла и детето кресне, заплаче или някой път е по-студена отколкото трябва. Казвам,

хубавото къпане е да намериш онази температура, която е необходима за тялото. Казвам сега, трябва да добиете във вас гласа, някой път трябва да говоря, какъв трябва да бъде естествения глас. Всяко дете, като се ражда, майката го познава. Туй дете, още като издаде първият глас, то върви. Какъвто тон вземе първоначално така върви. Всичките деца не вземат един и същ тон. Някой деца вземат развалено „сол“. Някои деца вземат развалено „ми“, някои деца взимат развалено „ре“, някои деца взимат развалено „ла“ и т.н. Хубаво е детето да вземе основният тон на живота. Какъвто тон вземе детето, такъв ще бъде тембъра вече. Детето, като излезе и вземе правилен тон, през целият живот този тон ще ръководи. Всичките неща се обуславят на [от] тона който е взело. Дете, което е взело „ре“, винаги ще бъде активно, ще чуши, какви ли не пакости няма да прави. Онова дете, което взело правилен тон, съвсем друг характер ще има, ще се отличава, то ще се облича хубаво, внимателно. Ще донесе вода, ще тури на мястото. Гледа да не направи погрешка. Тонът е взело вярно.

Та казвам, вие в Духовния свят какви деца сте! Вие искате да бъдете деца на Бога. Какви искате да бъдете? Искате да бъдете активни. Хубаво, не е лоша активността. Но тази активност трябва да бъде хармонична и казва Христос от какво произтича. Когато човек не вземе правилно онзи тон, тогава от сърдцето излизат най-лошите тонове. Ако вие сте на бойното поле и чуete онова съскане на картениците, съскането на дребните и едрите оръдия, които навсякъде сеят смърт и това е музика. Погледнеш тия тонове отдето излизат из тия дула отвсякъде поразяват. Навсякъде пръскат се. Казвам, в противовес на онова лошото в света, ние трябва да създадем онази, хубавата музика. Ако ти, чрез своя ум, не може да изпратиш хубавите мисли, които трябва да влязат в изграждането на света, твоят ум не е на място. Ние сме работници да създаваме този свят. Ако не мислим хубаво, светът не може да се създаде хубаво. Ако не чувствуваме хубаво, светът не може да се създаде хубаво и ако не постъпваме хубаво, светът не може да се създаде хубаво. Ние всички сме работници за създаване-

то на този свят. Не само вие - всичките хора, но всички живи същества, от най-малките до най-големите в своите мисли, в своите чувства и постъпки, работят, за да се създаде този свят и Бог иска да ги хармонизира, за да може да се пази света в тази хармония вътре.

Та казвам, тук, понякога път, вие разваляте работата. Когато се гради, се разваля за нищо и никакво. За един лев работата се разваля. Казвам, закон е: Бъдете служители. Всеки един от вас да е служител, да носи Божественото в себе си, да носи Волята Божия в света. Бог никога [няма] да ни каже да направим това. Във всинца да има желанието да изпълним Волята Божия. Бог е най-свободното Същество. Ако не искаме да изпълним Неговата Воля, ние не можем да бъдем свободни. Най-свободното Същество е Бог. Ако ние обръщаме внимание на Неговата мисъл, ще бъдем най-свободни в мислите си. Бог е най-свободното Същество, защото Той обича всички, никого не мрази. Той понякога път коригира хората, понеже влизаме в стълкновение с Него. Когато ни наказва, влизаме в стълкновение с Него. Ако се блъснем с Бога, като гърне ще се счупим на парчета. Не че Бог ни мрази. Когато ти пътуваш по този път, трябва да бъдеш вън от тази линия, да бъдеш в хармония с Него, не да се блъскаш с Него. Понякога път сестрите мислят, защо Господ ги е направил жени? Мъжете мислят, защо Бог ги е направил мъже. Децата мислят, защо Бог ги е направил деца. Слугите мислят, защо Господ ги е направил слуги. То е служба, в дадения случай. В дадения случай ти може да бъдеш и господар и слуга. Хубаво, че ако ти не си слуга, не може да бъдеш и господар. Ако не си господар, не може да бъдеш слуга. Ако не си невежа, ти не може да станеш учен човек. И ако не си учен и невежа не може да станеш. Всичките учени хора не мислят, че се учени. По отношение на нас може да са учени. Вие, като сте толкоз учени, кажете какво ще бъде времето утре. Ще бъде ли ясно, без никакво облаче? Не знаете. Защо? То е най-простото. Ако взема тона на един обикновен човек, нищо не представлява. Какъв е тогава тона на един музикант? Липсва нещо на този тон.

Помнете туй, което сте забравили. Не цапайте езика си. Не цапайте ума си, не цапайте сърдцето си, не цапайте и волята си. Чистете ума си със своите мисли. Мисълта е мисъл [процес] за чистене на ума. Чувствата са процес за чистене на сърдцето. Постъпките са процес за чистене на волята. Нали казва Писанието, че чистите по сърдце ще видят Бога. Постоянно трябва да се чисти човешкото сърдце, за да може ние да видим Божествената красота. Без тази красота човек в Царството Божие не може да влезе. Може някой да направи възражения. Един цвят, който не го е огрявало слънцето, никога не може да цъфне. Законът е такъв. Ако в тебе, ти постоянно, всеки ден, не може да зърнеш Господа, малко от Неговата светлина да проникне в тебе, красивото, което искаш, не може да дойде. Този материал, хубавото, ще дойде от Бога. Затова всеки ден трябва да отделиш малко време да помислиш заради Него и да схванеш онази мисъл, която направо иде от Него и тогава философствуваме и казваме: „Къде е Господ?“ Търсим Го. Къде е слънцето? Слънцето не е навсякъде по небето, но минава, изгрява по един път и залязва. По този път ние ще търсим. В пътя на нашата мисъл ние ще търсим Божията мисъл. В пътя на нашето сърдце, ние ще търсим Божията Любов. В пътя на нашата воля, по този път, ще търсим силата Божия. Тогава на човека му трябва светлина за красотата, топлина за хубавата мекота и сила, за да може той да бъде способен да върши всяка една работа. Ако имате светлина, всичко е възможно, ако имате топлина, всичко е възможно. Ако имате сила, всичко е възможно, защото Бог е във вас. Светлината, в която Бог е, в тази светлина всичко е възможно. Топлината, която дошла от Бога, в тази топлина всичко може да се направи и силата, която дошла от Бога направо, с тази сила всичко може да се направи.

Казвам сега: Светлината, която иде във вас, е от Бога; Топлината, която иде във вас, е от Бога и силата, която иде във вас, е от Бога. Тогава всичко в света може да се направи разумно.

Добрата молитва

Да остане мисълта във вас: Поставете любовта във вашата душа, поставете Любовта във вашето сърдце, поставете Мъдростта във вашия ум и поставете Истината във вашата воля. Туй е Божествения Път.

42 школна лекция
20 септември 1939 година,
София, Изгрев

ПОРЕДИЦА ИЗДАНИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС

1. Трите живота - год. I /1922 г./, Русе 1922, София 1942 - променена
2. Положителни и отрицателни сили в природата - год. II /1922-23г./, Русе 1923
3. Високият идеал - год. III /1923-24 г./ Русе 1923, 1924
4. Абсолютна справедливост - год. IV /1924-25 г./, Русе 1927
5. Козативни сили - год. V, том I /1925-26 г./, София 1930
6. Светлина на мисълта - год. V, том II /1925-26г./, София 1930
7. Условия за разумния човек - год. V, том III /1925-26/, София 1930
8. Простите истини - год. VI, том I /1926-27 г./, София 1933
9. Неразрешеното - год. VI, том II /1926-27г./, София 1933
10. Възможни постижения - год. VI, том III /1926-27 г./, София 1934
11. Четирите кръга - год. VI, том IV /1926-27 г./, София 1934
12. Великото и красивото - год. VII, том I /1927-28 г./, София 1935
13. Малки и големи придобивки - год. VII, том II /1927-28 г./, София 1936
14. Добри и лоши условия - год. VII, том III /1927-28 г./, София 1937
15. Ключът на живота - год. VIII, том I /1928-29 г./, София 1937
16. Смени в природата - год. VIII, том II /1928-29 г./, София 1938
17. Форми в природата - год. VIII, том III /1928-29 г./, София 1938
18. Определени движения - год. VIII, том IV /1928-29 г./,

София 1938

19. Естественият ред на нещата - год. IX, том I /1929-30 г./, София 1939

20. Степени на съзнанието - год. IX, том II /1929-30 г./, София 1939

21. Доброто оръжие - год. IX, том III /1929-30 г./, София 1939

22. Божият глас - год. X, том I /1930 г./, София 1940

23. Просветено съзнание - год. X, том II /1930-31 г./, София 1940

24. Реалности и сенки - год. X, том III /1931 г./, София 1941

25. Събуждане - год. XI, том I /1931-32 г./, София 1944

26. Законът на Любовта - год. XI, том II /1932 г./, София 1936

27. Начало на Мъдростта - год. XI, том III /1932 г./, София 1948

28. Новата мисъл - год. XII, том I /1932-33 г./, София 1947

29. Работа на природата - год. XII, том II /1933 г./, София 1948

30. Трите посоки - год. XII, том III /1933 г./, София 1948

31. Новият светилник - год. XXIV /1943-44 г./, София 1946

ПРЕДСТОЯЩИ И НОВОИЗДАДЕНИ ГОДИШНИНИ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС ПО НЕПУБЛИКУВАНИ ОРИГИНАЛИ

1. Лекции на общия окултен клас - 1934-1935 г.
2. Лекции на общия окултен клас - 1935-1936 г.
3. Лекции на общия окултен клас - 1936-1937 г.
4. Лекции на общия окултен клас - 1937-1938 г.
5. Лекции на общия окултен клас - 1938-1939 г.
6. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия - год. XIX, том I /1939-40 г./, София 1998
7. Силата на мисълта - год. XIX, том II /1939-40 г./, София 1998
8. Всеки ден по една добра мисъл - год. XX, том I /1940-41 г./, София 1997, /по стария правопис/
9. Прав път - год. XX, том II /1940-41 г./, София 1998
10. Лекции на общия окултен клас - 1941-1942 г.
11. Лекции на общия окултен клас - 1942- 1943 г.
12. Новият светилник - 1943-1944 г.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Силата на мисълта	5
<i>8 март 1939 г.</i>	
2. Самовъзпитание	24
<i>15 март 1939 г.</i>	
3. Божествената мярка	43
<i>22 март 1939 г.</i>	
4. Качествата на ученика	57
<i>29 март 1939 г.</i>	
5. Господари на външния и вътрешния живот	78
<i>5 април 1939 г.</i>	
6. Съобразителност и разумност	93
<i>12 април 1939 г.</i>	
7. Големите блага	106
<i>19 април 1939 г.</i>	
8. Симфония на щастието	122
<i>26 април 1939 г.</i>	
9. Иде и иди	137
<i>3 май 1939 г.</i>	
10. Слушане и чуване	152
<i>10 май 1939 г.</i>	
11. Музикалният тон на живота	164
<i>17 май 1939 г.</i>	
12. Музикална задача	177
<i>24 май 1939 г.</i>	
13. Музика на мислите, чувствата и постъпките.....	190
<i>31 май 1939 г.</i>	
14. Изкуството на ангелите	206
<i>7 юни 1939 г.</i>	
15. Езикът на седемте тона.....	219
<i>14 юни 1939 г.</i>	
16. Нагоре и напред	234
<i>21 юни 1939 г.</i>	
17. Най-лесното изкуство	248
<i>28 юни 1939 г.</i>	
18. Дрехата на любовта	264
<i>5 юли 1939 г.</i>	
19. Бог иска това	275
<i>30 август 1939 г.</i>	
20. Организирана вяра	289
<i>13 септември 1939 г.</i>	
17. Бъдете служители	302
<i>20 септември 1939 г.</i>	

Учителят Петър Дънов
СИЛАТА НА МИСЪЛТА
(първо издание)

Издателство "Уrania" - София
Редактори Теодора Шкодрева
Меглена Шкодрева
Формат 16/60/84
Печатни коли 20

Компютърен дизайн
Рекламно-издателска къща "Зодиак-Н" - В. Търново
066/3-01-42